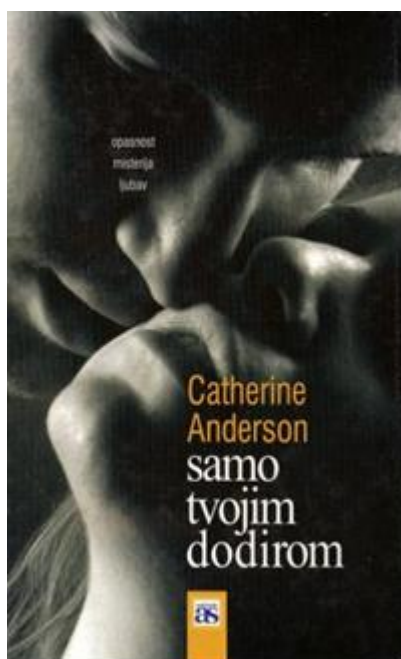

Catherine Anderson

Samo tvojim dodirrom

Only by your touch

Nakon tri tjedna pošto je doputovala u maleni planinski gradić Jack Pine, Chloe Evans sreće se s Benom Longtreejem, lokalnim čudakom i izopćenikom kojeg mnogi shvaćaju opasnim, a njezin sin ga treba da izliječi njegovog psića, budući da je on povrh svega poznat po svom izlječivom dodiru. Bez obzira na obostrane strahove, Cloe i Ben se ipak zbližavaju...

Želim zahvaliti našem lokalnom veterinaru, Gordonu Pickeringu jer je dio svojega znanja o parvo virusu, njegovoj prevenciji i liječenju podijelio sa mnom. On je jako zabrinut jer mnogi ljudi ne shvaćaju da njihovi štenci nisu automatski imuni na bolesti nakon prvoga cjepiva.

Ako imate štene, molim vas da mu priskrbite sva cjeviva za poboljšanje imunološkoga sustava i konzultirajte se sa svojim veterinarom prije dresure na društveni život.

POGLAVLJE JEDAN

U dva je tjedna otkad se Chloe Evans preselila u planinsko utočište zajednice Jack Pinea u Oregonu prestala brojati koliko se već puta provezla ispred trgovine stočnom hranom kako bi njezin sin Jeremy, gledao strašilo od sijena i staroga farmera koji muze svoju kravu. Poput svih zgrada u poslovnome centru, izgled je štale bio starinski i šarmantan. Zaklonjen sjedne strane visokim borovima, dućan je imao istrošeno odjeljenje upotpunjeno šumski zelenim ukrasom.

Jeremy se cerekao dok je Chloe parkirala hondu na parkiralište. Njegove su smeđe oči zaplesale od uzbuđenja. – Hoćemo li stvarno ući unutra, mama?

– Da, definitivno hoćemo. – Chloe je uzaludno odgurnula svoje crvenkasto-kestenjaste kovčuge koje su joj pobjegle iz francuske punđe. – Sue kaže da ovaj dućan ima najbolji izbor hrane za štence. – Pogledala je sina jednom podignutom obrvom. – Nadam se da još uvijek imaš naš popis.

Jeremy je mahnuo zgužvanim listom papira. – Požuri se, mama. – Brzo je otvorio svoja vrata. – Rowdy je sam kod kuće. Nakon što je već bio napušten, mogao bi pomisliti da je opet ostao sam.

– Vau! – Osjećajući olakšanje jer vidi svojega sina da se ponaša poput normalnoga maloga djeteta za promjenu, Chloe se nagnula prema njemu kako bi mu otkopčala sigurnosni pojas. – Nikamo ne možeš ići dok si zavezan. I ne smiješ prelaziti preko parkirališta, a da me ne držiš za ruku.

– Joj, mama. – Joj, Jeremy.

– Nisam više beba. Ne će me udariti auto.

Chloe je zgrabila svoju torbicu dok je izlazila iz auta. – Od jučer sam službeno postala starića, sjećaš se? Možda si ti meni potreban da me držiš za ruku.

– Nisi toliko stara.

Chloe se osjećala staro. Nikada nije očekivala da će se razvesti i u tridesetima počinjati iz početka. Primajući Jeremyja za ruku, počela je živahno poskakivati. To je poglavlje njezina života bilo završeno, podsjećala je sama sebe. Ona i njezin sin su počinjali iz početka. O tome je trebala razmišljati, o ovome preslatkom malom gradiću i prekrasnoj budućnosti koju im je nudio.

U Jack Pineu se moglo jako dobro zaraditi s obzirom na mnoštvo imućnih turista koji su se motali ovim područjem, a ako se ispune riječi Chloeina oca, i ona će jednoga dana uzeti dio kolača. Chloeini roditelji su se za tri godine namjeravali preseliti iz Washingtona i pridružiti joj se, koristeći novac od prodaje kuće kako bi pokrenuli vlastiti posao. Tvrdio je da mu je potrebno nešto što će ga držati u pokretu nakon što ode u mirovinu, ali Chloe ipak nisu mogli prevartiti. Kad se posao jednom pokrene, nakon nekoga vremena će ju obavijestiti da jednostavno više ne može raditi i zamolit će ju da ga spasi od financijske propasti tako što će preuzeti posao na sebe.

Moj tata. Sama je pomisao na njega izmamila Chloe osmijeh na lice. Puno je puta Mike Pritchard sve ono što ju je držalo razumnom, što ju je sprječavalo da ne poludi za teških vre-

mena s Rogerom, on je bio živi podsjetnik da na ovome svijetu ipak ima dobrih muškaraca. Ovo posljednje godine, Chloe je to bilo jako teško zapamtiti.

Duboko udišući planinski povjetarac, Chloe se usredotočila na mušičav osjećaj Jack Pinea. Na kraju parkirališta stajale su crvene sanjke s konjskog zapregom, a ispred njih je stajao znak na kojem je pisalo: VOŽNJA SANJKAMA 15\$. Chloe si je skoro mogla predočiti mali grad prekriven snijegom, sa svim onim rustikalnim zgradama.

Preko ceste se nalazio Christmas Village, dražesna mala građevina od balvana koja je imala klimav krov, ružičasti trijem koji je izgledao poput licitarskih kolača te dva jednaka prozora prepuna bljeskajućih lampica i blagdanskim dekoracija. S obzirom da je Božić njezin omiljeni blagdan, Chloe nije mogla dočekati da se barem sat vremena vrzma tamo.

To će još morati pričekati. Danas je ovu kupnju morala učiniti posebnom. Na kraju krajeva, ne događa se svaki dan da mali dječak dobiva psića.

Jeremy je zračio veseljem. – Hvala ti, mama, – rekao je po dvadeseti put. – Znam da si trenutno ne možemo priuštiti psića.

– Naravno da možemo. Sjećaš li se svih onih boca i konzerva koje smo skupljali pokraj ceste? Sutra navečer, dok sam ja na poslu, ti ih možeš staviti u plastične vreće, a onda ćemo ih zajedno u petak odnijeti i prodati.

– Hoćemo li puno zaraditi?

M da ih skupljamo sto godina, pomislila je Chloe snuždeno, ali to Jeremyju ne će reći. – Dovoljno da si možemo priuštiti hranu za psića i igračke za žvakanje. – Sagnula se kako bi mu utisnula poljubac na čelo. – Nemoj se ti brinuti. Dobro?

– Dobro. – Jeremy je odjednom zastao pogledom usredotočenim na nešto visoko na Chloeinoj desnoj strani. Slabašnim je i uplašenim glasom upitao: – Što je to?

Chloeino je srce počelo snažno kucati. Smješten na visokoj kabini hrđava zelenoga kamioneta, srebrno-crni je vuk zurio u njih svojim divljim žutim očima. Instinktivno, Chloe je gurnula sina iza sebe i povukla se korak unatrag. Bio je to samo pas, uvjerala se. Eskimski je pas sličio vuku. Ova je životinja vjerojatno bila neki križanac.

– Dobar pas, – rekla je Chloe. Većinom se dobro snalazila s psima, ali oni koje je ona susretala nikad nisu zurili u nju gladnim pogledom u svojim očima ili sjedili na vrhu kamioneta, spremni za napad. – Dobar pas, – rekla je, pokazujući Jeremyju da se povuče unatrag.

Pasje tiho zarežao. Uzimajući čvrsto ručke svoje torbe u slučaju da ih mora upotrijebiti kao oružje, Chloe se nastavila povlačiti. Jedan korak, dva. Jeremy joj se pri vio uz nogu, stisak je njegovih ruku odavao njegovu prestravljenost.

– To je samo pas, dušo. Ne boj se.

– Ali velik je, mama, i izgleda opasno.

Kad je Chloe uspostavila određenu udaljenost između njih i psa, smireno je otišla do drvene obalne promenade, gdje se osjećala polovično sigurnijom i požurila prema ulaznim vratima. Zvono je na ulazu zvonilo kako su oni ulazili, gurajući vrata.

Držeći se za njezine hlače, Jeremy se, s očima koje su se okretale poput kazaljka na satu, uspeo na vrhove svojih prstiju provirujući kroz staklo na vratima. Vuk je svojim sablasnim žutim očima zurio kroz staklo u njih.

– Veliki nasilnik, – gundala je Chloe.

Željela je pronaći vlasnike psa i reći im svoje mišljenje o puštanju s lanca tako zle životinje na javnome mjestu.

– Strašan je. – Jeremy je napokon pustio Chloeinu nogu.

– Znam. – Skupljajući osmijeh, Chloe se pljesnula po naborima svojih hlača, u čiju je tkaniću Jeremy zbio svoje znojne prste. – Sumnjam da bi on ikoga ugrizao. Zli se psi obično ne povlače tako labavo.

Jeremyjeve su se oči raširile. – Uh, oh. – Ispuzio je svoje ruke. – Ispustio sam naš popis. Chloe je pogledala kroz prozor i ugledala zgužvani komadić papira kako leprša na parkiralištu. Raskuštravajući Jeremyjevu kosu, rekla je: – Mislim da se sjećam što trebamo.

– Hranu za psića, – podsjetio ju je.

– O, da, svakako.

– I zdjelice, mama. Ne smijemo ih zaboraviti. – I kekse za psiće.

– I igračku za žvakanje, tako da nam više ne jede obuću.

Uzimajući svojega sina za ruku, Chloe je u trgovini stočne hrane krenula prema dijelu s namirnicama. Otvorene drvene bačve dijelile su dva zida u predvorju. Kako je bila iz Seattlea, smatrala je prirodne mirise čudnima i nepoznatima, ali plakati su na bačvama identificirali artikle kao što su ječam, zob i sjemenke lucerke.

Kad su se povukli više prema središnjem prolazu, Chloe je ugledala stariju ženu sijede kose koja je radila na blagajni. Obrisavši svoje ruke u svoju zelenu pregaču, žena je upitala: – Mogu li vam pomoći nešto pronaći?

– Tražimo hranu za psiće, – Jeremy ju je obavijestio.

– Hranu za psiće, kažeš? To mi zvuči kao da je netko upravo dobio psa.

– Aha, – Jeremy je ponosno rekao. – Zlatnoga retrievera.

– O. – Prodavačica je klimnula. – To je vrlo popularna pasmina.

– Imate li ikakve igračke za žvakanje? – upitao je Jeremy.

– U redu broj pet. – Tada je prodavačica nadodala, obraćajući se Chloe: – Tamo ćete uz ostalo naći i hranu za pse. Igračke su do prednjih prozora.

– Hvala.

Vukući Jeremyja uz sebe, Chloe je krenula prema odjelu s psećom hranom. Oborena pogleda dok je čitala naljepnice s natpisima, ne gledajući kamo ide, došla je do kraja reda i zabila se u nešto što se činilo kao betonski zid. Ispustila je ruku svojega sina i torbicu. Ruževi, olovke, ključevi od automobila i sitni novčići rasuli su se po podu kad je pokušala održati ravnotežu. Velike, sposobne su ju ruke uhvatile za ramena kako bi ju spriječile da padne. – Jesi li dobro? – upitao ju je duboki glas.

– Dobro sam. – Chloe je bila tako zdrmana sudarom da se na trenutak nije mogla pribitati. Nije mogla vjerovati da se zabila u nekoga. – Tako mi je žao. – Shvatila je kako se ispričava gumbu na košulji, zašutjela je i locirala lice koje je tu bilo skupa s prsima i ramenima. – Trebala sam pripaziti.

– To se odnosi na oboje. Nisam vas trebao tako pokositi. Njegov je glas bio bogati, vibrirajući bariton s hrapavim prizvukom. Čak i s rubom smeđega gradskoga šešira koji mu je, nisko spušten, bacao sjenu na lice, mogla je vidjeti njegove upadljive crte lica. Visoke, oštre jagodične kosti podcrtavale su mu oči koje su bile tako jasno i intenzivno plave, zapanjujuće suprotne njegovoj tamnoj puti i crnim obrvama. Duboki nabori presijecali su njegove mršave obraze, točno određujući savršeno oblikovana usta koja bi možda izgledala grubo da nije bilo senzualne punoće donje usne. Imao je snažnu, koščatu čeljust, a mišići su se u njegovim obrazima napinjali, odavajući izgled čovjeka s uzburkanim osjećajima koji se skrivaju iza vanjštine.

– Jesi li sigurna da se nisi ozlijedila?

– Ne, ne, dobro sam.

Ovratnik je njegove plave košulje bio raskopčan na vratu, otkrivajući kružice kobaltnih kuglica, s kojih je visio nezgrapan medaljon s raspuknutom zvijezdom urezanom na naličje. Chloe nikad nije vidjela nešto slično. Oslobodivši se iz njegova stiska, sagnula se pokupiti svoje stvari.

Kada je čučnuo kako bi joj pomogao, rekla je: – O, ne, molim te. Snaći ću se.

Ignorirajući njezino odbijanje, počeo je kupiti stvari. Ona je kroz zamagljene oči vidjela samo njegovu plavu košulju i brončanu put dok je gurao stvari u njezinu torbu. Imao je ruke čovjeka koji je radio u prirodi, žuljevite dlanove s hrapavim neravninama koje su mu pokrivala zglobove. Zavrnuti rukavi njegove košulje otkrivali su tanke, mišićave podlaktice pokrivena samo rijetkim tamnim dlakama.

Nisko je u svojem želucu Chloe osjetila leptiriće. Bilo je tako davno otkad je zadnji put iskusila oduševljenje koje ju je u trenutku natjeralo da shvati kako je to bila seksualna privlačnost. Iznenađena sama sobom i više nego smetena, natjerala se vratiti pozornost natrag na svoje stvari.

Kao majci malenoga dječaka, ostala joj je ružna navika nošenja svega pomalo u svojoj torbi, a da se ne spominju sve male sitnice koje joj je Jeremy poklanjao – slatki kamenčići, uvenule ljubičice, prsten koji je načinio od spletenih borovih iglica. Bila je to kolekcija smeća.

Kad je stranac pokupio odmotani bombon od pepermintu koji je na sebi imao više dlačica nego pruga, Chloe je poželjela da se zemlja otvori i progutaju. Njegova su se usta trznula kad je ispustio bombon natrag u torbu zajedno s tamponom za slučaj nužde čiji se omot umalo rastvorio.

– Hvala ti, – rekla je kada je nered bio konačno raščišćen.

– Nema problema. – Još uvijek u čučnju u razini njezinih očiju, podigao je obod svojega šešira, pogledavši ju duboko. – Samo se nadam da te nisam ozlijedio.

Chloe je odmahнула rukom dok se uspravljala na noge. – Dobro sam. Sljedeći ću put možda gledati kamo idem. – Smješajući se Jeremyju, koji je promatrao odmaknuvši se, dodala je: – Moj je mali dječak upravo dobio novoga psića, pa smo tražili dio s psećom hranom.

– Oho. – Pogledao je u dijete. Tada je dotaknuo svoj šešir, nagnuvši se Chloe i rekao: – Ostavljam vas onda tomu.

Dok je odlazio, Chloe se okrenula kako bi ga bolje pogledala. Njegova plava košulja i njegove udobne traperice bile su uobičajena odjeća za muškarca u Jack Pineu, ali ništa više na njemu nije bilo obično. Zatakuta iza njegovih ušiju, crna mu je kosa padala na ramena, a svjetlucave su mu pletenice bile tako pravilne. Umjesto kožnoga je remena nosio istkanu široku vrpcu ukrašenu s đerdanima. Obrub je njegova prašnoga gradskoga šešira imao sličan dizajn, kao i njegove mokasine od teškoga materijala koje su dosezale do koljena.

– On nosi ogrlicu! – Jeremy je glasno bubnuo.

– Ššš! – Chloe je potjerala svojega sina niže u red broj pet.

– Pa, nosi!

– Znam. Puno muškaraca nosi nakit.

– Ali ne takav.

– Mislim kako je on domorodac, dušo.

– Tko je domorodac?

Chloe je željela da joj sin priča tiše. – Indijanac, – šapnula je.

– O. – Jeremy je zabrinuto pogledao za njim. – On skalpira ljude?

– Ne, naravno da ne. Urođenici ne skalpiraju više ljude. To se radilo prije više od tisuću godina kada su se borili kako bi zadržali svoju zemlju.

– Koju zemlju?

Chloe je pogledala u iskrivljeno lice svojega sina. – Ovu zemlju, – konačno je pronašla prisutnost duha kako bi rekla. – Zato se i zovu domorodci, zato što su prvi živjeli ovdje. Mi smo došli puno kasnije i sve smo im uzeli.

Naginjući joj se bliže, Jeremy je upitao: – Misliš li kako je još ljut zbog toga?

– Ne, ne mislim.

– Izjedao je kao da se ljuti na mene.

Chloe se suzdržala da se ne nasmije. Da je stranac ovo mogao čuti, ona bi se samo mogla nadati da voli djecu i da ima smisla za humor. – Sigurna sam da se ne ljuti, dušo.

– Nije se osmjehnuo.

– Ne znači da su ljudi ljuti samo zato što se ne smiju.

– A što to onda znači?

Jeremy je bio majstor u postavljanju desetaka pitanja u najnezgodnijim trenutcima. – Ne znam. Pretpostavljam kako to možda znači da mu se ne smije. Ni tebi se uvijek ne smije, žar-ne?

Pronašli su dio s psećom hranom. Chloe je načela vreću s psećom hranom. – Vratimo se poslu, momče. Kod kuće te čeka gladan psić.

Chloe se nadvila nad naslaganu hrpu hrane za pse, naprežući se da pomakne vreću od dvadeset kilograma kako bi sa strane mogla pročitati sastojke. Jeremy se smjestio pokraj vreće koja je na prednjoj stranici imala sliku zlatnoga retrievera. – Ova je dobra!

– Ta je za šest dolara skuplja od svih, Jeremy. Što misliš o ovoj? – Chloe se napregnula da pomakne vreću koja je na prednjoj strani imala sliku crnoga labradora.

– Ali Rowdy je zlatni retriever! On treba hranu za zlatne retrievere, mama!

– Dušo, slika ništa ne znači.

Donja je usnica njezina sina počela drhtati. Još je do prije godinu dana Chloe imala čvrst stav, ali joj je odnedavno prešlo u naviku popuštati mu u svem mogućem. Jeremy je imao astmu koja je, prema riječima doktora, uzrokovana emocionalnim stresom. Poremećaji su u disanju preplašili Chloe i, bilo to pametno ili ne, maksimalno se trudila osigurati mu gotovo sve što nije imao.

– Jeremy, ja...

– Molim te, mama! – Oči su mu se napunile suzama. – Molim te? Chloe je bila spremna pustiti kad je duboki glas rekao: – Oprostite.

Oštar bariton, koji je dolazio iz njezine neposredne blizine, natjerao ju je da poskoči. Nije bila iznenađena kad se okrenula da pronađe muškarca s ogrlicom koji je stajao gotovo iznad nje. Srce joj je ubrzano zakucalo. – O, bok, još jednom, – snašla se reći s prividnom smirenošću. Ovoga puta, jedan se kut njegovih usana zapravo pomaknuo, ne baš u smiješak, ali blizu. Pružio je kemijsku olovku. – Čini mi se da smo zaboravili na ovo kad smo kupili stvari. Opazio sam to ispod police.

– O, hvala ti. – Chloe je uzela olovku i ubacila ju u torbu.

Pogledao je u vreću iza nje. – Slučajno sam čuo raspravu o hrani za psiće. Slučajno sam bio nešto kao stručnjak, ako želite pokoji savjet.

– Jeste li?

Njegov je polusmiješak prerastao u osmijeh koji mu je omekšao mrko lice. – Moglo bi se tako reći. – Okrenuo se prema Jeremyju. – Tvoja je mama upotpunosti u pravu što se tiče slika, sinko. One ništa ne znače. – Impresivnom je lakoćom prevrnuo vreću kako bi otkrio popis sastojaka. Tapkajući dugačkim prstom po tisku, rekao je: – Ovo je broj koji treba provjeriti, postotak proteina. Previše proteina je loše za kožu psića i može uzrokovati osip.

Jeremy se pomaknuo iza Chloe, zureći u stranca iza njezina bedra. U najboljim je okolnostima dijete bilo bojažljivo u blizini muškaraca, s obzirom na njihov nedavni razgovor o domođcima oprezniji nego inače.

Stranac se nasmiješio. Jedan je poduži trenutak proučavao dječaka, a onda je Chloe uputio vrući pogled. Sva je toplina nestala iz njegova glasa kad je rekao: – Možete prihvatiti savjet s dozom opreza. Ali mi ni ne morate vjerovati.

Zbunjeno je zurila za njim kad je odlazio. Nije znala što ga je uzrujalo, ali je njegov grub ton preplašio Jeremyja koji se počeo sav tresti.

Pogladila je Jeremyja po njegovoj kovčavpj kosi. – Sve je u redu, dušo. Dijete se još čvršće privilo uz njezinu nogu. – Vidiš? On nas ne voli. Chloe nije mogla smisliti bolje objašnjenje. – Pretpostavljam da je tako.

Dvadeset minuta kasnije, kada je Chloe dogurala do blagajne kolica puna do vrha, Stranac je već bio otišao. Još uvijek uzrujana zbog načina na koji je prestrašio Jeremyja, Chloe je bilo drago što ga nije bilo.

Prodavačica im se nasmiješila prijateljskim osmijehom. Starija žena, izgledala je žilavo, ni malo besmisleno, odjevena jako dobro za nekoga tko je radio u trgovini s hranom. Podbočivši svoje laktove na blagajnu, posegnula je u kolica po namirnice, a njezine su plave oči plesale zabavljajući se.

– Čini se da ste sve pronašli.

Chloe je klimnula. – Još i više. Bojim se da smo malo pretjerali.

– Mora da ste vi nova djevojka u šerifovu okrugu. Chloe se istoga trena povukla. – Pa, da. Kako znate?

– Vidjela sam da vam je auto tamo parkiran ili tako nešto, nebitno. Mislila sam da ste turisti, ali kad ste spomenuli psića, zaključila sam da ste nova djevojka. Morat ćete se naviknuti na

naše raznošenje novosti. Jack Pine nije baš velik. Tračevi brzo putuju, a nova je zaposlenica u šerifovu uredu vruća vijest. – Ispružila je svoju ruku. – Lucy Gant.

Rukujući se, Chloe je rekla: – Chloe Evans, a ovo je moj sin Jeremy.

– Bok, Jeremy. – Lucy je s obližnje police dohvatila staklenku s bombonima, koji su svaki za sebe bili zamotani, i odvila poklopac. – Posluži se, mladiću. – Jeremy je pristojno izabrao jedan. – Ne, ne, uzmi punu šaku, – zahtijevala je Lucy.

Jeremy se poslužio s nekoliko bombona. – Hvala vam.

– Nema na čemu, – rekla je Lucy. – Slaba sam prema dječacima. Imam svoja dva. – Gledala je Jeremyja, koji je odlutao gledajući oslikane izloge. – Zgodan dečkić.

– Hvala vam. I ja kažem.

– Čula sam da se prezivate Owens.

– Nevjerojatno blizu. Ovdje zbilja kruže glasine.

– Kad god želiš saznati o bilo kome bilo što, dušo, samo dođi k meni. Kako ti se sviđa novi posao?

– Sviđa mi se. Ljudi, s kojima radim, su zaista dragi, plaća je pristojna, a zdravstveno osiguranje izvrsno.

– U današnje je vrijeme veliki dobitak imati plaćeno osiguranje. Vikendom si slobodna?

– Nažalost, nisam. Radim svaki dan od tri do jedanaest, osim srijedom i petkom. Ali imam sreće s dadiljom. Kći šerifova zamjenika, Tracy, čuva Jeremyja. On ju apsolutno obožava. Lucy je klimnula. – Tracy je draga djevojka. Pljunuta kopija svoje majke, u svemu. – Lucy se nagnula preko blagajne kako bi skenirala cijenu na vreći pseće hrane. – Šerif Lang je pristojan momak. Malo prepopustljiv da bi bio dobar provodi telj zakona, ali drag. Maturirali smo iste godine. On je otišao na fakultet. – Potapšala se po prsima. – Ja sam se udala za niškorist, rodila mu dva sina, a onda ih nastavila sama odgajati.

Chloe je znala kako je to teško. Stavila je crvenu vezicu za psića na blagajnu. – Žao mi je što to čujem. Mora da vam je vrlo teško.

– Snalazim se. Kad sve zbrojim, i bolje što sam otišla. Imao je loš karakter i brzo se ljutio. Chloe se stisnulo u grlu. Čini se kako su ona i Lucy Gant imale puno toga zajedničkoga. Starija je žena protresla vrećicu kako bi ju otvorila i ponovno pogledala u Jeremyja, dok je pakirala stvari. – A što misliš o Ludom Benu?

– Molim?

– Ben Longtree, momak kojeg si porazila.

– Oh! Zbilja ne mogu ništa reći. Razgovarala sam s njim samo pismeno.

Lucyna su se usta skupila. – Nisam ti mama, ali ću ti svakako dati savjet. Pazi se njega. Chloe je iz kolica podigla gumenu igračku za žvakanje. – Ne brinem se. Vjerojatno ga nikad više ne ću vidjeti.

– Vjeruj mi, dušo, vidjet ćeš ti njega opet. Kada čovjek ima takav pogled, uvijek se vraća po još.

Hladan je osjećaj prošao kroz Chloe. – Oh, ja ne...

– Gotovina ili kartica? – ubacila se Lucy. Zahvaljujući svojem bivšem mužu Rogeru, sve su Chloeine kreditne kartice bile prekoračene. – Gotovina, ili bolje ček. Primate čekove, nadam se?

– Svakako. Ako ga odbiju, znam gdje te mogu naći. To je četrdeset i dva dolara i devedeset i tri centa. Savjet je bio besplatan. – Dok je Chloe kopala po nabacanim stvarima u torbi tražeći čekove, Lucy je brbljala o Benu Longtreeu. – Uvijek sam govorila kako on ne donosi ništa dobro. Uopće nisam bila iznenađena kad je prije nekoliko godina iz čistoga mira ubio čovjeka.

Chloe se zapanjeno zagledala u prodavačicu.

– I mislila sam kako će ti to privući pozornost. Jedan udarac njegove šake, sljedeća ti je postaja pogrebno poduzeće. To se dogodilo dolje u Riverviewu. Mislim da je Ben vjerojatno bio pijan. Znaš, on je napola Shoshone. Pomiješaj Indijance s pićem i svaki ćeš put imati nevolje. To ne znači da sam rasist.

Chloe je pogledala preko ramena kako bi se uvjerila da je Jeremy još izvan dosega sluha. – On je zaista nekoga ubio?

– Da, definitivno, čovjek je više nego mrtav. Vrlo cijenjeni odvjetnik ga je oslobodio. Rekli su kako se radilo o samoobrani i nedostatku zle namjere. Ha. Jezik novca. To je prava istina. Hladnokrvni ubojica šeće našim ulicama samo zato što si je mogao kupiti presudu kako je nevin.

Sjetivši se goruće ljutnje koja je isijavala iz očiju Bena Longtreea, Chloe nije bilo teško povjerovati kako je on imao čudnu narav. – Kakav užas.

– On je zao, nemoj pogriješiti, – nastavila je Lucy. – Njegov je otac svakoga dana njihova braka tukao njegovu mamu. Jabuka ne pada daleko od stabla. Mogu ti ispričati neke priče od kojih će ti se dići kosa na glavi.

– Propustit ću to. Moj je mali dječak osjetljiv.

Lucy je nastavila kao da Chloe ništa nije rekla. – Na tome su se brežuljku zbilja događali svakakvi čudni događaji.

– Kojemu brežuljku?

– Brežuljku Cinnamon, gdje Longtreei žive. Ti ne znaš baš ništa o tome, zar ne? Pretpostavljam kako nikad nisi tamo prolazila. Prekrasno mjesto. Četvrtinu područja zauzimaju Ponderosa borovi, s tri strane okruženi šumom. Iz kuće se širi prekrasan pogled. Također je to mjesto izolirano. Puno ljudi se ne usudi ići tim putem, ali oni koji su išli mogu ispričati pomalo jezive priče. Posvuda se motaju divlje životinje. A glasine govore kako je Ben viđen kako šeće s ogromnom pumom na uzici.

– Ogromnom što?

– Planinskim lavom. U ovim ih predjelima ima puno, ali većina ih ljudi ne uzima za kućne ljubimce.

– Ne mogu to ni zamisliti.

– Tamo gore se nešto čudno zbiva, zapamti moje riječi. – Lucy se protrljala po rukavima i stresla. – Onaj vuk je njegov, na primjer. Tko pri svojoj zdravoj pameti može imati takvu opasnu zvijer za kućnoga ljubimca? On tvrdi da je križanac, ali nitko ne vjeruje u to. Izgleda kao pravi vuk, zar ne?

Chloe se prisjetila stvorenja koje su ona i Jeremy sreli na parkiralištu. Nije se iznenadila, čuvši kako mu je vlasnik Ben Longtree.

– Što ako napadne nekoga? – Sva u tračerskom raspoloženju, Lucy je ignorirala ček koji je Chloe ostavila kraj registra. – Mandy Prince iz Clip and Curia misli kako je Ben zagazio u vještija posla. Ona je na fakultetu bila u svim tim hokuspokus stvarima, pa misli kako bi ona puma mogla biti njegov duh.

Chloe se suzdržala da se ne nasmije. Složila se, Ben jest bio osoran, ali joj se učinilo kako su malo pretjerale, optuživši ga da se bavi vještijim poslovima.

– On je velik čovjek, – nastavila je Lucy. – Ako je vještac, možda mu normalna veličina kuće za mačku nije dovoljno velika da bi mu odgovarala.

Chloe je gurnula ček bliže.

– Tim je životinjama nešto privlačno kod njega. Možda je bacio nekakve čarolije na njih. Još je kao dječak bio čudan. – Podigla je svoje obrve. – Jesi li čula za dva mlada dečka koja su nestala na tome putu?

– Ne, ne vjerujem da jesam.

– Prošloga su ljeta otišli na pecanje i nikad se nisu vratili. Dosta ljudi misli kako ih je Ben ubio i pustio svoje zvijeri da pojedu dokaze.

Chloein je želudac počeo kruliti. Bacila je oštar pogled na Jeremyja, ali je Lucy nastavljala govoriti. – Ben poludi ako netko gnjavi njegove životinje. Ti su dečki išli u lov. Tko može reći kako nisu slučajno zalutali na Longtreejevu zemlju i upucali neku od njegovih divljači?

– Pretpostavljam da je to moguće.

– Više je nego moguće. Otišli su gore i nestali? Ben Longtree je umiješao svoje prste, zapamti moje riječi.

– Sigurna sam kako bi šerif Lang poduzeo nešto kad bi smatrao da ima slučaj.

– Nema dokaza, – Lucy je ispalila. – Moraš imati tijelo ili uzorke krvi ili tako nešto. Ne možeš uhititi čovjeka na temelju pretpostavka.

Upravo tako, pomislila je Chloe. A dosad je Lucy samo i iznosila pretpostavke.

– Znaš što ja mislim? – Pitala je Lucy šapćući. – Mislim kako se na tome brežuljku događa nešto puno opasnije od vještijega posla. Kad je Ben nakon toga suđenja za ubojstvo došao kući, bio je totalno švorc. A sada se valja u novcu. – Pokazala je na plakat koji se nalazio na oglasnoj ploči. – Kako čovjek koji nije zaposlen može ponudi ti takvu vrstu nagrade?

Chloe se okrenula kako bi pogledala na plakat o kojem se radilo.

NAGRADA OD 10,000 DOLARA ONOMU TKO IMA INFORMACIJE KOJE ĆE VODITI K SPRJEČAVANJU I OSUDI OSOBE ILI OSOBA, KOJE SU ODGOVORNE ZA RANJAVANJE DIVLJIH ŽIVOTINJA U BLIZINI BREŽULJKA CINNAMON.

Niže, ispod velikih su slova bila uobičajena, naime oružje koje je bilo korišteno bio je pištolj kalibra.22, a namjera je strijelca bila osakatiti životinje, a ne ubiti ih.

– Zašto bi netko želio raniti bespomoćne životinje? – razmišljala je Chloe.

– Stvar je u tome što mene muči gdje je Ben Longtree nabavio deset tisuća dolara koje će dati? Chloe nije imala pojma, odjednom je poželjela otići odatle. Pogledala je na svoj sat. – O, moj Bože! Koliko je to već sati. Skoro će četiri sata.

Prodavačica je jedva zastala kako bi udahnula. – U manje je od godinu dana, nakon što se vratio u grad, započeo s gradnjom te velike, luksuzne kuće u kojoj sad živi. Možeš se okladiti da račune nije platio maminim čekovima socijalnoga osiguranja.

– Sve je to vrlo zanimljivo, Lucy, ali nas kod kuće čeka gladan psić. Zbilja moram ići.

Lucy je podigla svoj prst. – Činim ti uslugu, dušo. Ako Ben slučajno bude njuškao okolo, znaš da moraš bježati.

Chloe nije namjeravala dopustiti Benu Longtreeu ili bilo kojemu drugomu čovjeku da njuška po njezinim stvarima.

– On se bavi nečim ilegalnim tamo gore. Stavljam svoju mirovinu na to. Nan, njegova majka, nije ni dana radila. Mora da se ona prebacila na Hapovo socijalno osiguranje, a on je, pokoj mu duši, uvijek bio prezaposlen pijenjem i kurvanjem da bi zadržao stalan posao. Ne može ona mjesečno baš puno dobivati.

– Možda je gospodin Longtree dobio kakvo nasljedstvo.

– Ne. Njegov je tata svaki cent profučkao na piće. Kad se prije nekoliko godina zabio svojim kamionetom u Ponderosa bor na Dead Man's Curyeu, umro je pijan i totalno švorc.

Chloe to više nije željela slušati. – Moram...

– Mislim kako Ben na tome brežuljku ima laboratorij s drogom. Eto, to ja mislim. Na drogi se može zaraditi velika lova, a postoje bio veterinar, razumio se u kemiju i slično. To objašnjava zašto s puškom tjera ljude sa svojeg posjeda. Čovjek se tako ne ponaša osim ako nešto ne skriva. A sad, skriva li on?

Jeremy se upravo tada vratio do blagajne. Chloe je Lucy uputila upozoravajući pogled. Starija je žena zašutjela i nagnula se preko blagajne kako bi podragala dijete po njegovoj crvenkasto–kestenastoj kosi. – Pa, momče, u jednu stvar sam sigurna. Kupio si najbolju hranu za psiće u trgovini.

– Jesam li? Većinom kupimo najjeftiniju.

Lucy se nasmijala. – Jeftina ili ne, ovo je dobra hrana za psića. Ljudi mogu pričati što god žele o Benu Longtreeu, ali on zna sa životinjama. On je veterinar. Sramota je što je izgubio svoju praksu poslije hrpe problema sa zakonom. Liječenje je životinja bilo jedino korisno što je ikad u životu radio.

Chloe je vratila svoje kupljene stvari natrag u kolica. Nemajući drugoga izbora, Lucy je završila transakciju. Pružajući joj račun, rekla je: – Bilo mi je zadovoljstvo pričati s tobom, Chloe.

Chloe je željela da i ona može reći isto.

Iako joj je to bio slobodan dan, Chloe se osjećala kao da je odradila punu smjenu dok je parkirala svoju Hondu na prljavi prilaz ispred njihova unajmljenoga stana. Nestrpljiv da vidi

svojeg psića, Jeremy je kao metak izjurio iz automobila. Chloe je zamalo povikala za njim da ne trči, ali se prisjetila upozorenja. Prema doktoru, Jeremy je psihički bio dobro. Trčanje prema kući ga ne će ozlijediti, morala je prestati biti paranoična.

Dijete nije prestajalo napredovati kako je jurilo uz ruševno stubište. Chloe je zurila za njim, osjećajući se neobično dezorijentirano. Ovo je sada bio njihov dom, podsjetila se dok je promatrala ruševnu kuću. Trenutno je sastavila popis potrebnih popravaka, a svi će oni biti na njezin trošak. Gazda kuće je samo zatresao svojom glavom kad ga je Chloe pitala da popravi stvari.

– A, da! – ispucao je, prtljajući sa svojim slušnim aparatom. – Misliš da je ovo New York ili tako nešto?

Samo što je Chloe osjećala da joj sedamsto dolara na mjesec daju pravo na ispravnu kuhinjsku pipu koja nije kapala, na stražnja vrata koja bi se zablokirala svaki put kad bi stavila ključ u njih i na pod u dnevnoj sobi koji bi se ulegnuo pod njezinom težinom.

A, dobro, snaći ću se, uvjerala je sama sebe. Malo boje i podmazivanja mogu učiniti čuda na kući, i iznutra i izvana.

Zaslon je na vratima tresnuo, otvarajući se kad je Jeremy izletio na trijem. Jedan je pogled na lice njezina sina Chloe bio dovoljan kako bi znala da nešto nije u redu.

Krećući se od automobila, uzviknula je: – Što je bilo, dušo?

Blijed kao krpa, Jeremy je zaustio nešto reći, ali riječi nisu izlazile. Chloe je potrčala. Kad je zakoraknula na stubište, Jeremy se okrenuo i zaprepašteno pogledao u kuću.

– Bolestan je! – dječak je vrištao. – Jako, jako bolestan, mama.

Miris je Chloe gotovo ostavio bez zraka. Pojurila je u kupaonicu, tamo su ostavili Rowdyja kad su odlazili u kupnju. Zanjihala se dok se zaustavljala na pragu. Nikad nije osjetila tako grozan miris. Psići ostavljaju izmet po podu. Tako obilježavaju svoj teritorij. Ali Rowdy se posvuda ispo vraćao i uneredio. Vodenasti je izmet bilo izmiješan s krvlju.

Chloe se srce spustilo u pete. Psić se toga poslijepodneva činio pomalo bezvoljnim, ali ona je to pripisivala slabosti zbog gladovanja. Jedini iz okota, bio je napušten u staroj staji na kraju grada te je skoro uginuo prije nego ga je netko našao. Chloe se nadala kako će ga dobra njega i mnoštvo hrane promijeniti.

Glupa sam, glupa. Polako je ulazila u kupaonicu. Na trenutak, nigdje nije vidjela Rowdyja. Tada se spotakla na njega, klonuloga iza otkrhnute kade, ispruženih prednjih šapa, a njuške spljoštene uz pod.

– O, jadničak. – Čučnula je pokraj nepomičnog psića. Najbolje što se za njega moglo reći jest bilo to da je još uvijek bio živ. – O, jedna mala bebice.

– Tako je bolestan, – rekao je Jeremy, tresući se. – Moramo ga voditi doktoru, mama.

Chloe si nije mogla priuštiti plaćanje veterinara. Imala je još nešto manje od stotinu dolara dok ne dobije plaću. Zaista, situacija je bila srceparajuća, ali ona je imala drugih, jednako hitnih briga, kao na primjer stvarati hranu. Samo kako bi to mogla reći Jeremyju? On je već prošao kroz puno toga. Ovaj je psić bio prva, uistinu, prekrasna stvar koja mu se dogodila nakon dugo vremena.

Sigurno su se veterinari prilagođavali platežnoj moći ljudi kojima su pružali svoje usluge. Možda je mogla sada dobiti tretman za Rowdyja, a kasnije ga platiti. Vrijedilo je pokušati, zar ne? Nadala se kako je bilo spasa za psića.

Otvorila je ormarić ispod umivaonika i posegnula za ručnikom. – Umotat ćemo ga i odvesti veterinaru, dušo.

Kada je Chloe podigla Rowdyja u svoje ruke, glava mu se mlitavo objesila preko njezine ruke. Njegovo je malo krzveno tijelo bilo vruće čak i kroz ručnik.

Jeremy je počeo naricati – užasan zavijajući zvuk koji je parao Chloeino srce. Uvijajući svoje malene ruke oko sebe, njihao se na svojim nogama. – On će umrijeti, zar ne?

– O, Jeremy, ne znam. – Ne ispuštajući psića, zakrenula je svoju ruku kako bi pogledala na sat. Bilo je 16:40, što je značilo kako imaju samo dvadeset minuta da nađu veterinara.

Polu sata kasnije, Chloe je stajala uz stol za pregled, koji je bio od nehrđajućeg čelika, glupavo zureći u veterinara nasuprot nje. Polumrtav psić ležao je rastegnut između njih.

– Možete li učiniti iznimku? Ujutro ću vam donijeti novac.

Ćelavi je doktor kroz stakla svojih naočala zurio u Chloe. – Nema plaćanja, nema usluge, to je naša politika. Primamo kreditne kartice.

Chloe se željela pružiti preko stola, zgrabiti ga za njegovu kutu i protresti ga. – Nemam nijednu kreditnu karticu. Njegove su se obrve podigle. – Smijem li vas pitati zašto?

To se njega nije ticalo. – Moj se muž razbolio. Sve su moje kartice prekoračene.

– Tako dakle. – Frknuo je nosom. – Nažalost. Liječenje parvovirusa je vrlo skupo. Ne zahtijevam plaćanje u cijelosti, naravno, ali mi tristo dolara treba odmah.

Chloe je pomislila na svoje dijete koje je čekao u čekaonici. Praktički je prije godinu i pol izgubio svojega oca. A prije tri tjedna ga je ona odvela dalje od svega poznatoga, uključujući i od njegove bake i djeda koji su ga obožavali. Toliko je bio oduševljen što je dobio tog psića, a sada, samo par sati kasnije, gubio ga je. Nije mogla dopustiti da se to dogodi. Bez obzira na sve, apsolutno nije mogla dopustiti da se to dogodi.

– Mojemu malenomu dječaku nije dobro, – pokušavala je. – Ako ovaj psić uginge, to će ga dotući. Molim vas. Imam broš od rubina, obiteljsku dragocjenost. Za to mogu dobiti najmanje tri stotine. Vratit ću se sutra prije podneva s novcem.

– Pas će vjerojatno preživjeti noć, gospođo Evans. Vratite ga kad budete imali novac. – Uputio joj je ispričavajući pogled. – Zao mi je. Svi su brzi na obećanjima kad život ljubimca visi na koncu. Priča je drukčija kad kriza prođe.

Okrenuo se i izišao iz ambulante. Chloe je zurila u zatvorena vrata. Ovo se nije događalo. Tresući se od nemoći, nježno je podigla psića natrag u svoje ruke.

Jeremy je poskočio s klupe kad je Chloe izišla u čekaonicu. Njegovo je sićušno lice bilo blijedo, a oči ogromne. – Hoće li mu doktor pomoći?

Chloe je bila toliko bijesna da je jedva mogla govoriti. – Ispričat ću ti vani, dušo.

U automobilu je Chloe oprezno prebacila Rowdyja u spremne ruke svojega sina. Jeremy je prislonio svoje lice uz psićeve čupave dlake. – Molim te, mama, nemoj dopustiti da umre. Chloe je stisnula svoje ruke oko upravljača i zlokobno zurila u veterinarsku stanicu. – Doktor kaže da Rowdy boluje od neke bolesti koja se zove parvo, – oprezno je rekla. – Veterinar želi odmah tristo dolara.

– Tri stotine je puno, zar ne?

– Mi trenutno imamo samo devedeset i osam. – Natjerala se na smiješak. – Ali, hej, nije sve izgubljeno. Veterinar misli kako će Rowdy biti dobro do jutra, a ja imam ideju kako da dotad nabavim novac.

– Ali, mama, on je jako bolestan. – Jeremyjevo je disanje postalo nepravilno. – Što ako...? – Dijete je gutnulo, a onda se to pretvorilo u težak udisaj. – Što ako umre večeras?

Tražeci lice svojega maloga dječaka, Chloe je pomislila: Dijete bi njegove dobi još uvijek trebalo vjerovati u čuda. Sve što je vidjela u očima svojega sina bila je izgubljena nada.

Njegovo je astmatično disanje ispunilo unutrašnjost automobila. Chloeino je srce kucalo sa strahom. – Molit ćemo se jako, jako puno da se to ne dogodi, – pokušavala je.

Jeremy je nagnuo svoju glavu nad psića. – Tati nije pomogla molitva.

Chloe je gledala u daljinu. – Nije, – prazno je priznala, – tati nije pomogla molitva.

– Vjerojatno ne će pomoći ni Rowdyju.

Na Chloeine oči su navrle suze. Što je mogla reći? Puno joj je laži padalo na pamet, ali Jeremy ih je sve već čuo.

Nakon što su sredili Rowdyja i nakon što je Chloe spremila svojega sina u krevet te noći, uzela je Rowdyja i s njim u naručju sjela na kauč. Iako smrtonosno bolestan kao što je Rowdy bio, ispuštao je sladak pseći miris koji je Chloe tako jasno pamtila iz djetinjstva. Osjećala je vrućinu njegove groznice i kroz ručnik i kroz svoju odjeću. Bio je tako jako bolestan. Bojala se kako ga samo čudo može spasiti.

Pomisao na to umalo je slomilo Chloeino srce. Prelazeći svojim prstom po brežuljku psićeva nosa, zgrčila se tamo u tami, previše iscrpljena da bi plakala. Zašto je ona tako često morala padati na najjednostavnijim stvarima? I drugi ljudi za svoju djecu nabavljaju psiće, i ti psi ne

umiru. U posljednje je vrijeme Chloe počela osjećati kako su život i svi njegovi problemi bili i veći nego što je mislila – i nije bilo važno koliko se jako trudila, ništa nije išlo kako treba. Bože, bila je toliko iscrpljena i osjećala se kao da joj se kosti raspadaju, a udovi su joj bili teški poput olova. Ako Rowdy umre tijekom noći, kako će reći Jeremyju?

Mjesečina se usmjerila kroz prozore dnevne sobe, malaksalim zrakama svjetlosti koje su se razasule po podu poput srebrnih lokva. Chloe je privukla psića bliže i pritisnula svoju bradu uz njegovu glavu. Iako je bila iscrpljena, bojala ga se ostaviti u njegovoj košari i otići u krevet. Možda umre dok bude spavala.

I tako je tamo u tami sjedila, ljuljajući ga poput bolesna djeteta, držeći ga za tanku nit njegova života jer je on bio preslab da bi se sam držao. Sat je glasno otkucavao u tišini. Noćni je vjetar udarao u vanjske zidove kuće, a grmlje se češalo uz njih. Zvukovi su ju uznemirivali, a ona je pogledavala preko svojih ramena. Ne tako davno, čula je slične zvukove izvan svojega stana u Lynnwoodu, a te zvukove nije proizvodilo grmlje.

Sjećanja su preplavila Chloeina usta metalnim okusom straha. Trudila se sama sebi govoriti kako je bila glupa, kako ju sada, kad je živjela u drugoj državi, Roger ne može naći. Ali joj to nekako nije pomagalo da se bolje osjeća.

Minute su prolazile, malene vječnosti koje su se uspinjale, jedna za drugom, u sat, pa dva. Povremeno se Rowdyjevo maleno tijelo previjalo od grčeva. Povraćao je žuč. Chloe bi mu svaki put obrisala lice i umotala ga u novi ručnik. Bdiujući, izgubila je pojam o vremenu. Njezine su se oči osušile i boljele su ju, a ruke su joj se zgrčile pod težinom onoga što je njihala.

Kada su prve zrake sunca obasjale prozore, pomaknula se s kauča i oprezno plegla psića u njegovu košaru te oteturala u kuhinju. Zglobovi su joj podrhtavali kao u starice dok je točila vodu u aparat za kavu i punila spremnik kavom. Pritisnula je dugme za početak i otišla do prozora promatrati izlazak sunca.

Nebo je postalo prekrasno ružičasto, duguljaste, tanke pruge su se probijale kroz oblake koji su izgledali mekano i pahuljasto poput šećerne vune. Promatrajući veličanstvenu preobrazbu, Chloe je osjetila oživljavanje nade. Psić je preživio noć.

POGLAVLJE DVA

Jutarnja se sunčeva svjetlost lagano probijala kroz grane borova na šumski pod kupaonice, ukrašen svjetlucavo žutim uzorkom. Toplina je djelovala na Benova kvrgava, mišićava ramena poput vještih prstiju maserke. Ovo mu je bio omiljeni dio dana, trenutak ukraden samo za njega, kad je mogao sjesti i razvrstati svoje misli dok je promatrao srndaće koji su uživali u svojem doručku.

Crnoglave su se američke sjenice, crvendaći i vrapci glasali iz krošanja svojim cvrkutom vesele pjesme, zahvalni na suncu, ukusnim kukcima ispod kore drveta i vodi. Zadovoljavanje životnih potreba i nekoliko malih užitaka bilo je sve što su željele i trebale.

Ben im je zavidio na tome. U nekoliko posljednjih tjedana, njegov je raspored bio poput noćne more, u danu nije bilo dovoljno minuta da bi stigao sve učiniti. Čeznuo je za odmorom kao što je gladan čovjek čeznuo za hranom. Nažalost, okrutna je stvarnost provalila u njegovu šumu, a ranjene su ga životinje nastavile zazivati beskrajnim vriskom. Na dan je imao najmanje jednog pacijenta, ponekad i više.

Imao je sedam krznenih pacijenata koji su se oporavljali u špilji koja je bila udaljena oko dva kilometra na sjeverozapad njegova posjeda. Računajući dva kilometra hoda do granice posjeda, pretvoreno u dvaput dnevno, bilo je to kružno putovanje od osam kilometara. Obično bi Ben uživao u vježbanju. Ali je i unutar kuće imao stvorenja koja su se oporavljala. Briga za sve životinje koje su bile pod njegovom medicinskom skrbi držala ga je pokretu od zore do sumraka, ostavljajući mu malo vremena za pisanje, koje mu je plaćalo troškove održavanja kuće i kupovalo neophodne veterinarske potrepštine.

Ben je vrijeme putovanja tamo i natrag mogao skratiti vozeći svojega terenca, ATV na četiri kotača koji je glatko išao preko teškoga terena, ali on se bojao da će buka i tragovi guma možda otkriti poziciju špilje. Nije mogao toliko riskirati. Bilo tko je ranio životinje, ponosno je hodao okolnim brdima skoro svaki dan. Ako gad pronade tu špilju, ne će se ustručavati ući i pucati po kavezu. Ben je pod svaku cijenu morao zaštititi svoje pacijente od novih ozljeda. Kolibrić je proletio iznad Benove glave. Naglo se sagnuo i nacerio, uživajući u drskosti sitnog stvorenja. Bio je visok metar i devedeset pet bez cipela i težak stotinu i deset kilograma. S perjem i svim ostalim, kolibrić se glasao. Moja greška, zaključio je Ben. Nije smio objesiti hranilicu tako blizu stubama gdje je volio sjediti. Kolibrići su se odnosili posjednički prema svojim hranilicama, a besposleni su ljudi smatrali kako im ugrožavaju opstanak. Jedan od srndaća, koji su brstili travu, iznenada je podigao svoju glavu kako bi udahnuo zraka. Zauzet poviješću kolibrića, Ben je mogao ignorirati srndaćevo neobično ponašanje da ovaj nije dahtao i tapkao po zemlji svojom prednjom nogom.

Ben se ustao sa stubišta i naćulio uši. Nije čuo ništa što nije bilo uobičajeno. Vraćajući se skupini srndaća koji su bili na travnjaku, ugledao je srnu, prekinutu u uživanju u zrnima, kako zuri na zapadnu stranu kuće.

Nešto se događalo. Ne baš uzbuđen, jer se srna činila više iznenađenom nego uplašenom, otišao je istražiti. Napravio je samo dva koraka, kad je začuo tih, ali škripav zvuk zubi. Kako je kružio zapadnim dijelom kuće i došao do garaže, opazio je malenoga dječaka. Krajnje drzak, dječak je stajao na prilazu kraj svojega bicikla. Sunce se odbijalo od njegove kovrčave kestenjaste kose, davajući vršcima bakreni sjaj. Nosio je plavu Winnie-the-Pooh majicu, izbljedjele traperice skracene do koljena i oguljene kožne tenisice, od kojih se jedna odvezala. Nešto se na tome djetetu činilo maglovito poznato, ali se Ben nije mogao sjetiti gdje ga je vidio.

Svakih je par sekunda dječak zvonio svojim zvoncem na biciklu. Ben je posvuda po ogradi dugoj dvadesetak metara imao postavljene table s natpisom ZABRANJEN ULAZ. Nitko nije mogao slučajno zalutati na njegov posjed, osim ako je uljez, naravno, bio balavac koji nije znao čitati.

Rijetko se događalo da su se neustrašive duše usudile prići kući, Ben ih je uvijek tjerao sa svoje zemlje, ponekad nosivši preko ruke pušku kako bi naglasio cilj. Ovo je ipak bilo samo dijete. Ben je prišao bliže, zamijetivši djetetovu bljedoću, njegove grozničave smeđe oči i način na koji su se njegova prsa s naporom nadizala. Ben je pretpostavljao da je dječak vozio svoj bicikl uz cestu, što je bilo oko kilometar daleko i vrlo strmo.

Zaustavljajući se nonšalantno na prednjem dijelu, Ben je s djetetom postupao tako što je djelovao zastrašujuće. To je obično bilo dovoljno da natjera ljude na bijeg. Ali ne i ovoga dječaka. Sišao je sa svojega bicikla i spustio nogar.

Izgledajući uplašeno i izvan pameti, dječak je udahnuo i rekao: – Moje je ime Jeremy. Trebam tvoju pomoć.

Šutnja nije djelovala. Ben je raskoračio svoje noge, a ruke stavio na bokove. – Ako prodaješ časopise, zaboravi. Ne znam čitati.

– Ništa ne prodajem.

Izgledalo je kao da su djetetove usne malo poplavjele. Ben si je to objasnio kao igru svjetlosti.

– Ne volim kad mi ljudi ulaze na posjed. Okreni taj svoj bicikl i gubi se s brežuljka. Kvrugu. Sa sto i šezdeset jutara zemlje čovjek je imao pravo na malo privatnosti. Ben nije želio mještane ovdje gore. Svaki su prokleti put vidjeli nešto što nisu smjeli, a onda su to prepričavali u gradu.

– Idi! – viknuo je. – Gubi se s mojega posjeda, rekao sam.

Jeza koja je uzdrimala djetetovo tijelo natjerala ga je da shvati kako se nasilno ponio. Benu se stisnulo grlo od srama. Bez imalo je griznje savjesti mogao preplašiti odrasle i tinejdžere, ali malo je dijete bilo nešto drugo. Osjećao se kao prvoklasni idiot.

Preplašen, što se jasno i vidjelo, dječak još uvijek nije odlazio. Imao je više hrabrosti nego pameti, zaključio je Ben s divljenjem protiv svoje volje.

– Prevalio sam dug put biciklom. Zao mi je, ako ste još uvijek ljuti što smo vam ukrali zemlju, ali ja ne idem dok ne razgovaram s vama.

– Dobro, ajde. Ispljuni što imaš, a onda se gubi.

– Moj psić Rowdy umire. Donio sam ga k vama jer je gospođa iz trgovine s hranom rekla kako vi znate puno o liječenju životinja.

Ben je proučio djetetovo pjegavo lice. Sada ga se sjetio. To je bilo dijete koje je vidio jučer u trgovini. Kroz glavu mu je proletjela slika njegove majke. Ona je bila privlačna osoba zdrave kestenjaste kose, velikih smeđih očiju i pristojne figure. Otkad se razveo, Ben nije često primjećivao žene, ali nju je, na svoje vlastito nezadovoljstvo par minuta kasnije, pogledao i drugi put.

Dijete se sakrilo iza nje kad im je Ben pristupio u trgovini hranom. Otkad se vratio u Jack Pine, naviknuo se biti tema tračeva. O, da, čuo je on sve te priče – o vješticijima poslovima i nasumičnim ubojstvima, do toga da je svoje životinje hranio ljudskim ostatcima. Priče su bile toliko apsurdne i bolesne da je odavno odlučio kako se ne će obazirati na njih. Ipak, teži je udarac bio kad se dijete pred njim šćućurilo od straha.

Kakva majka dopušta da joj djetetu napune glavu tolikim budalaštinama? K vragu s tim. Zar je njemu uopće stalo do toga?

A sad je, duboko u sebi, zapravo mario, pogotovu kad je vidio koliko je sumnja, zapravo, bila ukorijenjena prema njemu. Dječak je imao oči poput majčinih – velike, bistre, smeđe mrlje obrubljene tamnim trepavicama. Sviđalo mu se nešto na njoj, nešto što već godinama nije vidio na nijednoj ženi. Ovog se jutra nekoliko puta uhvatio kako razmišlja o njoj – o tome kako je dobro izgledala u kaki hlačama i uskoj pletenoj majici koja je isticala njezine zaobljene grudi.

Ben je usmjerio svoju pozornost na psića koji je tako mirno, umotan u ručnik, ležao u košari. Mrzio je što će vidjeti kako ovo dijete gubi svojega psa. Ali ako pomogne ovomu djetetu, potpisat će smrtnu presudu za skoro dvadeset drugih životinja, uključujući i za svoju pumu, Methuselah.

Prije tri mjeseca, zaposlenik je elektrane došao k Benu kako bi očitao struju i vidio kako Ben šeće svoju pumu na povodcu. Samo tjedan kasnije, posjetio ga je na brežuljku Cinnamon šerifov zamjenik, Bobby Lee Schuck, vukući za sobom dva zaštitara. Zatečen nepripravan, Ben nije imao vremena skriti životinje u svoju bolnicu u prirodi, koja je u to vrijeme bila iza kuće. Nekoliko je pacijenata, koji su se oporavljali u kavezima, bilo zaplijenjeno. Jedinije razlog što Methuselah nije doživjela istu sudbinu bio taj što Bobby Lee nije pretražio kuću. Držati je divlje životinje u zarobljeništvu bez posebne dozvole bilo protiv oregonskoga zakona. Ben je dobio veliku novčanu globu za svoj prekršaj i rečeno mu je kako će, ako opet bude prekršio zakon, ići u zatvor. Nimalo oduševljen mogućnostima, probao je legalnim putem, zamolivši državu posebnu dozvolu, ali je njegova molba bila odbijena jer je Bobby Lee glasovao protiv njega, u što je bio siguran. Za Bena nije bilo drugog izbora, morao se ili pridržavati zakona ili ga kršiti. Nije mogao osuditi Methuselah na polaganu smrt od gladovanja vani u divljini, a nije mogao okrenuti leđa ni ostalim životinjama koje su k njemu došle po pomoć.

Na koncu će ga njegova ilegalna veterinarska praksa strpati u zatvor. Razumio je to i bio je voljan platiti cijenu za to. Samo se nadao što je moguće dužoj odgodi neizbježnoga, a to je značilo kako ljude mora držati podalje od brežuljka, uključujući i male dječake koji su mu dolazili s bolesnim psićima.

– Ja više nisam veterinar, – odlučno je rekao Ben. – I ne volim kad me se gnjavi.

– Razumijete li se još u veterinarske poslove? – Te su se velike smeđe oči napunile suzama.

– Molim vas? Umrijet će, gospodine Longtree. Treba vašu pomoć.

Djetetovo se tijelo iznenada napelo, na što je upozoravalo malo boje na njegovu osušenome licu. Ben je zaključio kako je bio zaprepašten nečim što je bilo iza njega. Ne Methuselah, pomislio je. Molim te, Bože, ne daj da je Methuselah.

Ali, naravno, bila je. Baš kad se Ben okrenuo pogledati, puma se spotaknula na paket soka u otvorenoj garaži i srušila ga. Posljedična je buka možda mogla uplašiti manje snažnu mačku, ali Methuselah je bila naviknuta zabijati se u stvari.

Ben je imao volju pustiti prokletstvo s lanca. Samo kakva korist od toga? Mačka je sad bila puštena. Mališan će sad odjuriti kući sve ispričati svojoj majci. Ona će zgrabiti telefon kako bi sve rekla prijateljici. Do sutra će u ovo vrijeme svi u Jack Pineu, uključujući i Bobbyja Lee Schucka, čuti ovu priču. Bobby se nije zavaravao. Ako zamjenik šerifa vidi priliku kako da mu uzrokuje još više nevolja, zgrabit će ju, a sudbina će stare pume bit zapečaćena.

Na Benovo je iznenađenje, i čak više očaj, dječak iznenada počeo hripati – užasan cvileći zvuk koji je podizao njegova prsa. Hvatajući se jednom rukom za svoje grlo, počeo je pipati po džepu svojih traperica, tražeći nešto. Ben je shvatio kako je tražio inhalator i požurio mu u pomoć.

– Polako, sinko, polako. – Ben je izvukao inhalator iz djetetova džepa i gurnuo narančasti dio na njegova usta. – Puma te ne će ozlijediti, obećavam. – Pritisnuo je čep kako bi oslobodio mlaz lijeka. Dječak je pokušavao udisati, ali inhalant nije djelovao. Uistinu uspaničen, Ben se bacio na koljena kako bi imao bolji pristup i oslobodio više lijeka. – Što ti je, astma? Smiri se, sinko. Pokušaj se opustiti.

Lako je to bilo reći, ali ne i učiniti. Dječak je zapao u teško disanje, davio se i izbezumljeno tražio još zraka. Trajalo je to kratku vječnost, a nekoliko doza kasnije, njegovi su se dišni putevi konačno raščistili. Ben nije znao je li se to moglo pripisati medicini ili jednostavno tomu što se počeo smirivati.

Sav iscrpljen, Jeremy se svom težinom oslonio na Benove ruke kao da je on posljednji koji će ga spasiti od napada. Njegov širok, oprezan pogled ostao je usmjeren na pumu.

– Događa li ti se to često? – upitao je Ben.

Dječak je klimnuo. – Imam astmu, – rekao je promuklim glasom. – Doktor kaže da će to jednoga dana prestati.

U većini je slučajeva astma bila alergijski poremećaj, ali je bilo jasno kako je Jeremyjev napad bio posljedica panike. – Nije baš zabavno kad ne možeš disati.

– Nimalo.

Puma se, zaintrigirana Jeremyjevim visokim glasom, primaknula bliže. Gotovo zaslijepljena od nezatnoga udarca, mačka je izgledala zbunjeno. – Ovaj se stari momak zove Methuselaha, Jeremy. Znam da izgleda strašno, ali on je moj prijatelj.

– Hoće li me pojesti?

Ben je zaključio kako dašak humora ne će biti na odmet. – Ne će, bar dok ne ode u kuću po svoj pribor za jelo. – Posegnuvši s laskanjem bliže k pumi, Ben je razdvojio jednu od mačkinih usana. – Vidiš? Jedva da ima zube?

Jeremy se slabašno osmjehnuo. Očito još uvijek nesiguran na svojim nogama, dopustio je Benu da ga pridržava i dalje. – Je li on prava puma?

Što je palilo jednom, palilo je uvijek. – Ma ne, – rekao je Ben, – on je preparirana životinja. Iza desnog uha mu je navijač. Navijem ga kad želim da se kreće.

Jeremy ga je nagradio sa smiješkom od kojeg su mu se pojavile jamice na obrazima. – To je blesavo.

– Dobio sam osmijeh, zar ne?

Jeremy je slegnuo ramenima. Razmotrivši njegovo sitno lice, Ben je primijetio kako mu se u obraze vratilo nešto boje i kako mu usta više nisu bila plava.

– On nije preparirana životinja, – dijete je objasnilo. – Vidio sam kako diše.

– Nije, nije prepariran. – Ben je počeo sa Methuselaha iza uha, čime je zaradio vlažan dodir njuškom po zglobu. – On je samo jedna jadna, stara, bezuba puma kojoj nedostaje prednja noga i gotovo je slijepa.

– Nikad prije nisam vidio pravu pumu. Samo na TV-u, a tamo su bile strašne.

U tome je trenutku Ben spoznao da je bio izgubljen čovjek. Nešto ga je na tome djetetu dirnulo u srce. Možda neuobičajena mješavina plašljivosti i hrabrosti, koja je tako brzo otopila njegov otpor. Ili su to bile možda samo te velike smeđe oči, koje su ga privukle na način koji se nije mogao objasniti.

– Većinom su pume lijepe, strašne životinje, – rekao je Ben. – I u pravilu, one jesu opasne. Ali Methuselah je iznimka. – Dopustio je pumi da ponjuška djetetovu majicu. – On te samo pozdravlja. Hoćeš li ti njega pozdraviti?

– Bok, 'Thuselah. – Jeremy je prstom dotaknuo mačkin nos, a onda naglo povukao svoju ruku.

– Što mu je bilo s nogom?

– Uhvatio se u zamku. – Prosudivši po djetetovu zbunjenoj izrazi lica, Ben je shvatio kako ono nikad nije čulo za životinjsku zamku. – Zamka je naprava od čelika koja je bila slična čeljusti životinje s vrlo velikim zubima.

Odmaknuvši svoje ruke od Jeremyja kako bi ga pustio, podigao ih je kako bi približno pokazao veličinu. Uplašivši se njegova iznenadnoga pokreta, Jeremy se zgrbio u svojim ramenima i podigao svoju slabiju ruku kako bi pokrio lice.

Ben se osjećao kao konj kad ga se udari nogom u utrobu. Dijete nikad ne ustukne na takav način bez dobrog razloga, a on je imao vrlo loš predosjećaj da je znao o čemu se radi. Ostao je nepomičan, desetci su mu se različitih načina umirivanja motali po glavi – prije svega je tu bilo da on ne bi nikad udario dijete – ali riječi nisu izlazile. Nije da je to bilo i važno. Riječi su bile neadekvatno oružje protiv straha.

Jeremy je polako spustio svoju ruku kako bi provirio je li i Ben spustio svoju. Kad je konačno zaključio da je siguran, potpuno je spustio svoju ruku. Rumenilo koje mu se pojavilo na obrazima Benu je govorilo kako je bio posramljen. Ben se prisjetio kako se on osjećao prije trideset godina u sličnoj situaciji.

Glas mu je grebao poput hrđave šarke kad je nastavio svoj govor, objašnjavajući kako radi zamka. Poblizje je pogledao Jeremyja dok je pričao o oprugama i kvakama te dok je opisivao kako se zatvara čeljust zamke.

Jeremy se polako opuštao. Ben je sumnjao da je dječak shvatio išta od toga što mu je rekao, ali opet, to nisu bile riječi koje su bile važne.

– Lovac zamku postavlja na vrlo prometno područje i sakrije ju s grmljem i travom. Kada se životinja tamo zatekne i nagazi na to, mehanička opruga zatvori čeljust.

– I što se onda dogodi? – upitao je Jeremy.

– Zubi se zariju u nogu životinje, ponekad i u kost, a to se ne može izbjeći jer je zamka usidrena.

– Boli li to? – upitao je Jeremy ozbiljno.

Ben se duboko zagledao u Jeremyjve oči, znao je kako je dječak iskusio bol. – Da, – odgovorio, a glas mu se snizio. – To jako boli.

Dječak je pogledao u Methuselahu. – Kako to da onda ljudi postavljaju zamke?

– Ljudi to rade jer... zapravo nemam pojma zašto to rade. Jednostavno to rade.

– Što se onda događa sa životinjama?

– Mogu samo ležati i čekati dok dođe lovac ili umrijeti od žeđi. Žalosno, ali većina lovaca ne provjerava svoje zamke svaki dan, pa je to često duga i bolna smrt za životinju.

– To je okrutno.

– Da, okrutno je. Upravo su zato zamke poput tih zabranjene u Oregonu. Nažalost, neki ljudi ignoriraju zakon i svejedno postavljaju zamke, a jadni je stari Methuselah zagazio u jednu.

– Kako je uspio pobjeći?

Ben je posegnuo kako bi pogladio pumu. – Pa, ja nisam bio tamo, a Methuselah ne govori, ali sudeći prema ozljedi njegove šape, mislim kako se uspio probiti da bi se oslobodio. – Zapravo, Benu se činilo kako je mačka izgledala svoju nogu da bi pobjegla, ali to nije bila priča prikladna za dijete. – U međuvremenu je uspio doći u moje dvorište, polumrtav s infekcijom. Uspavao sam ga, amputirao ono što je još bilo ostalo od njegove noge i dao mu antibiotike kako bi se infekcija izliječila. A u tome razdoblju smo postali i dobri prijatelji. Ozdravljenje mu je trajalo nekoliko tjedana.

– A sada živi s vama?

Ben je klimnuo. – Više ne može loviti jer je slijep, nesposoban i bez noge. Vani u šumi bi gladovao. Ovdje na brežuljku ima hranu. – Nacerio se dok je rukom prelazio preko puminih dobro obloženih rebara. – Istinu govoreći, i više nego ju treba. Malo se udebljao. Pretpostavljam kako misli da je to lijep i dobar ulov.

Dijete se odmaknulo od Bena i stalo pokraj bicikla. Zaštitnički zagrlivši svojega psića, upitao je: – Jede li 'Thuselah male psiće?

Ben se nasmiješio. – On ima meso narezano za njega. Psić je siguran.

– Ne, nije siguran, – rekao je Jeremy, a glas mu je još bio hrapav od hripanja. – Umire. Veterinar je u gradu rekao kako ima parvo. Liječenje toga jako puno košta. Moja je mama otišla u Pineville kako bi založila bakin broš, koji je tako star i ružan i ne mislim da će joj u zalagaonici dati tristo dolara za njega.

– Tristo dolara?

– Toliko moramo platiti prije nego što veterinar Rowdyju da lijek. Koštat će još puno više dok potpuno ne ozdravi.

Ben je jedva mogao vjerovati svojim ušima. – Veterinar u Jack Pineu je odbio liječiti tvoje psića dok tvoja mama ne donese tristo dolara?

Jeremy je klimnuo. – Mi smo imali samo devedeset i osam.

Neil Fenderbottom, veterinar, je uvijek bio koristoljubivi gad. Benova je impresioniranost djetetovom majkom podnijela povoljne promjene. Ne bi puno ljudi odlučilo založiti obiteljsko nasljedstvo kako bi spasilo psića.

Ben se uspravio i privukao bliže. I opet je dijete bilo nervozno. Ben se ponovno prisjetio trača iz grada, najvjerojatnijeg objašnjenja za djetetovu nevjericu prema njemu. Jučer u trgovini nije izgledao tako nedokučivo kao sad. Sada se pitao nije li se zaletio s pogrešnim zaključkom. Po njegovu iskustvu, uzmicanje je na taj način bilo naučeno ponašanje. Mogao se kladiti da je netko mučio toga dječaka.

Ta je pomisao razljutila Bena. Nije mogao ni zamisliti djetetovu majku kao krivca. Ona je imala oprezan pogled u svojim očima poput Jeremyja. Jučer je Ben spoznao kako je bila pomalo stidljiva pred strancima. Ali što ako je iza toga bilo nečega drugoga?

Ben je iz prve ruke znao kako je to bilo živjeti pod terorom svojega oca. Dom je postajao zatvor iz kojeg nije bilo bijega dok nisi navršio osamnaestu godinu. Jeremyja čeka dug put. Na brzinu je psiću poklonio uvodni pregled. Jadnije mali psić gorio od vrućice, a taj test je Benu pokazao kako je opasno dehidriran. Trebao je istog trena psiću dati infuziju i antibiotike ili će biti prošlost.

– Ok, ovako. Postoji samo jedna stvar koju ću prihvatiti kao plaćanje za liječenje tvog psića. Šutnja. – Ben je pokazao prstom u staru pumu. – Ako itko, uključujući tvoju mamu, sazna za Methuselah, ja idem u zatvor, a on je izgubljen. Razmotrivši sve njegove fizičke probleme, riskantno je za državu da bi se selio. Oni bi mu vjerojatno stali na kraj. Znaš li što to znači? Jeremy je klimnuo. – Uspavali bi ga?

– Točno. Njegov život sada ovisi o tome možeš li ti držati jezik za zubima.

– Zašto ga ne bi samo mogli smjestiti u zoološki vrt?

– Uglavnom ljudi u zoološkome žele vidjeti zdrave životinje. Tamo postoje ljudi koji su učeni da bi se brinuli o pumama, pa bi Methuselah imao sreće kad bi ga netko takav uzeo. Ali što ako ne bi imao sreće?

Jeremy je protrljao svojim rukama po svojim trapericama. – To je... – Slomio se i zaplakao. – Nisam navikao imati tajne pred svojom mamom.

– Ni meni se ne sviđa što te potičem na to.

– Moja mama ne će nikomu reći.

– Dok ne prespava. Ako itko u gradu sazna kako sasvim sigurno imam pumu, šerifov će odjel pojuriti za mnom kao medvjed za medom.

Jeremyjeve oči su postale velike. – Šerifov odjel?

– Zašto? – pitao je Ben. Imao je loš predosjećaj, jako loš predosjećaj kako ga je Gospođa Sreća upravo iznenadila nečim neočekivanim. – Nemoj mi reći da je tvoja mama zamjenica šerifa, je li?

– Nije.

– A što je onda?

– Ona je 'pečער.

– Što?

– 'Pečער. Javlja se na telefone i radio stanicom zove šerifa i pomoćnike kako bi im rekla gdje trebaju ići.

– Pa, kvragu. – Ben se uštinuo za vrh svojega nosa. Dispečer? Nije moglo biti gore od toga. Vjerojatno je svakodnevno vidala Bobby Lee Schucka. – Ako to nije nesreća...

Jeremy je zabrinuto pogledao u svojeg psića. – Ako date Rowdyju lijek, ne ću reći. Ni mojoj mami, ni nikomu. 'Thuselaha ne će uspraviti, obećavam.

Ben je sumnjao da će dječak držati jezik za zubima. Pomislio je kako će o tome poslije brinuti. Šteta je bila učinjena, psić je očajnički trebao pomoć, a Ben se nagodio.

Čudno je kako se život može okrenuti, mislio je dok je iz korpe vadio psića. S osamnaest je mislio kako može promijeniti svijet, odlučan da završi fakultet i postane veterinar. Sada, devetnaest godina kasnije, bio je ovdje, ponovno na brežuljku Cinnamon,...

Toliko o tome kako će zapaliti svijet. Zašto se onda nikad nije osjećao zadovoljnijim? Benje pretpostavljao da je bilo tako jer je sad znao stvari koje onda nije. Na kraju krajeva, kad su se bilježili rezultati, sve što se računalo bilo je znanje kako promijeniti stvari. Kad je oslobodio srndaća iz njegova kaveza i promatrao kako ponovno hoda, znao je kako je promijenio nešto. Kad je oslobodio rakuna i vidio kako se opet uspinje na drvo, znao je kako je promijenio nešto. Posvuda su bili patnja i bol. Nije nikad trebao napustiti brežuljak Cinnamon kako bi to saznao. U visokoj starosti od trideset i sedam godina, konačno je shvatio kako je najvažnije mjesto na kojem se događaju stvari bilo upravo ovdje, u njegovu dvorištu.

To je podsjetilo Bena na nešto što je njegov djed, koji je bio Shoshone, običavao govoriti, kako mlad čovjek može putovati na daleke staze i nikad nikuda ne stići. Kao dijete, Ben nije razumio što je to značilo. Sada jest.

Diablo im se priključio na kolnome prilazu. Ben je istog trena osjetio napetost, za vuka je psić bio neodoljivo stvorenje.

Premjestio je psića u drugu ruku i čvrsto zgrabio Diablovu uzicu.

– Ovo je još jedan moj prijatelj. Jeremy, upoznaj Diabla. – A vuku je Ben rekao: – On je prijatelj, ti mrzovoljni stvore. Pokaži svoje odlike i rukuj se.

Na Jeremyjevo oduševljenje, Diablo je sjeo i ispružio svoju prednju desnu šapu. Zapravo, Ben je također bio ugodno iznenađen. Od trenutka do trenutka, nikad nije znao hoće li Diablo surađivati. Vuk je bio odan, imao je mentalitet čopora, ali Benov mu je status alfe dopuštao samo određene privilegije koje nisu uključivale apsolutnu poslušnost.

Na svu sreću, Diablo je bio pametan i perceptivan. Činilo se kao da razumije kako ova konkretna situacija poziva na diplomaciju.

– Hajde, Jeremy. Diablo se želi rukovati s tobom. Jeremy je povukao rukav svoje majice u malu šaku. – On je lajao jučer na nas.

Ben se nagnuo, uputivši vuku prijekorni pogled. – Jesi se opet ponašao svadljivo? Ne misli on ništa loše s tim. Uglavnom je takav kad mu se ljudi obraćaju tepanjem. Diablo to smatra uvrjedljivim.

– Aha. Moja je mama tepala. Nazvala ga je dragim psićem.

– Eto. Vidiš? Da si ti velik, snažan momak poput Diabla, bi li ti želio da te netko tako nazove?

– Ona ga nije mislila uvrijediti. Samo nismo željeli da nas ugrize.

– Diablo ne grize.

Jeremy je otpustio svoju majicu i oprezno uhvatio vučju nogu. Nije se dogodilo baš rukovanje, ali kontakt je uspostavljen. Ben je obećao Jeremyju poslije pokazati još Diablovih trikova i

odveo ga u pratnji do stražnjih vrata. Prije nego su ušli u kuću, zastao je. – Kako se ti prezivaš, Jeremy?

– Evans.

– Pa, Jeremy Evans, ovako ide priča. Moja majka, Nan, ima Alzheimerera, bolest koja ljude čini zbunjenima i zaboravnima. Ponekad joj se u glavi pomiješaju stvari. Ako izide iz svoje spavaće sobe dok si ti ovdje i kaže neke smiješne stvari, ne trebaš se bojati.

Dijete je klimnulo. – Moj je tata također pomiješao neke stvari u svojoj glavi. Zbog toga smo se moja mama i ja razveli od njega.

Ben je bilo drago to čuti. Sumnjajući kako je djetetov otac bio zločest, Ben je zaključio kako je za Jeremyja bilo bolje bez takva primjera od čovjeka. Još jednom, Benova je procjena djetetove majke porasla za stepenicu. Nije bilo lako ženi napustiti brak i krenuti sama novim smjerom, i još s djetetom koje je trebalo odgajati. To je bilo čak još teže ženi koja je možda bila zlostavljana.

Sada je Ben znao odakle je dijete dobilo svoju narav.

Chloe je znala da se dogodilo nešto strašno istog trena kad je parkirala na kolni prilaz. Prije nego je stigla izvaditi ključeve iz bravice, Tracy je izletjela na ulazna vrata i sletjela se niz klimavo stubište. Oči su joj bile crvene i vlažne od plača, i sva se tresla od uzbuđenja.

– Što je bilo? – Chloe je izašla iz Honde, spremna čuti najgore. – Je li psić mrtav?

– Otišao je, Chloe, otišao. Njegov je mali prijatelj s prijeko strane ulice došao i rekao mi prije nekoliko minuta. Namjeravala sam zvati tatu, kad si se ti zaustavila. Mislila sam kako se igra vani. A on je otišao.

– Otišao?

– Tako mi je žao. Promatrala sam ga. Uistinu jesam. Rekla si kako može ići u susjedstvu gdje god želi jer tu nema puno prometa. Rekao mi je kako se želi ići igrati u Booberovu kuću na drvetu, a ja sam mu vjerovala!

Chloe je zgrabila djevojčina krhka ramena. – Smiri se, dušo.

Tracy je klimnula i gutnula. Njezine su se oči napunile svježim suzama. – Nikad nisam mislila da će mi lagati. Uvijek je tako dobar i bude tamo gdje kaže da će biti. Boober kaže kako je stavio psića u korpu na biciklu i otišao u onome smjeru. – Podigla je svoju ruku kako bi pokazala smjer. – Nakon što si ti jutros otišla, nije prestajao pričati o Benu Longtreeu, onome ludome tipu s brežuljka. Rekao mi je kako je Lucy Gant rekla da je on veterinar. Mislim da je tamo odveo Rowdyja.

– O, Bože. – Chloe je naglo pogledala uz cestu. Progonile su ju sve grozne stvari koje joj je o Benu Longtreeju jučer ispričala Lucy Gant. – O, Bože.

Tracy je ispuštala cendravi zvuk. – Zaista sam pazila na njega, Chloe. Kunem se da jesam. Rekla si kako je u redu da se ide igrati kako god želi u užem susjedstvu, zato ga nisam imala svake sekunde na oku.

Chloe je potapšala zabrinutu djevojku i zagrlila ju. Za djecu je u ovakvim naseljenim područjima bilo sigurno trčati i igrati se bez stalnoga nadzora. To je bio jedan od razloga zbog kojih se i preselila ovdje, željela je Jeremyju pružiti tu slobodu. – Naravno da si pazila na njega, Tracy. Ne okrivljujem te. – Slika vuka zabljesnula je Chloe kroz glavu. Ako Longtree dopušta životinji da se slobodno kreće po parkiralištu, definitivno se nije trudio ograničavati ju kod kuće. Na biciklu, Jeremy se ne će moći braniti ako ga napadne. – Znaš li ti kako da dođem do Longtreejeve kuće?

Djevojka je klimnula. – On živi na brežuljku Cinnamon. – Opet je pokazala rukom. – Nije daleko odavde, kilometar-dva do glavnoga ulaza. Samo se vozi do kraja ulice Ponderosa i skreni lijevo na nešto što izgleda kao stara prtena cesta. Dvjestotinjak metara dalje, vidjet ćeš s desne strane veliki drveni luk. To je cesta koja se uspinje prema kući.

Chloe je već jurila prema svojem automobilu.

POGLAVLJE TRI

– Znači, rastali ste se od tvog tate, zar ne? – Ben je naglas razmišljao dok je prolazio kroz sobu s rubljem do hodnika koji se protezao cijelom dužinom kuće.

Djetetove su tenisice škripile po crvenim pločicama dok je trčkarao iza Bena. – Ja i moja mama, ona se zove Chloe, smo se morali razvesti. Onda smo se morali preseliti daleko jer nas moj tata nije puštao na miru.

– Ah. – Priča je bila tu, a Ben ju je želio čuti. Nažalost, on je previše cijenio svoju vlastitu privatnost da ne bi poštivao svetost nekoga drugoga. – I kako ti se, sada kad ste ovdje, sviđa Jack Pine?

– Zaista dobro. Ostat ćemo zauvijek ovdje, a kad moj djed ozdravi, on i moja baka će se također tu preseliti. Bit će mi jako drago jer mi jako nedostaju, a i mojoj mami isto.

Dok su prolazili pokraj vrata sobe njegove majke, Ben je svojim prstom dotaknuo usta. Nan Longtree je baš u ovo vrijeme lijegala kako bi odrijemala, a zatvorena su vrata govorila Benu kako spava.

– Vau! – uzviknuo je Jeremy kad su zakoračili u prednji dio kuće.

Ben je želio vjerovati kako je dečkić bio zapanjen opremljenošću njegovog doma, koji je sam dizajnirao. Nažalost, sumnjao je kako je dječak Jeremyjevih godina mogao cijeliti plan otvorenog kata ili obilje svjetala i prozora.

– Odakle ti sve one? – kako su zakoračili u kuhinju, Jeremy je upitao.

Ben je pretpostavio kako je dijete mislilo na životinje u kavezima, što je postalo sastavni dio kuhinjskoga dekora.

Živci su mu se spetljali iza solarnog pleksusa. Dosad nitko iz grada nije nikad bio unutar njegove kuće i vidio sve njegove pacijente.

Ne želeći razmišljati o mogućim posljedicama, Ben je jedva odvojio pogled od kaveza dok je zaobilazio rub kuhinjskog stola, na kojem je bio radno računalo, a iza njega dvometarska polica s knjigama. Kuhinja u obliku slova U, ograničena s tri strane kabinetom, uključujući najnovija dostignuća tehnike i pravokutni hrastovi stol, gdje je Ben izvodio hitne operacije. Prozorski zid nudio je panoramski pogled na Newton Crater, Shoshone Pea i Cinder Butte. Ben je stavio psića na stol. – Kakav ti je želudac, Jeremy?

Dječak je stavio ruku na svoj trbuh i masirao ga prstima. – Ne znam. Nemam još puno mišića. Dijete je Bena tjeralo na smijeh kad je to najmanje očekivao. – Smeta li ti kad vidiš kako se ljudi cijepu?

Jeremy je slegnuo ramenima. – Ne volim kad ja trebam dobiti.

– Pa, moram dati jednu injekciju u Rowdyjevu nogu.

– Kakvo ćete mu cjepivo dati?

Kako je situacija bila hitna, Ben je u Jeremyjevim očima mogao vidjeti strah. Nakon što je uzeo neki potreban alat iz obližnje ladice, Ben je započeo s uvodnim pregledom psa dok je objašnjavao: – Zapravo, to i nije cjepivo. To je velika čaša puna vode, samo što ju moramo dati Rowdyju u venu.

– Kako to?

– Kad mu ubrizgamo tekućinu u venu, možemo izbjeći njegov pokvareni želudac. – Ben je provjerio boju psićevih desni. – Psi su baš poput nas. Umiru ako su bez tekućine. A sad, štogod da Rowdy popije povratu će, ili u suprotnom ne će. Njegovo maleno tijelo vapi za tekućinom.

Jeremy je klimnuo. – Povraćao je posvuda po podu naše kupaonice.

– Oho. – Hvatajući psićevu glavu, Ben je uperio svjetlo u njegove oči koje su se caklile. – Tvoja mama nije baš bila sretna zbog toga.

– Nije. Bila je jako tužna. Umotala je Rowdyja u ručnik i požurila k veterinaru. Dok je pregledavao psićeve uši, Ben je zbunjeno promrmljao: – Ah.

– Skoro su zatvorili. Moja mama je zgrabila Rowdyja i stala na put prije nego što je gospođa mogla zaključati vrata. Prvo su nam rekli kako moramo doći drugi put, ali moja mama nije htjela otići.

Ben je podigao pogled. – Tvoja mama zvuči skoro pa kao dama.

– Da. Iako nema dugačke nokte.

Ben se pitao kako je to vraški povezano. Tada je pomislio na plastične nokte koji su ličili na pandže, a koje je tako puno žena nosilo i skoro se opet nacerio. – Dugački nokti ne čine damu.

– Ne. Moja mama kaže da su oni kupci klica. Ben je razmislio o tome. – Skupljači, misliš? Jeremy je klimnuo.

– Vjerojatno je u pravu. Jeremyjevo je brbljanje bilo smeteno, ali Ben je uživao u tome. Njegova majka se od napadaja bolesti nije upuštala u duge razgovore, i ponekad je jedini ljudski glas koji je Ben danima, s vremena na vrijeme, slušao bio glas disc jockeya na radiju. – Koliko god nokti otmjeno izgledali, toliko i skupljaju prljavštinu.

– Jednom je uzgojila dugačke, ali onda je zaključila kako je to bio veliki gubitak vremena i sve ih je odrezala. – Mrštenje je naboralo Jeremyjevu obrvu. – Tu smo stvar kupili za rezanje Rowdyjevih. Sada ih on možda nikad ne će uzgojiti.

Ben se skoncentrirao na svojega pacijenta, provjeravajući boju njegovih desni, reflekse, zjenice i puls. Na nekoliko je sekunda u kuhinji zavladała tišina. Ben je rekao: – Idem sad po pakovanje tekućine. – Zaobišao je stol. – Možeš li stati upravo ovdje i pripaziti na Rowdyja dok ja donesem stvari koje mi trebaju?

– Što je to pakovanje tekućine?

– Posebna vrsta vode za bolesne psiće. U njoj ima jako dobrih sastojaka od kojih će se on osjećati bolje.

Ben je otišao u smočnicu u koju se išlo iz hodnika, gdje je držao zamrzivač i poseban hladnjak za lijekove. Brzo je skupio vrećicu slane otopine, pakovanje IV-a, stalak za infuziju i bočicu snažnoga antibiotika.

Veterinarski lijekovi, postupao je po svojem instinktu. Ben nije imao laboratorij, rendgen niti pravu kirurgiju. Morao se osloniti na instinkt. U drugu ruku, nikad se nije morao pitati hoće li izvođenjem operacije zaraditi lovu. Novac je bio odstranjen iz te jednadžbe.

Kad se Ben vratio u kuhinju, Jeremy je milovao svojega psića i izgledao namršteno. – Evo ga, – rekao je. – Velika čaša, puna vode.

Jeremy mu je uputio pogled pun nade. – Hoće li mu biti bolje od toga?

Ben je izbjegavao djetetov pogled dok je postavljao stalak za infuziju. Što je to bilo u ovome dečkiću što ga je tjeralo da mu obeća nemoguće? Pretpostavljao je da je odgovor na to pitanje bio dovoljno jednostavan. Nije bilo takve nevine ljubavi, niti tako potpune privrženosti kao što je to bilo kod ovoga dječaka za njegova psića. Jeremy bi se jako ražalostio da ovaj psić umre, ali ovdje je bilo toliko puno toga učiniti. Ostalo je, što je prije mnogo godina naučio, bilo najbolje prepustiti Božjoj volji.

– Ne mogu ti obećati da će ozdraviti, Jeremy. – Ben se nagnuo nad psića. – Dat ću najbolje od sebe.

Dijete je spustilo svoju glavu, to je bio izraz koji mu je utekao.

– Koliko imaš godina, sinko?

– Šest.

Ben je sjeo kako bi obrijao Rowdyjevu nogu. On je imao sedam godina kad je izgubio svojeg djeda. Čak i sad, toliko godina poslije, Ben je žalio za njim. Isaiah Longtree je bio jedinstveni, punokrvni Shoshone, s pjesmom u svojem srcu. Vidio je ljepotu u stvarima koju su drugi previdjeli i dijelio je taj svoj dar sa svima oko sebe, čineći da je čak i kišna kapljica izgledala poput čuda. Ben ga je obožavao. Tada je želio dati sve što ima za samo malo djedove mudrosti.

– Rowdy je mlad, – rekao je. – Bar mu to ide u prilog.

Zapravo, Ben je mislio kako je psić već prije nego se zarazio virusom bio slab i bolestan. Vidjela su mu se rebra. Ako se netko nije brinuo da nahrani jadnog malog psića, bilo je neobično da ga je on izvlačio ili cijepio protiv bolesti.

– Odakle si dobio Rowdyja?

– Iz skloništa za životinje. – Dijete je nježno pomilovalo psićevu dlaku. – Moja me je mama pokušala nagovoriti da uzmem drugoga psa, ali Rowdy je bio onaj kojega sam želio.

Ben je klimnuo. – On je slatki mali psić, – odlučio je reći. – Vidim zašto si ga izabrao. Ben je bio slab na kržljavce. Nije bilo ništa što ga je diralo u srce poput mršavoga psića tužnoga

lica, osim ako to nije bio mršavi, mali dječak tužnoga lica s uvojcima i kovrčavim čupercima, koji su se uvijali poput spirala s vrha njegove glave.

– Gospođa je rekla kako će ako se razboli vratiti mojoj mami novac. Oni su mu dali injekciju i ostalo, ali valjda ne na vrijeme.

– Parvo je podmukao, – rekao je Ben, dok je čistio dlake koje je obrijao. – Virus se zadržava u fekalijama ispod snijega. Dođe proljetno doba i uvjeti su savršeni za kontakt sa zarazom. Ako se psića ne zadržava unutra dok ne bude cijepljen i bude sposoban razviti antitijela, izložen je riziku zaraze. Većina ljudi ne zna kako je potrebno vremena da bi cjepivo djelovalo. Psići se mogu zaraziti već od samoga njuškanja nečijih cipela.

– Rowdy je bio napušten u staroj staji, a pronađen je prekjučer. Netko je ostavio njega i njegove sestre da umru.

To je bila priča koju Ben nikad više nije želio čuti. Svezao je gumenu vrpcu oko Rowdyjeve prednje noge kako bi mu iskočila vena.

Gledajući u kaveze koji su bili naokolo u kuhinji, Jeremy je rekao: – Nikad prije nisam znao nekoga tko je imao bolnicu u svojoj kuhinji.

Ben je alkoholom sterilizirao Rowdyjevu nogu. – Nadam se da ću ju premjestiti u kuću, prije nego zazimi. Zasad je dobra i kuhinja. Imao sam ladice za svoj alat, dobro osvjetljenje, stol i pipu koja mi je bila pri ruci. To je nekako praktično, moći miješati varivo i držati oko na pacijentima u isto vrijeme.

– Pronalaziš li sve svoje životinje u šumi?

– Ponekad. A ponekad se same pojave u mojem dvorištu. – Podigao je pogled, nesiguran treba li još nešto reći. Ispitivački mu je pogled u Jeremyjevim očima govorio da je dijete bilo premlado da bi unaprijed pretpostavio treba li nešto biti ili ne. – Uvijek je bilo tako sa mnom i divljim životinjama. One samo dođu.

– To je vjerojatno zato što znaju da ih ne ćeš ozlijediti. To je bilo bolje nego ikoje objašnjenje. To je bilo više nego što je i Jeremy i itko drugi ikad mogao razumjeti. Životinje su dolazile. Uvijek su i uvijek će. Kao dječak, Ben se molio da odu. Bježite, mislio je. Odlazite prije nego vas vidi moj tata. Ponekad su životinje nestajale. Po neki put nisu, a Hap Longtree ih je ubijao.

Sada je Benov otac bio mrtav, a na brežuljku je opet trebalo biti mirno. Alije neki sretan-kad – povuče-otponac idiot iz grada vršio invaziju na šumu i životinje koristi za vježbanje gađanja. Benu je jedina utjeha bilo to što u kući životinje nije čekala vatra iz puške kada su dolazile k njemu po pomoć. Također je pronašao mir u činjenici kako je konačno mogao biti ono što je zaista bio, ono za što je bio rođen da bude, potomak, više Shoshonea nego bijelaca, iako je njegova krv pobijala tu činjenicu. Onaj Koji Hoda S Brdskim Lavovima, tako ga je nazivao njegov djed. To je bilo veliko ime za malena dječaka, ali je pomoglo Benu da se manje osjeća čudakom, stvarajući mu osjećaj neospornosti da je bio drukčiji od ostale djece.

Kao i uvijek, uspomene su deprimirale Bena, pa ih je odbacio. Sunce je zašlo nad tim danima, a on je sad ovdje postavljao pravila.

– Životinje koje vidiš su ili jako bolesne ili teško ranjene. Moram ih držati pri ruci kako bih ih mogao paziti dok ne ojačaju.

Dijete ga je radoznalo promatralo. – Kako to da nemaš kliniku?

– Moja mama ne može sama ostati kod kuće. Kad bih imao mjesto u gradu, ne bi me bilo cijeli dan. Gledao sam kako bih započeo s praksom ovdje gore, ali mi uredbe poslovnih zona to ne dopuštaju.

– Što je to?

– Pravila.

Ben je brzo spoznao kako je Jeremy bio pun pitanja. Nikad nije bio okružen djecom, a sad je najednom uživao u tome i bio je zbuđen.

– Što je sa sovom?

Ben je pogledao u pticu. – Ozlijedena joj je noga.

– Kako se ozlijedila?

– Netko ju je upucao kalibrom.22.

– A što je sa zecom?

Zec je također bio upucan, a Ben je sumnjao kako je metak došao iz iste puške. – Nije imao sreće i ranjen je u rame.

Rowdy se pomaknuo. Ben je provjerio infuziju. Psić je podigao svoju glavu. Onda mu je trbuh zakrulio. Ben je pretpostavio što je slijedilo, ali prije nego što je uspio zgrabiti ikakav papirnati ručnik, Rowdyjeva probava je proradila. Rezultat nereda je bio posvuda. Jeremy je zaplakao: – O, ne!

Pojurivši do pulta, dijete je zgrabilo papirnate ručnike i pokušalo počistiti, pokušao je bila praktična riječ. Bio je prenizak, a njegova je tehnika čišćenja trebala djelovati. Ben je to skoro preuzeo. Onda je odlučio kako ne će. Jeremy je bio uzrujan, a čišćenje će mu nereda možda pomoći da se bolje osjeća.

– Žao mi je. Ja ću to počistiti, gospodine Longtree. Jako mi je žao.

Ben je dohvatio vrećicu za smeće koja se nalazila ispod sudopera. Kad ju je protresao, plastična je vrećica glasno puknula što je natjeralo Jeremyja da poskoči. Ne po prvi put u posljednjih nekoliko sati, Ben je gorio od ljutnje na čovjeka koji je bio odgovoran za djetetovu uplašnost. – Prljave možeš ostaviti ovdje.

Nosa uvrnuta od gađenja, Jeremy je stavio ubruse u vrećicu, a onda otkinuo još kako bi opet napao stol. Kako je radio, tako je ponovno počeo hripati.

Ben je u trenutku postao još zabrinutiji. Problem je s disanjem bio nekakva panična reakcija, što je objašnjavalo zašto inhalant nije pomagao. – Nemoj drhtati. Nije učinjena velika šteta, a i nije prvi put da je ovdje nered.

Ne izgledajući uvjeren, Jeremy je nastavio pokušavati čistiti.

Ben je svoje sljedeće umirivanje uputio psiću. – Ne brini se, mali psiću, – rekao je dok je davao injekciju antibiotika. – Nezgode se događaju svima nama. Mi znamo da ti to nisi htio učiniti. – Ben je podigao pogled. – Možda mu to ti sam trebaš reći. Zadnje što mu treba, takvu bolesnomu kao što jest, je da se sav uzruja.

Jeremy je Benu uputio nevjerni pogled, ali je poslušno obišao oko stola kako bi razgovarao sa svojim psićem. – OK. je, Rowdy, – rekao je, milujući pseće kovrčave uši. – Ti si samo jako bolestan i to je sve. Mi znamo da je to bila nezgoda.

Ben je dovršio s davanjem injekcije i gurnuo ju u posudu za opasne i štetne stvari koja je bila ispod sudopera. Eto, vidiš? On je to samo trebao čuti od tebe. Već izgleda puno opušteniji.

I dječak je također izgledao puno opušteniji, a hripanje je prestalo. – Kako to da nisi ljut?

– Nije to tako velika stvar.

– Ali on se pokakao po tvojem stolu.

– Nije to prvi put. Uvijek sve dezinficiram poslije liječenja pacijenta. Stol će biti savršeno čist prije nego opet budem jeo s njega.

– Drago mi je što ja ne moram večerati ovdje.

Ben se nasmijao, a to je bio dobar osjećaj. – Dezinfekcija ubija prljavštinu. – Pomogao je Jeremyju sa završnim brisanjem, koristeći ubruse i sprej za dezinfekciju. Onda je čvrsto zatvorio plastičnu vreću i otišao otvoriti vrata prostorije. Kad se vratio u kuhinju, rekao je: – Ovdje sam izveo operaciju na Methuselahu.

– Ovdje?

Ben je klimnuo. – Moj je posljednji pacijent na intenzivnoj njezi ispod stola.

Jeremy se sagnuo kako bi pogledao. – Vau! – rekao je kad je ugledao rakuna. – Nisam znao da je ovdje.

Benu je bilo drago što mu je odvuкао pozornost. Dok je on sterilizirao svoj alat i pospremao ga, Jeremy je vodio monolog s ozlijeđenim rakunom. Diablo, probuđen iz svojeg sna pijevnim Jeremyjevim glasom, gurnuo je svoju njušku kako bi ga dijete pomilovalo. Jeremy se obvezao, zabivši svoj nos u mekanu vučju dlaku. Gledajući taj par, Ben se pitao nije li mu Jeremy bio srodna duša. Nekoliko je ljudi imalo neobično dobar odnos sa životinjama poput Benova, ali ovo ih je dijete očito voljelo.

Nakon rješavanja plastične vreće, Ben je zaključio kako bi i dječaku također godilo malo tekućine.

– Jesi li za limunadu?

Jeremy se uspravio i nestrpljivo klimnuo. Ben je iz hladnjaka donio vrč i obojici im natočio pune čaše. Tada se pridružio Jeremyju za stolom. Dijete je bilo jedva dovoljno visoko kako bi moglo sjesti na stolac i piti iz svoje čaše. Ben je razmišljao da mu stolac povisi tako što će naslagati knjige, ali se predomislio. Još se uvijek sjeća kako je to imati šest godina i misliti kako je odrastao. Dječakov bi ponos bio povrijeđen kad bi ga se podsjetilo kako je još uvijek samo mladica.

Privučen zvukom otvaranja hladnjaka, Methuselah je šepajući ušao u kuhinju i stao se gurkati uz Benovu nogu. Ben je prešao pogledom po ladici s mesom. Nakon što je pronašao dva goveđa komada, nahranio je vuka i mačku njihovim uobičajenim jutarnjim obrokom.

Životinje su se veselo namjestile za jelo, a Methuselah je ležeći pokraj kuhane hrane pravio nered po podu.

Jeremy je dotaknuo psićevu dlaku. – Misliš li da će umrijeti?

– Jako je bolestan, – oprezno je rekao Ben. – Ponekad, što god da radimo nije dovoljno, a stvari koje volimo nam izmiču. Nadajmo se kako ovaj put ne će biti tako.

Ponovno se pridruživši Jeremyju za stolom, Ben je otpio dugi gutljaj limunade, a kad je došao do zraka, zazviždao je. Jeremy se nacerio i napravio gestu licem, a onda rukom obrisao svoja usta. S raširenim Rowdyjem između njih i rakunom, koji se češkao o njihove noge, mirnoća se proširila kuhinjom.

POGLAVLJE ČETIRI

Ben se ustao kako bi odnio njihove čaše u sudoper, kada je Diablo zarežao. Vuk nije podizao lažne uzbune. Prije nego je Ben stigao reagirati, iz prednjega se dijela kuće začulo lupanje. Kako je ušao u predvorje, tako se pojavila Jeremyjeva mama. Ulazna su se vrata još njihala na svojim šarkama iza nje.

Prva je Benova reakcija bila ljutnja. Kako se usuđuje ući u njegovu kuću bez kucanja? Kad je to krenuo i reći, Diablo se pojavio iza nje, nisko zarežavši, i zaletjevši se prema ženi.

– Diablo, kal – Instinktivno je reagirao i brzinom koja je čak i njega iznenadila ispružio je ruku i uhvatio vučju uzicu, spriječivši napad. Vuk je kratko zalajao i pokušao se osloboditi. – Ka, Diablo! Toquet. Sjedi!

Režeći, vuk je učinio kako mu je bilo naređeno, ali je Ben nastavio držati njegovu uzicu. Blijeda lica, Chloe Evans je jecala: – Gdje je moj sin?

Ben je primijetio kako se trese, nije bio siguran je li zbog sebe ili zbog svojeg djeteta. Način na koji je ostala stajati na mjestu bilo je ono što ga je impresioniralo. Nije se ni centimetar povukla kad je pas zalajao.

– Gdje je moj sin? – opet je zaplakala, a glas joj je porastao do kreštave visine.

Ben se suočio s mnogim uplašenim protivnicima, ali nikad s ljućima od nje. – U kuhinji je. Nosila je izlizane plave traperice i ženstvenu bijelu svilenu majicu, koja se pripijala uz njezine male, ali savršeno oblikovane grudi, kojih se još od jučer dobro sjećao. Na suncu koje se probijalo kroz nebo, uskomešane od vjetra, kovrče koje su uokvirivale njezino ovalno lice i padale preko njezinih tankih ramena, svjetlucale su se poput rastaljena bakra.

Methuselah je taj trenutak izabrao kako bi podigao svoju glavu. – O, moj Bože, – zajaukala je.

– O, dragi Bože.

Ben je potpuno zaboravio na pumu. Podigao je svoju ruku. – On je bezopasan. Zaista. – Vidjevši kako je zurila u krv na puminoj bradi, prisjećajući se priča koje su o njem kružile po gradu, brzo je nadodao: – Upravo je pojeo svoj jutarnji obrok. Govedinu, i to iz trgovine.

– To nije pas, – potreseno je rekla. – Mislila sam da je to bio veliki žuti pas.
– Nije. Njegovo ime je Methuselah. Nije opasan. Znam da tako izgleda.
– Mama? – Jeremy je izašao iz kuhinje. – Otkud ti ovdje?
– Jeremy! – Chloe je obišla Bena i Diabla kako bi u naručje uzela svojeg sina. – Na smrt si me preplašio. Na što si mislio kad si se potpuno sam popeo ovdje? – Prebacila je svoju fino oblikovanu ruku na njegovo tjeme i snažno ga zagrlila. – Hvala Bogu da si dobro!

Još uvijek stišćući svoje dijete, opet se okrenula prema Benu. Znala je kako je željela pobjeći iz kuće, ali on i Diablo su joj zapriječili put. Ben se skoro pomaknuo u stranu. Tada se predomislio. U svojem će se sadašnjem stanju, zaletjeti ravno u grad i svima će, koji budu voljni slušati, reći za Methuselaha.

– Puma nije opasna, – rekao je. – Znam da je neobično za kućnoga ljubimca imati pumu.

– Neobično?

– OK, čudno je. Kad bi mi možda dopustila da ti objasnim...

– Nisu potrebna objašnjenja. Tvoja je stvar ono što ti radiš u privatnosti svojega doma, ja samo ne želim svoje dijete ovdje.

Ben nije želio lagano odustati od toga. – U pravilu su pume opasne. Ono što ljudi ne znaju jest da ih je lako pripitomiti. Methuselaha su okolnosti još i više prilagodile.

Jeremy se uzvrpoljio kako bi sišao. Chloe ga je još čvršće stisnula.

– Puma je svoju šapu izgubila u ilegalnoj zamci, – rekao je Ben, odlučan nastaviti.

Dok je pričao, njezine su oči narasle i postale čudno bezizražajne, što ga je natjeralo da se zapita je li ga uopće čula.

– Kad bi samo malo bliže pogledala, vidjela bi da je gotovo slijep, – dodao je Ben. – Kad se sve zbroidi, u glavi su mu ostala još samo tri zuba i svi su truli. Mogao bi te srušiti sa zadahom iz usta, ali inače je bezopasan.

Jeremy se napokon uspio ispetljati, oslobodivši se iz njezinih ruku. Kad su mu noge dotaknule tlo, zgrabio ju je za ruku i počeo vući prema kuhinji. Ben ju nije želio ondje. Ona će vidjeti sve njegove životinje, a onda je gotov.

– Jeremy, – pokušao je.

Ali nije bilo koristi. Dijete je pričalo sto na sat. – Gospodin Longtree je Rowdyju dao da pije vode kroz svoju venu, mama. Moraš to doći vidjeti!

Ben je bio siguran kako je bio rođen s dozom fatalizma, naslijedivši to od svojeg Shoshone djeda. Invazija je na njegov dom nagoviještala katastrofu, i bila je učinjena. Sve što je mogao je moliti se da ga Chloe Evans ne otkrije.

Ići još dublje u kuću je bila zadnja stvar koju je Chloe željela. Taj joj je vuk htio iščupati grlo, a da se ni ne spominje za što je puma bila sposobna. Ona je samo željela vidjeti svojeg sina u automobilu, zaključati vrata i odvesti se s brežuljka poput luđakinje.

Nažalost, Jeremy je navaljivao kako bi ju odveo da vidi njegova psića, a Chloe nije znala kako da ga na dražestan način odbije.

Na prvi pogled, kuhinja je izgledala normalno sa svim tim uobičajenim elementima i kućanskim aparatima. Pultovi su bili čisti, a tamno zeleni porculanski sudoper se sjajio na sunčevoj svjetlosti, koja se probijala kroz prozore. Chloe nije vidjela nikakve talionike ili ostatke smotuljaka papira, koji su bili na dohvat i koji bi upućivali na to kako se ovdje ilegalno proizvodi droga.

Onda je vidjela kaveze – velike, male – koji su zauzimali svaki slobodan kutak. Na vrhu zelena granitnoga šanka za doručak, okrugla mreža od žice udomljavala je sovu sa zavijenom nogom. Na svakome dijelu pulta, koji je bio oblikovan u obliku slova U, nalazili su se i drugi kavezi, složeni po tri ili četiri u red, u kojima su bila utamničena svakojaka divlja stvorenja.

– Nadam se da ćeš shvatiti, – rekao je Longtree iza nje. – Ne ću više bilo gdje obavijati svoju praksu, ali još sam uvijek veterinar. Ne mogu si pomoći i praviti se da sam slijep kad u šumi prolazim pokraj ranjenih životinja. Zasad je kuhinja jedino mjesto gdje ih mogu liječiti. Chloe je letimično proučila inventar. Pored sove, vidjela je oposuma, zeca, dva rakuna, jednogog

prepelicu, srebrno sivu vjevericu, crvenu lisicu, i nešto što je izgledalo zastrašujuće slično običnomu štakoru.

Longtree je prošao pokraj nje i otišao do stola. Potrošio je trenutak prtljajući po IV-u, koji je bio pričvršćen za psićevu nogu. – Znam da se to sve sad vjerojatno čini čudnim. – Njegove su se crne obrve skupile. – Ne vjerojatno, nego jest čudno. Ali ja sam veterinar, a te životinje trebaju moju pomoć.

Samo to, i ništa više? Dok je on iznosio razloge zbog kojih je kršio zakon, ona si je mislila kako je trebao ponuditi više objašnjenja. Znala je da ga može prijaviti i poslati ga u zatvor. U Oregonu je bilo zakonom zabranjeno držati divlje životinje u kavezima bez posebne dozvole, a država se nije petljala kada bi to dovelo do progona prekršitelja.

Baš je prošloga tjedna na poslu čovjek bio uhićen zbog krađe divljači. On nije izgubio samo pušku i vozilo, nego je također na dvije godine izgubio i pravo na svoje lovačke privilegije, kažnjen je s pet tisuća dolara i dobio je kaznu odsluženja zatvora od dvadeset i četiri mjeseca. Policajac koji ga je privodio, poigrao se s plavim okom i krvavom usnicom, koje je zadobio dok je pokušavao išamarati prekršitelja. Kriminalci se nisu lako predavali uhićenjima jer su kazne bile stroge.

Chloe nije živjela ovdje kad je Bobby Lee Schuck preuzeo ulogu voditelja kaznionice na brežuljku Cinnamon, ali je čula priče. Više je desetaka životinja bilo zaplijenjeno, a Longtree je zaradio ogromnu novčanu globu i upozorenje da će biti uhićen ako bude uhvaćen kako ponovno krši zakon.

Nije ju se dojmio kao da je bio glup, pa zašto onda nije bio zabrinut što je ona sve vidjela? Užasna joj je misao pala na pamet. Možda se nije bojao da će ga prijaviti, zato što joj nije namjeravao pružiti tu priliku.

Chloe je stegnula svoj stisak djetetove ruke. Iza su joj bijeg sprječavali vuk i puma. Jučer su joj se tvrdnje Lucy Gant, kako je ovaj čovjek ubio i riješio se tijela svojih žrtava, činile neobičnima. Sada se Chloe nije smijala. Normalni ljudi ne dopuštaju odrasloj pumi da se slobodno kreće uokolo poput obične mačke.

– Ako više nemaš veterinarsku praksu, čime se baviš u životu?

– Svim i svačim.

Njegov je odgovor malo ublažio njezinu zabrinutost. Ovakav ga je dom koštao lijepu svoticu. Morao je zarađivati novac. Alije pitanje čime?

– Ja sam dispečer u šerifovu odjelu.

Chloe sije potihom čestitala što je to spomenula u razgovoru. Kad bi on znao kako je ona bila u prijateljskim odnosima s pojedincima koji bi ju tražili kad bi nestala, šanse za odlazak odavde bi im bile puno veće.

Kvrcnuo je svojim prstom po cjevčici IV-a i ponovno namjestio točkić. Njegove su se usne skupile, duboko urezujući bore koje su ocrtavale svaki kut njegovih usta. – Jeremy je spomenuo kako ste se upravo doselili ovdje. Kako ti se sviđa novi posao?

Strastveno ju je odmjerio od glave do pete. Chloe se mogla zakleti da je nedužan, a njezin je radar za senzualnost definitivno zastario, ali je još uvijek mogla, kad bi joj bilo upućeno, prepoznati pohvalno odmjeravanje. Skupila je svoja koljena kako bi joj se prestala tresti.

O, Bože. On je bio vrlo velik čovjek. Ako ih je namjeravao zadržati ovdje, ona je bila u velikoj nevolji. Njegove su se ruke i ramena napinjali od snage svaki put kad bi ih pomaknuo, a ona je vidjela kako je bio brz sa svojim rukama kad je zaustavio vuka. Ona je izmjerila svoju snagu protiv Rogera više puta i svaki je put izašla poražena. Još je uvijek pamtila kakav je to osjećaj kad vidiš zvijezde i golom se silom volje trudiš ostati na svojim nogama. Što je još gore, znala je daju ni snaga volje ne bi održala na nogama ako bi ju udario čovjek poput Longtrejeja.

Njegovo je odmjeravanje završilo na njezinu licu. S jednom podignutom obrvom, susreo je njezino uvrijeđeno zurenje. U tome trenutku – koji se činio nemilosrdno dugim – Chloe je imala sablastan osjećaj kako je on znao što je mislila. Što je još gore, trzaj njegovih usana joj je govorio kako ga je njezin strah zabavljao.

Danas joj je izostanak šešira davao bolji pogled na njegovo lice. Crne su mu obrve okrunile oči koje su bile plave poput oceana u ljetnome danu. Crte su mu lica imale oštre rubove poput otkrhnuta granita ulaštenog do visokoga sjaja. Nosio je, raspuštenu do ramena, dugu kosu s raznobojnim konopcem koji je služio kao vrpca oko čela kako bi spriječio da mu pletenice padaju u oči.

Ni pod cijenu svojega život, Chloe se nije mogla sjetiti što ju je on pitao. Stojeći tamo, osjećala se ukočenom od nervoze, pokušavajući se prisjetiti njegovih zadnjih riječi. Njezin posao, konačno se prisjetila.

– Zasad mi se sviđa posao. – Zaista, zaista je željela da joj glas ne skviči. – Nikad nisam radila negdje gdje su svi tako prijateljski raspoloženi. – Gutnula je kako bi pročistila svoje grlo. – Frank Bower, jedan od policajaca, ima kćer Tracy koja se pokazala jednom od najljubaznijih dadilja koju je Jeremy ikad imao.

– Frank je dobar čovjek.

– O, ti ga onda poznaješ? – To je bilo dobro. Vrlo dobro.

– Išli smo skupa u školu.

– Gospodin Bower me vozio u svojem Broncu, – Jeremy je upao u riječ. – Upalio sam rotacijska svjetla i pričao na radio!

Longtree je namignuo djetetu. – Isplati se imati veze. – Aha.

Chloe je naglo pogledala na svoj sat. – Mi bismo trebali ići. Rekla sam Tracy da zove svojega tatu ako se ne vratim u roku pola sata. Ne bih htjela da Frank vozi čak ovamo kako bi nas našao.

Dok ju je hladnim držanjem Longtree proučavao, njegovi su se mišići u obrazima počeli trzati. U tome je trenutku Chloe znala kako su se nesretnima morali osjećati doseljenici kad su se sreli oči u oči sa Shoshone ratnikom.

– Prijetite li vi to meni, gospođo Evans?

Chloe se preokrenuo želudac. Ona mu jest prijetila, ali nije mislila kako će on to primijetiti. – Ajme, ne. Zašto ste zaboga pomislili to?

– Da, pitanje je.

Chloe se pokušala nasmijati. Rezultat je bio tanak, drhtav hihot koji je zvučao napola histerično. – Mi bismo samo trebali ići. Samo sam to pokušala objasniti.

– A što ćemo s Rowdyjem, mama? – Jeremy je otrgnuo svoju ruku iz njezine, otrčao do stola i uspeo se na vrhove svojih prstiju kako bi mazio svojega psića. – Hoćemo li se vratiti kasnije da ga vidimo?

Ako izvuče sina odatle, nikad više ne će zakoračiti na ovo područje.

Longtree se okrenuo kako bi podupro svoje bokove preko pulta iza sebe. Nakon što je prebacio svoje gležnjeve i skrstio ruke, proučio ju je tako da se činilo da je trajalo čitavu vječnost, zureći najprije u njezino lice, a onda ju je opet drskom sporošću odmjerio, što ju je natjeralo da se naježi.

Njegove oči nisu odavale njegove misli. – Nemam vas namjeru zadržavati ovdje. Ako želite povesti i Rowdyja sa sobom, i to je također u redu. Kakogod, prije nego što donesete tu odluku, suočite se s posljedicama. Psić gori od vrućice i opasno... – Pogledao je u Jeremyja, koji je zašutio, a onda promijenio tijek. – Dehidrirao je i kad mu provjeravam puls, osjećam blagu srčanu aritmiju. Neil Fenderbottom je dobar veterinar, ali opterećen brigom za teške pacijente. Ako odvedete Rowdyja u kliniku, šanse su jedino da ga strpaju u kavez i da ga što je prije moguće uspavaju. – Podigao je crnu obrvu. – Vrijeme je od velike važnosti. Ako želite riskirati, to je vaš izbor.

Riječ izbor prozujala joj je kroz glavu. Njezin želudac, isprepleten žilicama, napravio je mali smiješni udarac i preokrenuo se. On ih onda nije namjeravao zadržati ovdje?

Proučivši mu oči, Chloe je vidjela da nije. Također je shvatila da je bio bijesan jer je ona mislila kako možda jest.

– Shvaćam.

– Nadam se. Moj posao je liječiti, a ne nauditi nerazumnim ženama i malenim bespomoćnim dječacima.

Chloe se nije mogla sjetiti nijedne riječi koju bi rekla.

Longtree se uspravio, uzeo čašu iz ormarića i krenuo prema hladnjaku. – Oboma ću vam napsipati limunadu. Za stolom možete vijećati. Uvijek je lakše donijeti odluke ako negdje sjednete i razmislite o svem. – Nakon što je napunio Jeremyjevu čašu, pripremio je jednu i za Chloe, a onda je vrč vratio u hladnjak. – Na pultu je blok s mojim brojem. Ako odlučite ostaviti psića, zapišite mi vaš broj telefona i uzmite moj da možemo ostati u kontaktu. Dok vi raspravljate, ja imam posao koji moram napraviti. Infuzija se lako odstrani. Samo odvežete vrpцу, izvučete ju van i ponovno stavite zavoj kako bi zaustavili pritisak tako da ne krvari. – Nasmiješio se Jeremyju i ispružio svoju ruku. – Jeremy, bilo mi je zadovoljstvo. Uz dopuštenje tvoje majke, nadam se da ćeš me opet posjetiti.

Jeremy se ukočeno rukovao s čovjekom. – Znači li to da ne ćeš pomoći Rowdyju da ozdravi? Ben je Chloe dobacio oštar pogled. – To ovisi o tvojoj mami. Ako odlučite ostaviti psića, učinit ću za njega sve što mogu.

Chloe se počela osjećati poput gnjide. O, željela je da nikad nije sreła Lucy Gant i slušala njezine priče. – Ako ostavimo psića, očekujem da vam platim, gospodine Longtree. Možete li mi reći koliko bi to otprilike koštalo?

– Ne možete si priuštiti mene, – rekao je ledenim glasom. – Nasreću, Jeremy može, a mi smo se već složili oko uvjeta. Zar ne, Jeremy?

– Aha. Ne će trebati novac za lijekove i slično, mama. Ben Longtree je promrsio djetetovu kosu i nacerio se.

Smiješak mu je transformirao lice. – Do viđenja, Jeremy. Njegov je glas opet postao hladan kad se obratio Chloe. – Želio bih da mogu reći kako mi je bilo zadovoljstvo, gospođu Evans. Dok je izlazio iz kuhinje, puknuo je svojim prstima. Vuk i puma su se podigli iz svojih položaja kako bi ga slijedili u drugi dio kuće. Chloe je zurila za neobičnim tri om. Nikad se nije osjećala posramljenom kao tada.

– Mama? – Jeremy se nagnuo ispred kako bi ga pogledala. – Molim te, mogu li ostaviti Rowdyja ovdje? Gospodin Longtree će se zaista, zaista dobro pobrinuti za njega. Znam da hoće. I ne će nam trebati novac za to.

Nakon načina na koji se ponašala, Chloe se zgrozila na pomisao prihvaćanja čovjekove milostinje. U drugu ruku, nije bila u poziciji da odbije. Stala je iznad Rowdyja. Njegovo je disanje bilo ubrzano i isprekidano. Samo ga pogledavši mogla je reći kako mu život visi o niti. Ako odstrani infuziju, kako je mogla biti sigurna da će izdržati do klinike?

Odluka je bila donesena, Chloe je zapisala svoj broj telefona. Potpisala se s tri riječi, žao mi je. To je bilo nedovoljno za ispriku. Možda bi mogla, kao grančicu mira, Benu Longtreeju ispeći kolač ili nešto takvo. To je bilo najmanje što je mogla učiniti. On je njezinu sinu čak dao i limunadu. Bože, osjećala se poput vještice.

Upravo je odložila olovku kada je iza nje zazvonio ženski glas. – Neka sam... Učinio je to zapravo.

Chloe se okrenula. Mršava je žena u haljini s cvjetnim uzorkom ušla u kuhinju. Njezina je kratka smeđa kosa bila prožeta sijedima, a plave su joj se oči sjajile od topline.

– Dobar dan, – Chloe je rekla, skupivši prisebnost. Žena je poravnala gornji dio svoje haljine i popravila kosu. – Nije li to baš muški da ne spomene kako netko dolazi? Dotjerala bih se da sam znala. Chloe je mislila kako je baš takva bila ljupka. To je morala biti luda Nan Longtree. Samo što se nije činila ludom. Izgledala je drago – i posramljeno jer je bila uhvaćena u izgužvanoj haljini i čupave kose.

– Zapravo sam nenajavljeno upala.

– Oh. Onda to objašnjava sve, i nije bitno. Bit će mi drago imati žensko društvo jednom tjedno.

Zbunjena, Chloe se samo nasmiješila.

– Je li vas proveo kroz kuću?

– Oh, ne, nismo otišli tako daleko. Mislim, ovaj, kako smo se malo sukobili, gospođu Longtree. Samo sam...

– Zašto nisam iznenađena? – Nan je odmahнула svojom rukom. – To je bolje nego da sam ja nešto učinila. Nizašto na ovom svijetu ne bi promislio prije nego bi rekao što mu sve treba. Čak i iza zatvorenih staklenih vrata ureda, Ben je čuo glas svoje mame. Uhvatio se za glavu. Sjajno. Upravo ono što je zahtijevala situacija bila je predstava njegove majke.

Odgurnuvši se u svojem stolcu na kotačiće, napustio je ured. Kad je zakoraknuo u glavni dio kuće, začuo je kako je Nan pitala: – Pereš li ti prozore?

Chloe Evans se nasmijala, zvučeći vedro. – Izribala sam nekoliko.

– Ne s kupovnim stvarima. Octom i novinama. To nikad ne ostavlja mrlje.

– Tako moja mama pere prozore.

Nan je odgovorila: – To je jedini pravilan način.

Baš kad je Ben ušao u kuhinju, njegova je majka naglo otvorila ladicu. – Vidiš li ti to? – Puknula je svojim jezikom. – Posvuda su dlake od svih tih životinja. Ja sam u svoje vrijeme kuću držala čistom. Više ne mogu.

– Ovo je ogromna kuća, – rekla je Chloe simpatično.

– Da. Drago mi je da je Ben konačno unajmio nekoga. Svaka mu čast, moram reći da se trudi. Ali on je tako zaposlen, tako da kuću ne drži u redu. Ladice me izluđuju. – Nan je otvorila još jednu. – Nije li ovo užasno?

Ben se približio svojoj majci. – Mama? – Vrućina mu je preplavila vrat. Dobro joj je išlo iznošenje njegova prljavog rublja. – Što to radiš?

Nan mu se osmjehnula. – Provodim Chloe, dragi. Ti si odjurio kako bi se bavio svojim poslom. Ja ću joj dati sve informacije.

Chloe je podigla svoje crvenkasto-smeđe obrve. – Čini mi se kako je došlo do nesporazuma.

– Mama, gospođa Evans nije čistačica.

Nan je nastavila govoriti. – Nije potrebno svaki tjedan čistiti ladice. Samo usisivačem očistiti pukotine nekoliko puta mjesečno.

– Mama?

Nan mu je odmahнула i otvorila ladicu s jedaćim priborom. – Ovu drži čistom, hvala Bogu. – Smirila je svoj prst i ulovila dugu rakunovu dlaku. – Uglavnom. – Mrlja od nečega na ormaricu joj je privukla pozornost, i baš tako brzo joj se i glas povukao. U sljedećem je trenutku pjevušila uspavanku.

Ben je zurio u potiljak svoje majke. U početku mu je to, kad ju je vidio takvu, slamalo srce, ali sad je svaki put samo pomalo krvarilo.

– Žao mi je zbog ovoga, – rekao je Chloe. – Prije nekoliko tjedana sam joj rekao nešto poput toga da trebamo kućnu pomoćnicu. – Slegnuo je ramenima. – Ima Alzheimer.

Ben je očekivao da će Nanina ludost otjerati Chloe Evans, ali umjesto toga ona je Nan uputila suosjećajni pogled. – Sve je u redu. Razumijem.

Ako Ben doživi stotu, nikad ne će naći ženu. Sada je gledala u njega kao da je mislila da je skoro ljudsko biće.

Dotaknuvši rukom Nanino rame, nagnula se kako bi rekla: – Nan, ja sad idem. Bilo je zanimljivo pričati s vama.

Nan se okrenula, a pogled joj je bio tup. Još uvijek pjevušeći, odlutala je iz kuhinje, postavivši se u svoju uobičajenu poziciju u dnevnoj sobi, sjela je u svoj stolac i zaljuljala ga kad je počela kačkati. Chloe je zurila za njom, sa svojom donjom usnicom uhvaćenom u zubima.

– Stvarno mi je žao, – opet je rekao Ben. – Luta amo-tamo. Vjerojatno ju je sramota. Čini se daju pokreće stres bilo koje vrste.

Chloe je klimnula. – Svjesna sam da je nešto bilo, pa, ne zapravo loše, ali ne zapravo ni dobro.

– Pogled joj se zalijepio za njegov. – Gospodine Longtree, želim se ispričati. Moje ponašanje je bilo jadno i ja se...

Ben ju je prekinuo podignuvši svoj u ruku. – Nije potrebno. I ja sam također čuo priče u gradu. Zašto to ne bismo ostavili na tome?

Lice joj se jako zarumenilo, nije znao reći je li od ljutnje ili od sramote. U tome ga trenutku, zapravo, nije ni bilo briga. Samo je želio da ode. Bolest je njegove majke bilo nešto osobno i bolno, što nije dijelio ni s kim.

POGLAVLJE PET

Chloeine su se noge vukle kad je išla na posao. Kad je gurnula ulazna vrata, otvarajući ih, oglasio se sigurnosni sustav. Sue Baxter, njezina suradnica – bucmasta brineta s nasmijanim zelenim očima, toplim osmijehom, predivnim mužem, i pet malih Baxtera koji su ju zaokupljali – mahnula joj je kad je završila telefonski razgovor.

Odmahnuvši joj natrag, Chloe je obišla svoj stol kako bi spremila torbu u kockasti ormarić. – O, Sue, ti si svetica! – uskliknula je kad je vidjela kapučino na njezinu dnevnome zapisniku. – Ne mogu dočekati da svoje usne spojim s tim. Tako sam iscrpljena, jedva gledam.

Sue se zavalila natrag u svoj stolac, ugasila mikrofon i rekla: – Hitna vijest, pozivaju se svi policajci. – Uputila je Chloe vragolasti smiješah. – Stara Sylvia Patterson opet ispred svojega prozora izvodi striptiz. Joe ju ne želi uhititi, ali bi želio da si, prije nego se opet bude skidala za njega, podigne cice. Kraj.

Chloe je puknula od smijeha. – Na sekundu sam pomislila da si bila ozbiljna.

– Gledala si malo niže.

– Nije stvar u tome. – Chloe je otkiopila šalicu, puhнула u nju i uzdahnula. Svake je večeri Sue išla na štand s kavom i kupovala im objema kapučino. Jasno da je i danas zastala na svojem putu na posao. – Koliko ti dugujem?

– Plaćaš sljedeću rundu.

– Spasila si mi život. Nisam oka sklopila prošlu noć, a cijeli dan sam bila u živoj strci. Možda će me ovo oživiti.

– Što te je zaboga držalo budnom cijelu noć?

Chloe je krenula odgovoriti kad je na jednom od njezinih telefona počelo svijetliti crveno svjetlo. Za vrijeme dok je stavljala svoje slušalice, kako bi prihvatila poziv i javila se putem radija, druga linija je počela svijetliti. I prije nego je znala, bila je preplavljena.

Dva sata kasnije, ona i Sue su doživjele svoje prvo zatišje. Chloein se kapučino ohladio, ali ona je svejedno otpila gutljaj koji joj je godio. Sue je podigla svoje noge na svoj stol.

– Srijede. Zar ih ti ne voliš? Vjerujem da je to sredina-tjedna sindrom. Ljudi uzrokuju nevolje kako ne bi umrli od dosade.

– Pun je mjesec.

– Pretpostavljam i zbog toga, također. – Sue se pogladila po sljepoočnicama. Tada se uspravila, spustivši svoje noge na pod i zagledala se radoznalo u Chloe. – Dakle zašto nisi ništa spavala prošlu noć? Nikako da dobiješ priliku reći.

Chloe je započela priču o bolesnome psiću svojeg sina. Upravo je opisivala Jeremyjevu hitnu vožnju biciklom na brežuljak Cinnamon kada je šerif Schuck otvorio ulazna vrata. Svako poslijepodne, malo iza pet sati, navraćao je kako bi sredio papirologiju. Postojao je stražnji ulaz, ali ga on nikad nije koristio, radije je prolazio kraj Chloeina radnoga dijela kako bi došao do male staklene prostorije iza nje.

– Dobra večer, dame.

Chloe je zašutjela i osmjehnula se. Bobby Lee se činio kao dobar momak, ali nije mogla precizno odrediti razloge zbog kojih joj je bilo neugodno. Pretpostavljala je da je to bila nekakva vrsta kemijske reakcije – oprezna, vrlo nezainteresirana ženska reakcija na zainteresirane muške feromone. Nije namjeravala komplicirati svoj život sa škakljivom situacijom na poslu.

Spustio je svoje sunčane naočale niže na brežuljak svojega nosa, pogledavši u nju preko rubova. Imao je osmijeh visoka napona i prekrasne dječje plave oči, uokvirene tankim crnim trepavicama. Dojam je bio suvišan. Jedini je muškarac u Chloeinom životu bio njezin sin. Bobby Leejeva radna košulja kaki boje, nosio je manji broj kako bi istaknuo svoja mišićava prsa, nije bila ni sluga Jeremyjevim uvojcima i kovrčavim čupercima.

– Jesam li ja to čuo da si rekla brežuljak Cinnamon?

Crveno upozorenje. Chloe je odlanulo kada je njezin telefon počeo svijetliti. Javila se na treću liniju, nadajući se kako će Bobby Lee početi sa svojom papirologijom i zaboraviti na svoje pitanje. Nažalost, dok se ona bavila pozivom i dojavljivala policajcu, Bobby Lee se usmjerio na Sue. U vremenu dok je ona to radila, on je čuo za bolesna psića i Jeremyjevu jurnjavu na brežuljak Cinnamon.

Zakvačivši svoje naočale na džep košulje, uputio je Chloe ispitivački pogled. – I što si vidjela gore na brežuljku?

Zato što joj je Jeremy rekao sve o svojem dogovoru s Benom Longtreejem kako ne će nikomu reći za Methuselaha, a ona je obećala kako će dobro čuvati tu tajnu, Chloe nije bila u mogućnosti odgovoriti na to pitanje. Užasno loša lažljivica, približila se istini što je bilo više moguće. – Uglavnom Ponderosa borove. Nije čudo što se to mjesto zove brežuljak Cinnamon.

– Znam da si vidjela drveće, Chloe. Zanima me što si drugo vidjela.

Skupila je svoje obrve u nekakvo, nadala se, zbunjeno mrštenje. – Grmlje manzanite gubi svoje cvjetove, a ondje je i krasan pogled na planinske vrhove. Nije da sam imala vremena procijeniti to.

– Morala si vidjeti nešto više od drveća i grmlja.

– Vidjela sam Longtreejevu kuću.

Bobby Lee je prošao rukom kroz svoju kosu, bila je to prava slika frustrirana muškarca. – Jesi li vidjela koju životinju?

– O, da.

– Sada već imamo nešto. Koju?

– Vuka. – Chloe nije morala simulirati jezu. – Jesi li ga ikad vidio? Zubi su mu dugački dva i pol centimetra. Jučer u trgovini hrane...

Šerif joj je presjekao priču. – Križanac i savršeno legalan. Više me zanima koje si divlje životinje vidjela, posebno one koje su u kavezima.

– Zašto bi itko htio držati divlje životinje u kavezima? Bobby Lee je usmjerio ispitivački pogled u nju. Njegov je izraz govorio jasnije od riječi da je mislio kako joj IQ nije veći od temperature u sobi. – Jesi li vidjela koju? To je pitanje.

– Nisam vidjela jedan kavez. – To baš i nije bila laž. Vidjela je nekoliko kaveza. – Posvuda je bilo puno vjeverica. One su tako drage.

Bobby Lee se podupro rukom na rub njezina stola i nagnuo se, pogledavši duboko u njezine oči. Napola je očekivala da će reći: – Ima li koga kod kuće? – Umjesto toga je rekao: – Jesi li kojim slučajem vidjela pumu?

– Što Moj Bože! – Odgovaranje pitanjem na pitanje bilaje strategija koju je Jeremy koristio. Chloe nije bila ponosna, ali je barem odugovlačila, a laž joj nije izlazila iz usta. – Ima li ovdje puno puma.

– Imamo priličan broj.

– To je sablasno.

– Čuo sam glasine kako Longtree drži jednu kao kućnoga ljubimca.

– Šališ se. Pumu? Ajme. Ima li on želju za smrću?

– Ne zanimaju me njegove motivacije, samo ako postoji vjerojatnost da krši zakon. Treba mi nalog kako bih to provjerio, a nije ga lako dobiti. Butterworth je izbirljivi gad kad se radi o tome.

To je Chloe zvučalo tako kao da je sudac samo poštivao zakon. Građani su imali pravo na svoju privatnost. – Gospodin Longtree je veterinar. Ako se brine za divlje životinje, nije li sigurnije pretpostaviti kako im on ne će nauditi?

Pogrešno rečeno. Crvenilo je preplavilo vrat Bobbyja Leeja. – Ako netko nekad zabrlja s divljim životinjama, potencijalno im je audio.

– Oh?

– Ako on gore na tome brežuljku liječi životinje, mogao bi sačuvati genetički zaostale i oslabiti genetski kod.

Bacio se na objašnjavanje o genetskim kodovima i kako se iz prirodnoga redosljeda probiru slabi. Chloeine oči su lutale uokolo dok je on donosio zaključke. – Sačuvaj slabe, a oni će se razmnožiti. Vrlo brzo, cijela će prokleta populacija imati taj sklop gena. Tako dolaze virusi i loše vijesti.

– Shvaćam. – Chloe je stavila ruke u svoje krilo. Bila je istina ono što je Bobby Lee govorio – ali sporna točka nije bilo genetsko nazadovanje. Osim ako netko nije pričao o sadistu koji je obilazio okolo ubijajući životinje. – Nikad nisam na taj način razmišljala o tome. Nisam imala pojma da si tako obrazovan.

Njegova su se ramena opustila. – Da, pa... u ovoj državi smo okruženi divljim područjima. Službenik koji provodi zakon mora držati korak s igrom zakona i razumjeti razloge zbog kojih ih mora držati u redu kako bi njegov posao imao učinka.

– Shvaćam što misliš. Osim jedne stvari. Ne zna li veterinar čak i više od nas o genetskoj sklopu i svemu tome?

Zbog snažna bljeska u Bobbyjevim očima, Chloe je osjetila trnce u svojoj kralježnici.

– Ben Longtree je čudak, – izbacio je. – On je u misiji spašavanja životinja, a nije dovoljno razmislio kakvu je sve štetu mogao učiniti. – Približio se bliže, dok nisu bili skoro nos uz nos.

– Jesi li vidjela pumu? Ako jesi, reci mi. Tvoje mjesto ovdje to zahtijeva od tebe.

Njezina dužnost kao majke uzela je prednost. Ne će prekršiti obećanje svojem sinu, niti zbog posla niti zbog nekog drugog razloga. – Ne, žao mi je. Nisam vidjela pumu.

Sue je napustila sobu kako bi nešto kopirala. Bobby Lee je zurio za njom te je tada pomaknuo stvari kako bi bočno sjeo na Chloein stol. Povukla se unatrag u znak protesta. Sve je imalo svoje mjesto, a Bobbyjeva stražnjica tu nije pripadala. Zgrabila je svoj držač papira prije nego je pao sa stola. Japanska je svjetiljka bila poklon od njezina oca, podsjetnik na dan koji su proveli u Brookingsu, Oregon, skupljajući po plaži ono što je more naplavilo. Oduvijek je to čuvala.

– Znaš, Chloe, ne bi bilo mudro puštati svojeg dječaka da visi na brežuljku. Ako trebaš pozajmicu kako bi platila veterinara, rado ću ti izići u susret.

– Ja, hm... hvala, Bobby Lee, ali to ne bi bilo primjereno. Mi radimo zajedno. Što ako se nešto dogodi i ja ti ne mogu vratiti?

– Siguran sam da ćemo nešto isposlovati.

Chloe se igrala sa svojim blokom za bilješke. – Bit će kako bude, nije baš mudro miješati osobno s poslovnim. Na taj je način manje komplicirano.

– I puno manje zanimljivo. Opusti se, Chloe. Živi malo.

Ovdje nije ništa išlo. – Molim te, pokušaj razumjeti. Još uvijek se oporavljam od svojeg razvoda. Još se nisam spremna opustiti. Razumiješ što govorim?

– Da si još uvijek vezana za svojega bivšega?

– Samo još uvijek nisam spremna. Nije ništa osobno. Molim te, nemoj si to misliti. Samo trebam vremena.

Prstom je dotaknuo njezin obraz, a oči su mu se zamutile od brige. – Znaš kako izliječiti taj problem? – Namignuo joj je. – Krajnje je vrijeme da se ponekad malo zabaviš. Pretjerano radiš bez odmora. Pruži mi šansu.

Ne u ovom životu. – Razmislit ću o tome. Nekim ljudima treba više vremena kako bi se pregrupirali i ozdravili. Bojim se da sam ja jedna od njih. Za sada se želim usmjeriti samo na svojega sina i svoj posao. Odmor će doći s vremenom.

– U međuvremenu, mogu li ti kao prijatelj prijatelju dati jedan savjet?

– Svakako. Uvijek prihvaćam dobre savjete.

– Nemoj prihvaćati usluge od Longtreeja. Čovjek je nestabilan.

– To sam i čula za njega.

– Ali nisi to prihvatila?

– Nisam to rekla. – Uzela je hrpu papira i maknula mu ih s puta. – Premda, ako ću biti savršeno poštena, čini mi se dovoljno ludim.

U trenutku kad je to Chloe rekla, znala je da je to i istina. Ona je ušla u Longtreejevu kuću, očekujući da će sresti luđaka. Umjesto toga, pronašla je svojega sina živa i zdrava, koji je sretno ispijao čašu limunade. Ben Longtree je bio malo čudan – OK, izrazito čudan – ali to nije značilo da je bio lud.

– Longtree je prije nekoliko godina ubio čovjeka. Jesi li čula tu priču? Chloe je to umalo zaboravila. – Da. Lucy Gant mi je to spomenula.

– Zamisli s koliko snage moraš udariti čovjeka da bi ga jednim udarcem ubio.

Na trenutak, Chloe je kroz glavu bljesnula šaka koja je išla njoj u lice. Koža joj se ohladila i osjećala se pomalo bolesnom. Bobby Lee nije znao što je bilo ludilo. Zaista nije. – Tu je moralo biti i više od toga.

– Nije bilo, – uvjeravao ju je. – Osobno sam pročitao policijsko izvješće.

– Zašto si čitao izvješće? To se nije dogodilo ovdje, zar ne?

– Volim kontrolirati svjetinu u svojem okrugu. Čovjek je ubojica.

– Zar nije proglašen nevinim?

– Skupi odvjetnik, bezvezni sud. Naš je pravni sustav daleko od savršena. Čovjek je došao do ruba. Bolje ću se osjećati ako ga se budeš klonila.

Poravnala je svoje kemijske olovke. – Znam da bi ovo moglo loše zvučati, ali čak i ako Longtree jest lud, to me se ne tiče. Moj sin ne će opet ići tamo gore.

– Vrlo dobro.

– Što se tiče prihvaćanja usluga od toga čovjeka, Ben se činio voljnim besplatno liječiti psića. Zbilja nisam mogla propustiti takav dogovor.

– Ben? To mi zvuči kao da ti je bilo prilično ugodno s njim. Nemaš mi ništa reći o njem, zar ne?

Chloe se umalo nasmijala, ali pogled joj je u Bobby Leejeve oči smirio uzbuđenje. – Ben Longtree je malo previše ekscentričan za moj ukus. A kao odgovor na tvoje pitanje, ne, nemam ništa reći o njem.

– Drago mi je što to čujem. Ako mu namjeravaš dopustiti da liječi tvojeg psa, a ja bih uistinu želio da ne, moraš zadržati distancu. Sve te stvari o genetskim sklonostima koje sam ti upravo rekao? Uzmi savjet k srcu za njega.

– Što znači?

– Njegov je otac bio nasilni pijanac. Kakav otac, takav sin. Chloein se vrat zacrvnio od hladnoće koja ju je udarila.

Bobby Lee je pozvao Sue da se vrati za svoj stol, davši joj mig dok je išao u svoj ured. Chloe je odlanulo. Je li mogla i zamisliti taj gorući pogled u njegovim očima kad ju je upitao za brežuljak Cinnamon? Nije tako mislila. Imala je predosjećaj da je između njega i Longtreeja bilo nešto gore.

To nije moj problem, uvjeravala je sama sebe i namjeravala se pridržavati toga. Preselila se ovdje kako bi za sebe i svojeg sina stvorila novi život. Nije joj bio prioritet upletati se u sukobe drugih ljudi. Nakon ovoga, prije nego opet bude spominjala Bena Longtreeja, uvjerit će se da u blizini nije Bobby Lee.

U osam i dvadeset Bobby Lee je otišao natrag u svoju patrolu. Uskoro je Chloe bila preplavljena. Kad je imala pauzu, jela je svoju večeru, dok je Sue na drugoj liniji razgovarala sa svojim mužem, Jerryem.

Dovršivši svoj sendvič i jogurt, Chloe je iskopala nekoliko Tylenola iz svoje torbe i popila ih s hladnim talogom svog kapucina. Tada je pronašla komadić papira na kojem je bio broj Bena Longtreeja. Benjamin Isaiah Longtree pisalo je u naslovu. Puno imena, pomislila je, ali on je bio velik čovjek i nekako mu je pristajalo.

Zavlačenje. Zašto jednostavno nije okrenula broj? Zato. Čovjek ju je činio nervoznom. Također ju je bilo i stid. Njezino je ponašanje toga jutra bilo neoprostivo.

Konačno je skupila hrabrosti da nazove. Kad se Longtree javio na telefon, glas mu je bio poput oštrem svile. Zamislila je njegove oštrem crte lica i intenzivno plave oči. – Gospodin Longtree? Chloe Evans ovdje.

Duga tišina. Tada je rekao: – Bok.

Podigla je svoj držač papira i skrenula razgovor u optimističnom smjeru kako bi ga osvjetlila. – Imate svako pravo ljutiti se na mene. Znam da sam bila gruba jutros.

Drugo rastezanje tišine. Tada se nasmijao. Bio je to hrđav zvuk – kao da to nije često radio. – Nemam naviku ljutiti se na ljude.

– To je dobro. Imam pauzu na poslu, pa sam pomislila nazvati da vidim kako se Rowdy drži.

– Volio bih kad bih mogao reći da mu se poboljšalo. Klonula je. – On će to izdržati, hoće li?

– Ne reagira na tekućine i antibiotike. Znat ću više kasnije ove večeri. Što se duže drži, veće su mu šanse.

– Kako god ispadne, želim vam zahvaliti. Mojemu malomu dječaku taj psić puno znači.

– Znam.

Da je dolazilo od nekoga drugoga to bi možda bila samo ljubazna reakcija, ali Chloe je imala osjećaj da je on to i mislio. – U općem zakonu svemira, pas i nije toliko važan. Ali nama je u kratkome vremenu postao vrlo važan.

Začula je zvuk tapkanja. – U općem zakonu svemira, svi smo mi nevažni.

Tijekom prošlih godinu i pol, Chloe se suočila licem u lice sa svojom vlastitom nevažnošću. U jednom je trenutku jedrila kroza svoj život, sve je išlo po njezinu, a u sljedećem ju je igra sudbine srušila na koljena. Prije toga je bila samouvjeren, vjerovala je kako sve drži pod kontrolom. Šest mjeseci kasnije, koračala je bolničkim hodnikom, zbunjena i u šoku, umrljana Rogerovom krvlju i nespremna za ono što je slijedilo.

– Moj sinje prošao kroz puno toga. Psić je u njegov život došao poput čarolije.

– Samo bih želio da mogu više učiniti.

Lakše je bilo razgovarati s njim preko telefona. Ondje je sigurnost bila na distanci. Mogla se koncentrirati na njegov glas – i suosjećanje u njemu. Njegov ju je grubi bariton smirivao na način koji nije mogla definirati.

– Gospodine Longtree...

– Gospođo Evans, – rekao je točno u isti trenutak. – Samo sam...

– Što se tiče jutros.

Oboje su se nasmijali. Tada tišina. Pretpostavila je da je to bila samo njezina mašta koja je ispunila prazninu, ali imala je osjećaj kako on traži riječi koje bi rekao. Uхватила je samu sebe kako zadržava dah.

– Ja, hm... – Zvuk tapkanja je postao glasniji. Zamislila ga je kako olovkom ili kemijskom lupka po pultu. Tada je prestalo. – Jutros sam se ponašao poput idiota.

Chloe se nacerila. Nije se on ponašao poput idiota. Njezino je ponašanje bilo ono koje je bilo za osudu. – Znam da vas je Diablo prestrašio, a isto tako i Methuselah. Čuo sam priče, a vi me ne poznajete od rođenja. Nisam trebao poduzeti takve korake.

– Ja sam ta koja bi se trebala ispričati. Vi ste bili vrlo ljubazni prema mojemu malomu dječaku. Ja sam bila, pa, pod utjecajem adrenalina, pretpostavljam. Čula sam glasine i sve su one nagnule natrag kad sam vidjela... – Zašutjela je, postavši svjesna da Sue sjedi nasuprot nje. – Pa, vaš tronožni pajdaš me oborio.

– Ima naviku činiti to.

– Uspaničila sam se, nisam razmišljala, samo sam reagirala. Vaša kuća je daleko od...

– Pomoći?

– Misllila sam reći od grada.

– Ista stvar.

– Ne olakšavate mi ovo.

– Mrzim isprike. Lako je oprostiti nekomu, protivi se mojoj naravi.

– Vi ste pravi prijatelj.

Smijuljio se. – Isprika prihvaćena. Sad je red na mene. Vrijeme ispovijedi. Točno znam što ste mislili. Ja, hm... pa, oni pogledi koje sam vam upućivao? Namjerno sam to radio.

Chloe se uplašeno nasmiješila. – Namjerno si me plašio?

– Već si bila uplašena. Razljutio sam se. Zao mi je zbog toga. Nakon nekog vremena, sva će ta vještičja posla i luđačke priče pomalo zastarjeti. Razumiješ?

Chloe je mislila da hoće. Bobby Lee se zaklinjao kako je ovaj čovjek nestabilan i opasan, a Lucy Gant je podupirala to mišljenje. Chloe više nije znala u što vjerovati. – Znam da ti ta situacija nije laka.

– Većinom, sve to ignoriram. Danas... pa, ne znam što se dogodilo.

Prešla je rukom preko dnevnoga policijskoga zapisnika. – Pretpostavljam da smo oboje učinili nešto zbog čega nam je žao.

– Da. Možemo li to zaboraviti?

Nacerila se. – Pa, zaista si prešao granicu tim zadnjim pogledom koji si mi uputio.

Mogla je osjetiti toplinu njegova smijuljenja koje je dolazilo preko žice. Prisjetivši se njegova osvijetljenog izraza lica, morala je priznati da ga je smatrala seksi u mraku, na neki opasan način. To je bilo u redu. Njegov joj je opasan dio bio motiv da i dalje zadrži razdaljinu.

– Taj je zadnji pogled bio dobar, zar nije? Ako je to neka utjeha, dobila si svoje. Kada si udarila vratima otvorivši ih, kvaka je probila rupu u mojem zidu.

Chloe je uzvignula. – O, ne. Zaista? Nacerio se. – Strašna stvar. Dobro se snalazim sa popravcima u kući.

– Grozno se osjećam.

– Da, pa, nemoj. Nisi ti kriva. Methuselah je otkinuo većinu držača za vrata. Sviđa mu se zvuk koji proizvedu kad ih razbaca, i pri tome se malo zanese.

Chloe si je predočila poluslijepu, iznemoglu pumu kako razbacuje držače za vrata. – Kako ih zaboga nađe?

– Čini se da zna kako su to držači za sva vrata. Trenutno radi na jednome u sobi moje mame. Kad nestane, samo slijedim drndanje.

Puma, koja se igrala poput mačkice. Ben Longtree je definitivno imao ekscentrično društvo.

– U koje vrijeme završavaš s poslom? – iznenada je upitao.

– Zašto pitaš?

Drugi se put hrđavo osmijehnuo. – Došlo mi je, valjda. Samo sam mislio kako bih mogao nazvati s novim informacijama o psiću, to je sve.

Chloe se blesavo osjećala. – O, naravno. Gotova sam u jedanaest.

– Nazvat ću te pola sata kasnije, ako nije prekasno. Možda će dotada biti promjene u njegovu stanju.

Chloe je strjepila od primanja toga telefonskoga poziva. Nije očekivala kako će vijesti biti dobre. – Uvijek sam budna do negdje jedan. Pola dvanaest nije prekasno.

– Do onda.

Spustila je slušalicu natrag na svoje mjesto. Na nekoliko je sekunda samo sjedila tamo, premotavajući si razgovor u glavi. Nijedno od njih nije puno toga reklo, ali se osjećalo kao da su sklopili savršen dogovor. Chloe je odahnulo. On nije zvučao poput ubojice, i ništa što je dosad vidjela također nije upućivalo na to da je bio nasilni luđak. A zašto mu onda toliko puno ljudi nije vjerovalo?

Počela je vraćati stvari na svoja mjesta na stolu. Taj ju je zadatak podsjetio na razgovor koji je vodila s Bobby Leejem.

– Poznaješ li ti jako dobro Bena Longtreea, Sue?

– Toliko dobro koliko i ostali, valjda. On nije baš društveno biće.

– Dobila sam dojam da se Bobby Leeju ne sviđa.

– Oni nikad nisu bili, kako bi se reklo, pajdaši. Bilo je tako čak još od osnovne škole. – Sue se odmaknula od stola kako bi si uzela čašu vode iz automata u kutu. – Ja sam generacija iza njih, pa ne znam što se dogodilo što je uzrokovalo raskol.

– Kako se dva odrasla čovjeka mogu još uvijek svađati zbog raskola iz djetinjstva?

– Razumijem te. – Sue je podigla obrve, dobro naciljala i bacila praznu čašu u kantu za smeće pokraj svojeg stola. – Testosteroni. Tko bi razumio muškarce?

– Jesi li čula kako me Bobby Lee roštiljao zbog brežuljka Cinnamon?

– Jesam. Žao mi je. On je dosta pristojan momak i dobar šerif. Samo je malo prerevan kad se spomene Ben Longtree.

– To mi se ne čini nimalo profesionalnim. Vjerovala sam da su osobne stvari bile zabranjena tema u provođenju zakona.

– Iskreno govoreći, osobne stvari se ne bi trebale miješati u obavljanje policijskoga posla, ali ovaj svijet nije savršen. Trebala si biti ovdje nakon što je šerif Joe Samples uhvatio svoju ženu u krevetu sa svećenikom.

Chloe se zaprepášteno osmjehnula. – Šališ se?

– To je bilo zbilja gadno. Joe je ostao smiren kad ih je pronašao. Nije učinio ništa osim što je frajera izbacio iz svoje kuće. To je bilo samo do sljedećega dana, nakon što je Joe spakirao svoje torbe i otišao, da je izdržao. Sljedećih šest mjeseci njegova žena nije mogla voziti nigdje, a da ju Joe nije zaustavio. Kladim se da je s prometnim kaznama mogla oblijepiti svoju dnevnu sobu.

– On je još uvijek u policiji. Pretpostavljam da to znači da je prešao preko toga?

– Prisilnim je nagovorom šerifa otišao na savjetovanje. To je pomoglo jer su se njegova žena i svećenik povukli, a ona je napustila grad.

– A pouka?

Sueine su zelene oči zaplesale sa smiješkom. – Bobby Lee tjera inat Longtreeju, ali dosad nije prešao granicu da bi mu nešto našao. Ako Bobby Lee ikad bude, šerif će ga zaustaviti.

– Znači nisam si umislila kako Bobby Lee ima nešto protiv Bena?

– Definitivno nisi.

Linija je na Chloeinu telefonu počela bljeskati. Poziv je bio iz bara koji je bio gore uz cestu. Dvojica muškaraca su si međusobno u bilijarskoj sobi razbili glave bilijarskim štapovima. Nakon što je poziv bio preusmjeren, Chloe je popunila uobičajeni izvještaj. Dok je ona to pravila, Sue je bila zaposlena. Prošlo je nekoliko minuta dok su obje bile slobodne kako bi razgovor privede kraju.

– Mora postojati neki razlog zbog kojega Bobby Lee i Ben ne vole jedan drugoga, – Chloe je razmišljala na glas. – Ljudi ne tjeraju inat cijeloga života bez razloga.

Sue je ubacila izvještaj u košaru na svojem stolu. – Možda je razlog to što Ben bolje izgleda, a Bobby Lee se ne voli natjecati. Tko zna? Ben je bio osamljenik i koračao je svojim vlastitim putovima. Uvijek su ovdje u školi kružile priče, neobične stvari, koje su ga učinile omiljenim za tračanje. To je bila negativna pozornost, ali mislim kako mu je to Bobby Lee ipak uzeo za zlo.

– Kakve su to neobične priče bile?

– Moja je omiljena priča bila o mački. Udario ju je automobil. Guma od automobila je navodno prešla preko njezinih nogu, a ona se pokušavala odvući sa ceste. Nekoliko je djece stajalo i pitalo se što učiniti, kad se Ben pojavio. Priča se nastavila tako da je Ben položio svoje ruke najadničim stražnji dio, a mačka je ustala, odjurivši kao da nikad i nije bila ozlijeđena. Moja se prijateljica Sally zaklinjala kako je vidjela da se to dogodilo. Ben je tvrdio kako je mačka bila samo ošamućena udarcem, a ne i ozlijeđena, ali puno popularnija verzija je bila kako je on izveo magiju Shoshonea i izliječio jadnicu.

– U koju priču si ti povjerovala?

– Što misliš u koju? Ben je rođen ovdje. On je što, poluindijanac? Ja mislim kako je jadnica bila samo ošamućena. Nažalost, istina nije nikad uzbudljiva kao mašta. Bobby Lee je uvijek čeznuo za tim da bude u središtu pozornosti. Krvavo se znojio kako bi uspio u školi, navlačio

je visoke ocjene, kandidirao se za predsjednika učeničkoga vijeća i postao je zvijezda kao vođa navale u američkome nogometu. U usporedbi s Benovom shoshone magijom, sva su se ta njegova postignuća činila jako ovozemaljskima.

– Pa je to zamjerao Benu.

– To je samo moje viđenje.

– A tvoje viđenje Bena? Sviđa li se tebi?

– Hoćeš istinu? Ja sam bila zatreskana u njega. Ne sjećam se koji je to bio razred, ali ja sam bila prava vrhunska gnjavaža, u to sam sigurna. Većina dečki bi mi rekla da se gubim, ali Ben je bio dobar prema meni. – Hladan izraz u njezinim očima. – Kako smo odrastali, tako sam ga žalila.

– Zašto?

– Njegov otac, Hap, bio je pijanac. Pravi pijanac, po svemu sudeći; jedan od onih koji su se voljeli tući i uvijek se okomiti na manje od sebe kako bi bili sigurni da će ih isprašiti. Takav čovjek koji se ne pretvara u dobričinu kada navečer dolazi na vrata. Benova majka, Nan, je rijetko išla u grad, a ljudi su tvrdili da je, i kad jest, bila puna modrica. Ne mogu zamisliti kako su Ben i njegova sestra potpuno izbjegli zlostavljanje.

Chloe je pomislila na Nan, s njezinim dragim osmijehom i uglađenim ponašanjem. – Kako tužno. Ako su stvari bile tako loše, pitam se zašto ga nije napustila.

– Slučaj je bio da nikad nije išla na fakultet niti je ikad, prije nego se udala, radila.

– Mi smo daleko stigle, valjda.

– Hvala Bogu. Iako čak i danas treba puno hrabrosti da kreneš novim putem kad imaš djecu za koju se moraš brinuti.

Chloe je mogla svjedočiti da je to bila istina.

– Kakav je Ben bio kao dječak?

– Drag. Ili bi možda dobra srca bilo bolje reći. On u sebi nije imao to da nekoga ili nešto ozlijedi, osim ako se nije sam uvukao u to.

– Uvukao?

– Da. Na primjer, u našoj smo školi imali retardiranu djevojčicu, zvala se Mandy Jean. Njezini ju roditelji nisu kupali, pa je bila prljava, a dječaci u autobusu su ju imali naviku mučiti. Jednoga dana su joj oteli knjige iz ruku kad smo se iskricali na stanici i svaki put kad ih je pokušala pokupiti, netko bi ju na pločniku udario da ide dalje. Ben je živio izvan grada, pa on nije tu izlazio, ali očito je vidio što se događalo kad je autobus odlazio, pa je na sljedećoj stanici izišao i cijelim putem trčao natrag.

Chloe je poduprla svoj lakat na stol i podbočila se na njega. – Što se onda dogodilo?

– On im se suprotstavio i dao dečkima izbor. Mogli su sa svojim nosovima gurati Mandyne knjige natrag do ugla ili dobiti udarac šakom u zube kao obrok poslije škole.

– I učinili su to?

– Vidjela si Bobby Leejev osmijeh. On još uvijek ima svoje zube, zar ne?

Bobby Lee je bio jedan od dječaka koji su ju mučili? Sue se nasmijala. – On je bio derište. Još nije vozio. Imao je četrnaest, možda petnaest. Dječaci u toj dobi su prosti. Osim ako nisu bili nježne duše. – Jadna Mandy Jean.

– Nakon toga su se povukli, bojali su se da će im Ben preurediti lica.

– Znači sklon je nasilju?

– Nismo li svi mi? Ben nije bio dječak koji je tražio nevolje. On samo nije mogao tolerirati okrutnost bilo koje vrste. Ako je vidio kako netko tuče psa, postajao je eksplozivan.

– Misliš li ti...? – Chloe je zastala, gotovo osjećajući krivnju što postavlja to pitanje. – Misliš li ti da je on opasan, Sue? Čini se kako Bobby Lee misli da bi on mogao ozlijediti mene ili Jeremyja, da mu je nasilje genetski urođeno.

– Genetski? – Sue je zakolutala očima. – Ako naši geni upravljaju našim ponašanjem, Bože, pomozite nam.

– To i ja mislim, također.

– To ne znači da ti govorim kako ne trebaš biti oprezna, – Sue je požurila dodati. – Ubio je čovjeka. Samo ja ne mislim kako njegovi geni imaju išta s tim.

POGLAVLJE ŠEST

Psiću se stanje brzo pogoršavalo. Ben je sjeo za stol, osluškujući hroptanje psa. To ne će dugo trajati, nekoliko minuta, možda sat vremena. Ugasio je svjetla. U mraku je bilo puno mirnije.

U nemogućnosti da spasi maloga momka, Ben je želio da mu bude bar toliko ugodno koliko je bilo moguće na kraju.

Uvijek je bilo teško kad bi gubio pacijenta. Život je bio svet i svako mu je stvorenje, veliko ili malo, bilo važno. Alije bilo duplo teže ne uspjeti kad je znao da će kao rezultat toga dijete biti ožalošćeno.

– On umire, zar ne?

Izgubljen u svojim mislima, Ben nije čuo kad je njegova majka ušla u kuhinju. – Da, bojim se da je tako. Učinio sam sve što sam mogao, ali on jednostavno ne reagira.

– Žao mi je što to čujem. Taj ga maleni dječak jako voli.

Od napetosti ga je bolio vrat. Čak je i u tami mogao vidjeti bistrinu u njezinu izrazu. Bilo je čudno kako je lutala amo-tamo. Liječnik je rekao kako je to bilo uobičajeno za blaže oblike Alzheimerera, pogotovu u početku, a Nan je pet godina bila bolesna. U jednu je ruku Benu bilo drago što joj se stanje nije pogoršavalo, ali je boljelo kad bi mu se vratila, da bi opet otišla.

– Sjećam se drugoga dječaka koji je volio svojega psa. Ben je klimnuo glavom. – Da, i ja, također.

– Šest si mjeseci kasnije nestao, a kada sam te pošla tražiti, našla sam te vani kako sjediš ispod staroga stabla pokraj njegova groba. Cijelu su tu zimu i sljedeće ljeto nastavio bdjeti. S vremenom sam se pitala hoćeš li ikad prijeći preko toga.

– Na neki način nikad ni nisam.

– Nadam se da maleni Jeremy to ne će tako teško prihvatiti. Danas, dok je milovao toga maloga psića, srce mu je bilo u očima.

– To je sad izvan naših moći, mama.

– Ne, nikad nije tako. Dok je života, bit će i nade. Ben je zurio u tamu.

– Ništa nije nimalo tako lijepo kao kad dijete i njegov pas trče i igraju se zajedno po sunčanu danu. Zamisli samo kako bi bilo kad bi se to moglo ostvariti.

Grlo mu se stegnulo da je jedva mogao odgovoriti. – Umorna si, mama. Zašto ne odeš u krevet?

– Jesam, jako, jako sam umorna. – Primaknula se bliže kako bi stavila ruku na njegovo rame. – Volim te, Ben. Znaš li koliko?

Pomilovao je njezino slabašno zapešće svojim palcem. – I ja tebe volim, mama. Nikad ne-moj posumnjati u to.

– Ne ću. Ono što mi slama srce je to što ti više ne voliš sebe. – Ben je skoro mogao osjetiti tugu koja je izbijala iz nje. – Kao majka, za mnogo toga žalim, ali ono što me najviše progoni je to što sam mu dopustila da ti to učini.

– Ne bi trebala kriviti sebe. Ti si učinila sve što si mogla.

– Jesam li? – Dopustila je da se to pitanje na trenutak zadrži. – Uvijek je lakše reći kako smo učinili sve što smo mogli, nije li? Ali to je rijetko istina. Uvijek možemo učiniti više kad bi samo imali više hrabrosti. – Stegnula je svoj stisak na njegovu ramenu. – Kad bi te vidio ovakva, tvojem bi se djedu slomilo srce. On je uvijek bio tako ponosan na tebe i tako se snažno trudio naučiti te da budeš ponosan sam na sebe. Gdje je nestao tvoj ponos, Ben? Zašto poričeš to što jesi?

– Ništa ja ne poričem. Pogledaj me.

– Ti nosiš vanjske znakove. – Prstom je pokazala na ogrlicu oko njegova vrata. – Znam da se trudiš. Vidim da ponekad dotakneš medaljon kako bi se podsjetio, pretpostavljam. 'Ja sam Shoshone.' Ali to su samo riječi, Ben, a medaljon je samo kamen koji ti je ostavio tvoj djed.

'Nosi ga s ponosom,' rekao je. Te noći kad je umro, imao si samo sedam godina, ali on je u tebi vidio čovjeka kakav ćeš jednoga dana postati.

– A ja sam ga iznevjerio. Je li to, to što govoriš?

– Ne, Ben. Ti si iznevjerio sam sebe. A to je ono što najviše boli, ne vidiš li to? Zatvorio si vrata svoje duše.

Tada se odmaknula od njega, postavši opet dio tame. Mogao je čuti njezine kućne papuče koje su se vukle po pločicama, dok je izlazila iz kuhinje. Dugo nakon što se izgubio zvuk njezinih koraka, sjedio je ondje spuštene glave, oslušujući Rowdyjevo teško disanje. Tako je puno puta čuo hropac smrti da ga sad ne bi prepoznao.

Misleći na Jeremyja, Ben je ispružio svoju drhtavu ruku kako bi pogladio psićevu dlaku. Za deset, dvadeset godina, hoće li se to dijete osvrnuti i, s boli u srcu, prisjetiti ovoga vremena u svojem životu? Još gore, hoće li možda postati poput Bena te se bojati dopustiti sam sebi da opet voli?

Ta je misao Bena zaboljela, osjetio je tugu i bezbroj drugih emocija koje nije mogao svrstati i objasniti. Pustio je svu težinu svoje ruke da počiva na psićevu grudnome košu koji se podizao i spuštao. Slike Jeremyja i njegova psa kako trče i igraju se zajedno, polako su mu prolazile kroz misli, kao da je listao fotografski album. Njegova je majka bila u pravu; nije bilo ništa ljepše od djeteta i psa koji zajedno skakuću na suncu. I kakva bi sreća bila imati moć to i ostvariti.

Samo jednom, pomislio je Ben. Kako bi moglo nauditi ako bi to samo jednom učinio? Zatvorio je svoje oči, pustio da napetost poteče iz njegova tijela, i ovio svoje prste oko psićeva izmučenoga tijela.

Kad je Chloeina smjena bila gotova, odlučila se odvesti kući spuštenim prozorom.

Whispering Pine, predgrađe u kojem je živjela, bio je smješten petnaestak kilometara zapadno od grada, na privatnome dijelu zemlje okruženom državnim šumom i nebrojeno puno malih jezera, koja su privlačila ribiče. U ovaj kasni sat, tamo na tome putu nije bilo puno prometa. Obično je Chloe uživala vozeći tom vijugavom, dvosmjernom cestom. Ali večeras, bojeći se kako bi možda mogla zaspati, bio joj je potreban vjetar koji joj je puhao u lice.

Dok je tjerala svoju Hondu sa sporih dvadeset pet na sat, razvezala je kosu i s užitkom uzdahnula na povjetarcu koji je prelazio preko nje. Miris borova i manzanite iz šume činio je zrak svježim i čistim.

Kad je skrenula lijevo na Shoshone Road, dala je gas i povećala brzinu na pedeset, usporavajući samo kad je prolazila pokraj stambenih i poslovnih dijelova na putu prema predgrađu. U maloj trgovini, gdje se ponekad zaustavljala kako bi Jeremyju uzela poslasticu, svjetla su bila prigušena. Vlasnik, ogroman pretio muškarac, izašao je ispred male trgovine na benzinskoj postaji, držeći u jednoj ruci tablu na kojoj su bili pričvršćeni papiri. Upravo kad je Chloe prolazila, nagnuo se kako bi pročitao stanje na pumpi. Sa stražnje strane mu se spustio pojas vrećastih traperica, otkrivajući široko prostranstvo gole trtice, koja se na mjesecini sjajila poput donjeg dijela mrtve ribe.

Suzdržala je zapanjeni smijeh. Život na selu. Baš ju je prošli tjedan njezin brat Rob upitao nedostaju li joj kulturne razlike Seattlea. Dovraga, ne. Upravo ovdje je imala sve kulturne razlike s kojima se mogla nositi.

Uzdahnula je kad je zašla na svoj omiljeni dio ceste, koji je s obje strane bio obrubljen stablima. Nekih desetak kilometara dužine, bilo je izrazito mračno, a vjetar je i dalje puhao iznad mjesečinom obasjanog asfalta, a ponoćno je plavo nebo iznad njezine glave bilo prožeto tisućama zvijezda. To je bio Oregon u koji je kao djevojčica voljela dolaziti, kad bi sa svojom obitelji išla na odmor, a uspomene na ovo mjesto vraćale su j u natrag u dj etinj stvo.

Kad je skrenula na cestu za Whispering Pines, dugu oko tri kilometra koja je vodila do naseljenog dijela, Chloe je smanjila brzinu, opreznija više nego ikad zbog jelena. Nije bilo jelena

koji bi iskočili pred nju, ali jednom je naišla na diko-braza koji se gegao po sredini ceste. Jack Pine verzija gužve u prometu.

Okruženo borovima koji su se visoko uzdizali zaklanjajući mjesječinu, njezino je prednje dvorište bilo prikriveno tamom kad je skrenula na kolni prilaz. Tracy nije upalila svjetlo na trijemu. Rasvjeta se unutar kuće širila kroz zavjese na prozorima, bacajući samo mutan sjaj na grmlje koje je okruživalo temelje. Sjene su se micale na povjetarcu, stvarajući sablasne oblike.

Chloe je oklijevala prije nego je izišla iz automobila. Tada je, podrugujući se samoj sebi što je bila guska, otvorila vrata, izišla i prisilila se hodati, a ne trčati uz stepenice. Bio je to usnuli grad, zločin koji se zadržavao na obiteljskim nemirima, prometnim prekršajima, krađi divljači te uobičajenim tučama u baru, činio je stvari zanimljivijima. Nije imala razloga za uzrujavanje. Smetena tamom, kopala je tražeći ključeve koje je poput idiota ubacila u svoju torbu. Oh. Nedostatak sna. Mozak joj je bio na autopilotu. Pipajući je pokušavala umetnuti ključ u bravu. Kad je ušla u dnevnu sobu, Tracy je, zauzeta razgovorom na telefonu u kuhinji, mahnula, pozdravivši ju.

– Moram ići. Chloe je upravo stigla kući. Da. I ja tebe. – Poslala je poljubac. – Bok. – Nakon što je spustila slušalicu, rekla je: – Oh, sranje. Izgledaš totalno ispijeno. Je li noć bila naporna?

– Ne baš. – Chloe je lagano potapšala djevojčino rame. – Samo sam umorna.

Posuđe je od večere bilo oprano i ostavljeno da se suši u plavome cjedilu. – Ti si anđeo, Tracy. Hvala što si počistila.

– Nema problema. – Tracyna je smeđa kosa s velikom ljubičastom kopčom bila pričvršćena u smotuljak. Gel koji se svjetlucao činio je da se njezino slatko lice caklilo kao u zabavljačice, i imala je pripijene traperice razrezane na strateškim mjestima. – Nešto odjeće sam ti stavila u perilicu i uključila ju. Jeremy je rasuo kokice.

– Kad mi dođe plaća, dat ću ti povišicu. – Chloe je prošla pokraj nje kako bi otišla vidjeti svojega sina.

Noćna je lampa u spavaćoj sobi njezina sina bacala preko zida lepezast sjaj, osvjetljavajući njegovu policu s knjigama i postere iznad nje, koji su prikazivali John Deere traktore, Winnie-The-Pooha i monstrozne likove iz njegova omiljenog filma, Shrek.

Chloe se nagnula kako bi pogladila njegovu kosu. Kao samohranj majci, život joj je bio kompliciran, ali nije se žalila. Jeremy je bio sreća u njezinu životu. Poljubila ga je u čelo. – Vratit ću se dok kažeš keks, momčino. – Kuća Bowerovih bila je samo jednu ulicu dalje. Jeremy će biti siguran tih nekoliko minuta koliko joj treba kako bi Tracy odvezla kući. Nakon što je ostavila Tracy, Chloe je kući vozila brže nego inače.

Tek što je ugasila automobilski motor, shvatila je kako je dvorište još uvijek bilo mračno. Nije se sjetila upaliti svjetlo na trijemu. Mrmljala je u sebi.

Ukočena od napetosti, skratila je put preko travnjaka. Bilo je glupo što je bila tako nervozna. Roger je bio udaljen za cijelu jednu državu i ona nije imala razloga vjerovati kako će se on možda pojaviti ovdje. Bilo je vrijeme da se oslobodi straha i nastavi sa svojim životom.

Baš kad je zakoračila na trošne stepenice, dubok glas je rekao: – Hej, bok.

Tako se iznenada zakočila kako bi se zaustavila da je skoro pala na lice. Srce joj je divlje udaralo, kada se na trijemu iz mraka pojavio čovjek. Na užasan trenutak je pomislila kako je to bio Roger. Tada je njezin, panikom pogođen, mozak registrirao činjenicu kako je on bio puno viši, a isto tako i tamniji.

Ben Longtree. Chloe je stavila svoju ruku na sredinu svojih prsa, gdje joj je srce nepravilno kucalo. – Oh, – slabašno je rekla.

– Oprosti. Nisam te mislio prestrašiti.

Pomaknula je ruku na svoje grlo. Skoro je bila ponoć. Kakvu je reakciju on očekivao? – U redu je. Ja... samo nisam očekivala društvo.

– Krenuo sam telefonirati. – Počešao se po bradi. – Tada sam mislio kako bih ti radije osobno rekao. Jesi li dobro?

– Trebam defibrilaciju kako bih ponovno uspostavila normalno kucanje srca, a osim toga sam dobro.

Nacerio se. – Zao mi je. Nisam razmišljao. Trebao sam parkirati na tvome prilazu ili ostati u kamionetu dok se ne vratiš kući.

Iskoraknuo je na mjesječinu. Izgledao je tako, pa, veliko. Izgledao je veliko. I mišićavo. Previše mišićavo za njezin ukus. Gotovo je mogla osjetiti toplinu koja se ovijala oko njega.

– Pretpostavljam da se pitaš kako sam pronašao tvoju kuću. Ispustila je zvuk u znak potvrde.

– Jeremy je zvao večeras. On mi je dao adresu. Nadam se kako ti ne smeta. Znam da je kasno za posjete.

Chloein je mozak zastao na jednoj misli. – Rowdy... mrtav je, je li?

Čak i na mjesječini, primijetila je kako su mu se usta raširila u smiješak. – Zapravo, nije. Bole mu je. Upravo kad sam pomislio kako ću ga sigurno izgubiti, počeo se oporavljati.

Chloe je tappala po klimavoj ogradi na trijemu. – Počeo se oporavljati? – Chloe je zapanjeno ponovila.

– Još nije izvan opasnosti, – dodao je. – Sudeći prema njegovu izgledu, zaključio sam da je bio slab od gladovanja prije nego se razbolio, a virus je zarobio i ono malo snage što je imao. Ali prikladnom njegom, pod čime mislim odmaranje i puno hrane, mislim kako ga mogu izvući iz toga. Htio sam to reći Jeremyju. Znaš kako se kaže, 'Loše vijesti ne mogu čekati'. U ovome je slučaju to bila dobra vijest koja se nije mogla zadržati.

Chloe ga je zamišljala kako je pola noći radio nad psićem, a onda krenuo na poseban put ovdje kako bi podijelio vijest. – Jeremy će biti u sedmome nebu. Obično ga ne budim tako kasno, ali ovo je iznimka.

Benove su se oči sjajile na mjesječini. – Ne moraš to učiniti. Dobre će vijesti čekati do jutra. Kad sam to rekao, nisam mislio na mijenjanje rasporeda šestogodišnjaka.

– Hej, nemaš pojma koliko sam strjepila kako bih mu rekla da se psić nije izvukao. Sada to ne ću morati. Snažno joj je uzbuđenje preplavilo oči. – Imao je tako velike planove. A onda su se svi oni raspali. Osjećam se odgovornom, znaš? Kada je birao psa, znala sam kako Rowdy nije bio najbolji izbor, ali mu nisam htjela stati na put... – Zastala je i uzdahnula. – Oprosti. Brbljam, zar ne? Kad sam te ugledala na trijemu, ostarjela sam za deset godina.

– Imao sam osjećaj kako si mislila da sam ja netko drugi.

– Da, na trenutak.

Klimnuo je glavom. – To će potrajati.

Što će potrajati? Namjeravala je pitati, ali je imala osjećaj kako joj se odgovor ne bi svidio. Jeremy je još uvijek bio premlad da bi razumio kako postoje neke stvari koje ne bi smio govoriti ljudima. Očito je informirao Bena o njezinu privatnome životu.

– Sada sam te uzrujao. Djeca nisu baš tako šutljiva kakva bi ponekad trebala biti. Ako ti je to ikakva utjeha, divim ti se što si uspjela izvući Jeremyja iz toga. Znam da je to zahtijevalo puno hrabrosti.

Sa svakom riječi koju je rekao, Chloe se sve više osjećala neugodno. – Ovaj... hvala vam što ste spasili Rowdyja, gospodine Longtree.

– Ben, – ispravio ju je.

– I što ste navratili kako biste nam osobno donijeli novosti, također. To je bilo pažljivo.

– Bilo mi je zadovoljstvo, i nema na čemu.

Chloe je otkvačila ogradu. – Ne čini se dovoljnim samo zahvaliti. – Liječenje u klinici bi me koštalo nešto manje od tisuću dolara, a uz komplikacije, moguće i više. Uštedio si mi puno novaca.

– Nema puno ljudi koji bi založili obiteljsku dragocjenost kako bi spasili psa mješanca. Kada sretnem nekog tko bi, skidam mu kapu. Upravo s time si mi zahvalila i to je vrlo lijepo. Pozovi me na kavu i izjednačili smo.

Pozvati u kuću čovjeka kojega je jedva poznavala nije joj se činilo pametnim, ali sada, u svojoj glavi, nije mogla smisliti dobar razlog zašto bi ga odbila. Ona mu je dugovala.

– Kava. Svakako. To mogu učiniti.

Pridružila mu se na trijemu, opet kopajući po torbi tražeći ključ. Stojeći tu s njim, osjećala se neugodno. Što je ona mislila da je radila? On je nekoga ubio. Bobby Lee ju je upozorio da ga se kloni. Sue je to također potvrdila. A ona ga je sada puštala u kuću.

Kada je konačno pronašla ključ, iz prvoga ga je pokušaja stavila naopako, a iz drugoga više nije mogla.

– Dopusti meni.

Uzeo joj je ključ iz ruke i nevjerojatnom lakoćom otključao vrata. Nacerio se na njezin zapanjeni pogled. Ispuštajući ga ponovno u njezinu torbu, rekao je: – Sve je to u ruci.

– Moj tata kaže kako je sve u tome kako drži usta. Smijuljio se. – I u tome, također. Jednom kad su ušli, pogledala je u šarenu kolekciju namještaja koju je vrlo jeftino kupila nakon što je prodala sve svoje fine stvari kako bi otplatila dug na kreditnoj kartici. U usporedbi s njegovom kućom, njezina je izgledala prilično bijedno. – Izvoli. Nije nešto, ali je dom. Ako se pod bude udubio pod tobom, nemoj se iznenaditi. Moj kućepazitelj me uvjerava kako ne će propasti.

– Cisto je i udobno. A to je i važno.

Dok ga je Chloe predvodila do kuhinje, bila je svjesna kako joj se iza nje činio većim nego što jest. Kao prvo, soba nije bila velika, ali s njim se u prostoru činila minijaturnom. Sjeo je za stol, leđima okrenutim prozoru. Njegova su ramena izgledala široko koliko je bio i okvir prozora. Prošli tjedan je zbog novih zavjesa uzela mjeru i bio je širok sto dvadeset centimetara. Ili je to bilo samo iz ovoga kuta ili se radilo o igri svjetla. Treptajući, fluorescentne sijalice razasipale su plavkasti sjaj, stvarajući svjetlucavu aureolu oko njega. Zaustavivši se kraj peći, rekla je: – Običnu ili bez kofeina?

– Običnu, molim. Većinom radim noću.

Chloe se prisjetila što je Lucy Gant govorila, kako on nema posao i ovisi o majci. Njegov je osvrtni na posao potaknuo njezinu sumnjičavost. – Pa, što je to što radiš u rane jutarnje sat kako bi zaradio za život, Ben?

– Ovo i ono.

Izvadila je košaricu iz aparata za kavu. Tog jutra joj je dao isti odgovor koji uopće ništa nije značio. – Je li tvoje zanimanje tajna?

– Zapravo nije. Samo sam donio odluku kako ne ću razgovarati o poslu.

Objašnjenje je bilo prilično neuvjerljivo. U redu. Nije želio raspravljati o svojem poslu. To ju je zabrinulo. Većina ljudi nije htjela govoriti kad bi ih se pitalo za posao. Što je pokušavao sakriti? Točnije, zastoje to pokušavao sakriti? Prisjetivši se Lucynih tvrdnji kako je poslovao s drogom, Chloe je odlučila pustiti stvar na miru. Ako je on gore na brežuljku radio nešto ilegalno, to nije bila njezina stvar i željela se držati toga.

Brzo je isprala filter košaricu, stavila žlicu kave dovoljnu za polovicu punjenja i do oznake za pet šalica ulila vode. Uplašivši se kako će ju kofein u ove sate zadržati budnom, veliku je šalicu vode za instant kavu bez kofeina stavila u mikrovalnu pećnicu, dok je za to vrijeme aparat za kavu počeo kuhati.

U tišini je mogla osjetiti njegov pogled na sebi. Dok je iz ormarića uzimala žličicu, po radnoj površini je prosula instant kavu. Trebala je nešto reći, ali njezin uspavani mozak nije reagirao.

– Ispričaj me na trenutak, – rekla je i otišla u stražnji dio kuće probuditi svoje dijete. Kao što to djeca čine, Jeremy je žmirnuo kada ga je prodrmla po ramenu, ali se nije probudio. Kada ga je Chloe podigla iz kreveta, naslonio je svoju glavu ispod njezina ramena i ispustio cendravi zvuk u znak protesta.

– Oprosti, šećeru. Netko te je došao vidjeti. – Tko?

– To je iznenađenje, – šapnula mu je Chloe, moleći se da ne griješi.

Benov se pogled izoštrio kad je ušla u kuhinju. Počeo se pridizati iz svojeg stolca, a onda je opet sjeo. Chloe se okrenula kako bi Jeremy mogao pogledati preko njezina ramena. – Hej, šećeru, vidi tko je ovdje. Gospodin Longtree ti je došao reći prekrasne novosti.

Jeremy je podigao glavu. Pospano je žmirkao i trljao svoje oči, a onda je nejasno izgovorio: – Bok.

– Svratio sam samo da bih ti rekao kako je tvom psiću bolje. Jeremy se nacerio. – ozdravio je?

– U svakom slučaju ide u tom smjeru.

Dijete se široko osmjehnulo, a njegove su oči blistale od sreće. – Znao sam da ćeš mu pomoći. Jednostavno sam znao.

Gurnuvši migoljenjem, Jeremy se oslobodio iz Chloeina zagrljaja. U trenutku su njegove bosc noge dotaknule tlo, otrčao je oko stola i bacio se u ruke svojeg dobrotvora. Očito nenaviknut na djecu, Ben je Jeremyja uhvatio za njegov prsni koš, kako bi ga spasio od padanja, a onda se činio nesigurnim što da učini s njim.

– Hvala ti, gospodine Longtree! Hvala ti, hvala ti! – Jeremy je plakao, grleći svojim tankim rukama čovjekov vrat.

Jednom rukom na djetetovim leđima, Ben na trenutak ništa nije rekao. Onda je iz njegova velikoga tijela izašla reakcija. – Nema na čemu, – odgovorio je neobično promuklim glasom. Chloe je sumnjala kako bi Ben želio spustiti dijete iz svojeg krila, ali je Jeremy je imao druge planove. Jeremy se okrenuo postrance, privinuo se bliže i počeo nemilosrdno mučiti čovjeka.

– Koliko mu je bolje?

– Još je uvijek vrlo slab. Mogu liječiti virus, ali samo ako na kosti nabaci malo mesa. Mora ponovno izgraditi svoju snagu.

– Ali ne će umrijeti, zar ne?

– Ne, ne vjerujem. Osim ako se ne dogodi nešto neočekivano.

– Dobiva li još tekućinu u svoje žile? – Da.

– Je li još uvijek pljuje?

– Povraća, – prevela je Chloe.

– O, ne. Ne povraća više.

– Je li još uvijek spava na tvom stolu?

– Ne, prije nego sam došao ovdje napravio sam mu udoban krevet u kutiji. Bojao sam se da bi se mogao probuditi i pasti preko ruba.

– Je li se puno kreće?

– Ne baš puno, ali više nego što jest.

Nesvjestan gdje je gurnuo svoja koljena, Jeremy se uspravio kako bi ponovno zagrljio Bena. – Onda mu je stvarno bolje!

Ben je premjestio dječaka kako bi zaštitio svoja ranjiva mjesta, lagano se osmjehnuvši i ovoga puta puno lakše uzvrativši zagrljaj. Gledajući iz drugoga kuta sobe, Chloe je mislila kako je prošlo puno vremena otkad je ovaj muškarac iskusio fizičku prisnost bilo koje vrste, a živahnu reakciju djeteta vjerojatno nikad nije.

Svojom zaslugom, Ben se brzo naviknuo na to i uskoro je njegova velika ruka prelazila preko Jeremyjevih ramena, tapšao ga je i milovao, ponovno ga uspavljujući. Za Jeremyja je bilo neobično što je tako brzo strancu poklonio svoje povjerenje, ali dijete je prislonilo svoju kovčavu glavu na Benovo rame i nije se pokušalo odmaknuti. Toga su jutro muškarac i dječak očito skovali prijateljstvo.

Bili su prizor, njih dvojica, Ben tako taman, a Jeremy tako svijetao. Benova koža se sjajila od treperavoga svjetla iznad njega poput lakirane hrastovine. Njegova svjetlucava, poput ugljena, crna kosa, tako ravna i tanka, izgledala je gotovo nerealno u usporedbi s djetetovim neposlušnim kovčama. Svjetlost i tama. Benovi široki prsti obuhvatili su cijeli raspon dječakovih leđa. Samo na trenutak, Chloe se uhvatila kako razmišlja kakav bi osjećaj bio kad bi nju doticao na taj način. U trenu kad je shvatila da su joj misli skrenule, zaposlila se čisteći radnu ploču koja je već bila čista. Kakva ludost. Ona se više nikad ne će prepustiti intimnom dodiru ikojega muškarca.

Kad je postalo očito da će Jeremy zaspati u Benovim rukama, Chloe je tiho rekla: – Sviđaš mu se.

Ben je prislonio svoj obraz na djetetovu kosu. Ta gesta je dirnula Chloe na neopisivi način. – Osjećaj je obostran. Bio je nasmrt uplašen kad smo se jutros prvi put vidjeli. – Trznuo je pog-

ledom. – Uglavnom na moju sramotu jer sam ga pokušao otjerati. On je zauzeo položaj, inzistirajući kako će ostati dok ga ne saslušam.

– A jednom kad jesi, više ga nisi mogao odbiti.

– Prava je momčina. – Njegove su ju oči oduševile. – To je naslijedio od svoje majke, siguran sam.

Okrenula se kako bi mu nasipala kavu. Kad je ponovno pogledala, Ben je još uvijek trljao svoju bradu o Jeremyjeve kovrče, a njegov je izraz izražavao zadovoljstvo i ogromno čuđenje. Ako je toliko uživao u djeci, zašto nikad nije imao nijedno svoje? Chloe je skoro upitala kad se prisjetila svojeg obećanja kako će ga se kloniti. Da, muškarac se činio dragim. I, ne, nije joj se činio ludim. Ali nije imala potvrde za to. On je jednim udarcem svoje šake nekoga ubio. Ben je iznenada zastao. Na njegov upitni pogled, Chloe ga je povelu u smjeru spavaće sobe. Požurila je iza kreveta kako bi popravila posteljinu, a onda je promatrala dok je on njezino dijete spuštao na madrac, rukujući s njim kao da je napravljen od stakla.

Kad je krenula podići pokrivač, Ben ga je sam podigao. Zadatak je izvršio s toliko nježnosti da se Chloe morala okrenuti. Godinu i pol prije toga, Jeremyjev otac ga je doticao na baš taj način. Do ovoga trenutka, Chloe nije shvaćala kako joj je nedostajao taj noćni ritual. Jednom kad su se vratili u kuhinju, dodala je šećera u svoju kavu bez kofeina. Unatoč zveckanju žlice, začula je škripu Benova stolca dok je ponovno sjedao. Pogledala je u daljinu, pitajući se kako je jedan muškarac mogao izmamiti iz nje tako suprotne reakcije – u jednome ju je trenutku tjerao da se zapita za svoju ludost, a u drugom ju je podsjećao na dobra vremena i tjerao ju da tuguje za svime što je izgubila.

Nije joj se sviđalo to predomišljanje, i Chloe je to mogla uzeti samo kao znak upozorenja. Ben je uistinu bio opasan, samo možda ne na način na koji je mislio Bobby Lee.

– Dobio si prijatelja za cijeli život. – Gurnula je njegovu šalicu kave preko stola i sjela. – To je čast. Moj sin ne sklapa lagano prijateljstva.

– Dvojica nas je takvih. – Podižući šalicu, udahnuo je paru. – Ah, žena po mojem ukusu. – Polako je srknuo. – Jedna od stvari koje ne znam je skuhati dobru kavu.

Chloe je zaključila kako je samo bio ljubazan. Bilo je prilično teško pogriješiti u kuhanju kave. – To je jedna od mojih kuharskih sposobnosti.

Nacerio se. – Ja se snalazim u kuhinji. Kava je jedina stvar koju, čini mi se, ne mogu savladati. Ako nije prejaka, onda je preslaba. – Otpio je još jedan oduševljeni gutljaj. – Savršeno.

Sljedeći je trenutak Chloe tapkala svojim prstima po stolu. Potaknut tim zvukom, Ben je pogledao u njezinu ruku. Tada se nasmiješio. Prisjećajući se hladnoće u njegovu pogledu jutros, još se jednom začudila kako tako malo osmijeha može učiniti ogromnu razliku na nečijem licu.

Sada, kad bi se samo malo smanjio, ona bi se možda osjećala upola opuštenijom uz njega. On je bio sav tamnopot, čvrsta tijela, muževnost mu je izbijala iz svake kožne pore. Mogla je osjetiti miris njegova losiona poslije brijanja, oštar miris borovine koji ju je podsjećao na šumu po vrućem danu. Njegova ruka, ovijena oko šalice, bila je upola veća od njezine preko puta stola, a prsti su mu bili dvaput deblji. Sjećala se snage njegova stiska kad joj je stisnuo ruke u trgovini hranom.

S njim je bilo lakše razgovarati preko telefona. Bez vizualna je kontakta bila u stanju biti svoja. Što sada nije bio slučaj. Pretpostavljala je da je bio najmanje metar devedeset i pet visok. Prezime Longtree mu je odgovaralo. I željela je da sad ode kako bi opet mogla normalno disati.

– Možda bih mogao drugom prilikom doći na kavu, – iznenada je rekao. – Užasno je kasno, a i ti izgledaš umorno.

– Dobro sam. – Dok je to govorila, pitala se što joj se dogodilo da je protestirala. – Ja, hm... samo nisam noćas puno spavala.

– Upravo se o tome i radi.

Napravio je potez kao da se ustaje. Chloe je sama sebe iznenadila kad je dotakla njegov ručak košulje. – Molim te, nemoj ići. Rijetko noću legnem prije jedan. – Pogledala je na sat, misleći kako uopće nije bilo upitno; ona je jednostavno poludjela. – Ako se sad srušim u krevet, bit

ću na nogama već u sedam umjesto u osam. Radila sam drugu smjenu, pa je bolje ako ostanem duže u krevetu. U suprotnome, sporo napredujem kad ustanem.

Ponovno je sjeo, zamišljeno ju promatrajući. – Nije da izgledaš samo umorno. Također se činiš i napetom. Nije da te krivim. – Gestom je pokazao prema prozoru. – Posvuda, svi spavaju. Gradske glasine me baš i ne preporučaju.

To je bila istina, a sad... osjećala je kao da ga na neki način poznaje. Opet se predomišljala. Nije bilo pametno pustiti ga u kuću, osobito tako kasno navečer. Ali to je učinila, a on joj do sad nije dao razloga zbog kojega bi to požalila. – Činiš se dovoljno bezopasnim.

Držeći šalicu u svojim rukama, podbočio je laktove na stol. – Bezopasan, ha? – Primaknuo je šalicu svojim ustima. – A zašto si onda tako nervozna?

Dobro pitanje. Nažalost, to nije bilo nešto što je bila voljna odgovoriti. – Uvijek se osjećam prisiljenom stalno pričati kad tek upoznam nekoga, a ne mogu smisliti što bih rekla. To me, pretpostavljam, čini nervoznom.

Ponovno se osmjehnuo. Sviđao joj se način na koji su mu se nabori na obrazima produblji-
vali kad bi mu se usta u kutovima zavinula prema gore. – Moj je djed tvrdio kako je bolje šut-
jeti nego puno pričati, a ništa ne reći. Kava je izvrsna.

Upravo sam ja to naslijedio. Nisam navikao puno pričati. Upoznala si moju mamu. Od na-
padaja njezine bolesti, razgovor joj baš i nije bio jača strana.

Chloe je mogla dobro zamisliti koliko je njegov život morao biti usamljen, živjeti sam na
brežuljku samo sa ženom čije je društvo bila Alzheimerova bolest. – Sigurno ti je teško.

– Zapravo, i nije tako loše. Navikao sam biti sam. Imala je osjećaj kako je on predugo bio
sam. – Pa... kad ne liječiš životinje i ne radiš ovo i ono kako bi zaradio za život, čime se baviš?

– U posljednje je vrijeme moja briga oko pacijenata tolika da jedva nađem vremena za spa-
vanje. Sve su te životinje ranjene. Netko ih je iskoristio za vježbe gađanja.

– Vidjela sam tvoj oglas. Ne mogu vjerovati kako ih je netko namjerno ranio.

– Vjeruj. – Njegovo se tamno lice zategnulo. – Puška kalibra.22 je dovoljno velika da ubije
većinu životinja, čak i jelena ako je metak precizno postavljen. Tko god to radi, cilja u nevitral-
ne dijelove. Promišljeno ju želio osakatiti, ne i ubiti.

– Zašto bi to netko učinio?

– Neki su ljudi jednostavno bolesni. – Kružio je svojim prstom po rubu šalice. – Dok smo na
toj temi, ne mogu si pomoći da ne primijetim kako danas poslijepodne na moja vrata nije po-
kucala policija. Pretpostavljam kako to znači da me nisi prijavila. Želio bih ti zahvaliti zbog
toga. Nisam siguran zašto si izabrala šutnju, ali cijenim to.

– Ruka zakona je prilično nefleksibilna. Ne vidim zašto je tvoje pomaganje osakaćenim ži-
votinjama loša stvar. – Zagrizla je zubima svoju donju usnu. Tada se nasmiješila. – Tu je tako-
đer bio i izvjesni dječak koji mi nikad ne bi oprostio izdaju.

Zapanjeno se osmjehnuo. – Dugujem mu. U tom je trenutku Chloe pomislila kako nikad nije
srela privlačnijega muškarca. Nije to bilo samo što je bio zgodan, nego i što nije bio svjestan
toga. Smatrala je to osvježavajućim – i obraćao joj se na način koji ju je činio napetom.

– Što? – upitao je.

Chloe je shvatila kako je zurila. Toplina joj je navrla u obraze. – Na trenutak sam odlutala.
Valjda sam iscrpljenija nego što sam mislila.

Popivši svoju kavu, pogledao je na sat i rekao: – Bilo bi bolje da pođem. Kad sam odlazio,
mama mi je spavala, ali se često oko ovoga doba budi i želi malo toplog kakaa. Voli to pripre-
miti na staromodan način, a Alzheimeru i plin ne bi trebalo miješati. Zaboravna je i ostavlja
stvari na štednjaku, kao na primjer kuhinjske ubruse.

– O, Bože. Je li uzrokovala koji požar?

– Pazim na nju poput kopca. Ali imali smo nekoliko hitnih slučajeva.

– Ona je sretna žena, – rekla je Chloe, uistinu to misleći.

– Većina sinova bi ju smjestila u dom umirovljenika. Čini se da je to danas normalno. Djeca
su previše zaokupljena svojim životima da bi imali vremena za roditelje.

– Ja nisam baš moderan. – Spustio je svoju glavu prema šalici. – To je bila odlična kava, Chloe. Hvala što si me pozvala.

– To je bilo najmanje što sam mogla učiniti. Samo bih željela da sam ti u stanju platiti.

– Ne budi luda. – Ustao je iz stolca. – Nije sve u novcu. Chloe se osmjehnula. – Tamo odakle ja dolazim, praktički je sve u novcu.

Priznao je to, klimnuvši glavom. – To što sam vidio taj osmijeh na licu tvog sina, bila je sva plaća koju sam trebao.

Chloe se ustala kako bi ga ispratila do vrata. Zastao je na pragu, njegov nevjerojatno plavi pogled prelazio je polagano preko njezina lica. – U drugu ruku, ne mogu se sjetiti gore stvari od toga kako mi se vrlo lijepa žena osjeća dužnom.

Na trenutak, koji se činio beskrajno dugim, Chloe je pomislila kako će ju možda poljubiti, i pitala se kakav bi to bio osjećaj. Želudac joj je krulio od nervoze, a koža joj je postala vlažna. Morala se odmaknuti, željela se odmaknuti, ali čini se kako nije mogla pomaknuti svoje noge. Umjesto da ju je poljubio, ispružio je ruku kako bi dotaknuo vanjski dio njezine obrve, gdje je ružičasti ožiljak obrubljavao kut njezina oka.

Zapanjena, krenula je uhvatiti njegovu ruku. Požalila je taj pokret kad ga je dotaknula. Njegovi su prsti bili čvrsti i topli, i upetljali su se s njezinima; stresla se od toga kontakta. Spojivši svoju ruku s njezinom, nastavio je ocrtavati ožiljak zglobovom svojega prsta.

– Što se ovdje dogodilo?

– Pala sam. – Uspomene su navrle kroz njezine misli. – To se, hm, dogodilo prije godinu dana. Mišići su se u njegovoj vilici počeli trzati. – Nespretna si, zar ne?

– Ponekad.

– Tvoj je sin jako sretan dječak.

Više ništa nije rekao, ali Chloe se osjećala kao da stoji gola na sudu. Previše je vidio. Pretpostavila je da je bilo previše.

Oslobodila se njegove ruke i obišla ga kako bi otvorila vrata. Hladni je noćni zrak pojurio unutra. Pozdravila je taj šok; trebao joj je kako bi raščistila svoju glavu.

– Laku noć, Ben.

Izišao je. Trijem je škripio pod njegovom težinom, sablasnim zvukom u tami. – Laku noć, – rekao je, dok je silazio niz stepenice.

Chloe je naslonila svoje rame na okvir vrata i zurila za njim. Činilo se kao da je bio okružen slabo vidljivom aureolom plavoga svijetla. Trepnula je i nakosila svoje oči. Četrdeset sati bez sna je bilo previše. Sada je to počela shvaćati.

Kao da je osjetio kako ga gleda, okrenuo se i nekoliko koraka hodao unatrag, svojim velikim, visokim i vitkim tijelom u kojem je bila utjelovljena muževnost. Čak i u tami, njegove su oči sjajile poput krhotina plavoga kristala. Noćni je vjetar zahvatio njegovu dugu kosu, zamašujući pletenicama preko njegova tamnopotoga lica. – Slatki snovi, – uzviknuo je.

A onda ga je mrak progutao. Ona je stajala ondje, zureći u mjesečinom okupani dio travnjaka gdje je on stajao. Obrasle su vlati trave svjetlucale na srebrnastome svjetlu, šireći sjaj sličan onomu koji je njega, kako se činilo, okruživao.

Chloe je uzdahnula i zatvorila vrata. Njezin je pospani mozak dostigao preopterećeno stanje. Kad joj se počelo činiti kako plava polja okružuju savršeno normalnog od krvi-i-mesa čovjeka, bilo je vrijeme za spavanje.

Nekoliko minuta kasnije, Ben je parkirao svoj kamionet pokraj svoje kuće. Trenutak je samo sjedio ondje, zureći u prazno i slušajući zvuk motora koji se hladio. Nije mogao reći zašto je vozio niz Whispering Pines kako bi osobno izvijestio o Rowdyjevom stanju. Što je još gore, nije imao pojma zašto je sam sebe pozvao na kavu.

Bilo je nešto u toj ženi čemu se bilo teško oduprijeti. Možda je to bio izraz u Chloeinim simpatičnim smeđim očima, mješavina opreznosti i nepovjerenja, koja ju je činila tako ranjivom na način koji je bio potpuno suprotan od njezina pribranoga, samouvjerenoga ponašanja. To ništa nije značilo. Ako ju opet bude vidio, poigrat će se s vatrom. Nisu li ga njegova iskustva sa Sherry ničemu naučila?

Ben je stavio svoje ruke preko volana i naslonio glavu na svoja zapešća. Inače nije imao problema s izbjegavanjem žena, pa zašto je Chloe bila drugačija? Ben nije znao. On jednostavno nije znao. Ali bit će prokleta budala ako joj se opet približi.

POGLAVLJE SEDAM

Noseći preveliku Seahawks majicu i papuče s praščićima koje joj je Jeremy poklonio za Božić, Chloe se sljedećega jutra u osam sati do vukla u kuhinju, a odredište joj je bio lonac za kavu. Pustila je vodu, zijevnula i maknula kosu sa svojih očiju dok je otvarala ormarić kako bi uzela kavu. Sedam sati sna nije bilo dovoljno.

Njezin je razlog za život i razlog za namještanje budilice uletio u kuhinju. – Jutro, mama! – uzviknuo je.

Iako napola spavajući, Chloe je primijetila zdravu boju na njegovim obrazima i osjećala se zahvalnom. – Jutro, dušo.

– Trepnula je i protrljala svoje oči. Je li se njoj to samo pričinjala ili je njezin sin oko svoje glave imao svezanu vezicu za cipele? – Jeremy? – Dotaknula je jedan od krajeva koji su visjeli. – Što je ovo?

Jeremy joj se široko osmjehnuo. – Moja vrpca oko čela.

– Stao je na svoje prste kako bi dohvatio kutiju sa šnitama za tost iz kutije za kruh. – Gospodin Longtree nosi jednu takvu.

Ben je također nosio medaljon, ogrlice i dugu kosu. Chloe je odmjerila kave. To će, također, morati proći. Kakvo zlo to može nanijeti, ako njezin sin nosi vezicu za cipele oko svoje glave? To je bio jednostavno slučaj obožavanja heroja. Sljedeći će mu tjedan za oko zapasti nešto drugo, a vezica za cipele će se ispreplesti oko agitatora perilice za rublje.

Jeremy je izvukao ladice kako bi si napravio stepenice da bi se mogao popeti i staviti šnite u toster. Aparat je za kavu započeo s kuhanjem. Chloe je klonula na stolac. Prvo je što je voljela kad bi se probudila bilo zurenje u prazno. Što je voljela i kako je obično bilo, bile su dvije različite stvari.

– Što ćemo raditi danas? – upitao je Jeremy.

Chloe je proučavala njegovo veselo lice. – Što ti je na pameti?

Telefon je na zidu zazvonio. Jeremy se sjurio i zgrabio slušalicu. – Halo. – Njegov se smijeh proširio. – Bok, gospodine Longtree! – Na trenutak je samo slušao. – Aha, sjećam se. Kako se osjeća ovoga jutra? – Okrenuo se prema Chloe. – Ovdje je. OK. Reci mu da ga jako volim. Chloein želudac je krulio od nervoze kad je uzela slušalicu. – Dobro jutro.

– Dobro jutro. Nadam se da nije prerano.

– Već sam ustala. Kako je Rowdy?

– Slab je. Proljev je prestao. Ne povraća. Ijedno i drugo su dobri znakovi.

– To je divno. – Jeremy je skakutao ispred nje kao da je imao federe na svojim nogama. – Sudeći prema veselju izvjesna mladića, njemu si to već rekao.

– Djelomično. Drago mi je kad ga čujem tako sretnoga. Objašnjavanje razdoblja oporavka sam ostavio za tebe. Obično bih pustio Rowdyja kući za nekoliko dana, ali on nije vaš prosječan psić. Postoje šanse da je njegov imunitet gotovo nikakav. Ne ću ni reći kakve sve bolesti mogu biti na tlu u vašoj iznajmljenoj kući. Zadnje što ljudima treba je pas sa štenećakom; ili Bog zna što drugo. Kako bih bio siguran, želio bih ga zadržati ovdje neko vrijeme.

– O koliko dugo pričamo?

– Koliko Jeremy bude mogao izdržati.

Chloe se trgnula. Nije mislila da će Jeremy dugo izdržati. – Rowdy je primio svoja prva cjepiva. Ne bi bilo sigurno da ga uskoro dovedemo ovdje?

– Ne preporučam da ikoji pas bude izložen mogućim zarazama do svoja četiri mjeseca starosti, a Rowdy je puno osjetljiviji od većine.

Chloeino srce je jako kucalo. – To se čini malo pretjerano oprezno.

– Nije, ako se radi o ovakvome psiću. Cjepiva ne djeluju odmah. Nijedan psić nije u potpunosti zaštićen do svojega četvrtoga mjeseca, a čak i onda postoji slabi rizik.

– Postoji li način steriliziranja dvorišta?

– S izbjeljivačem, pretpostavljam, ali to bi bilo loše za travu, a i skupo je. Imaš li garažu? Možeš sterilizirati betonski pod.

– Nemam garažu. – Rezimirajući stanje u kući, Chloe se zavalila u svoj stolac. – Imaš li ti kod sebe sigurno mjesto za psića?

– U stražnjem dijelu kuće, otvorenu garažu. Kad dovoljno ojača da može vrijeme provoditi vani, mogu mu napraviti obor ondje.

Chloe je mrzila što će Jeremy morati tako dugo čekati, ali to joj je bilo draže nego da izgube psića. – Radije ćemo biti sigurni nego žaliti. Objasnit ću to Jeremyju.

Nekoliko trenutaka kasnije, kad je Chloe svojemu sinu iznijela situaciju, prihvatio je to bolje nego što je očekivala. – Loše se stvari skrivaju u prljavštini, mama.

– Kakve loše stvari? – nije odoljela da ne pita.

– Virus i mikrobi, – Jeremy je šaptao kao da su oni bili čudovišta koja su čekala da ih zas-koče.

– Cijelu se zimu skrivaju ispod snijega. Tada se on otapa, a čak se i psići koji nikad ne idu van mogu razboljeti jer ljudi hodaju po blatu i na svojim cipelama donose mikrobe u kuću. Rowdy se razbolio jer je udahnuo mikrobe koje nije mogao ni vidjeti.

Za ovo malo znanja je u potpunosti bio zaslužan Ben Longtree. – E, pa, mi definitivno ne želimo da on to udiše.

– Nikako. Mora ostati kod gospodina Longtreeja dok cjepiva ne počnu djelovati.

Sue se cerila kad je nešto malo prije tri sata Chloe došla na posao. – Ne ćeš vjerovati! Jerry je dobio повиšicu! Što deset dolara na mjesec više. Nije li to fantastično?

S petero djece, Baxteri su bili u financijskoj krizi. Chloe je uistinu bilo drago zbog njezina prijatelja. – Kako ćete to proslaviti? Ja ću biti dadilja.

– Hoćeš li, zaista?

– Hej, pa zašto ne? Iste noći smo slobodne. Neka to bude kod tebe, ipak. Moj bi se rasklmani unajmljeni stan mogao raspasti zbog vibracije od malih nožica. Bit će zabavno. Roštilj at ćemo, igrati nogomet na travnjaku i imati filmski maraton. Kokicama i sladoledom ja častim. Sue se blaženo osmjehnula. – Jerry i ja već jako dugo nismo nekuda otišli! Mogla bih odjenuti Victoria's Secret grudnjak i gaćice. To će ga izluditi.

– Pa, onda?

– Može! – složila se Sue. – Daj da se dogovorim s Jerryjem kada će to biti. OK?

– Znaš moj raspored. Odgovara mi bilo koju noć kad sam slobodna.

– Jesi li sigurna?

– To će biti dobro za Jeremyja. Imao on prijatelja preko puta, ali to je stariji dječak. Nije još upoznao nekoga tko bi bio njegovih godina.

– To ne će biti problem s mojim klincima. – Samo je dvije godine bila razlika između svakog od Sueinih petero djece, a najmlađe dijete je imalo četiri godine. – Bit će vrlo zaposlen. Brinem se zbog tebe. Imat ćeš pune ruke posla sa šestero djece.

– Snaći ću se.

Chloe je potrošila trenutak pregledavajući bilješke iz prve smjene. Nekoliko minuta kasnije, kad je sredila svoj radni stol i pripremila se za posao, na je prednja vrata ušao šerif Lang. Uvijek pun poštovanja prema damama, sredovječni je pravnik skinuo svoj Stetson. Njegova se sijeda kosa na fluorescentnome svjetlu sjajila poput njegove srebrne značke. Nosio je istu vrstu uniforme kao i njegovi policajci, samo što ju on nije popunjavao tako ugodno, trbuh mu se prevaljivao preko pojasa, a njegova su jednom-davno-široka prsa bila opuštena od pomanjkanja vježbanja. Unatoč tomu, još je uvijek bio zgodan čovjek grubih crta lica, koje je od dugogodišnjega izlaganja tegobnoj klimi u Central Oregonu postalo preplanulo smeđe.

Obično je šerif bio toliko zaposlen da je tražio od dispečera da malo pripaze, ali danas je gledao ravno u Chloe. Kako je prilazio njezinu stolu, pripremila se na galamu, a mozak joj je radio sto na sat dok se pokušavala sjetiti što je krivo mogla učiniti.

– Chloe, htio bih razgovarati s tobom, – rekao je. Kad se ustala sa stolca, rukom joj je pokazao da ponovno sjedne. – U redu je ako čuje i Sue. Nije ništa osobito osobno. Samo mi je privuklo pozornost to što si se sprijateljila s Benom Logtreejem.

To je bila posljednja stvar koju je Chloe očekivala da će ju pitati. – Zapravo se i nismo baš sprijateljili. On liječi psića mojega sina od parva.

Lang se počeo po svojoj bradi. – Samo te želim upozoriti, – važno je rekao. – Tvoja stvar je ono što radiš u svoje slobodno vrijeme, ali uzevši u obzir kako si nova u gradu, osjetio sam da mi je dužnost da te upozorim. Longtree ima povijest i uvijek je bio čudak. Budi oprezna s njim. Ne bih želio da ti ili tvoj dječak za bilo što požalite.

Chloe se prisjetila kako je prošlu noć Ben prislonio svoj obraz uz Jeremyjeve kovrče. – Postoji li ijedna činjenica na kojoj zasnivate svoje nepovjerenje, šerife?

Pravnik se osmjehnuo. – Nakon trideset godina ovoga posla, počeo sam vjerovati svojim instinktima. Ne mogu reći zašto ne vjerujem tomu čovjeku. Moguće da je tako zbog njegove povučenosti. Ili su to možda samo te čudne plave oči s kojima izgleda tako domorodački drugačije. Nešto u vezi njega me čini nervoznim.

– Mislite li da ima istine u pričama koje kruže o njemu?

– Nije bitno što ja mislim. Ne mogu ga dirati bez dokaza. – Namignuo joj je. – To je druga stvar koju sam naučio u trideset godina. Dokazi stižu onomu tko čeka. Ako je on tamo gore na brežuljku upetljan u nešto loše, uhvatit ću ga prije ili kasnije, a kad to učinim, to će mi pružiti priliku da kopam sve dublje. Dotada, budi pametna.

Upravo je tada telefon počeo luđački treperiti, spašavajući Chloe od potrebe za odgovorom. Šerif je nastavio prema svojem uredu. Chloe i Sue su razmijenile značajne poglede, a onda su počele primati pozive. Samo su tako bile zatrpane satima bez prekida. U jednome je trenutku Chloe vidjela kad je šerif odlazio, ostavljajući svojim odlaskom samo maglu. Bilo je toliko posla da čak ni Bobby Lee nije uspio navratiti u svoje uobičajeno vrijeme. Sue je tvrdila da je tako jer se građani pripremaju za vikend.

U 8:40 su se pozivi počeli smanjivati. Tišina se poput pokrivača spustila nad ured. Nakon što je odložila svoje slušalice na stol, Sue se zavalila natrag na svoj stolac. – O, čovječe! Ne znam bih li bila u stanju ovako još dva sata.

– Kužim te, – sažalijevala se Chloe.

Sue je ustala i dohvatila svoju torbu. – Kapucina! Štand se zatvara u devet.

– Večeras ja častim. – Chloe je rukom prekopala rukom torbu u potrazi za svojim novčanikom, izvadila je petaka i pružila ga svojoj suradnici. – Hoćeš da radije ja odem?

– Svježi zrak će me preporoditi. – Sue je novac stavila u svoj džep sa strane.

– Nemoj se žuriti. Snaći ću se i sama tih nekoliko minuta.

Chloe je zatišje iskoristila kako bi napravila papirologiju. Bila je zaposlena za tipkovnicom kad su se oglasila vrata koja su najavljujivala dolazak. Bobby Lee.

– Kasniš večeras, – rekla je.

Uštinuo se za vrh svojeg nosa. – Imao sam vraški težak dan, ali sada se smirilo.

– Znam. Telefoni su neprestano zvonili. Sada je mirno.

– Zatišje pred buru.

Bobby Lee se pomaknuo prema njoj. Raščistio je stvari kako bi sjeo na njezin stol. Zgrabila je svoju šalicu s olovkama upravo prije nego što je skoro pala.

– Oh, oprost, – rekao je.

Željela se vratiti svojem poslu, ali nije mogla biti toliko drska. Nije joj se sviđalo biti nasamo s njim. Nije nikad rekao ili učinio nešto što bi prelazilo granicu, ali otkako se razvela, muškarcu su ju činili napetom.

Počeo se igrati s njezinom japanskom svjetiljkom. Srce joj je zastalo svaki put kad bi ju on stavio na rub stola. – Sinoć sam se provezao pokraj tvoje kuće kako bih se uvjerio da si sigurno stigla kući. Ispred sam vidio parkiran Longtreejev kamionet.

– Provezao si se ispred moje kuće?

Klimnuo je glavom i opet stavio stakleni držač papira na rub stola. Chloe je imala vrlo loš predosjećaj, onaj drhtavi od kojega se ukočila, a u grlu joj se stegnulo.

– Bobby Lee... – pokušala je reći.

Prekinuo ju je. – Ako si usamljena i tražiš muško društvo, zašto se petljaš s takvim gubitnikom kao što je on? Ja znam kako postupati s damom.

Chloe nije mogla smisliti što bi odgovorila. Jedna je stvar bila što ga je privlačila, a sasvim druga ta što se ponašao posjednički.

– Nemam se namjeru ni s kim 'petljati'. Rekla sam ti to. Trenutno je sva moja energija usmjerena na mojeg dječaka, posao i to da budem dobra majka.

Podigao je obrvu. – A zašto onda izlaziš s Longtreejem?

– Ne izlazim s njim. Samo sam mu zahvalna za liječenje Jeremyjevog psića, ponudivši ga šalicom kave kako bih mu pokazala svoju zahvalnost.

Iznenadnim trzajem svoje ruke, Bobby Lee je japansku svjetiljku gurnuo s ruba njezina stola. Dotaknula je pod zaglušujućim praskom.

Chloe je poskočila sa svojeg stolca. – O, ne!

– Oprosti. Kvrugu. – Bobby Lee se sagnuo dolje i počeo kupiti krhotine. – Znam da ti je puno značila. Tako mi je žao. Ne znam kako mi se to dogodilo.

Chloe se mogla zakleti kako je to namjerno učinio. Bijes ju je preplavio. Skupljajući staklo, rekao je: – Zaista mi je žao, Chloe.

Mogao je reći što god je htio, ali ništa ju nije moglo uvjeriti kako je to bila nezgoda. Čvrsto je stisnula svoje zube kako bi se suzdržala od zasipanja ljutih optužaba. U tišini su odjekivali krhki komadići stakla koji su udarali u neobrađeni metal sa strane.

Bobby Lee je otišao u stražnju prostoriju i vratio se s metlom i lopaticom. Dok je meo komadiće na hrpu, rekao je: – Šteta što se ne mogu ponovno zalijepiti. Nagnuo se kako bi ispraznio lopaticu u kantu. – Neke se stvari, jednom kad se razbiju, više ne mogu popraviti. – Uspravo se. – Isto tako je i s ljudima. Ne bih želio da se tebi ili tvom dječaku dogodi nešto loše.

Otišao je prije nego je mogla odgovoriti. Krhotinu je stakla stavila na zapisnik na svojem stolu. Svjetlucala se na svjetlu baš kao i Bobby Leejeve oči. Bio je ljut što se našla s Benom i vratio joj je milo za drago tako što je razbio nešto što je njoj bilo dragocjeno.

Ljudi se ne mogu popraviti, rekao joj je. Izvana, to nije bilo ništa više od upozorenja, htio ju je maknuti od mogućih nevolja, ali je Chloe osjetila prikrivenu prijetnju koja će joj zadati goleme brige.

– Vratila sam se! – Vikala je Sue dok je otvarala vrata. Kad je htjela staviti kapučino na Chloein stol, vidjela je razbijeno staklo. – Je li to ono što mislim? Chloe je očajno klimnula glavom.

– Sranje. Kako se razbilo?

Chloe je umalo izletjela njezina sumnja kako je Bobby Lee namjerno razbio svjetiljku. Sviđala joj se Sue i postajale su prijateljice. Ali ako to bude koštalo Suein posao, komu će pripasti njezina odanost? Bobby Lee je godinama bio šerif i imao je čist dosje. Chloe je bila nova zaposlenica bez dokaza da je on pogriješio.

– Srušilo se s mogega stola, – pripremvši se, rekla je.

– Žao mi je, Chloe. Znam da je bila posebna.

– Da, – složila se Chloe, – vrlo posebna. I Bobby Lee je to znao.

Kasnije te večeri, nakon što je odvezla Tracy kući, Chloe je još bila uzrujana zbog nezgode da bi mogla zaspati. U nadi da će se iscrpiti, dva sata je mahnito čistila, izbrisala je ladice i ormariće, obrisala prašinu s vrha hladnjaka i uglancala sve kuhinjske aparate. Ako ne postigne ništa više, bar će imati nešto više slobodnoga vremena koje će sutra provesti s Jeremyjem.

Kad je kuhinja bila besprijekorno čista, navalila je na rublje. Dok je sortirala odjeću u boji, naišla je na traperice koje je Jeremy nosio toga dana. Na njima je bila pseća dlaka. Podigla je hlače prema svjetlu. Kako je Jeremy pokupio pseću dlaku na svojim hlačama?

Chloe se umorno nagnula nad perilicu. Glupo pitanje. Otišao je na brežuljak Cinnamon bez dopuštenja. Nije mogla vjerovati. Jasno mu je rekla da ne ide više tamo gore, a on je obećao kako ne.

Uzdišući, Chloe je iz svojih ruku ispustila traperice. Na trenutak je bila ljuta na Tracy. Ona je dobro plaćala djevojku da pazi na njezina sina.

Ne zadugo, kroz Chloeinu je glavu prošla misao koju je odbacila kao razlog. Tracy je radila svoj posao i radila ga je dobro. Držala je kuću urednom. Svake se večeri igrala s Jeremyjem i čitala mu. Ona je bila jedna od najboljih dadilja koje je Chloe ikad imala. Nije problem bio u Tracy nego u Jeremyju, koji je iskoristio prednost svoje novo pronašle slobode.

Chloe se preselila u ovo područje kako bi njezin sin mogao imati zdravo, prekrasno djetinjstvo, sigurno trčati i igrati se u okrilju šume koja je okruživala staro predgrađe. Jeremy je obećao da će se pridržavati Chloeinih pravila, da će izvještavati svoju dadilju i biti tamo gdje je i rekao da će biti. Tracy nije mogla biti kriva jer je Jeremy iznenada izveo svoj pothvat.

Chloe je znala kako to ne može ignorirati. Sutra ujutro će ona i Jeremy imati razgovor. Chloe si je natočila drugu šalicu kave sljedeće jutro, kad je Jeremy ušao u kuhinju.

– Jutro, mama!

Chloe se nasmiješila. Godilo joj je vidjeti ga da se opet ponaša poput normalnog dječaka. – Što bi želio za doručak, momčino?

– Palačinke sa sretnim licem!

– Palačinke sa sretnim licem stižu. – Chloe je otvorila ormarić kako bi bila sigurna da ima dovoljno groždica za napraviti oči i nosove. – Sirup od bobica ili od javora?

– Od javora!

– Želiš li danas malo slanine?

– Samo palačinke.

Chloe je bila iznenađena. – Ne ćeš slanine? – Provjerila je ima li vrućicu. – Jesi li bolestan? Protresao je glavom. – Slanina je od svinja.

Smiješak joj je nestao. – Pa, da. Što si ti mislio od čega je?

– Znao sam da je od svinja. Samo što nikad prije nisam razmišljao o svinjama.

– Oh. I ti si odlučio kako ne ćeš jesti slaninu zato što je ona od svinja?

U procesu penjanja na ladice kako bi uzeo čašu, Jeremy je zastao, pogledao preko svojeg ramena i rekao: – Postoje i druge dobre stvari za jelo.

Chloe je sumnjala kako je tu bilo još svega, ali je odlučila odustati od teme. Ovog je jutra njezin sin opet imao vezicu za cipele zavezanu oko svoje glave i nosio je mokasine umjesto tenisica, što ju je podsjetilo na njezinu sumnju da je Jeremy jučer kradomice otišao na brežuljak.

Dok je miješala smjesu za palačinke, Chloe je pokušala smisliti kako će započeti razgovor sa svojim sinom. Nakon što je razmotrila nekoliko različitih taktika, odlučila se za izravan pristup. – Sinoć sam primijetila čudnu stvar.

Pljusnuo je mlijeko u čašu. Uzimajući ubrus kako bi obrisao ono što je prolio, rekao je: – Kakvu čudnu stvar?

Chloe je sipala mjericu tekućega tijesta u vruću tavu, brzo oblikovala sretno lice šakom punom groždica, a onda se okrenula od štednjaka. – Na tvojim sam trapericama pronašla pseću dlaku. – Brzo je shvatila kako bi mu to pružilo mogućnost da se može izvući. – Točnije, na trapericama koje si jučer imao na sebi.

Jeremy je naborao svoj nos i zaškiljio. – Rowdy mi je onaj prvi dan bio na krevetu, sjećaš se? Mora da je dlaka bila na mojoj navlaci. Odonda nije oprana, a ja sam se sinoć prije kupanja igrao na njoj.

Chloe mu je morala čestitati na duhovitosti. Jesu li se sve mame osjećale tako grozno kad su prvi uhvatile svoju djecu u laži? – Jeremy, želim da mi kažeš istinu. Jesi li se jučer iskrao u kuću Bena Longtreeja?

Na licu mu je bio zapanjeni izraz. – Zašto to misliš?

On je bio klizava mala jegulja. Chloe je prekrizila svoje ruke, ozbiljno ga pogledala u oči i odgovorila: – Nisam na tvojim hlačama našla samo Rowdyjevu dlaku, nego također i Diablovu. Želiš li da ti donesem traperice i pokažem ti?

Uhvatio se za glavu. – Ne.

– Išao si jučer na brežuljak, zar ne? Klimnuo je glavom.

Chloe je znala kako je bilo glupo osjećati se iznevjereno. Sva su djeca lagala svojim roditeljima prije ili kasnije. Ali ona i Jeremy su imali poseban odnos ili je bar tako uvijek mislila. S rukama koje su joj se tresle, okrenula se kako bi okrenula njegovu palačinku i potrošila trenutak gurajući ju na krajevima kako bi bila savršeno okrugla.

– Nije to bila prava laž, mama, – pokušao je Jeremy. Chloe je prevrnula njegovu palačinku na tanjur. – Nije, ali si izbjegavao pitanja. To je isto kao da si i lagao. – Chloe se prisjetila kako je ona izbjegavala Bobby Leejeva pitanja. – Gotovo isto, u svakome slučaju.

– Jeli?

Prestala je sipati još tekućega tijesta za palačinke. – Znaš da jest, Jeremy.

Slegnuo je svojim ramenima. – Žao mi je, mama. Znam da je to zločesto. Ali bojao sam se da ćeš biti jako, jako ljuta ako ti kažem.

– Bio si u pravu. Jako sam se uzrujala zbog tebe.

Ugasila je plamenik kako bi svu svoju pozornost usmjerila na razgovor. Nakon što je sjela za stol, pljesnula se po koljenu. – Dođi ovamo, dušo.

Dovukao se tamo. Chloe ga je uzela u svoje krilo. – Volim te više nego išta na ovome svijetu. Znaš li to? – Aha.

– Zato što te toliko volim, donosim pravila kako bih te zaštitila.

– Znam. – Naslonio je svoje lice na njezinu košulju. – I ja tebe volim.

– Ti imaš astmu, Jeremy. Cesta prema brežuljku je strma i prašnjava. Što bi bilo da si dobio napadaj disanja? Tracy nije imala pojma gdje si, a ni ja. Je li gospodin Longtree uopće znao da ti dolaziš?

– Nije, iznenadio sam ga.

Nakon što je vidjela Benov odnos prema Jeremyju, Chloe je bilo teško povjerovati kako bi on možda mogao nauditi djetetu, ali sudeći prema mišljenju u gradu i njihovu kratkome poznanstvu, nije mogla u potpunosti odbaciti mogućnost. Ipak, činilo joj se mudrijim ne spominjati to i skoncentrirati se na njihove probleme.

– Sjećáš se kad sam zvala hitnu pomoć?

Jeremy je klimnuo glavom. – Morao sam ići u bolnicu.

– Točno. I na putu tamo, muškarac ti je u hitnoj pomoći dao injekciju i kisik. – Chloe nije željela prestrašiti dijete, ali je osjećala da je za njega bitno da razumije ozbiljnost svojega stanja. – Što da si jučer imao napad disanja? Tamo ne bi bilo nikoga tko bi ti pomogao. Jeremy je protrljao svoje oko rukom. – Ipak nisam imao napadaj disanja.

– Imao si sreće.

Zagrizao je svoju donju usnicu. – Rowdy je zaista bolestan, mama. Moram ga vidjeti svaki dan kako bih ga mazio i rekao mu da se ne boji. Samo mene ima.

Chloe ga je zagrlila. – O, dušice, znam da želiš vidjeti svojeg psa, ali ne možeš se, bez da mi to kažeš, tako izgubiti. To je prerizično.

Što je to ona radila? Ako je ona odbijala odvesti ga da vidi svojeg psa, možda bi se opet mogao iskrasti i otići sam. Bolje bi bilo da ga ona odvede. Barem bi bila tamo i mogla bi se uplesti ako je Ben Longtree zaista bio lud kako su svi tvrdili. – Ako obećam da ću te odvesti vidjeti Rowdyja tako često koliko to gospodin Longtree bude dopuštao, obećavaš li kako nikad više ne ćeš otići sam tamo?

– Misliš li da će nam dopustiti da ga posjećujemo svaki dan?

– Možda. Pitat ću ga. Nazvat ću ga nakratko, ali samo nakon što ti i ja riješimo to na moje zadovoljstvo.

– Jesam li u velikoj nevolji?

Chloe je svojim nosom dotaknula njegovu kosu, koja je mirisala na šampon i prekrasan miris koji je bio isključivo njegov. – Recimo da ne mogu dopustiti da mi to isklizne. Laganje je loša navika i moram razmisliti o kazni koja će te natjerati da dvaput razmisliš prije nego to opet učiniš. U tome slučaju, mislim kako bi moglo biti djelotvorno kad bi mi naslikao sliku.

– Kakvu sliku?

Razmislila je na trenutak. – Dvije slike, zapravo. Na jednoj neka bude ružna stara laž, a na drugoj istina koja morat biti jako, jako lijepa. Možeš li to?

Jeremy je klimnuo glavom.

– Dok to budeš crtao, želim da razmišljaš o tome koliko je bolno kad lažeš ljudima koje voliš, a koliko istina svakoga usređuje.

Ben Longtree se javio na četvrto zvono, pomalo razdražljivim glasom.

Chloe se predstavila, a tada rekla: – Oprosti. Jesam li te uhvatila u nezgodnome trenutku? – U pozadini je čula vodu koja je tekla. – Mogu te poslije nazvati.

– Ne, ne. Ovdje je jedan trenutak bolji od drugoga.

Omotala je telefonsku žicu oko svojeg kažiprsta i gledala u vrh koji je počeo crvenjeti. – Nazvala sam kako bih pitala imaš li što protiv društva nakratko danas. Nadala sam se da ću dovesti Jeremyja da vidi svojega psića.

Preko žice se začuo zvuk loma. Chloe ga je zamislila kako pere suđe. Bilo je nešto neodoljivo privlačno na muškarcu u kuhinji.

– Ne, uopće nemam ništa protiv.

Unatoč odobravanju, u njegovu je glasu primijetila dozu oklijevanja. Mislila je reći kako oni mogu doći neki drugi dan, ali onda je načas opazila Jeremyja koji je rekordnom brzinom trpao palačinke, a obrazi su mu bili natečeni. Dijete će biti razočarano ako danas ne bude moglo vidjeti Rowdyja, a Chloe nije željela da se opet iskrade.

– Ja sam danas slobodna, – rekla je. – Koje vrijeme bit ti odgovaralo?

– Nekoliko ću sljedećih sati biti zauzet. Može u jedanaest.

– Siguran si da ti ne ćemo smetati?

– Ne, uopće, – rekao je. – Očekujem vas.

Gundajući ispod glasa, Ben je ponovno uronio svoje ruke u sudoper, tražeći suđe, a onda se žestoko ogrebao o teflonsku posudu u kojoj je pripremao svojoj majci zobeno brašno. Kvragu. Danas nije želio vidjeti Chloe; ni bilo koji drugi dan. Zašto joj je do vraga dopustio da dođe? On nije bio čovjek koji je prizivao nevolju; dovoljno često mu je ona kucala na vrata. Zadnja stvar koju je trebao bila je da se veže za neku ženu. Već je bio na tome putu i nije želio opet pogriješiti.

Naglim je trzajem povukao čep od sudopera, stavio ga na pult i pustio vodu kako bi isprao pjenu. Nema šanse. Kada žena ovako djeluje na muškarca, najpametnije ju je izbjegavati. Trebao je znati kako će Chloe nakon jučerašnjega Jeremyjeva posjeta uskoro doći.

Ben je bio u iskušenju da psića pošalje kući s njima. Kad je ta pomisao pustila korijenje, odbacio ju je. Psić je bio slab. Ako Rowdyja napadne drugi virus, to će biti kraj.

Čak ga ni čudo ne će spasiti.

POGLAVLJE OSAM

Ben se nasmijao kad je čučnuo pokraj majčina stolca za ljuljanje. Nije odvajala pogled od svojeg posla, poklon koji je pravila za njegovu nećakinju Bonnie. Na trenutak je promatrao njezine hitre prste, sretan što je još uvijek mogla kačkati. Hobi ju je satima zaokupljao. Misao je ispunila Bena krivnjom. Hap je bio užasan otac, ali je Nan to uvijek pokušavala nadoknaditi.

Dugovao je toj ženi, ne samo za njezin trud kako bi njegove mlade godine učinila podnošljivijima, nego također i zato što ga je prihvatila onakva kakav je bio. Benu je to bio blagoslov na kojem će uvijek biti zahvalan.

– Mama? Idem nakratko van. Trebam li ti donijeti nešto prije nego odem?

Smrknuta zbog ometanja, ispravila je svoja ramena. – Bit ću dobro, dušo. Samo se ti idi igrati. Kad se vratiš, praviti ćemo kolačiće.

Upлашен kao nikad da bi možda mogla uzrokovati požar u kuhinji, rekao je: – Bit će zanimljivo praviti kolačiće. Samo nemoj paliti pećnicu prije nego seja vrati. OK?

– O, ne. To i jest zanimljivo kod pravljenja kolačića, zajedničko pravljenje.

Uvjeren kako će ona dok se on ne vrati kačkati, Ben je zgrabio svoj zavežljaj i aparat s vodom, te se počeo uspinjati prema spilji kako bi se pobrinuo za svoje druge pacijente. Zadovoljstvo koje se nadvilo nad njim dok je hodao kroz svoju šumu uvijek ga je smirivalo. Ogromna stabla borova, koja su bila boje cimeta, budila su u njem osjećaj spokoja koji nigdje dalje nije mogao pronaći. Volio je pljesnivi miris šumskog tla.

Iako je vjetar šuštao kroz stabla, a ptice i vjeverice nespretno brbljale, još je mogao pod svojim nogama čuti škripu borovih iglica koje su prekrivale zemlju. Skupio je svoja ramena, uživajući u toplini sunčeve svjetlosti koja se probijala kroz njegovu pamučnu majicu.

Zec koji je iskočio iz grmlja, spriječen na svojem putu, tada je polako odskakutao dalje, zatajući kako bi se osvrnuo prema njemu. Ben je prihvatio poziv da ga slijedi i nekoliko se trenutaka kasnije našao stojeći iznad maloga zečića, čija je zadnja noga bila priklještena u spiralnu žicu pričvršćenu za korijen stabla.

– Hej, maleni prijatelju. – Ben je odložio svoje stvari i čučnuo iznad bespomoćna mladunca uhvaćena u klopku. – Samo budi miran. Oslobodit ću te u dva poteza.

Maleni je zečić, taj trenutak kad ga je Ben dotaknuo, postao nepomičan. Brinući se da ne stisne žice još više, borio se kako bi oslobodio njegovu nogu. Olaknulo mu je kad je vidio kako nije učinjena trajna šteta.

Žice su se lagano razmršile i unutar nekoliko trenutaka mladunac je sretno odskakutao sa svojom majkom. Ben je gledao za tim parom, osjećajući se potrebno na način za koji je znao da nigdje dalje ne bi bio shvaćen. Kad se prvi put vratio u Cinnamon Ridge kako bi se starao o svojoj majci, osjećao se zarobljeno. A sad je shvaćao da je pravi zatvor zapravo bio onaj život koji je ostavio iza sebe.

Zatvorio si vrata svoje duše, majka ga je sinoć optužila, ali to nije bila potpuna istina. Djelomično ih je otvorio, samo još nije skupio hrabrost da ih potpuno otvori. A možda nikad ni neće.

Nakon što se izmaknuo između spleta bodljikave žice koja je obilježavala njegov posjed, Ben je počeo pretraživati zemlju, tražeći bilo kakav trag ljudskih stopa koji nije bio njegov. Otkad se snijeg otopio, gotovo svakodnevno je netko provaljivao u ove šume kako bi se iskalio na životinjama. Kakva je to osoba mogla uzrokovati toliko bespotrebne patnje i još mogla noću zaspati?

Pitanje je još uvijek opterećivalo Bena kad se približavao spilji, koja je bila smještena u stijenama čiji je ulaz bio skriven šikarom. Upravo ispred, budno je stajala srna. Bila je mršava i fino oblikovana, s laganom okretnošću na kojoj joj je zavidio. Naročito se divio obliku njezine glave i njezinim izražajnim smeđim očima. Mnogi ljudi su mislili kako su svi jeleni slični, ali Benu su oni bili individualni kao i ljudi. Ova je lijepa mlada dama bila Benova miljenica i Ben ju je nazvao Slatki Kolačić.

Dok je pokrивao nekoliko ostavljenih tragova prema ograđenu tlu, nježno je pričao kako bi upozorio na svoj dolazak. Naviknuta na njegov posjet dvaput na dan, srna se jedva okrenula tako da je mogao odbaciti kamuflažu.

– Kako je tvoje dijete jutros?

Srnin je jedini odgovor bilo gurkanje nosom njegova odbačenoga zavežljaja u potrazi za poslasticom. Ben je otvorio džep sa strane, dao joj krišku jabuke i nastavio ulaziti u spilju, s njom

za svojim petama. Njezino lane, zatvoreno odmah na ulazu, blejalo je kad ju je ugledalo, gladno njezina mlijeka.

Ostavivši svoje stvari sa strane, Ben je otvorio vrata kaveza. – S takvim apetitom, mala, mogu reći da se popravljaj.

Za razliku od drugih životinja koje su sve bile upucane s puškom kalibra.22, mali je imao komplicirani lom stražnje desne noge, zahvaljujući nepromišljenomu motoristu. Kasno je jedne večeri prije oko tri tjedna Ben pronašao maloga jasnika kako nepomično leži na Shoshone Roadu. Natovario je lane u svoj kamionet i odvezao ga kući, sporo se krećući kako bi ih majka mogla slijediti. U sljedećih je šest tjedana uklonio gips i vratio lane pod njezinu skrb.

Nespretno šepajući iz kaveza, mali je opet blejao i trljao svoj nos o mamin. Kad su razmijenili početne pozdrave, primaknuo joj se sa strane, gurkajući nosom njezin donji dio, počevši sisati. Ben ih je trenutak promatrao, smješkajući se.

Vlažan, ustajao miris napadao je njegove nozdrve dok se vraćao kako bi upalio svjetiljku. Kako je zlatni sjaj svjetiljke osvjetljavao zidove spilje, on je tiho proklinjao Bobby Lee Schucka jer mu je stvorio potrebu da svoje pacijente krije ovdje. Smještaj je bio neadekvatan, s jadnom ventilacijom, vlažnim zrakom, i krševitim podom zbog čega je bilo nemoguće izravnati kaveze. Ben je davao sve od sebe kako bi održavao čistom tu spilju i donosio svježnu vodu, ali s toliko životinja u zatvorenome prostoru, održavanje je bila teška borba. Također je postojala i konstantna briga da se kojoj od životinja možda nije pogoršalo, zbog čega je i dolazio dvaput na dan kako bi ih provjeravao.

Prije nego je započeo s poslom, Ben je posjetio kaveze kako se sa svakim stanarom izravno susreo. Jazavac je volio kad bi mu počeošao trbuh. Pažljivo štiteći svoje ozlijeđeno rame, životinja se prevrnula na leđa te znatiželjno i zapovjednički pogledala u Bena. Dok je Ben češao trbuh zahtjevna četveronožnoga prijatelja, vizualno je ispitivao ozljedu. Toga je jutro na zavoju bilo manje krvi, a to je bio dobar znak. Antibiotici su sredili infekciju.

– Ti si samo jedna velika stara beba, – optužio je jazavca, koji se namještao tražeći još češkanja. – Kao da ja imam vremena za češkanje tvojeg trbuha?

Nakon što je još nekoliko sekunda mazio jazavca, Ben se kretao od kaveza do kaveza, tiho pričajući ostalim životinjama i poklanjajući svakoj posebno malo pozornosti. To zaista nije bilo neophodno za njihov oporavak, ali Benova politika je bila kako je maženje životinja bilo jednako važno kao i medicinska njega. Vjerovao je da su se njegovi pacijenti, kao rezultat toga, brže oporavljali.

Nije činio iznenadne pokrete dok je čučao pokraj zečijeg kaveza. Ona je bila plašljivica čak i s Benom, željna pozornosti, ali nervozna kad bi ju dobila. – Ne vjeruješ lako, zar ne, Valentine?

– Mišići su se duž njezine kralježnice trzali, dok je on nježno milovao njezino krzno. – Sve je u redu. To sam samo ja. – Iz svojeg je džepa izvadio mrkvu koju je samo za nju kupio. – To ne znači da tu i tamo ne trebamo malo TLC-a, zar ne?

Njezin se ružičasti nos u obliku srca trzao dok je njuškala ponuđeno. On ju je tanko narezao jer je mrkvu voljela najradije na taj način – male trake koje je lako mogla žvakati. Dok je uživala u zalogačima, on je nježno ispitivao njezino desno bedro u koje je dva tjedna prije bila ranjena. Ozljeda, koju više nije zamotavao, lijepo je zarastala. Šepala je, ali s vremenom će se i to izjednačiti.

Srce mu se stegnulo dok je prolazio kroz spilju kako bi posjetio rakuna i kojota. U završnoj se fazi oporavka ozljede od metka u prednje rame malena životinja dobro držala, ali je kojot bezvoljno ležao u svojem kavezu.

– Hej, Sly. – Ben je otvorio kojotov kavez kako bi mu pregledao ranu koja je bila više na njegovim leđima. Metak, koji se zaglavio opasno blizu kralježnice, nije se mogao odstraniti bez rizika od trajne paralize. Ben je mogao samo čekati i nadati se kako će se oštećeni živci sami od sebe oporaviti. Za sada je kojot mogao samo djelomice koristiti svoju stražnju nogu. – Danas mi ne izgledaš živahno, prijatelju moj.

Čekanje je i ne poduzimanje ničega za to stvorenje jako mučilo Bena. To je proizašlo iz pravljenja iznimaka, pretpostavljao je. Poput bivšeg pušača koji je potajno uzimao cigaretu, sada je, zbog toga što je iskrivio pravila za Rowdyja, smatrao kako mu sve više želi povlađivati.

Nježno je pogladio kojotovu kudravu dlaku, a na njegovu se tijelu osjetio trzaj. Ben je uzdahnuo i svojim dlanom prešao preko životinjina boka. – To je najbolje što mogu učiniti za tebe. Zao mi je.

Kojotove su se oči zatvorile. Ben je u sebi pribilježio kako mu prije nego ode mora dati injekciju morfija. To će smiriti životinju dok se on večeras ne vrati.

Nakon što je nahranio sve svoje pacijente i promijenio im vodu, Ben je sve obišao, provjerio ozljede i temperature, promijenio čiste zavoje i dao im lijekove. Dok je Ben to sve završio, lane je pojelo svoj doručak i sretno se oslanjalo na svoju majku. Mrzio je što je morao skratiti svoj posjet jer su mu uskoro dolazili gosti. Ako se ne vrati, njegova bi majka mogla Chloe zaposliti s čišćenjem pećnice.

Ben je upravo počeo s pripremanjem majčina ručka, kad je začuo kako se ispred zaustavio automobil. To je, bez sumnje, bila Chloe, na vrijeme stižući. Nije znao zašto ga je to ljutilo. Mrzio je čekati. Možda je to bilo ono što ga je izjedalo, zaključio je dok je išao nrema ulaznome hodniku s Diablom, koji se vukao iza njega. Želio je da ona učini nešto zbog čega mu se ne će sviđati, a ona nije surađivala.

Većinom je, kad bi upoznao ženu, postajao kritičniji. Nije mu se sviđalo kako bi se smijuljila, ili bi otkrio kako je bila loša majka, ili bi ga način na koji bi se počela smijati zadirkivao, ili bi se dosađivao u razgovoru s njom. Popis je bio beskonačan, a ovo je bila rijetka žena koja na neki način nije ispunila očekivanja.

Pa zašto Chloe nije? Dosad je ona bila tako prokleta savršena da bi bila istinita.

Stojeći iza visokog prozora koji je bočno gledao na ulazna vrata, Ben je nagnuo glavu kako bi provirio van. Gospođa Savršena je obilazila prednji branik svojega automobila, vodeći jednom rukom svojega sina. Čak je i iza zatvorenih vrata Ben mogao čuti živahan pjev u njezinu glasu i sav se otopio.

I pomalo nestvarno, zaključio je dok je promatrao nju i Jeremyja. Ljubav između njih je bila skoro opipljiva – opuštena, improvizirana privrženost zbog koje su se jedno drugomu osmjehнули. Kakav bi možda ispao njegov život da je Sherry bila takva žena – meka srca i odana, ljupke prirode?

Ben je odbacio tu misao. Nije si mogao dopustiti kretanje u tome smjeru. Nije se usuđivao. Dopustiti si da osjeća nježnost prema Chloe Evans bilo bi emocionalno samoubojstvo. On se nikad više ne će prepustiti takvoj vrsti boli.

Zvono na vratima se oglasilo, a Ben se spotaknuo. Gundajući psovke sam sebi što se ponašao kao kakav idiot, krenuo je otvoriti vrata, a onda se zaustavio, ne želeći izgledati napeto. A ako to nije bilo glupo, onda on nije znao što jest. Zašto je mario je li ona mislila kako je napet? Nije bio. To je bila donja granica, a nije bilo važno što je ona mislila.

Baš, prošaputao je sitan glas u njegovoj glavi koji mu se izrugivao. Važno ti je što ona misli. To i jest ono što te grize.

Pripremio se dok je otvarao vrata. Avantura za jednu noć je bilo sve što je trebao kako bi svoj libido stavio pod kontrolu. Predugo je bio bez žene; to je bilo sve. Sada bi mu svaka žena dobro izgledala.

A ona je, kvragu, dobro izgledala.

Držeći svojeg sina za ruku, stajala je okupana sunčevom svjetlošću, noseći na sebi izblijeđene traperice i vrećastu Seahawks majicu. Njezina je kestenjasta kosa bila maknuta s lica u francusku pletenicu, ali su pramenovi koji su se otpustili na povjetarcu drsko oblikovali njezino lice. Barem koliko je on mogao procijeniti, ona nije bila našminkana, ali prirodno je tamni sjaj njezinih trepavica posuđivao oštrinu njezinim očima, a rumenilo joj je na obrazima bilo sva boja koju je trebala.

– Bok, – rekla je.

Osmijeh joj je bio dražestan, a pogled, iako još oprezan, danas bio izravniji. Odjevena tako kako jest, očito ga nije htjela impresionirati, pa zašto se onda njegova ruka na kvaki na vratima znojila? – Bok.

Jeremy se oteo iz njezina stiska i sjurio pokraj Bena u kuću. – Jeremy! – vikala je. Kako je dijete nastavilo dalje, ona je slegnula ramenima. – Oprosti. Njemu je šest godina. Što još da kažem? – Diablo se okrenuo kako bi slijedio dijete. Dobacivši Benu pogled, pitala je: – Smeta li tvom psu što on tako upada?

– Sreli su se nekoliko puta. Siguran sam da mu ne smeta. – Ben se pomaknuo kako bi ju pustio unutra. – Uglavnom je mrzovoljan samo prema odraslima.

Promatrajući ju dok je prolazila kroz ulazna vrata, Ben se pitao kako je uspijevala izgledati tako dobro bez da se trudila. Majica joj je lagano padala preko tijela, ocrtavajući malo poprsje i uzak struk, zamamno se šireći prema lijepo oblikovanim bokovima. Niži dio, od ruba majice, preuzele su izbljedenе traperice koje su ocrtavale vitke noge s baš dovoljno punoće na bedrima da privuče muškarčeve oči.

Za nježno oblikovanu ženu, imala je strašno veliku moć. Iskrivivši vrat kako bi gledala za svojim djetetom, rekla je: – On zaista ne bi trebao tako srljati unutra. Mislila sam kako sam ga naučila boljim manirama.

Benov se pogled zaustavio na prorez na njezinoj ključnoj kosti, koja je bila izložena zbog raširena izreza na majici. Njezina je koža bila vlažna i izgledala je nježno poput bebine.

Točno iznad rebrastoga pamuka je bila pjega i vidjevši to, on je žudio da vidi je li ih imala još ispod majice. Gurnuo je ruke u svoje džepove. Mислеći na istraživačke poljupce od pjege do pjege, nije čuo što je ona rekla.

Podigla je pogled. – Ponaša se kao da je ovo njegova kuća.

– Jučer je došao posjetiti psića. On zna da je dobrodošao.

– Htjela sam razgovarati o tome s tobom. O njegovu dolasku ovdje, mislim. Zanemario je tražiti dopuštenje.

– Nije se zadržavao. To mi zaista nije bilo opterećenje, ako te to brine.

– I to također, pretpostavljam. Ali to mi nije glavna briga. – Gutnula je i nervozno povukla rub majice. – Ako se opet bude pojavio, hoćeš li me, molim te, nazvati? Zaista ne želim da sam dolazi ovamo.

Ben se osjećao kao da je bio sucker punched. Samo tako se razljutio. Odakle je, točno, to izvukla? On nju onoga prvoga dana nije krivio što se bojala za svoje dijete. Tada ga još nije poznavala. Ali sad jest, a on joj nije dao razlog da se boji kako će on možda nauditi njezinu dječaku.

– Olakšat ću ti. Kad budete odlazili, poslat ću psića s vama kući. Tako Jeremy više ne će imati razloga dolaziti opet ovdje. Riješen problem.

Dobacila mu je zbunjени pogled. – Ali, mislila sam kako si rekao da bi to bilo rizično za psića.

– Vjerovao sam kako pomažem nekomu tko će to cijeliti. Smijem li istaknuti kako je vaš pas imao danonoćnu medicinsku njegu, i to besplatno? Prilično prokleta drsko je prihvatiti uslugu i onda me uvrijediti.

Izgledajući zbunjeno, rekla je: – Uvrijediti te?

– Kako bih se drukčije trebao osjećati kada ti daješ naslutiti kako bih ja mogao nauditi tvom djetetu?

Njezin se izraz pretvorio u zapanjeni. – Što?

– Čula si me.

– Ho-o-o. Stani. Bojim se kako smo nešto pomiješali. Ja sam samo...

– Ja nisam ništa pomiješao. Točno razumijem zbog čega ste zabrinuti, gospođo Evans. Ben Longtree, luđak koji ubija nesretne lovce kada ometaju njegov posjed. Jedan mali dječak bi trebao biti ugrožen.

Podigla je ruku. – Samo malo. To nisam.... ja nisam...

– Što ti nisi?

Navlažila je svoje usne. – Istina je kako sam zabrinuta zbog nekih od tih glasina. Ne ću to poricati. Niti ću se pretvarati kako nisam bila u panici kad je onoga prvoga jutra došao ovdje. Ali mi se mora priznati, koja majka ne bi? Još uvijek znam jako malo o tebi. Unatoč tomu, nikad nisam ni na trenutak posumnjala kako bi mu ti mogao nauditi i to nije razlog zbog kojeg ne želim da sam dolazi ovdje.

Kroz Benova prsa se proširila bol koja ga je samo još više razljutila. Nije želio mariti što ljudi misle o njem, pogotovu ona. I bio je vraški siguran kako ne će dopustiti da ga to boli. – U redu. Imamo juhu za ručak. Želite li ti i Jeremy ostati? Izrezao sam sve prste.

Lice joj je ostalo bez boje. – Znaš, Ben, stvar je u tome da si malo preosjetljiv.

– Stvarno?

– Da, stvarno. Moj sin ima opasnih problema s disanjem. Ne bi smio voziti bicikl uzbrdo. Užasan osjećaj tjeskobe napao je Benov želudac.

– On ima astmu. Ne želim ulaziti u detalje, ali ponekad napadaji dođu iznenada i bez jasna razloga. Uz mnoštvo drugih stvari, tjelesno bi ih preopterećenje moglo samo potaći.

Ben je vidio kad je Jeremy imao napadaj, a sad se užasno osjećao što se tako izderao na nju. Sam mu je pogled u njezine oči govorio kako je govorila istinu. Možda je i bila zabrinuta zbog njegovih nekoliko osobina – možda čak i zbog više od nekoliko – njezin je glavni razlog zbog kojega je toliko štitila svoje dijete imao malo veze s njim.

– Cesta je prema ovdje vrlo prašna, – nastavila je, – i izrazito je strma. Ne želim da se tu vozi jer se bojim kako bi mogao kolabirati. Većinom se sam oporavi, ali jednom sam morala zvati hitnu pomoć. – Zagledala se u njega. – Iskreno sam vjerovala kako će možda umrijeti. Bilo je strašno. Ne smijem riskirati da se to dogodi kad je potpuno sam.

Ne, naravno da ne smije. Ben se nekoliko puta u svojem životu ponašao poput kretena, ali ovo je nadmašilo sve. Dok su mu ruke počivale na bokovima, sagnuo je svoju glavu. – Malo sam požurio sa zaključcima, pretpostavljam.

– Da, jesi.

– Samo sam mislio... pa, očito je što sam mislio. – Ben? Podigao je svoju glavu. – Da?

– Ne trebaš se ispričavati. – Njezina su se meka usta razvukla u osmijeh. – Možemo li se vratiti i početi ispočetka?

– Kako sam ja taj koji je bubnuo, ne ću se buniti. Nasmijala se, laganim, pijevnim zvukom, koji ga je ugrijao poput sunčeve svjetlosti. – Još nisam u potpunosti odbacila sve glasine o tebi, – iskreno je rekla, – ali mogu reći da mislim kako je popriličan broj njih pretjeran. Za početak, ne vjerujem da si ubio one lovce. A po je mojem mišljenju teorija kako si dokazima hranio svoje životinje posljedica bolesnih umova. Ljudi moraju ponavljati trabunjanje kako bi živjeli.

Ben je proučio njezino maleno lice, želeći da može odbaciti sve te priče sa što više sigurnosti. Čak i kad je ta misao uzela maha, ipak je znao kako je to bilo nemoguće. Da bi osjećala kako nijedna od tih priča sigurno nije istinita, trebala ga je poznavati puno bolje nego što ga je poznavala.

– Baš to je moje mišljenje.

– Evo, vidiš. Na istoj smo strani. – Dotaknula je njegovu ruku. – Žao mi je što nisam bila jasnija. Mogla sam znati kako ćeš možda krivo shvatiti. Nisam te željela uvrijediti.

Glas mu je ribao poput brusnoga papira kad je rekao. – Valjda bi mi to trebala biti lekcija da ne izliječem sa zaključcima.

Njezini su ga prsti kroz rukav njegove košulje žarili, a niže mu je u njegovoj utrobi želja načinila kvrgu poput šake. Kao da je to osjetila, brzo je odmaknula svoju ruku, izgledajući pomalo zbunjeno. Sirom otvorene, pune opreza, njezine su se oči susrele s njegovima. Vrhom svojeg jezika je prešla preko donje usne.

– Pa. – Povukla je svoju majicu i opet se nasmijala. Zvuk je imao vrištav kraj. – Stoji li još uvijek poziv za ručak? Nisam nikad jela lovačku juhu.

Možda je mogla odbaciti pokušaj duhovitosti da joj glas nije bio pun nerveze. Ben je promatrao njezinu uznemirenost, želeći da na trenutak može izglediti sve, ali i on je kao i ona bio nemiran. Nije bilo dobro.

– Nedavno sam imao lovačku juhu. Danas je na jelovniku pizza.

– Kvragu. Nemam sreće.

Bila je tako lijepa da Ben nije mogao prestati zuriti u njezino lice. Imalo je oblik srca, zaključio je, zakrivljujući se u šiljastu bradu. Sunčeva je svjetlost koja je prodirala kroz vrata zapalila finu prevlaku mekane kose na njezinim obrazima, čineći njezin izgled kao da je bio posut zlatnim prahom. Miris koji je nosila, cvjetni mošus, ulazio mu je u nos i želio se bliže nagnuti kako bi dobio bolji dašak.

Privlačnost se između njih protezala u obliku luka poput polja visokog napona. Istražujući njegovo tamnoputo lice, Chloe je znala da je i on to osjećao. Da su bili sami, od te bi topline, koja je tinjala u njegovim očima, njezini živci počeli poskakivati. Koga je ona zavaravala? Njezini su živci već sada poskakivali.

Duboko je udahнула i pogledala preko svojeg ramena. – Hoćemo li? Moj će sin misliti kako smo se izgubili.

Gestom joj je pokazao da krene ispred njega. Mogla je osjetiti njegove oči na svojoj pozadini dok se kretala ispred njega prema kuhinji. Pustila je svoje ruke da se labavo njišu sa strana. Onda je rukama obuhvatila svoj struk. Onda je opet pustila da joj ruke vise. Osjećala se poput slona koji je hodao po ledu.

Na neki se čudan način osjećala dobro, zaključila je. Uzbudeno. Puno je vremena prošlo otkad je neki muškarac ovako djelovao na nju. Osjećala se živom, i mladom, i... pa, lijepom. Pretpostavila je kako bi svaka žena cijenila takav osjećaj.

Kad je iskoraknula iz ulaznoga hodnika, Chloe je nenadano zastala, a Benova prsa su se sudarila s njezinim ramenima.

– Oh, – to je bilo sve čega se mogla sjetiti reći, kad je primijetila predivan pogled na planine koji se pružao kroz prozore koji su bili od poda do stropa na istočnoj strani kuće. Bila je toliko uzrujana i zabrinuta za Jeremyja tijekom svojeg prvog posjeta da je propustila dobro pogledati u to. – Kako lijepo.

Ben se pomaknuo kako bi stao pokraj nje. – Sviđa ti se?

– Što mi se ne bi sviđalo? – Pogled je bio panoramski, sa 180 stupnjeva prostranstva planina koje su se širile ispred nje. Chloeinu je pozornost uhvatio krševiti vrh koji je još uvijek bio prekriven snijegom. – Je li to nalijevo Shoshone Peak?

– Da. – Dotaknuo je njezin lakat. – Kasnije ćemo otići na krov kako bi mogla zaista uživati u tome.

Njegov ju je dodir učinio nervoznom. Snažno ga je bila svjesna pokraj sebe, čineći se većim nego što je bio. Vrh njezine glave nije dosezao ni do njegovih ramena. Morala je pobjeći od njega, glupo je pomislila. I jednom kad jest, trebala se držati dalje od njega.

Kako bi serastresla, Chloe je kući podarila sveobuhvatan pogled, obraćajući pozornost na detalje. Široka prostranstva terakote protezala su se dnevnim boravkom na desnoj i obiteljskom sobom na lijevoj strani, s umetnutim modrim tepihom koji je činio ugodan kontrast. Masivni kamini od riječnoga kamena bili su žarište svakoga zida, licima dosežući do vrha stropa visokog poput onoga u katedrali. Velika je gurmanska kuhinja bila podijeljena na dva područja za sjedenje, ormarići boje svijetlog javora nadopunjeni sunčanom svjetlošću dijelili su prostorije kuće u kojima se živjelo i prostori iza u kojoj se nikada nije boravilo. Kada su ušli u kuhinju, sa šanka je prema Chloe trepnula sova ozlijeđene noge. Opne su se oko njezinih očiju razvukle u uski razrez i onda se širom otvorile.

Preko vrha šanka, Chloe je mogla vidjeti Nan Longtree, udobno smještenu u stolac za lju-ljanje, sretno zaokupljenu s nečim što je ličilo na kačkanje, s Diablom i Methuselahom koji su joj ležali pod nogama. Stara žena nije podigla pogled kad je Chloe pozdravila. Ben je spustio svoj glas, kako bi samo Chloe čula. – Ona je danas u svojoj Fiju-Fiju zemlji.

Chloe je protrljala ruke o svoje traperice. – Ne trebaš objašnjavati. Razumijem.

– Samo ne želim da misliš kako te namjerno ignorira. – Namrgodio se dok je gledao u svoju majku, a njegove su oči sjajile plavo na njegovu tamnome licu. – Ni ona to ne bi željela.

Zvuk je njegova glasa dirnuo Chloe. Nijedan čovjek, koji je toliko brinuo o svojoj majci, nije mogao biti loša osoba, to je sigurno. Ako ikad dođe dan kad će se ona razboljeti, Chloe se nadala da će i Jeremy biti tako strpljiv i odan.

Odmaknuvši se kako bi između njih ubacila jako potrebnu razdaljinu, Chloe je promotrila kuhinju. – Pripremao si ručak. Molim te, nemoj nam dopustiti da te ometamo. Jeremy i ja ćemo pozdraviti Rowdyja i izgubiti se.

– Bez žurbe.

Slab miris svježeg kruha tijesno je prošao kroz Chloein nos. Bila je iznenađena. Kad je Ben je rekao kako je pizza na jelovniku, ona je zamislila nešto kao pripremljeno samo za pečenje.

– Ne znam kako uspijevaš, – rekla je, i stvarno to i mislila. – Uz tvoju mamu i sve te životinje za koje se brineš, mislim. Kad još nađeš vremena za posao?

– Ne spavam puno. – Dobacio joj je lijeni osmijeh koji je njezinu pulsnu učinilo čudnu stvar. – U posljednje se vrijeme čini kako najviše vremena provodim kuhajući i brinući se za životinje.

Prišao je radnome dijelu i stavio tavu na drugi plamenik, običnim pokretom koji joj je govorio da je bio napet koliko i ona. Obišla ga je kako bi s Jeremyjem čučnula pokraj Rowdyjeve kutije. Psić je izvirio svojom glavom i bezvoljno mahnuo repom.

– Ne mogu vjerovati koliko bolje izgleda, – primijetila je. Rep je značajno hvatao brzinu dok je rukom prelazila preko žute pseće dlake. – Pogledala je preko svojeg ramena. – Hvala ti, Ben. Izveo si čudo.

– To nije ništa u usporedbi s čudom koje mogu izvesti s pizzom. Zašto ti i Jeremy ne bi ostali na jelu? Zašto bi išli kući i priređivali nešto? Zaposlit ću te ovdje i svi ćemo sjesti i jesti zajedno.

Chloe je taman htjela odbiti kad je Jeremy uskočio. – Molim te, mama? Možemo ostati? Molim te?

Ben je poziv zasladio još jednim od onih smiješaka za koji je ona brzo zaključila da bi trebao ocjenu Richterove ljestvice.

– Dopusti mi da se iskupim za svoje ponašanje na ulaznim vratima, – rekao je promuklo. – Zaista sam napravio opaku vegetarijansku pizzu.

Chloe je samo željela otići odatle, što prije to bolje. – Ja, hm...

– Molim te, – inzistirao je. – Zaista bih volio društvo. Usamljen sam ovdje gore na svojem brežuljku. Osim toga, Jeremy će imati više vremena za psića.

– Molim te, mamice? Ja želim biti s Rowdyjem. Ti danas ne radiš.

Oslanjajući se na svoje noge, Chloe je čula sama sebe kako je govorila: – Samo ako me zaista zaposliš.

Ben se nagnuo nad sudoper. – Može. Peri. Dopustit ću ti da ispereš povrće. To je posao koji najviše mrzim.

Unutar nekoliko je sekundi Chloe stala za sudoper, pitajući se kako se našla u svem ovome. Možda Bobby Leejeve optužbe i nisu bile tako daleko od onoga što je voljela misliti. Je li osjećala nešto prema Benu?

Ruke su ju počele boljeti dok je ispirala listove mladoga špinata. Iza nje je Ben u velikoj tavi pirjao češnjak i crveni luk. Mirisi su joj stvarali slinu u ustima.

A to je bio muškarac.

To je bilo ludilo. Ona nikad nije bila jedna od onih žena koja bi se izložila opasnosti. Pa što ju je na njemu onda toliko privlačilo? On je ubio nekoga, za ime Božje. Kako je mogla znati da ga neka sitnica ne će izazvati?

Stao je pokraj nje kako bi isprao svoje ruke. Njegova se gruba ruka očešala o njezinu dok je trljao svoja zapešća pod slavinom. Gledala je u njegove široke, žuljevite dlanove i izrađene zglobove. S jednim ju je zamahom svoje šake mogao srušiti. Nije nikad trebala doći ovamo. Trebala je biti čvršća s Jeremyjem i zaprijetiti mu s nekoliko zabrana ako ju opet ne bude slušao.

– Voda je kao led, – rekao je. – Iz arteškog je bunara. Čak je i usred ljeta hladna. Ako te bole ruke, prilagodi temperaturu.

Chloe više nije osjećala svoje ruke. – Dobro je.

Zgrabio je njezine prste svojim. Toplina je njegova stiska bila predivna. Pogledala je gore u njegove plave oči i nije mogla maknuti pogled. Krv joj je navrla u žile, svaki se kucaj njezina ispaćena srca odražavao u njezinim sljepoočnicama.

– Smrzli su ti se prsti. – Oslobodio ju je kako bi prilagodio slavinu. – Ovo će pomoći.

– Nikad nisam jela vegetarijansku pizzu, – rekla je besmisleno. – Je li dobra?

– Dobra? – Pogledao je u njezine usne. – Mislit ćeš da si umrla i otišla u nebo.

Chloe je proučila njegov uzavreli pogled i zapitala se je li on pričao o pizzi ili o nečem drugom.

POGLAVLJE DEVET

Gurajući laktom Chloe da se makne s puta kako bi stavio pizzu u pećnicu, Ben se pitao što ga je to vraški opsjelo da ju pozove na ručak. Je li je ili nije odlučio u zametku ugušiti to što ga je privlačila? Ovakvo blebetanje nije bilo slično njemu. Jednom kad bi donio odluku, obično bi je se i držao.

Frustriran sam sobom, otvorio je ladicu kako bi izvadio rezač za pizzu. Dok je prekapao po kuhinjskome sudu, zaključio je kako je problem bio u tome što je predugo bio bez seksa. Pet godina za ime Božje. To je bilo dovoljno da bilo kojeg čovjeka učini pomalo ludim. Chloe je bila lijepa žena. Bit svega toga bilo je u tome što ju je želio.

Pa što je namjeravao učiniti u vezi toga? Uputio joj je dugačak pogled – primjećujući način na koji su joj se micale usne dok je stavljala listove špinata u cjedilo – i vratio se natrag prekapanju. Osim što se nije mogao sjetiti što je on to kvragu tražio.

Kvragu. OK. Diši duboko. Seks. Želio je seks. Strašna stvar. Zakomplicirao je onda kad mu to i nije trebalo. Ona je bila odrasla – i, uz to, razvedena. Kemija je između njih bila zapaljiva. Zašto ne bi učinio neke poteze i vidio na čemu je?

– Gdje je to do vraga?

Chloe je poskočila i brzo se okrenula, dok su njezine krhke ruke bile natopljene vodom. – Što tražiš?

– Neka sam proklet ako znam. Nešto važno.

Usne su joj se trgnule. I jamica joj se pojavila na obrazu. – A ja sam mislila kako sam ja za boravljiva.

– Rezač za pizzu, – sjetio se. – Mala okrugla stvar za rezanje tijesta. – Baš dok je govorio, Ben ju je i pronašao. – Voila!

Nan je taj trenutak izabrala za napuštanje svojeg stolca i polaganje svojih ruku na šank. Samo je sekundu ranije imala tup pogled. Sada su njezine plave oči izgledale tako bistre i pripravne kao u vjeverice.

– Kako ste danas, Nan? – upitala je Chloe.

– Vrlo dobro. A ti?

– Ne žalim se. – Chloe je duboko udahнула ukusan miris koji se širio iz pećnice. – Osim čijenice da me je vaš sin učinio gladnom. Pizza mi je omiljeno jelo.

– Benova će pizza za tebe onda biti prava poslastica.

Danas je Nan nosila traperice i plavu bluzu koja je pojačavala boju njezinih očiju. Slabo je vidljivo ružičasto rumenilo na njezinim obrazima davalo njezinu lijepomu licu zdrav sjaj.

– Jeste li vi obožavateljica (fan – ventilator)? – upitala je Chloe. Nan je protresla svojom glavom. – Ne više. Imamo klimu.

Ben je uhvatio Chloeine oči. Sagnula je glavu kako bi sakrila svoj osmijeh.

Nakon ukusna ručka, Chloe je pomogla Benu, lativši se pospremanja kuhinje, dok se Nan vratila svojem kačkanju, a Jeremy se vratio svojem bdijenju kraj Rowdyjeve kutije. Zatišje u razgovoru dok su radili činilo se napetim, ali prisjećajući se uzrečice Benova djeda kako je bilo bolje šutjeti nego puno pričati i ne reći ništa, Chloe se oduprla porivu da zrak ispuni s brbljanjem.

Kada je perilica za suđe bila uključena i ona obrisala sve površine, okrenula se od sudopera, namjeravajući požuriti Jeremyja prema vratima toliko brzo koliko je bilo u ljudskoj mogućnosti. Ali pogled joj je prešao preko Benove police s knjigama iza stola te je zaboravila što je mislila reći.

– Imaš knjige Bretta Caldwella?

Još uvijek brišući unutrašnjost pećnice, podigao je svoju tamnu glavu, pogledao u knjige u tvrdom uvezu i promrmljao nešto što je nejasno zvučalo kao: – Aha.

Jeremy se također okrenuo i zabuljio u policu. – Vau! – rekao je. – Imaš ih puno!

– Ja sam njegov obožavatelj, – rekao je Ben otresito. – Valjda sam veliko dijete u duši.

– I ja. – Chloe je otišla bliže kako bi proučila naslove. Ona je bila više iznenađena kad je vidjela da je on imao cijelu kolekciju. Zatomila je smiješak. Malo se začudivši što je on bio posramljen jer u kući nije imao djece koja bi mu pružila priliku za ispriku. – Prije oko godinu dana sam se prebacila na Caldwellova djela, kad mi je prijatelj preporučio da Jeremyju kupim Bandita.

– Ah. – Izbrisao je plamenik na ploči. – I što misliš o tome?

– U početku sam bila sumnjičava jer je knjiga bila za stariju djecu i bojala sam se da bi mogla biti malo previše stvarna, ali svidjela mu se. Nakon toga sam počela kupovati svaku Caldwellovu knjigu koju sam ugledala. Jesi li znao da je osvojio Newberyjevu nagradu?

– Zbilja? – Nagnuo se kako bi oribao drugi plamenik. – Sad kad si to spomenula, sjećam se.

– To me nije iznenadilo. Njegov je rad nevjerojatan. – Chloe je izvadila Bandita s police. Okrećući knjigu u rukama, proučavala je njezine rubove. Nijedan rub stranice nije bio savinut. Vjerovala je da je način na koji se neka osoba odnosila prema knjizi otkrivao puno o njezinu karakteru. – Ova je moj apsolutni favorit. Čudi me što nije završila na velikome ekranu. Ima sve elemente klasika.

– Toliko ti se jako sviđa, zar ne?

– Obožavam ju. A što ti misliš?

Slegnuo je ramenima. – Volim sva njegova djela. Zaista ne mogu reći da imam favorita. Chloe ju je vratila na policu. – I, Jeremy?

Njezin joj je sin uputio smrknuti pogled. – Već idemo?

Chloe je otišla kako bi čučnula pokraj njega. – Znam da ti je teško, dušo. – Bilo je vrlo privlačno reći kako će sutra opet doći, ali nije mislila kako je to bilo mudro. – Vrijeme je da se pozdravimo.

– Možemo li se vratiti sutra, gospodine Longtree? – Jeremy je upitao.

Chloe je željela staviti ruku na usta svojega sina, ali pitanje je već bilo vani.

– To bi bilo odlično, – odgovorio je Ben. – U stvari, mislio sam razgovarati s tvojom majkom o tome.

Chloe mu je uputila iznenađeni pogled. – Jesi li?

Bacio je krpu za suđe u sudoper i čučnuo dolje pokraj njih. Chloe nije izmaknulo da su njegova široka ramena napela majicu preko njegovih prsa ili da su mu se mišići na rukama napinjali ispod rukava svaki put kad bi se pomaknuo. Iskusivši iz prve ruke nedostatak od manjka snage, Chloe je imala poteškoća s disanjem kad bi bila tako blizu snažnomu muškarcu. Zнала je da je to blesavo. Njezin je otac bio kršan, a nikad nije bilo nježnije duše. Isto mišljenje je imala o svojem starijem bratu, Robu. Zašto je onda s drugim muškarcima, koji bi možda bili jednako tako dragi kad bi im pružila priliku da to i dokažu, dobivala ovaj užasan osjećaj i ostajala bez daha?

Ben je provjerio IV i onda preklopio psićeve kovrčave uši. – Nekoliko si puta spomenula da bi mi voljela platiti za Rowdyjevo liječenje. Jesi li to mislila ozbiljno?

– Naravno. Sada sam malo u stisci, ali za nekoliko tjedana...

– Ne govorim o novcu. – Zaustavio je svoj pogled na njezinu. – Dugo sam razmišljao o tvojoj pomoći ovdje.

Chloe je dobila onaj užasan osjećaj u svojem želucu koji je dolazio uvijek kad bi istupila naprijed, očekujući čvrsto tlo, a umjesto toga se našla na otvorenome. – Oh. Razumijem. Pokazao je gestom na životinje. – Dvapat se dnevno svaki od ovih kaveza mora očistiti, posteljina mora biti promijenjena, a životinjama se mora dati hrana i voda. Radim preko granice. To bi uistinu skinulo malo pritiska s mene kad bi ti dvapat dnevno mogla skrenuti kako bi se pobri-nula za životinje. – Usta su mu se zakrivila u lagani osmijeh. – Samo dok je Rowdy ovdje, naravno.

Chloe nije znala što reći. Nije bilo pametnoga odgovora, samo kako je bilo moguće odbiti ga? Uštedio joj je skoro tisuću dolara, moguće i više, a i bila je istina kako je vjerojatno trebao pomoć.

– Dogovor bi bio dobar za Jeremyja, također, – dodao je.

– Bio bi u mogućnosti dvapat dnevno vidjeti Rowdyja. – Ispružio je ruku i pomrsio djetetovu kosu. – Možda bih ga čak i zaposlio.

– Ja mogu raditi! Dobar sam radnik, ha, mama? – Pošto radim noćne, moje je vrijeme prilično ograničeno, – pokušala je Chloe. – Ne vidim kako bih mogla...

– To zaista ne traje dugo, jednom kad uđeš u rutinu, pola sata. – Izbacio je jedan od onih toplih osmijeha. – Mislio sam možda u osam ujutro i onda opet točno prije nego ideš na posao, recimo oko jedan sat? Možeš se srediti za posao prije nego dođeš ovdje poslije podneva, a onda možeš na povratku u grad ostaviti Jeremyja kod kuće.

Chloe se ustala, stavljajući ruke oko svojeg struka. Nije se mogla otresti osjećaja kako ju je on okretno stjerao u kut.

– Molim te, mamice? Ja ću puno pomoći. Molim te?

– Hm... sigurna sam, – čula je samu sebe dok je govorila. – Pretpostavljam da ću moći.

Ben je isto tako ustao. – Odlično. – Njegov je svjetlucavi pogled preletio polako preko njezina lica. – Zapravo, savršeno. – Prebacio je svoju pozornost na Jeremyja. – Uskoro ću morati Rowdyju napraviti mali tor, pa će moći uhvatiti malo sunca i svježeg zraka.

– Čak će i ovdje gore morati biti u toru? – upitao je Jeremy.

Ben je klimnuo glavom. – Kojoti su možda prenositelji parvo virusa. Izrazito je važno da Rowdy ne bude izložen bilo kakvu tlu koje je možda zagađeno.

– Ako ću puno biti ovdje, ja ju mogu pomoći napraviti, – rekao je Jeremy uzbuđeno.

– Baš sam to mislio, – složio se Ben. – Bit će lijepo imati još jedan dodatni par ruku. – Kao da je osjetio njezinu suzdržanost, brzo je dodao Chloe: – To će biti dobro za Jeremyja. Moći će se sam brinuti za Rowdyja. To će ga naučiti odgovornosti.

Chloe nije mogla proturječiti tome. To će vjerojatno biti dobro za Jeremyja. Samo nije bila sigurna hoće li to biti dobro za nju.

– Pa, – rekla je, pokušavajući sakriti svoju uzbuđenost, – onda je dogovoreno. Pretpostavljam da ćemo se vidjeti u osam ujutro. – Pogledala je na svoj sat i ispružila ruku svojem sinu. – Mislim da smo dosta iskoristili gostoljubivost gospodina Longtreeja, dušice. Ako ćemo ovdje dolaziti dvapat dnevno, trebala bih iskoristiti prednost slobodnog dana i obaviti neke sitne poslove.

Mrljajući, Jeremy je poslušao. Nakon što je obuhvatila njegove ruke, Chloe je pozdravila Nan i zahvalila se Benu što ih je ugostio s ručkom.

– Drago mi je što ste ostali, – uvjeravao ju je dok je išao s njima prema izlazu. – Uvijek kuham više nego što možemo pojesti i to završi u otpadcima.

Toplina se ljetnoga dana dokotrljala unutra kada je otvorio vrata. Chloe je duboko udahnula zrak prožet mirisom borovine. – Ovdje gore predivno miriši.

Ben je izišao skupa s njima van. Okvir je vrata iza njega davao mjeru njegove visine i širine njegovih ramena, opet iznova uzrokujući u Chloe čuđenje o njegovoj veličini. On je bio tako

uredan i mišićav bez masnoće da nije izgledao glomazno, ali se nije moglo poreći da je bio prilično puno veći od većine muškaraca.

Ostao je stajati na trijemu dok je ona puštala Jeremyja u automobil. Baš je bila uhvatila kvačku suvozačevih vrata kada se začuo glasan zvuk pucnja koji je parao tišinu, natjeravši ju da poskoči. Ben se u jednome dahu sjurio niz stepenice, zaustavljajući se na kolnome prilazu i zureći kroz stabla, dok mu je vilica podrhtavala od ljutnje.

Chloe se okrenula i pogledala uz brijeg. – To je zvučalo blizu.

– Da, jest, – složio se. Pogledavši u Jeremyja, rekao je: – Trebali bi sada otići, Chloe.

S tim, što je poslužilo kao oproštaj, otisnuo se brzim i dugim koracima. Chloe je zurila za njim. Onda je povikala: – Je li pametno ići tamo gore? Nemaš oružje.

U nijednome trenutku ne prekidajući korak, okrenuo se kako bi hodao unatraske. – Ne koristim pištolj ni kad ga imam. Samo želim identificirati momka. Zakon će se pobrinuti za ostalo.

Chloe je još uvijek stajala ondje, zureći za njim kada je nestao iza uzbrdice zapadnog dijela kuće. Što će se dogoditi ako stvarno uhvati pucača na djelu?

Nakon što je glačala, otišla u kupovinu namirnica i oprala svoj automobil, Chloe je bila i više nego spremna provesti ugodnu lipanjsku večer sa svojim sinom. Na stražnjem je dijelu trijema postavila svoj mali roštilj na plin, dodala bocu s propanom i pekla vrtne pljeskavice za večeru. Uživali su u jednostavnome, a ukusnome jelu na trošnome stolu za piknik ispod bora u dvorištu. Baš iza plotu, susjedov je grm jorgovana bio u punome cvatu, privlačeći kolibriće.

– I oni također večeraju, ha, mama?

Chloe je posegnula preko kako bi obrisala kapljicu s Jeremyjeve brade. – Da. Trebali bismo nabaviti hranilicu i objesiti ju pokraj kuhinjskog prozora. Volim ih gledati.

Punih obraza, Jeremy je proučavao sitne ptičice. – Može li se njih ikada uhvatiti?

– Svakako. A onda možeš vidjeti kako zapravo izgledaju. Oni su dražesna mala stvorenja, tako sitna da gotovo ne izgledaju stvarno.

Promatrajući ptice, Jeremy je gutao ostatak svog vrtnog hamburgera. Nakon što je počistila nered, Chloe ga je izazvala na igru frizbijem, što ih je zadržalo sretno okupiranima skoro do mraka.

– Vrijeme je da uđemo, – povikala je, kad je Jeremy propustio uhvatiti frizbi i skoro ga dobio u lice. – Teško je vidjeti ga na ovome svjetlu. Oboje smo postali nespretni.

Jeremy je klonuo na travu. Zabrinuta, Chloe mu je prišla preko nepravilnog travnjaka. – Jesi dobro, dušo?

Jeremy je klimnuo glavom, ali ona je mogla vidjeti kako su mu se napinjala prsa i čuti hropce njegova dušnika. Sjela je dolje pokraj njega. – Jer? – Dotaknula je rukom njegovo vlažno čelo.

– Hej, momčino.

Prekopavao je po svojem džepu, tražeći inhalator. Chloe mu je pomogla izvući bočicu i uhvatila ga za potiljak dok je oslobađala dva mlaza lijeka. Djetetova su se pluća mahnito do suza otimala. Srce joj se stegnulo od straha. U posljednje mu je vrijeme tako dobro išlo, skakutao je okolo i ponašao se poput zdrava, normalna maloga dječaka. A ona se usudila ponadati kako možda više ne će imati napadaje.

Liječnik je u Washingtonu vjerovao kako su napadaji bili posljedica emocionalnoga stresa, ali se nije mogla sjetiti ničega što se moglo dogoditi što je uzrokovalo ovaj.

Tako je teško bilo ostati smirena – gledati i ne činiti ništa dok se njezino dijete bori za zrak. Ali liječnik je tvrdio kako njezina panika samo može pogoršati stvari. Sa svakim asmatičnim udisajem u koji bi Jeremy upao, želudac joj se stezao, a mišići su joj postajali napetima.

Chloe se činilo kako je napadaj trajao čitavu vječnost. Kada je Jeremy bio u mogućnosti opet puno lakše disati, sjela je na travu i zagrlila ga. – Je li sad bolje?

Klimnuo je glavom, ali je po njegovu izrazu lica Chloe mogla reći kako se uzrujao zbog nečega. – Što nije u redu, Jeremy? Hoćeš mi reći?

Slegnuo je svojim slabašnim ramenima. Onda je okrenuo svoje lice na drugu stranu i počeo jecati. Chloeino se srce stegnulo. Privukla ga je bliže sebi.

– On me udario, – dijete je isprekidano saputalo. – U glavu, frizbijem. Puno, puno puta. Ljutio bi se jer ga nisam uhvatio. Govorio je da sam glup i nespretnan.

Na trenutak, Chloe je jedva mogla disati. Shvatila je da ga prejako stišće i potrudila se olabaviti malo svoje ruke. – O, srećo. – Prekopavala je po svojem sjećanju, pokušavajući se prisjetiti događaja. – Nikad mi nisi rekao da te je tata udario frizbijem.

Protresao je svojom glavom. – Nisam te želio rasplakati.

Chloe je pritisnula svoj obraz na vrh njegove glave i počela ga ljuljati. – On se više nikada ne će opet ljutiti na tebe, – to je bilo sve što se mogla sjetiti reći. – Jako mi je žao što je to učinio, Jeremy. Jako žao.

Neko je vrijeme šutjela, pokušavajući izraziti svoju ljubav svakim dodiranjem svojih ruku. Krivnja ju je probadala u prsima. Ipak je to što je ostala u braku na samo nekoliko mjeseci nakon što se Roger vratio iz bolnice značilo da je ostala predugo. Predugo.

– Jako mi je žao, – opet je prošaputala.

Riječi su ostale u Chloeinim mislima još dugo nakon što su ušli unutra. Žaljenje nije moglo istjerati zastrašujuća sjećanja iz glave njezina sina. Žaljenje nije moglo popraviti štetu koju je Roger učinio niti izliječiti rane koje je zadao. Bilo se teško nositi s tim, čak i za Chloe, a ona je bila odrasla žena.

Nakon što je stavila Jeremyja na spavanje, ležala je budna u svojem krevetu, slijepo zureći u strop. Nije mogla uhvatiti san. Koliko je ona znala, Jeremy ju nikad nije krivio za ono što je Roger učinio. Ali, o Bože, ona je samu sebe krivila. Svaki put kad se borio za zrak – svaki puta kad bi mu usnice poplavile – to je bila njezina krivica. Moja. Samo moja. Kako će si to ikada moći oprostiti?

POGLAVLJE DESET

Sljedećega se jutra Chloe pitala na što je zaboga mislila kad je prihvatila svakog jutra u osam sati pojaviti na Benovim vratima. Radila je do jedanaest i nikad nije lijegala prije jedan sat. Prošlu su noć su bila i dva sata jer je ležala budna, mučeći se zbog svojeg djeteta. Sa samo će pet sati sna bit iscrpljena do kraja svoje smjene te večeri.

– Je si li bolesna, mama? – Jeremy je upitao dok su se parkirali na Benov kolni prilaz.

– Nisam bolesna, samo umorna. – Oslobodila je svoj pojas i nagnula se kako bi ga poljubila u čelo koje je opet bilo podijeljeno vezicom za cipele. – Živnut ću.

Jeremy je izišao iz automobila i pojurio ispred nje uz stepenice. – Zar ti ne bi željela da živimo na brežuljku? – upitao je.

Chloe je zastala na prilazu kako bi uhvatila veličanstveni pogled. – To bi bilo lijepo. Jeremy se pentrao uz stepenice. – Možda bi se mi mogli udati za Bena i doseliti se ovdje! Chloe je toliko bila zabezegnuta prijedlogom da je ostala bez riječi. Prije nego se uspjela snaći, Jeremy je jurio preko trijema. Na njezin je očaj vidjela Bena koji je stajao na ulaznim vratima. Sudeći prema izgledu njegova tamnopotoga lica, on je čuo što je Jeremy rekao.

Chloe je željela propasti u zemlju i nestati. Kako to nije bilo moguće, odlučila je pokušati objasniti. Samo što reći? Kako se nije nastojala dočepati bračne prosidbe?

Sretno nesvjestan bombe koju je upravo ispustio, Jeremy je rekao: – Bok, Ben!

– Bok, mali. – Ben je pogladio djetetovu glavu. – Kako si jutros?

– Jako dobro.

Ben je pogledao u Chloe. – Bok, ondje.

Izgledao je dovoljno dobro da bi bio protuzakonit, noseći jednostavnu bijelu majicu koja je činila čudesne stvari njegovim dobro oblikovanim prsima i par svježih osušenih, izbljedjelih

plavih traperica koje su ovijale njegove snažne noge poput druge kože. – Bok. – Gledala je Jeremyjev trk u kuću. – Što se tiče ženidbenog posla...

Usta su mu se trgnula, a žmirkanje mu je zagrijalo oči. – Ako si mi mislila reći kako si iznenađena kao što sam i ja, ne moraš se truditi. Njemu je samo šest godina. U toj dobi djeca prilično ograničeno razmišljaju. Chloe se opustila, ali samo malo. Bilo je nešto u načinu na koji ju je toga jutra gledao – s odlučnim sjajem u svojim očima – što je bilo uznemirujuće. Zakoraknuo je unatrag kako bi ju pustio da uđe.

Kad mu je prišla preko trijema, upitala je: – I... što se dogodilo jučer kad smo mi otišli? Jesi li otkrio tko je pucao?

– Ne, nažalost, i nisam pronašao ranjenu životinju. – Zatvorio je vrata i hodao s njom. – Ovdje gore smo okruženi pošumljenim krajevima. Pokušati nešto pronaći je kao da tražiš iglu u plastu sijena.

Uhvatio je njezin laka svojom velikom, snažnom rukom dok su ulazili u kuhinju. Njegov je dodir uz njezinu голу kožu na ruci poslao trzaj uzbuđenja.

– Potrebno je puno strpljenja i odlučnosti, – rekao je, a usta su mu podrhtavala u kutovima kao da se smijao vlastitoj šali. – Ali na kraju ću ja pobijediti.

– Nadam se.

Usne su mu se nakrivile. Njegove su plave oči zarobile sunčevu svjetlost, sjajeći se i mičući se poput žive. – Da? – nježno je upitao.

Činilo se čudnim da mu to netko kaže. Naravno da mu je željela sreću u zaustavljanju incidenata s pucnjevima. Proučavala je njegovo tamnoputo lice, a svi su njezini ženski nagoni poskakivali. Ovoga se jutra činio drukčijim. Način na koji ju je gledao bio je oštiji i nekako proračunat. Njegovi su se prsti lagano pomicali po njezinoj koži primamljivo ju milujući, što ju je podsjećalo kako je još uvijek držao njezinu ruku.

– Gle, mama, on me ljubi! – Jeremy je vikao, a lice mu je praskalo od prevelike sreće dok mu je psić lizao bradu. – Danas se osjeća puno bolje. Čak su mu izvađene igle iz noge!

– Ne daj mu da ti liže bradu, Jeremy. On ima mikrobe. – Odlanuvši joj što je imala razlog za postavljanje razmaka između sebe i Bena, Chloe je stavila svoju torbu na pult i spustila se na koljena kako bi pomilovala psića. – Pogledaj se! – Smijala se kad je psić svoje šape zakvačio za rub kutije i pokušao se izmigoljiti na svoj put prema slobodi. – Tako si dražestan.

Psić je svojim malim repićem zamahivao naprijed-nazad, bubnjajući po kartonu. Okupao je Chloeine prste svojim malim, hrapavim jezikom. Podigla ga je kako bi mu pogledala u oči. Bile su veliki, bistri bazeni puni nevinosti i radoznalosti, a prozirna, grozničava praznina je u potpunosti nestala. Izvijao se u njezinim rukama, poduprijevši svoju stražnju nogu o njezinu ruku i potpuno ju iznenadivši nenadanim zamahom svojega jezika preko njezinih usta.

Chloe je pucala. Jeremy se tako snažno hihotao da se umalo ugušio.

– On te voli, mama!

Predala je psića svojemu sinu, obrisala svoja usta stražnjom stranom svoje ruke i rekla: – Da, pa, i ja njega volim, ali ovo je malo previše.

Rowdy se izmigoljio iz djetetova zagrljaja i odgegao preko pločica. Činio se nevjerovatno punim energije za psića koji je tako nedavno pokucao na vrata smrti. Jeremy je otpuzao za njim, ali nije stigao na vrijeme. Psić se namjestio i pomokrio.

Jeremy je uzeo papirnate ubruse kako bi počistio nered.

– Ja ću danas ujutro imati jako puno posla brinući se za njega, mama. Mislim da ćeš morati sama počistiti kaveze.

– To vidim.

Chloe je ustala. Putom je odlučila kako je jedino rješenje ove situacije ako se baci na posao. Također je potpuno privlačila Bena da bi se igrala na neki drugi način. Ako bude izradila redoviti tijek rada, za kratko će vrijeme očistiti kaveze i nahraniti životinje i ne će se morati dugo zadržati ovdje.

Gledajući ih s druge strane kuhinje, Ben je stajao bokovima naslonjen na rub pulta. Izgledao je bolje nego što je ijedan drugi muškarac trebao izgledati tako rano ujutro, njegova je crna

kosa još bila vlažna od tuširanja, a njegova se ulaštena športska čeljust sjajila od nedavna pre-laska ošttrice britve. Kratki su rukavi na njegovoj majici bili zategnuti na njegovim rukama koje su se napinjale svaki put kad bi se pomaknuo.

– Dakle, – rekla je Chloe, trljajući svoje ruke, – spremna sam krenuti. Možeš li mi reći gdje da počnem?

– Prvo s kavom, – rekao je. – Izgledaš kao da bi ti trebala šalica. – Bez čekanja njezina pristanka, uzeo je iz ormarića veliku šalicu. Nakon što ju je napunio, na pult je stavio drugu.

– Jutros sam mami priredio voćni doručak. Kada se ustane, moram još samo ubaciti koju šnitru kruha u toster.

Kada se okrenuo, Chloe je očekivala kako će joj predati jednu od šalica, ali on je prošao pokraj nje. – U ovo je doba godine predivno na krovu, – rekao je preko svojega ramena. Chloe je pogledala u Jeremyja koji je bio sretno zaokupljen s psićem. Tu nije bilo pomoći. Ona je slijedila Bena. Francuska su vrata već bila otvorena. Točno se ispred nje on već bio nemarno izvalio na stolac na terasi kada mu se ona pridružila vani. Trzajem svoje tamne glave, uputio ju je na stolac pokraj sebe. Kada je sjela, pružio joj je šalicu.

Ugrijana sunčevom svjetlošću koja je umivala istočni dio terase, Chloe je oprezno otpila gutljaj kave. Bogatstvo se aroma prelijevalo preko njezina jezika, a okus je bio božanski. – Misli-la sam da ne znaš skuhati kavu.

– Sretan pogodak. Ponekad ispadne dobra.

Gledao je u pogled koji se pružao, dok je otpijao gutljaj iz svoje šalice. Njegovo je veliko tijelo bilo opušteno, a izraz mu je lica bio hladan i pospan.

– Jesi li čitala kolekciju 'Grmljavina iznad Ochocoa'? – upitao je.

Chloe je čula za nacionalnu šumu Ochoco, ali dosad još nije imala vremena odvesti Jeremyja na to istraživanje. Usprkos tomu, bilo joj je drago što su počeli pričati o nečem neosobnom.

Nekoliko se trzaja otelo iz njezina tijela, još je uvijek kroz svaku poru svoje kože bila svjesna Bena. – Ne, nisam. Jesu li dobre knjige?

– Poučne su. Isto tako i zabavne ako te zanima lokalna povijest. Velikim su dijelom o mojem narodu. – Podigao je svoju ruku i pokazao u širinu te svojom glavom na planine. – Lovno područje Shoshonea, dokle oko seže.

Znajući činjenicu da mu je majka bila bjelkinja, Chloe je smatrala čudnim takvo snažno postovječivanje sa svojim domorodačkim precima. – Tvoja majka... ona nije Shoshone. Ti si onda, mješanac?

– U gradu je opće poznato da sam ja miješana podrijetla. Kada ljudi izgovaraju moje ime obično to nadodaju u istome dahu. Stvari su takve da sam prilično siguran kako ti već znaš odgovor na to pitanje. – Podigao je crnu obrvu i pogledao prema njoj. – Pa na što ciljaš onda?

– Jako sam zbunjena. Ako si većim dijelom nešto drugo, zašto se osjećaš kao da ti kroz žile najsnažnije protječe krv Shoshonea?

Okrenuo se kako bi mu čitav pogled bio usmjeren prema njoj. – Pogledaj me, – jednostavno je rekao. – Što vidiš?

Chloe je vidjela lijepa, markantna i mišićava muškarca. Ona se također morala složiti s tim, osim njegovih očiju, sve je drugo na njemu upućivalo kao da je bio čistokrvni Shoshone. Čak je i njegova struktura lica bila tipično indijanska. – Ja vidim... – Nagnula je glavu, kvrcnuvši se prstom po spoju svojih traperica. – Izgledaš poput Indijanca. Domorodca, to sam mislila.

– Ne trebaš biti politički ispravna sa mnom. Može i Indijanac. To i preferiram.

– Da?

– Moj je djed to nametao još rječitije. Tako je snažno stiskao moja prsa svojim prstom, gurajući moj ošit do kralježnice i govorio 'Benjamin, ti si Shoshone. Tvoji su se predci borili i umirali za ovu zemlju i bili su ponosni što su se zvali Indijanci. Ako je to bilo dovoljno dobro za njih, pobogu, dovoljno je dobro i za tebe!' – Uputio joj je dugačak pogled koji je treperio od topline. – Nikad se nisam raspravljao s djedom... niti se pravio gluhim.

– Željela bih da sam mogla upoznati tvojega djeda. Zvuči kao da je bio zanimljiv. Zamišljeno se izraz nadvio nad njegovo lice. – On je bio dubok i duhovan čovjek. Svijet je vidio na način koji ti i ja jedva možemo shvatiti, a sve mu je u njem imalo duhovno značenje. Misliš da izgledam kao Indijanac, a trebala si tek njega vidjeti. Njegova je kosa bila prošarana srebrom i dosegala mu je do struka. Sa svake je strane nosio dugačku pletenicu kao što su ih shoshonski ratnici od davnina. Kada se kretao, njegove su ogrlice zveckale. On nikad nije čuo za izraz 'politički ispravan', a da jest nazvao bi to glupošću.

Zastao je i na trenutak sklopio svoje oči. – Kad ga se prisjećam, još uvijek čujem zvuk njegovih ogrlica. I volio sam kako je mirisao. – Glas mu je postao grub i hrapav. – Koža, duhan, miris šume i miris zemlje, jer je toliko puno vremena provodio u prirodi. Mrzio je zidove. Mislim da je unutar njih osjećao klaustrofobiju. Negdje pred kraj, sjećam se kako mu je mama, kad je bio preslab da može sam, pomagala da iziđe sjesti van pod nadograđenu drvarnicu. Bila je sredina zime i bilo je užasno hladno, ali on je radije želio biti vani. Prije nego bih išao u školu, zapalio bih mu vatru, a ona bi mu ju održavala tijekom dana. Poslijepodne, kada bih došao kući, brže bolje bih riješio domaću zadaću kako bih mogao sjediti uz njega i slušati njegove priče. – Opet je zašutio, zureći u horizont. – Pričao mi je nevjerojatne priče o svojem dječastvu i o onima njegovih otaca. Jednom kad sam ga pitao zašto sjedi vani, gledajući u prazno, rekao mi je da čeka. Onda ga nisam razumio. Sada razumijem. Bio je vrlo star i bolestan. Život mu je stao, ali srce nije. Ja sam bio samo mali dječak, oko godinu stariji od Jeremyja, kad je njegovo čekanje naposljetku završilo.

Chloe je u njegovu glasu čula golemu tugu i znala je da još uvijek žali za njim. Pomaknuo se i opet se namjestio, a onda otpio gutljaj kave. – Ti bi mu se svidjela. – Ocjenjivački ju je pogledao. – Imaš iskrene oči.

– Imam? Iskrene, ha? Čula sam za poštene.

– Djed je vjerovao da poštene oči mogu biti lažne. 'Pogled u srce', znao je govoriti. 'Ako ne vidiš srce, bježi.' Chloe se opet osmjehnula. Ben je izvrsno oponašao i gotovo je mogla vidjeti njegova djeda Indijanca kako ga poučava. – Sigurno ti užasno nedostaje.

– Ostavio je veliku prazninu, – rekao je promuklim glasom.

To je bilo neobično rečeno, ali je Chloe točno razumjela što je mislio. Kada ljudi koje voliš umru, ostave veliku prazninu koju nitko nikada više ne može ispuniti. Željela je da se to dogodilo s Rogerom, da je jednostavno umro pa bi ga oplakivala i nedostajao bi joj. Suvremena je medicina uspjela spasiti njegovo tijelo, ali nije uspjela obnoviti njegov mozak, niti vratiti čovjeka kakav je nekad bio.

– Chloe.

Trgnula se. – Oprosti.

– Otišla si na neko tužno mjesto.

Pokušala je izvježbati svoje izraze, ali znala je da nije uspjela. – Da, tužno mjesto.

– Drago mi je što si se vratila. – Naslonio je svoju glavu na ogradu na terasi. – Poslušaj.

Chloe je to učinila i osmjehnula se. Ispod njih, u drveću na kosom obronku ptice su u pjesmi udružile svoje glasove. – Kako dražesno.

– 'Moj crv je veći od tvog crva,' – lagano je pjevušio. Ona je opet puknula od smijeha. – Ne pjevaju to.

– A što onda?

Razmislila je na trenutak. – Govore kako je prekrasan dan. Nevjerojatno prekrasan dan.

U tišini su nastavili uživati u ostatku svojih kava, osluškujući zvukove iz prirode koji su ih okruživali. Chloe se činilo kako je sve bilo jasnije, intenzivnije, i neusporedivo ljepše nego prije.

Nakon što je pokazao Chloe kako očistiti kaveze i nahraniti životinje, Ben je svojoj majci priredio tost, smjestio ju da jede ispred televizora u obiteljskoj sobi od hrastovine, a onda je prionuo čišćenju kuhinje. Pokušavao je ignorirati Chloe dok je ona skakutala oko njega, brinući se za životinje, ali to je bilo teško jer je stalno gledao u njezinu smjeru, a ona je imala dražesno zaobljenu stražnjicu kojom je mahala po zraku.

On je upravo završio s čišćenjem štednjaka kad se Jeremy vratio od Rowdyjeve kutije i rekao: – Moja je mama već dugo vani.

– U pravu si. Otišla je nakratko.

Ben je obrisao ruke i prišao vratima koja su gledala iz obiteljske sobe na stražnje dvorište. Dovoljno sigurna, njegova je pomoćnica na probi, čini se, bila usred dubokoumnog razgovora s Pokeyjem, tvorom koji se oporavljao, koji je bio smješten u kavezu točno ispred gazdinih francuskih vrata spavaće sobe.

Naslonio je svoje rame na okvir vrata i promatrao ju. Iza duploga sloja stakla, koje ih je razdvajalo, naprezao se kako bi čuo što govori.

– Ja sam uistinu fina dama. Ako samo malo spustiš svoj rep, dokazat ću ti to tako što ću očistiti tvoj kavez i dati ti hrane i vode.

Repom koji se ponosno njihao iza njega, Pokey je šepao u krug unutar žičane ograde.

– OK. – Chloe je stavila ruke na bokove. – Dopusti mi da pokušam drugačije. Ili spusti svoj rep ili ćeš gladovati. Biraj. – Namrštila se. – Je li ti itko ikada pobogu spomenuo kako smrdiš? Bez uvrede, naravno. Sigurna sam da ženke tvorovi tvoj miris smatraju vrlo seksi.

Ben se cerio dok je otvarao prozor. Na taj je zvuk Chloe tako snažno poskočila da je bio iznenađen što nije iskočila iz svojih tenisica. S kamenom u grlu, pogledala ga je pogledom punim optužaba. – Nemoj mi to raditi.

Izišao je na terasu. – Čini li mi se kako ima velikih problema ovdje vani? Prstom je dotaknula svoje usne. – Ne tako glasno. Ja sam mu na meti.

Ben je smijuljeći se krenuo prema kavezu, vukući svoje mokasine i praveći buku veću nego obično kako bi joj dokazao suprotno. – Ne će te on pošpricati, Chloe.

– Uzrujan je, – nastavila je. – Vidiš kako se vrti u krug? A rep mu je podignut.

– On inače nosi svoj rep tako da mu se vuče iza njega. Kada tvorovi špricaju svoj miris, oni naglo zamahnu svojim repovima visoko iznad svojih leđa i podignu svoje stražnjice u zrak.

– Ne želim to vidjeti.

Ben je mogao primijetiti da je bila ozbiljno zabrinuta. Sagnuo se kako bi otvorio kavez. – Samo je nestrpljiv da dobije hranu, – uvjeravao ju je, – A ti ga mučiš.

– Ah, da, zabrinuta sam zbog blesavih stvari, kao na primjer kako ću kupiti namirnice ako ne budem išla raditi.

Posegnuvši unutar kaveza, Ben je pomilovao tvorova prugasta leđa. – Pokey, upoznaj Chloe. Ona je pomalo paranoična, ali će ju proći. – Kad je to rekao, Ben je zaključio kako je uistinu vjerovao da će ona to moći. Tvor se izvijao pod Benovom rukom, poput mačke. – Evo, vidiš? On samo želi doručak.

Napeta od straha, primaknula se bliže. Sudeći prema njezinu opreznome pogledu koji je još uvijek imala, Ben nije bio siguran koji ju je od njih činio još nervoznijom, on ili tvor. Vrijeme, uvjeravao je sam sebe. Jutros su na terasi proveli nekoliko lijepih minuta i iako je to bilo na njegovu prostoru, konačno se opustila. S tim, dvaput dnevnom, dolaskom k njemu, uskoro će prestati biti nemirna. Gorio je od želje da sazna zašto su u njezinim očima na prvome mjestu bile sjene. Vjerojatno zbog muža. Samo nekako se dijelovi slagalice nisu poklapali. Nije mu se činila kao osoba koja bi ostala u nasilnome braku...

Prebacio je svoju pozornost na zamjenu novinskoga papira kojim je bilo obloženo dno kaveza. Kada je ponovno pogledao u nju, na trenutak se izgubio. Ona je danas svoju kosu ostavila raspuštenom, a divlje kovrče su joj padale po ramenima. Od jutarnjega sunca iza nje, pramenovi su joj se sjajili poput bakra, stvarajući blistavi oblak oko njezine glave. Sada je razumio zašto su shoshonski ratnici od davnina bili tako fascinirani crvenokosim osobama. Ona je bila prekrasna. Na taj način da su muškarci žudjeli da je dotaknu i da bude njihova. Njegov je djed to svakako dokazao.

– Što je? – upitala je.

Uhvaćen kako bulji, Ben je pokušao smisliti izgovor, ali mu je mozak bio prazan poput praznoga lista papira. – Ja, hm... ništa. Oprosti.

Natezala je svoj ružičasti pleteni top, koji se trebao slagati s njezinom kosom, ali nije. Osim toga, bio je pripijen uz njezine grudi, otkrivajući ugodne detalje. Pametan potez, natezati ga od svojih prsa na taj način. Nije znao je li to bila ljutnja ili instinktivna ženska reakcija na muškarčev vatreni pogled, ali zbog nečega su joj se bradavice ukrutile.

– Jesi li dobro? – upitala je.

Kvrugu, ne, nije bio dobro. Želio ju je. I pet godina odricanja učinilo je prokleta teškim uvjeriti svoje tijelo da može čekati.

– Oprosti. Samo sam na trenutak odlutao. Primaknula se bliže kavezu. Danas je opet na sebi imala onaj lagani miris mošusa. – Ne mogu vjerovati da si ga nazvao Pokey.

– Ne upravlja tom nogom vrlo brzo.

– Još. – Čučnula je pokraj njega kako bi pogledala tvora. – Previše je otmjen za takvo ime. Njezin joj se top otvorio na prsima dok se naginjala naprijed kako bi pažljivo pomilovala životinju, pružajući tako Benu pogled na savršeno oblikovane grudi. Sada je s potpunom sigurnošću mogao reći da je ispod njezine ključne kosti bilo još pjega. Čovjek bi se satima mogao zabavljati skupljajući te male točkice. – Koje ime bi ti predložila?

Na trenutak je proučila tvora. – Gospodin Galahad.

– Gospodin Galahad? Ma daj. Sigurno možeš bolje od toga.

– Bolje je nego Pokey. – Gurnula je prst kroza žicu i migoljeći prstom pozvala ga, na što je tvor šepajući prišao. – Evo, vidiš? Zahvalan je. Pokey? To je pokvareno.

Ben je po drugi put bacio pogled na njezine grudi, koje su bile obuhvaćene grudnjakom koji je bio od bijele čipke i kopčao se sprijeda. Davno je bilo otkad je prtljao s kvačicama i ušicama, ali se sjećao užitka koji bi dolazio kada bi čovjek pobijedio smetnju.

– Da, pa, kad radiš s toliko životinja s koliko ih ja radim, ponestane ti pametnih imena. To ne znači da Galahad nije posebno originalno ime.

– Što kažeš na Winston?

Zaželio je da prestane s tim razgovorom. – Može Winston.

– Onda se zove Winston. – Češkajući tvora po nosu, rekla je: – Drag je. – I dalje se naginjala prema naprijed, Bog mu pomogao. – Jesi, da, jesi, – tepala mu je. – Sada se osjećam blesavo što sam te se bojala. – Pogledala je prema gore. – Ako ga budeš zvao Winnie, pomoći ću da se obračuna s tobom.

Ben se smješкао usprkos sebi. – Winnie je žensko ime. Ne ću ga tako uvrijediti.

– Što mu se dogodilo s nogom? – upitala je.

– Gad ga je ustrijelio kalibrom.22.

– U nogu?

Ben je klimnuo glavom. – Dobro je naciljao, to mogu reći za njega. – Sada je bio dobro, pomislio je. Gledala je ravno u njega. To je pomoglo. Takvi bi topovi trebali biti zakonom zabranjeni; zajedno s grudnjacima na prednje kopčanje. – Tko god on jest, ili se baš obučavao za ciljanje, ili je puno sati proveo vježbajući.

Ben je istresao tvorovu ustajalu vodu i natočio mu svježu iz vrča koji je Chloe donijela i vratio zdjelice natrag u kavez.

– Zašto si uvjeren da se radilo o muškarcu? – upitala je. Na trenutak je razmotri to pitanje. – Žene su osvetoljubive.

– Pazi što pričaš.

Ben se nacerio i prodrmao svojom glavom. Ona ga je uveseljavala. – Pa, to je istina. Hoću reći, to je kompliment.

Žene trebaju razlog. Čak i ako je to samo zamišljeni razlog, one obično ne rade takve stvari ako nemaju bar jedan. – Mimikom je pokazao na tvora. – Pretpostavljaš da je on nekad nešto učinio nekoj ženi da bi ga ona ustrijelila u nogu?

Gledala je na trenutak u Winstona koji je jeo, a onda se pridigla u stajaći položaj. – Ustrijeliti životinju u nogu je... – Prekinula je i prodrmala svojom glavom. – Samo vrlo bolesna osoba može učiniti takvo nešto.

– Baš tako.

Sagnuo se kako bi uzeo mačju hranu. Chloe je pokupila vrč.

– Sada razumijem zašto si oglasio tako veliku nagradu. Tko god da je ovo činio, mora biti zaustavljen. To je užasno.

– Samo se nadam da će se netko javiti. – Ben je gledao prema šumi. – I što prije primim poziv, to bolje. On je sada mogao biti tamo negdje. – Usredotočio se na tu misao. Njegov je krvni pritisak, koji je osjetio, sigurno uklonio prepreku trenutka prije, skočivši na prihvatljiv nivo. – Ponekad čujem pucnjeve. Drugi put ne. Kad ih čujem, uvijek idem potražiti životinju.

– Oh, Ben. – Glas joj je zvučao tužno. – Sigurno se osjećaš bespomoćnim kad ih ne možeš naći.

Njezin je komentar izmamio pogled u njezino lice. Namrštila se, a oči su joj bile pune tuge. – Da, tako je. Kad čujem pucanj, znam da je tamo negdje ranjena životinja kojoj je potrebna moja pomoć. – klimnuo je glavom prema drveću. – Jedne sam noći prošloga tjedna svjetiljkom tražio skoro do ponoći. One me ne mogu dozvati poput ljudi. Moram biti prilično blizu da bih ih osjetio. Idem amo-tamo, uvijek se bojeći da ću ih promašiti. Teško je odustati. Ako im ozljeda dozvoli, znam da će doći k meni sljedećega jutra, ali mrzim dopustiti da pate sve te sate.

Kad je ponovno pogledao u nju, vidio je kako ga je sa zbunjenošću promatrala. – Što je? – upitao je.

Osmjehnula se i klimnula glavom. – Ništa. Ti si... – Još je jače prodrmlala glavom. – Ništa. Ben je promislio o onome što je upravo rekao i shvatio kako se opustio i također puno toga otkrio. – Znam većinu životinja koje su u ovim mojim šumama. – Pokazujući na hranilicu za divljač i sol u njoj, dodao je. – Kao što možeš vidjeti, one same dolaze po poslastice. Odrastajući su se navikli na mene.

– Ah. – Klimnula je glavom. – To onda objašnjava zašto prilaze tvojoj kući. A i vjerojatno razgovaraju među sobom, zar ne?

Izoštrila mu se pozornost. – Razgovaraju?

Opet se okrenula prema šumi. – Kao i u Caldwellovim knjigama, životinje komuniciraju.. Kad pomogneš jednoj životinji, ona to kaže ostalima. Uskoro, sve one znaju da trebaju doći ovamo ako su ozlijeđene. Baš se pitam koja je njihova riječ za veterinara?

Opasno tlo. – Ne razumijem.

– Ako dođu k tebi, moraju razumjeti da si ti veterinar, – rekla je. – One znaju da imaš čarobne ruke i da ćeš im pomoći da se osjećaju bolje. Tapkala je nožnim prstima po drvetu. – Plave sojke imaju glasne, hrapave glasove. Možda one obilaze okolo govoreći o tebi svim životinjama.

Ben je zurio u njezin profil. Je li ona to mislila ozbiljno? Iznenada se okrenula prema njemu. Obrazi su joj se zarumenili od srama. – Sada ćeš mi se smijati.

– Ne ću.

– Sigurno hoćeš. – Stavila je svoje nježne ruke u džepove traperica. – Životinje razgovaraju. Sigurna sam kako to može razumjeti samo druga žena. – Slegnula je ramenima. – Ja zbilja mislim da one razgovaraju.

Ben to nije samo mislio; on je to znao. Sagnulaje glavu kako bi pogledala u svoje nožne prste. Onda se uspela opet na svoje potpetice, dobacila mu zadirkujući pogled, i rekla. – Drago mi je što nisam muškarac.

– Što?

– Vi ste svi tako uobraženi i dosadni. Zar nikad niste gledali Bambija?

Nekoliko minuta kasnije, Ben je ponovno stajao za štednjakom, pripremajući svojoj majci toplu čokoladu. Ponekad se osjećao kao da je nevidljivim lancima bio okovan za kuhinju. Dok je miješao mlijeko na srednjoj vatri, promatrao je kako je Chloe stavljala čistu posteljinu u Rowdyjevu kutiju. U obiteljskoj je sobi Jeremy sa svojim psićem sjedio na dvosjedu.

Zar nikad nisi gledao Bambija? Prisjetivši se Chloeina pitanja, Benu se vratio osmijeh na lice. U zadnje je vrijeme to često radio. Čudno. Kako čovjek pet godina može živjeti bez imalo smijeha, a onda se iznenada osjećati kao da se prečesto smije? Chloe. Tako je jednostavan odgovor, umotan u tako kompliciran omot.

Ona je marila, mislio si je. Ona je uistinu marila za životinje, ne na isključivo znanstveni način, nego i za njihove osjećaje i patnje. On je to vidio u njezinim očima. To je također smatrao čudnim. Njegova bi bivša žena Sherry samo slegnula ramenima, zijevnula i ponovno se nagnula nad svoj mikroskop.

Ben je čuo kako je Chloe nešto rekla i pogledao prema njoj, vidjevši ju kako čuči kraj raku-nova kaveza, s jednim prstom koji je gurnula kroz žicu kako bi ga počesala po glavi. Očito se prestala brinuti kako bi ju rakun mogao ugristi.

– Hej, Revo, – nježno je rekla. – Osjećaš li se bolje sada kada si jeo? Ben je udario žlicom po rubu šalice. – Revo?

– Aha, izgleda kao da ima naočale. Revo mu pristaje. Ima nešto klasično na njemu.

To je bila istina, zaključio je. Ime Revo mu je pristajalo, a i ona. Kuhinja ispunjena limun-skožutom sunčevom svjetlosti s njom se unutra činila svjetlijom. Nakon što je izgradio ovu kuću, pokušao ju je učiniti domom. Jedan je zid dnevne sobe bio ukrašen shoshonskim rukotvorinama, koje su bile uredno složene, okružene slikama ovog područja lokalnih umjetnika. U posljednje je tri godine skupio i druga razna umjetnička djela. Sklonost njegove majke prema kačkanju rezultirala je nizom ugodnih sitnica, kao što su: afghans, ukrasni jastučići, miljei i šalovi.

Na prvi pogled, mjesto je izgledalo poput doma, ali je kombinacija žbuke i drveta uvijek bila zloslutno tiha. Kada bi se kretao iz sobe u sobu, nisu se osjećale uspomene, ništa se nije osjećalo. To je čak i njemu zvučalo ludo, ali osjećao je kako ta kuća nije imala dušu.

Chloe je to promijenila. Udijelila je sobama otiske svoje srži, učinivši ih ugodnima. Kada bi se ona smijala, činilo se kao da je taj zvuk trajao.

– Treba li preko Einsteinova kaveza staviti ručnik? – upitala je, trgnuvši Bena iz njegovih sanjarija.

Blijedo je gledao u nju. – Čijeg?

– Einsteinova. – Uprla je svoj nježni prst u sovu.

Ben se opet našao na rubu smijeha. – Tko mu je dao ime Einstein?

– Ja. Sova nije baš prijazno ime. Izgleda pametno, zar ne? Sve što joj fali je akademska kapa s rojtom. – Promatrala je pticu. – Je li to noćna sova?

Ben je klimnuo glavom. – Ipak, ja joj ne prekrivam kavez.

– Zašto?

– Jer je naviknuta spavati vani. U divljini se ona smjesti visoko na granu gdje je mračno. Naslonila se preko pulta kako bi potpuno pomaknula sovin kavez sa sunčeve svjetlosti. – Ovdje je bolje, zar ne, Einstein?

Sova je ispustila pucketavi zvuk i raširila krila kao da joj se zahvaljuje. Chloe je potapšala vrh kaveza. – Laku noć, pametnjakoviću. Čvrsto spavaj.

Na izlasku se iz kuhinje zaustavila kraj pulta gdje je Ben ostavio hrpu rukom pisanih stranica pokraj zdjele s keksima. Obišao je radno područje kako bi zgrabio papire i spremio ih u ladicu.

– Osobne stvari, – promrmljao je.

Chloe je podigla jednu obrvu. Radoznalo je pogledala u ladicu. Slegnula je ramenima i napustila prostoriju. Ben je gledao za njom, želeći sam sebe prebiti što je spise ostavio na vidnome mjestu. Ako ju je mislio ugošćivati u svojem domu, morat će biti oprezniji.

POGLAVLJE JEDANAEST

Kada su se Chloe i Jeremy toga poslijepodneva vratili k Benu, on ih je dočekao na vratima jedva zamjetljivo ih pozdravivši. Jeremy mu je šapatom uzvratilo: – Kako to da si tako tih? Tvoja mama spava?

Ben je djetetu dao znak rukom da ostane vani, pridružio im se na trijemu i pritvorio vrata. – Moja mama drijema, ali ne šapćem zbog toga. Buddy, moj prijatelj rakun, se upravo probudio poslije operacije. – Ben je Chloe uputio dug i pun značenja pogled. – Jučer se ozlijedio, i trebalo mu je toliko vremena da pronađe put do moje kuće. Volim da je mir u kući prvi dan nakon što je životinja imala operaciju. – Stavljajući ruke na koljena, spustio se niže kako bi se s djetetom našao oči u oči. – Buddy je divlja životinja, a i malo je smeten zbog anestezije. Nije naviknut na ljude.

– Oh, – ozbiljno je reklo dijete. – Mi bi ga mogli uplašiti, ha?

Chloe je stavila ruku na Jeremyjevo rame. – Bi li bilo bolje da onda današnje poslijepodne preskočimo, Ben?

– Ne, samo sam želio upozoriti kako moramo tiho pričati. – Posegnuo je kako bi otvorio vrata.

– Zamisli, ako želiš, kako bi se bilo probuditi u lavljem brlogu, s lavom koji hoda naokolo i riče.

– Jeremyjeve su se oči širom otvorile. – Mi nismo lavovi, i ne ričemo.

– Buddyju smo mi poput lavova, a naši glasovi mu zvuče kao da ričemo.

Jeremy je na prstima ušao za Benom u kuću. Dok su ulazili u kuhinju, dijete je čučnulo do lje nekih metar i pol od Buddyjeva kaveza. Sapćući je upitao: – Kako se ozlijedio?

Chloe je uputila Benu nesiguran pogled. Na njezin očaj – ili joj je odahnulo? – kleknuo je pokraj Jeremyja kako bi odgovorio na pitanje. Obuhvaćajući rukama dječakova ramena, promrmljao je: – Buddy je ustrijeljen, Jeremy.

– S puškom? – Ben je klimnuo glavom, a Jeremy je ponovno pogledao u životinju. – Ali kako to? – prošaptao je. – Rakuni se ne jedu, a i on nije toliko velik da bi nekog mogao ozlijediti.

– Neki su ljudi bolesni. Čine ružne stvari koje mi ne možemo razumjeti. Nema opravdanja za to, niti objašnjenja. Oni su samo vrlo smušeni.

Jeremy se nagnuo bliže Benu. – Misliš li ti da je osoba koja ga je ustrijelila udarila svojom glavom u oštricu propelera?

Ben je pogledao u Chloe zbunjenim izgledom.

– Moj je tata ozlijedio glavu, – prošaptao je Jeremy. – On je ispaao iz našeg broda i dohvatila ga je oštrica propelera. Prije nego se to dogodilo, on je bio stvarno dobar i jako je volio mene i moju mamu. Ali nakon toga je stalno bio ljut i činio je ružne stvari.

Ben se namrgodio. On je još uvijek držao svoju veliku ruku na Jeremyjevim slabim ramenima. – Žao mi je, Jeremy. Sigurno te je to jako rastužilo.

– Moja mama kaže da se on izgubio i ne može više pronaći put do nas. – Jeremyjevo je lice lupalo, a bol je u njegovim očima stegnula Chloeino srce. – Zadnji put se stvarno jako naljutio na mene, a ja sam samo prolio mlijeko. Nije bilo namjerno. Ali on je vikao i uhvatio me za vrat.

Djetetove su se oči napunile suzama. Jedan je dugačak trenutak zurio u rakuna. A onda su mu usta počela drhtati. – Tako me je jako stisnuo da nisam mogao disati. Moja ga je mama pokušala zaustaviti. – Gutnuo je i duboko uzdahnuo dok se prisjećao kako se osjećao. – Još se više razljutio i udario ju u lice. Ona je puno manja od njega, pala je i posjekla se iznad oka. Chloe se osjećala kao da ju je netko udario šakom u trbuh. Ne mogu disati. Jako me stisnuo, ne mogu disati. Liječnik joj je rekao da su Jeremyjevi napadaji disanja potjecali od neke vrste emocionalne traume, ali do sad, ona nikad nije povezala djetetove simptome s onim što je te noći proživio. O, dragi Bože. Roger ga je pokušao ugušiti, a Jeremy nikad ranije nije imao problema s disanjem.

Chloe je odlutala, njezina je jedina misao bila da pronađe mjesto gdje bi na trenutak mogla biti sama. Obišla je kaveze na kraju pulta, prošla kroz obiteljsku sobu prema sunčanoj sobi te kroz francuska vrata izašla na terasu. Stala je uz ogradu, ovila svoje ruke oko prečke na ogradi, podigla svoje koljeno na nižu daščicu i sagnula glavu dok se borila sa suzama. Osjećala se tako glupom. Tako odvratno, užasno glupom, i potpuno neprikladnom majkom. Sve se poklapalo. Ne mogu disati. Sada kad je istina izišla na vidjelo, sad je i ona imala problema s disanjem.

Boljelo ju je. Ono što se dogodilo te noći tako je teško povrijedilo Jeremyja da je on to svaki puta ponovno i ponovno proživljavao. Njegov predivni tata, koji ga je jednom dizao u zrak i zadirkivao ga, uplovio je u suludi bijes i pokušao ga ubiti zbog jedne čaše prolivena mlijeka.

Sunčeva je svjetlost milovala Chloeina ramena nježnom toplinom, a povjetarac je sušio njezine suze. Duboko je udahнула i potom ispustila dah. O, Bože, što sam to učinila? Trebala sam otići odmah kad je Roger prvi put postao nasilan. Nikada nisam trebala dopustiti da Jeremy prođe kroz sve to. U to je vrijeme osjećala obvezu ostati pored svojeg muža i brinuti se za nje-ga. Činilo se pogrešnim tražiti razvod i napustiti ga kad ju je toliko trebao. U zdravlju i bolesti.

Sada je njezin sin plaćao cijenu njezine pogrešne odanosti.

– Jesi li dobro?

Chloe je poskočila na zvuk Benova glasa. I dalje držeći svoju glavu spušenom, vidjela je kako se njegova velika, tamnputa ruka smjestila na ogradu pokraj njezinih.

– Dobro sam, – uspjela je ispustiti. To je, naravno, bila laž. – Je li Jeremy dobro?

– Malo je uzrujan. Ništa zabrinjavajuće. Ostavio sam ga u obiteljskoj sobi s Rowdyjem. Provode seansu maženja na dvosjedu.

– Aha. – Željela je da on ode i ostavi ju samu. – To je dobro.

– Možeš li razgovarati o tome, Chloe? – upitao je. Prodrmla je glavom. – To je, hm... ne, mislim da ne. Kako je mogla razgovarati o nečemu što nije bilo samo kraj njezina braka, nego i oskvrnuće svega u što je vjerovala i čemu se nadala?

Pomaknuo se prema njoj. Osjetila je skoro neodoljiv poriv da mu se baci u zagrljaj, nasloni se na njeга i isplače dušu na njegovim čvrstim ramenima.

Kad je smogla hrabrosti pokazati svoje lice, on je gledao u planine. – Pretpostavljam da nemaš potrebu razgovarati o tome, – promrmljao je. – Sudeći prema onomu što je Jeremy ispričao, vidim da si prošla pakao.

Govorio je o tome paklu kao da je sve bilo gotovo. Željela ga je ispraviti. Nije bilo gotovo. Ponekad se pitala hoće li ikada i biti.

Vratio je svoj pogled na nju. Željela je maknuti svoj, ali nije mogla.

– Smijem li samo nešto reći? – upitao je.

– Naravno, – rekla je rastreseno.

Usta su mu se razvukla u osmijeh. Prstom joj je dotaknuo obraz, brišući joj vlažnu mrljicu i onda joj maknuo pramen kose s lica. Chloe je instinktivno poželjela uzmaknuti se, ali ju je nešto, nije bila sigurna što, čvrsto zgrabilo.

– Ispravno si postupila, – rekao je promuklim glasom. – Mislim na to što si izvukla Jeremyja iz toga.

Gorak joj se osjećaj stvorio u grlu i bojala se da će joj se oči opet ispuniti suzama.

– Obično ne poštujem ljude koji završe brak zbog bolesti supružnika, ali tvoja je situacija izvanredna. Ti si ispravno postupila, Chloe. Djeca nisu samo dar, ona su bogomdana odgovornost i u slučaju zlostavljanja, majka ne smije nikad, i stvarno mislim nikad, dati prednost nečemu drugomu, čak niti svojem mužu.

Tada su joj se oči napunile suzama. – Da, to je lekcija koju sam naučila. Nakon što je Roger došao iz bolnice, ostala sam gotovo pet mjeseci, nadajući se da će mu biti bolje, da će... – Gutnula je kako bi smirila svoj glas. – Ne smiješ se prestati nadati, znaš? Govorila sam si da je to možda post-operativno stanje, ili da se možda rane duboko u njegovoj glavi još nisu upotpunosti zaliječile. Bio je tako dobar čovjek prije nesreće, predivan muškarac. Imali smo čvrst brak. – Pritisnula je prstima sljepoočnice. – Bila sam ovisna, pretpostavljam... Bilo mi je jako teško svršiti to, i zbog toga sam predugo čekala.

– Pet kratkih mjeseci, – ispravio ju je. Uhvatio ju je za bradu i podigao joj lice kako bi ju mogao pogledati u oči. – Pet mjeseci, Chloe. Dugovala si mu toliko, ako je prije nesreće bio dobar čovjek. Kakva je to žena koja otpleše od svojeg bolesnog muža bez da mu da vremena da se izliječi? I nema ništa prokleta loše u tome što ti je bilo teško odustati od nečega što se jednom zvalo savršen brak. Jesi li ostala nakon ispada s mlijekom?

– Ne, on... – Čeznula je za kisikom. – On ga je gušio, nisam ga mogla maknuti. Tada sam znala.

– Otvraćala je svoje lice, prekidajući fizički kontakt između njih jer ju je to uznemirivalo. – Sljedećeg sam jutra podnijela razvod. To nije u potpunosti zaustavilo Rogera u uništavanju naših života; tako je nastala moja odluka da dođem ovdje; ali barem Jeremy više nije bio na njegovoj vatrenoj liniji.

Klimnuo je glavom. – Eto, vidiš? Kad je zagustilo, podigla si jedra. Prestani sama sebe mučiti.

– Teško je. Kad vidim što se dogodilo mojemu sinu, gotovo je nemoguće.

– Dala si sve od sebe. Sada je Jeremy daleko od toga. I to je bitno. Nisi ostala s njegovim ocem i pustila ga da tako živi do svoje osamnaeste godine.

Gorčina je u njegovu glasu osvijestila Chloe. Jednako tako je on naišao na njezin pogled, i nasmiješio se. – Moja majka je imala svoje razloge za ostanak, – prošaptao je. – Ne krivim ju i nikad ni ne ću. Ali ću ti reći samo ovo. Morao bih nositi puno manje tereta da se rastala od nje-ga kad sam ja bio Jeremyjevih godina.

Rekavši to, okrenuo se i vratio natrag u kuću, ostavljajući ju samu da promozga o svem što joj je rekao i pribere se. Usput se pitala kako je uspio točno napipati što ju je najviše mučilo. Što je još nevjerojatnije, uspio je postići da se ona bolje osjeća.

Jeremy je još uvijek bio na dvosjedu s Rowdyjem kada je Chloe ponovno ušla u obiteljsku sobu. Dijete ju je posramljeno pogledalo. – Žao mi je, mama?

– Zbog čega, dušice?

– Zbog priče o tati. To je trebala biti naša tajna, a ja sam zaboravio.

Promatrajući zabrinuto lice svojega sina, Chloe se pitala je li njezina odluka da njihova prošlost bude zabranjena tema za strance bila još jedna kriva procjena.

Ipak, o tome će se pobrinuti kasnije. Ben je baš tada ušao u sobu. Nakon što je uočio Jeremyjev potišteni izraz, ispitivački je pogledao u Chloe. – Moja mama još spava. Obično poslije ručka odrijema dva-tri sata. Pitaš sam se biste li ti i Jeremy htjeli markirati sa mnom i ići u šetnju? – Pokazao je prema kuhinji. – Puno ste toga napravili jutros, ja mogu ostalo napraviti poslijepodne, nema problema.

Chloe je provjerila koliko je sati. – Oh, ja...

Otprilike oko kilometar i pol odavde postoji mala rječica, a tamo sam nekidan opazio ženku dabra. Pomislio sam si kako bi Jeremy možda uživao kad bi to vidio.

– Hoćemo li ići, mama? – Jeremy je upitao. – Molim te?

Chloe je uzdahnula. Njezin je sin znao u svoj glas umetnuti baš pravi ton uvjerenja. Ona je također znala da je Ben predložio taj izlazak kako bi razvedrio dijete i ona je morala priznati da je to, vjerojatno, bio dobar plan.

– To zaista nije tako daleko, – uvjeravao ju je Ben. – Lako ćemo otići tamo i natrag, i još ćeš stići na posao.

– Pa... – Nakon razgovora s njim na terasi, radije bi htjela otići kući gdje bi mogla sama riješiti svoje privatne probleme, ali je zaključila da bi to bilo sebično. Šetnja je možda bila upravo ono što je Jeremy trebao kako bi iz svoje glave izbacio neugodne uspomene. – OK. Zašto ne? Nikad nisam vidjela ženku dabra.

Cijeli ih je sljedeći sat Ben provodio kroz svoj svijet. Dok su ga slijedili kroz šumu, on bi se povremeno zaustavio kako bi istaknuo prizore koje su Chloe i njezin sin možda propustili.

– Pogledaj, Jeremy, – rekao je, pokazujući prema sredini vrha drveta. – Vidiš ono gnijezdo? To je od bjeloglava orla.

Baš kad je to govorio, majka je orla sletjela, noseći različite vrste trave i malenih grančica. Chloe se mogla zakleti da je ta ženka orla gledala ravno u njih. Lijepa grabežljivica crvenkastosmedega tijela i snježnobijelom glavom raširila je svoja krila i napravila polukrug, kao da se šepirila pred njima.

– Oh, – tiho je rekla Chloe, a koža joj je zadrhtala od strahopoštovanja. – Prekrasna je, Ben. Bjeloglavi je orao zaštitni znak naše zemlje, Jeremy je nastala moja odluka da dođem ovdje; ali barem Jeremy više nije bio na njegovoj vatrenoj liniji.

Klimnuo je glavom. – Eto, vidiš? Kad je zagustilo, podigla si jedra. Prestani sama sebe mučiti.

– Teško je. Kad vidim što se dogodilo mojemu sinu, gotovo je nemoguće.

– Dala si sve od sebe. Sada je Jeremy daleko od toga. I to je bitno. Nisi ostala s njegovim ocem i pustila ga da tako živi do svoje osamnaeste godine.

Gorčina je u njegovu glasu osvijestila Chloe. Jednako tako je on naišao na njezin pogled, i nasmiješio se. – Moja majka je imala svoje razloge za ostanak, – prošaptao je. – Ne krivim ju i nikad ni ne ću. Ali ću ti reći samo ovo. Morao bih nositi puno manje tereta da se rastala od nje-ga kad sam ja bio Jeremyjevih godina.

Rekavši to, okrenuo se i vratio natrag u kuću, ostavljajući ju samu da promozga o svem što joj je rekao i pribere se. Usput se pitala kako je uspio točno napipati što ju je najviše mučilo. Što je još nevjerovatnije, uspio je postići da se ona bolje osjeća.

Jeremy je još uvijek bio na dvosjedu s Rowdyjem kada je Chloe ponovno ušla u obiteljsku sobu. Dijete ju je posramljeno pogledalo. – Žao mi je, mama?

– Zbog čega, dušice?

– Zbog priče o tati. To je trebala biti naša tajna, a ja sam zaboravio.

Promatrajući zabrinuto lice svojega sina, Chloe se pitala je li njezina odluka da njihova prošlost bude zabranjena tema za strance bila još jedna kriva procjena.

Ipak, o tome će se pobrinuti kasnije. Ben je baš tada ušao u sobu. Nakon što je uočio Jeremyjev potišteni izraz, ispitivački je pogledao u Chloe. – Moja mama još spava. Obično poslije ručka odrijema dva-tri sata. Pitao sam se biste li ti i Jeremy htjeli markirati sa mnom i ići u šetnju? – Pokazao je prema kuhinji. – Puno ste toga napravili jutros, ja mogu ostalo napraviti poslijepodne, nema problema.

Chloe je provjerila koliko je sati. – Oh, ja...

Otprilike oko kilometar i pol odavde postoji mala rječica, a tamo sam nekidan opazio ženku dabra. Pomislio sam si kako bi Jeremy možda uživao kad bi to vidio.

– Hoćemo li ići, mama? – Jeremy je upitao. – Molim te?

Chloe je uzdahnula. Njezin je sin znao u svoj glas umetnuti baš pravi ton uvjeravanja. Ona je također znala da je Ben predložio taj izlazak kako bi razvedrio dijete i ona je morala priznati da je to, vjerojatno, bio dobar plan.

– To zaista nije tako daleko, – uvjeravao ju je Ben. – Lako ćemo otići tamo i natrag, i još ćeš stići na posao.

– Pa... – Nakon razgovora s njim na terasi, radije bi htjela otići kući gdje bi mogla sama riješiti svoje privatne probleme, ali je zaključila da bi to bilo sebično. Šetnja je možda bila upravo ono što je Jeremy trebao kako bi iz svoje glave izbacio neugodne uspomene. – OK. Zašto ne? Nikad nisam vidjela ženku dabra.

Cijeli ih je sljedeći sat Ben provodio kroz svoj svijet. Dok su ga slijedili kroz šumu, on bi se povremeno zaustavio kako bi istaknuo prizore koje su Chloe i njezin sin možda propustili.

– Pogledaj, Jeremy, – rekao je, pokazujući prema sredini vrha drveta. – Vidiš ono gnijezdo? To je od bjeloglava orla.

Baš kad je to govorio, majka je orla sletjela, noseći različite vrste trave i malenih grančica. Chloe se mogla zakleti da je ta ženka orla gledala ravno u njih. Lijepa grabežljivica crvenkas-tosmedega tijela i snježnobijelom glavom raširila je svoja krila i napravila polukrug, kao da se šepirila pred njima.

– Oh, – tiho je rekla Chloe, a koža joj je zadrhtala od strahopoštovanja. – Prekrasna je, Ben. Bjeloglavi je orao zaštitni znak naše zemlje, Jeremy.

Jeremy je stajao ondje, zabačene glave i pun dojmova. Prigušio je svoj glas. – Ima li ona tamo gore malih beba?

– Vjerojatno, – odgovorio je Ben. – I baš zato što ih ima, zaista se ne bismo smjeli zadržavati. Ne želimo ju uznemiriti.

Opet se probijao kroz drveće, graciozno se krećući, što je Chloe smatrala zadivljujućim za tako velika muškarca. On je bio jak poput ogromnih borova koji su definirali ovo područje, smiješno je pomislila.

Uskoro je Chloe začula žuborenje rječice. Ben je ispružio ruku, pokazujući im da se zaustave. Onda ih je, s pretjeranom lakoćom koraka, proveo kroz šikarje manzanite. Kad je rječica bila na vidiku, čučnuo je iza grmlja, davši znak Chloe i Jeremyju da učine isto.

– Ondje, – tiho je rekao.

Baš kad je to rekao, dabar je pljusnuo po površini vode. Jeremy je poskočio. Onda se nacerio.

– Gle, mama! – prošaptao je.

Chloe je već gledala tamo. Dabrovi su prepriječili tok vode, stvarajući duboku uvalu u rječici baš ispred nasipa. Dok ih je promatrala, tri su glave izvirile iz vode. – To je obitelj, – tiho je objasnila. – O, Jeremy, to je mama sa svojom djecom.

Zamišljena i pronicava izraza lica, Ben je pogledao u Chloe preko djetetove glave. – Je li ti sada drago što si došla?

– O, da.

Chloe je tu mogla ostati zauvijek. Životinje su se nestašno igrale u vodi, jednako okretno poput tuljana. Činilo se da bebe, još neiskusne u pljuskanju svojim repovima, vježbaju tehniku. S vremena bi im na vrijeme majka pokazala kako to ispravno učiniti, pljusajući impresivnu količinu vode.

– To je njihov znak za uzbunu, – Ben je objasnio Jeremyju. Mama dabar ih poučava tomu dok su još vrlo mladi. To je bitno za njihov opstanak.

– Vau. – Jeremy je pogledao u Chloe. – Zar to nije cool, mama?

Ben je bacio pogled na svoj sat. – Mislim da je vrijeme da se vratimo ako ti misliš stići na posao na vrijeme.

– O, prokletstvo, – rekao je Jeremy, a u glasu mu je odzvanjala žalost. – Ne želim ići.

– Doći ćemo opet, – obećao je Ben. – Za danas je pak gotovo sa zabavom. Tvoja će mama upasti u nevolje ako zakasni na posao.

– Kada se možemo vratiti? – Jeremy je bio uporan. Chloe je očekivala da će Ben zavarati Jeremyja nejasnim odgovorom. Umjesto toga je rekao: – Sutra, ako želiš. Ja se uvijek mogu izgubiti na pola sata kako bih promatrao divljač.

Dok su slijedili Bena natrag kroz šumu, Chloe ga je proučavala, ali sad s novim shvaćanjem toga tko i što je bio: nije bio samo puki ekspert za divljač, nego jednako je tako kao i životinje koje su tu živjele, bio dio ove krševite zemlje.

Kada su se popeli na kameno područje, uhvatio je Chloe za nadlakticu, Jeremyja za ruku i uputio ih da ga slijede ispod velikoga kamena. – Ššš, – rekao je dok su se približavali. – Uopće nema pričanja, Jeremy. OK?

Dijete je klimnulo glavom. I pridržavao se pravila, čak i nakon što je Ben lagano podigao rub velikoga kamena, otkrivajući leglo mladih vjeverica. Izgledale su poput novorođenih miševa, njihova sitna ružičasta tjelešca vrpoljila su se u mekanome, uzburkanome gnijezdu.

Nakon što je dopustio Jeremyju da se nagleda, Ben je oprezno vratio kamen u svoju prvotnu poziciju. Kada se uspravljao, Chloe ga je namjeravala pitati kako je otkrio novorođenčad. Ali, kao i Jeremy, i ona je poštivala pravilo šutnje. On se nasmiješio na njezin ispitivački izgled i uhvatio ju opet za nadlakticu, ovaj put puno nježnije, a vršcima je prstiju lagano prelazio preko unutrašnjega osjetljiva dijela njezine ruke. Uzbuđenje ju je činilo nervoznom, a niže je u njezinoj trbuhu nešto zadrhtalo kao reakcija. Samo na trenutak, pokušala je zamisliti kako bi se mogla osjećati kad bi ju tako dirao posvuda.

Kad je postala svjesna o čemu razmišlja, nad nju se obrušio snažan poriv za bijeg. Nije se željela tako osjećati, nije si mogla dopustiti da se tako osjeća. To je bilo opasno. Jednom je voljela; jednom je vjerovala. Prva pomisao na to da se opet učini ranjivom kao onda, ispunila

ju je panikom, užasnom panikom. Roger je bio njezin princ, a onda je postao njezin tamničar. Pa makar je znala da to nije bila njegova krivnja, postojao je dio nje koji nije mogao tako lako opet vjerovati, dio nje koji je prezao pred bilo kakvom vrstom fizičke bliskosti.

Kao da je osjetio njezinu potrebu za bijegom, Ben je obuzdao svoju ruku, a njegov su dlan i prsti isijavali toplinu u njezino meso, odakle su se širili pulsirajući trnci u njezina ramena, a zatim i u njezin trup. Na prvi trzaj, Chloe ga je uplašeno pogledala, ali prije nego što je uspjela shvatiti uzbuđenje koje je strujalo kroz nju, izgubila je sposobnost da se usredotoči. Strah je iscurio iz nje kao što voda iscuri kroz sito, a vrlo ugodna klonulost ga je zamijenila, opustivši sve njezine mišiće. Osjećala se poput voštane svijeće koja je omekšala na sunčevoj svjetlosti, i našla se kako se naslanja na njega.

Nije ju istog trena oslobodio kad ih je odveo dalje od kamena. Kad ju je konačno pustio, osjećala se neobično lišenom. Hodao je s Jeremyjem za svojim petama. Chloe se vukla nekoliko koraka iza njih.

– One male vjeverice su malo prekasno rođene, – rekao je preko svojeg ramena. – Obično dođu prije nego snijeg okopni. Kada budu malo starije, donijet ću za njihovu hordu lješnjake i zrnca žita da imaju za zimu. Ako tako mlade ostanu prepuštene same sebi, ne će izdržati do sljedećega proljeća.

– Jesu li ta kasna rođenja uobičajena? – Chloe se počejala po ruci, još uvijek osjećajući vrlo ugodnu euforiju. Nikad nije probala drogu za zabavu, ali je zamišljala da bi na nju djelovala da se osjeća ovako, laganom poput zraka i apsurdno sretnom. Sada se nije mogla sjetiti zašto ju je dodir Benove ruke uzrujao. To je bilo vrlo ugodno. – Mislila sam da je Majka Priroda puno preciznije uskladila stvari.

– Prema postotku, nije uobičajeno, – odgovorio je, – ali to se događa svake godine. Nekako se prirodnomu ciklusu poremeti tijekom, mladunci se rode prekasno, i umru kad nastupi zima.

Nije mu bilo prvi put da se zaustavio i podigao svoje lice prema povjetarcu. Chloe se nije mogla otresti osjećaja da on usput skuplja mirise na vjetru koje ona nije mogla otkriti. Ponekad je izgledao kao da je jako daleko da bi se ona pitala je li uopće bio svjestan njih pokraj sebe. Opisao je svojeg djeda kao duboka i duhovna čovjeka. Gledajući sada Bena, Chloe se pitala je li on shvaćao da je također opisivao i sama sebe.

– Večeras će padati kiša. To će dobro doći. Šuma može iskoristiti vlagu.

Chloe je promatrala vedro nebo. – Zbog čega misliš da će padati kiša? Ne vidim nijedan oblak.

– Zar ju ne možeš namirisati u zraku?

Chloe nije mogla, ali nije sumnjala da on može.

Kad su nastavili s povratkom na brežuljak, primijetila je da Jeremy oponaša svaki Benov pokret. Gdje bi muškarac zakoraknuo, zakoraknulo bi i dijete. Kada bi se Ben zaustavio pomirisati zrak, također bi i Jeremy zabacio svoju glavu i pomirisao. Chloe je mogla shvatiti očaranost svojeg sina. Ben Longtree je bio sve što je većina malih dječaka željela postati – velik i snažan i neustrašiv.

– U kojem je smjeru sjever? – upitao je Jeremyja kad su bili na pola puta niz uzbrdicu. Kada dijete nije znalo reći, pokazao mu je kako mahovina uvijek raste na sjevernoj strani drveća. – U kojem je smjeru voda? – pitao je drugi put. Kad se Jeremy namrštio, Ben je rekao: – Uvijek idi nizbrdo kad si se izgubio ili si žedan. Na koncu, pronaći ćeš vodu ako prvo ne naiđeš na cestu. Bilo kako, naposljetku ćeš dobiti vode. – Nekoliko je minuta kasnije pokazao na suhu grančicu koja bi se lako mogla zapaliti. – Jednom ću ti pokazati kako možeš zapaliti vatru bez šibica, – obećao je. – Također, te grančice možeš iskoristiti kako bi si sagradio privremeno sklonište. Ako ikad zapneš u šumi, napravi si vjetrobran i krov, a onda skupi borove iglice kako bi si napravio krevet. U nuždi su one skoro jednako dobre kao i deka. Samo ih skupi na hrpu i napravi brlog za noć, poput našega brata medvjeda.

– Medvjed nije moj brat! – uskliknuo je Jeremy, hihoćući se.

– Ma siguran sam da je. – Širokim je zamahom svoje ruke Ben pokazao prema šumi. – Sa svime si u rodu, čak i s drvećem i travom. Shoshonei su to uvijek razumjeli. Znanstvenici sad dokazuju da su bili u potpunosti u pravu. Sve je nastalo od istih malenih čestica.

Jeremy je raskolačio oči. – Sve?

– Bog je samo drugačije spojio čestice kako bi stvorio medvjede i drveće i druge stvari na ovome svijetu. Nismo jednaki izvana, a u biti smo ipak isti. Ja sam u tebi, ti si u meni, a mi smo u životinjama i drveću. Nadam se kako će se jednoga dana cijelo čovječanstvo u punome krugu vratiti temeljnim istinama, onima koje je Isus pokušao podučavati i koje su Shoshonei znali bez da su Ga ikad sreli, a te su da smo svi mi jedno, milijuni sićušnih dijelova jedne slagalice. Ako uništimo samo jedan od tih dijelova, riskiramo da ih sve u uništimo.

– Je li to razlog što ti ne jedeš životinje, zato što misliš da su oni tvoja braća i sestre?

Ben se nacerio. – Vegetarijanstvo je osobni izbor. Dokle god ima veletrgovina i ja mogu napuniti svoje ormariće svom ostalom dobrom hranom koja će me održavati zdravim i u formi, radije ne ću jesti meso, i to je to.

– Što ako se svi dućani zatvore?

Ben se opet nasmijao. – Pa, u tome slučaju, kao i moji predci i ja ću ići u lov. I, slijedeći njihov primjer, zahvaljivat ću se životinjskomu duhu što je dao svoj život kako bi mene prehranio. Ipak, prvo ću se okušati u vrtlarenju.

Iznenada je Ben čučnuo. Privukavši Jeremyja bliže k sebi, pokazao je na neko šikarje povrh njih. – Gle, – rekao je tiho.

Maleno je lane, gotovo neprimjetno s pozadinom poput šarena lišća, nepomično stajalo, zureći u njih. Chloe nije uočila lane dok ga Ben nije pokazao, ali nije se mogla otresti osjećaja da je on znao kako je ono već dugo bilo tamo.

Dijete je ushićeno gledalo u lane. Vidio je slike mladih srndaća, kao i Chloe, ali ništa se nije moglo usporediti s tim kad jednog susretneš u šumi. Malena je životinja bila fino oblikovana. Imalo je velike smeđe oči, koje su Chloe podsjećale na Jeremyjeve. Neobično, ali momčić se nije činio preplašenim. Chloe je zaključila kako je strah od ljudi moglo biti stečeno ponašanje. Ben je ispustio kreštav zvuk, kao da je meketao. Chloe je zurila u njegovo grlo, gledajući kako mu se glasnice čudno gibaju, proizvodeći taj zvuk. Bila je zapanjena kad je lane oklijevajući zakoraknulo prema naprijed. Mladi srndać se činio puno zabrinutijim zbog Chloe nego zbog Bena i Jeremyja. Zadržala je svoj dah i potpuno mirno stajala. Lane im je prilazilo, jednim za drugim neodlučnim korakom.

Kad im je mladunče konačno prišlo, Ben je ispružio svoju veliku ruku i pomilovao njegovo krhko tijelo.

– Možeš ga pomilovati ako želiš, Jeremy.

– Zar se ne će uplašiti? – prošaptao je Jeremy. – Ima li razloga? Jeremy je protresao svojom glavom.

– Pa, onda mislim da ne će.

Jeremy je pružio ruku kako bi dotaknuo lanetovo čelo. – Bok, mali srndaću.

Lane je ponjuškalo Jeremyjevu ruku. A onda je, i na Chloeino i na iznenađenje njezina sina, mladunče uhvatilo jedan djetetov prst u svoja usta i počelo sisati. Jeremy se nacerio. – On misli da sam mu ja mama.

– Ne. Zna on tko mu je mama. Ona ga je nakratko napustila, vjerojatno u potrazi za hranom. Ono je, pretpostavljam, trebalo ostati skriveno dok se ona ne vrati, ali me poznaje i ne boji se, pa je prekršio pravila.

– Hoće li mu mama biti ljuta?

– Ne će. I ona me poznaje. Često prilazi mojoj kući kako bi jela žitarice. A lane zna da je u redu ako zbog mene krši pravila.

Lane je zgrabilo drugi od Jeremyjevih malih prstiju.

– Ono uzima tvoj okus i miris. – Ben je lagano pogurao dijete naprijed. – Ako mu daš svoj dah, uvijek će te pamtit.

– Kako mu mogu dati svoj dah?

– Samo diši u njegove nozdrve.

– Ali moja mama kaže da životinje imaju bacile.

– Imaju, a imamo ih i mi. Ne će te lane zaraziti. Podijeli svoj dah s njim. Kada bude srndać razgranatih rogova, sjećat će se tebe i ne će te se bojati ako te sretne u šumama.

Jeremy je podigao svoje lice, nagnuvši se prema naprijed, i prislonio svoja naškubljena usta na lanetov nos.

– Diši. Otvori svoja usta. – Ben je stavio svoju ruku na djetetovo rame. – Daj mu da te kuša.

– Jezik mu je hrapav, – Jeremy je s hihotom uzviknuo kad ga je lane polizalo po ustima. – Ja ću zauvijek pamtit i njegov okus, – rekao je trenutak kasnije, snažno trljajući podlakticom svoja usta.

– I on će zapamtiti tvoj, – Ben je uzeo djetetovu bradu u svoje prste kako bi uspostavio kontakt očima. – Dao si mu sveto obećanje, Jeremy. Razumiješ li što znači sveto?

– Kao u crkvi?

Ben je klimnuo glavom. – Točno, samo što je ovo crkva bez zidova, a Bog je, nebitno kojim Ga se imenom nazivao, Otac svega što vidiš. Dao si lanetu obećanje da ćeš uvijek biti njegov prijatelj. Sada ti vjeruje. Ako prekršiš to obećanje, to bi bilo jako loše.

– Ne ću ga prekršiti.

Samo što je Jeremy prestao govoriti, lane ga je udarilo. To je bilo samo u igri, ali dijete je bilo oboreno s nogu. Stražnjice ukopane u prljavštinu, s rukama iza sebe, srdito je gledao u mladunče i rekao: – To nije bilo lijepo.

Ben se smijao i pomogao djetetu da ustane. Dok je čistio stražnju stranu djetetovih hlača, rekao je: – Lane se na taj način igra s bilo kime. Ono ne razumije da si ti dječak i ne zna pričati s tobom.

– Ako se jednom kad bude velik sretnemo u šumi, hoće li to opet učiniti?

Ben je završio s čišćenjem hlača. – Ma ne. Odrasti će i postat će pun sebe. – Uputio je Chloe topao pogled. – Neki od nas kada ostare zaborave kako se igrati, i utoliko je veća šteta. – Opet je pogladio lane. – Budi oprezan kada dobije rogove. Ponekad zamahnu svojim glavama zbog muhe ili nečega i slučajno te udare. A ti ne želiš šiljak roga u svojem trbuhu.

– Stvarno ću biti oprezan. Hoće li on uistinu od sad, pa nadalje biti moj prijatelj?

– Zauvijek, – ozbiljno ga je Ben uvjeravao.

To je bilo nemoguće obećati. Razumno gledajući, Chloe je to znala. Sada, promatrajući Benovo tamnoputo lice dok je govorio te riječi, gotovo je mogla vjerovati da je to istina. Nakon što su napustili lane, neko su vrijeme hodali u tišini. Tada je, kao iz vedra neba, Jeremy upitao: – Je li Bog stvorio i one male vjeverice, Ben?

– Jest.

– Jesu li i sve one moja braća i sestre?

– Jesu, – Ben je rekao na onaj isti, neobično tih način.

– I ako se toga budeš sjećao i kad postaneš muškarac, Jeremy, bit ćeš poseban.

– Što znači to poseban?

Ben je na trenutak razmislio. – To znači da ćeš možda sam ići kroz život, da će nekolicina ići iza tebe, ali će samo vrlo posebne, rijetke osobe htjeti ići uz tebe.

– Zar ne ću biti usamljen?

Ben je Chloe dobacio prodoran pogled. – Ponekad i hoćeš. Ali ako budeš znao da ideš pravim putem, odrastajući ćeš prihvatiti tu usamljenost.

POGLAVLJE DVANAEST

Te je večeri Bobby Lee navratio samo nekoliko minuta nakon što je Sue otišla kupiti noćna kapucina kako bi obavio svoju papirologiju. Kada je Chloe podigla glavu i ugledala šerifa koji je ulazio na vrata, pomaknula je svoj držač olovaka daleko od ruba stola. To joj nije bilo ni

približno dragocjeno kao što je bila svjetiljka, ali to je bio dar njezine sestre Phoebe, i uvijek bi se smijala kad bi pročitala poruku. **NAPORNO SAM RADILA ZA OVAJ ŽIVČANI SLOM. MAKNI SE I PUSTI ME DA UŽIVAM.**

Bobby Leejeva košulja je bila mokra od kiše. Potezao je svoj ovratnik. – Ako ti se ne sviđa vrijeme u Oregonu, budi strpljiva i promijenit će se. – Obrisao je svoje cipele o prostirku pred vratima. – Lipanj je, a kiša lije. Možeš li vjerovati?

Chloe se osvrnula kako bi provirila kroz prozor. Doista, kiša se slijevala po staklu. Sjetila se Benova proročanstva i rekla: – Tko bi si to pomislio? Nebo je danas poslijepodne bilo bistro kao suza.

Chloe je zgotovila svoj posao, nadajući se da će Bobby Lee shvatiti mig i postupiti tako što će otići ravno u svoj ured. Nije ona te sreće. Nakon što je sredila svoj radni prostor, on je sjeo na njezin stol. Chloe je ignorirala njegovu prisutnost.

– Bok, – rekao je, kada nije pogledala.

Chloe je uzdahnula i prepustila se svojem poslu, pitajući se je li njegovo tempiranje bilo slučajnost ili je čekao da Sue ode kako bi ju mogao uhvatiti nasamo. Orijehtirala se na potonju teoriju koja ju je uzrujala.

– Što ima? – upitala je.

– Samo ovo. – Pružio joj je u ruke kišom poprskanu bijelu vrećicu sa zlatnim slovima. – To je najmanje što sam mogao učiniti.

Chloe je prepoznala ime otmjena maloga kolekcionarskoga dućana na Sunrise Loopu, koja je bila namijenjena turistima. – Što je, pobogu, ovo?

Bobby Lee je skinuo svoj Stetson šešir boje pijeska i provukao prste kroz svoju crnu kosu. – Otvori i pogledaj.

Smetena, Chloe je ponovno sjela u svoj stolac s darom u krilu. – Znam da će ti možda zvučati očajno staromodno, Bobby Lee, ali ja ne primam darove od muškaraca izvan moje rodbine.

– To nije dar. To je više mirovna gesta. – Zakvačio je šešir na koljeno. – Tako sam se užasno osjećao što sam razbio tvoju svjetiljku da sam otišao u kupovinu kako bih ti pronašao dostojnu zamjenu. Svjetlije je plave boje, ali je iste veličine. Znam da ti ona ne može zamijeniti onu koju ti je dao tvoj otac, ali svejedno sam je kupio. – Malo je pričekao. Kako i dalje nije otvarala vrećicu, rekao je: – Hej, hajde. To nije dar. Kada razbiješ nešto što pripada nekome drugomu, običaj je da to nadoknadiš.

Bio je u pravu, a Chloe, normalno, nije htjela oklijevati. Samo se nije htjela uplesti u šakaljivu situaciju s radnim kolegom, a otpočetak je osjećala da bi to lako moglo biti s ovim muškarcem.

Ostavljajući postrance svoju rezerviranost, izvadila je iz vrećice luksuznu bijelu kutiju. Kada je povukla poklopac, unutra je ugledala japansku svjetiljku umotanu u svilenkasti papir. Bila je gotovo identična onoj koju je Bobby Lee razbio, i znala je da je morao pretražiti nekolicinu dućana prije nego ju je našao.

Kako ju je oprezno vadila iz kutije, tako se osjećala poput gnjide. Ona je tako bila sigurna da je on njezinu svjetiljku namjerno razbio. Ovo je bio neosporan dokaz da je bila u krivu. Ovih dana je bila rijetkost pronaći prave japanske svjetiljke, a tragovi na površini stakla koji je bio žute nijanse govorili su joj da je ovo bio pravi primjerak McCoya. – O, Bobby Lee, ne znam što bih rekla. Zaista nisi trebao. Mora da te koštalo pravo bogatstvo.

– Ne, samo pola. I bit će vrijedno svakoga novčića ako te uvjeri da makneš moje ime sa svojeg popisa omraženih ljudi.

Zapanjeno se nasmijala. – Nisi na mojem popisu omraženih ljudi. Priznajem, uzrujala sam se zbog svjetiljke. Bila mi je vrlo posebna. Ali znala sam da je to bila nezgoda. – Lažljivice. – Žao mi je ako sam te navela da drugačije misliš.

– Ja sam taj komu je žao. Nisam se trebao vrpolti pokraj nje. – Gledao ju je dok je pridizala svjetiljku prema svjetlu. – Nije kopija. Zapravo, rekli su da nije i prema tome naplatili. Unatoč tome, znam da nije ista.

Chloe je postavila svoju novu svjetiljku na dnevni zapisnik. – Ništa ne može zamijeniti onu koju mi je dao moj tata, ali puno mi znači što si se potrudio i istrošio kako bi mi kupio drugu. To je vrlo lijepo od tebe.

– Dovoljno lijepo da mi to jamči kako ćeš izaći na večeru sa mnom? – Podigao je ruku. – Poslušaj me prije nego me odbiješ. Ne mislim na sudar, nego samo prijateljski obrok. Učinio sam glupost. Volio bih kad bi mi pružila da ispravim pogreške. Mi smo suradnici i nagledat ćemo se još puno. Čini mi se kako bi bilo bolje, za sve, kada nitko od nas ne bi bio neprijateljski raspoložen.

U tome ju je trenutku neobično podsjetio na Jeremyja, otvorenih i iskrenih očiju, molećiva izgleda. Na kratko se prisjetila što je rekao Benov djed. Ako ne vidiš srce, bježi. Je li ona mogla vidjeti srce u Bobby Leejevim očima?

Chloe nije bila sigurna. Izgledao je iskren, ali nešto je bilo tu, nešto što nije mogla imenovati, nešto što ju je činilo nervoznom. Naravno, ako ćemo pošteno, ovih dana su ju većina muškaraca činila nervoznom. Možda je trebala savjetovanje.

Zgužvala je vrećicu i bacila ju u smeće. – Nitko ne može imati previše prijatelja, Bobby Lee. To je samo, pa... ostavio si određeni dojam na mene da...

– Kao da tražim više? – Slegnuo je ramenima. – I jesam, kad si tek došla na posao. Ne ću ti lagati. Ti si lijepa žena.

– Moje ogledalo to pobija, ali hvala na komplimentu. Počešao se po bradi. – Sada shvaćam da ti za mene nisi zainteresirana na taj način, pa možeš prestati biti na oprezu. Još uvijek možemo biti prijatelji, zar ne?

Opet se zavalila u svoj stolac. – Naravno. Ne bih htjela ništa više od toga.

– 1, onda? Dopusti mi onda da počnem ispočetka.

Chloe nikad nije bila ona koja se inatila. – Zaista nije potrebno da me vodiš na večeru, Bobby Lee. Možemo započeti ispočetka prema zajedničkome dogovoru.

– Ja te želim izvesti na večeru, u redu? High Desert Inn je obiteljski restoran. Što je bolje od raščišćavanja nesporazuma i upoznavanja uz ukusan obrok? – Dok je ona oklijevala, on je požurio dodati: – Hajde. Budi fer i pristani. To će mi dati priliku da dokažem kako nisam baš tako loš momak.

– Voljela bih da mogu pristati, ali ne volim izbjivati iz kuće noću kad san slobodna.

– Obavit ćemo to na početku večeri. Vratit ću te na vrijeme da možeš pokriti Jeremyja, obećavam.

Prešla je rukom po svjetiljci. – Otežavaš mi odbijanje.

– Onda me nemoj odbiti. Večera s radnim kolegom. Što se može dogoditi?

– Nikakvu, pretpostavljam. – Popustila je klimanjem glavom. – Dobro. Svakako. Zašto ne?

– S olakšanjem se osmjehnuo. – Sjajno. Kako ti zvuči petak navečer u šest?

– Može u šest. Mogu dati jesti Jeremyju i oprati suđe prije nego krenem.

Ustao se sa stola. – Petak u šest, onda. Radujem se tomu. – Ponovno je stavio svoj Stetson na glavu. – Ne ćeš požaliti, Chloe. Obećavam.

Ona se iskreno nadala da neće.

Tijekom sljedećih pet dana, Ben je uvijek bio u kući kada bi ona i Jeremy došli očistiti kaveze i nahraniti životinje, a tijeak je rada bio utvrđen prema uzoru na prvi dan. Svakog je jutro on inzistirao da mu se Chloe pridruži na terasi na šalici kave prije posla. Njihovi su razgovori sve obuhvaćali, što ju je opuštalo i nasmijavalo, ali isto tako joj je i davalo nešto o čemu bi poslije razmišljala.

Ben je imao običaj preskakati iz dubokoumnih promatranja u neka druga, odvlačeći njezinu pozornost i, prije nego bi to shvatila, uvlačeći ju u razgovore koji bi se pretvarali u ozbiljne. – Znaš li zašto su većina biljaka zelene?

– Fotosinteza.

– Ah, a zašto ih je toliko puno koje nisu zelene? Moj je djed vjerovao da je to bila Božja omiljena boja. U to mi je bilo lako povjerovati. Onda sam otišao na koledž i otkrio kako je sve to zapravo zbog vlaknasta sastava pojedinih biljaka i raspona svjetla različitih biljnih struktura

koju one apsorbiraju i reflektiraju. U knjigama su činjenice koje objašnjavaju svaku mističnu stvar o kojoj me je moj djed ikad poučavao.

Zvučao je tako tužno. Chloe je gledala u svoju kavu, pokušavajući ga zamisliti s devetnaest ili dvadeset godina, zadubljenim u knjige iz biologije. Bio je tako prirodan i spontan da mu taj izgled nije pristajao. – Samo zato što su ga knjige krivo prikazivale, ne znači da je on bio imalo manje lijep kao osoba.

– Dugo sam vremena bio uvjeren da je on bio samo neuki starac koji je izmišljao priče kako bi objasnio svaku prokletu stvar. Osjećao sam se izdanim i bio sam ljut što me je prisiljavao da učim sve to kako nikad ne bih bio glup i neuk poput njega. Sada se sramim toga. – Polako je srknuo kavu. – Izgubio sam dodir s istinama kojima me je podučavao jer sam ih počeo smatrati nedostojnim. Morao sam se vratiti kući i ponovno prošetati kroz šumu prije nego se vratim na početak. Zelena je omiljena Božja boja. Samo moramo pogledati u biljni život da bismo to znali. On je isplanirao fotosintezu i stvorio različite biljke koje apsorbiraju različite valne duljine i spektre boja. Moj je djed cijelo vrijeme bio u pravu. Bog je svijet obojio u zeleno.

– Sve je povezano, sunce s biljkama, biljke sa zemljom, a zemlja sa svim svojim stanovnicima. Priroda je komplicirani ples s bezbroj partnera. I bez otvaranja knjige, moj je djed razumio sve te mistične koreografije i rastavio ih na jednostavne istine. Zbog naše drskost, mi svemu dajemo komplicirana objašnjenja kad i jednako tako to može biti jednostavno. – Namignuo joj je. – Biljke imaju različite nijanse zelene boje jer ih je Bog naslikao božanskim kistom.

– Naravno. Zašto komplicirati? Jednostavnost je puno ljepša.

– Točno, – promrmljao je. – Zašto komplicirati, Chloe? Ispitivački je ton u njegovu hrpavom glasu učinio Chloe nervoznom. Razumjela je neizrečeni poziv da se jednostavno prepusti i dopusti svojim osjećajima da prevladaju. Snažno su privlačili jedno drugo, a ona je to sprječavala, dopuštajući brigama koje nisu imale veze s njim da pokvare nešto što bi moglo biti prekrasno. Problem. Dok joj se Ben nije otvorio, kako se mogla poniziti pred njim? Ona još uvijek nije znala čime se on bavio.

Sljedećega jutra, prije nego su zauzeli svoje uobičajene pozicije na terasi, Ben je pokazao prema vidljivim dijelovima crvene zemlje u daljini između prostranstava drveća. – Znaš li zas-toje ovdje tlo crveno?

Chloe se osmjehnula. – Zato što je crvena druga Božja omiljena boja?

Protresao je glavom. – Shoshonei su umrli boreći se za ovu zemlju i oni su ovu crvenu zemlju obojili svojom krvlju. Pepeo pepelu, prah prahu, ponovno su postali njezinim dijelom. – Naćulio je uho, okrenuvši se prema šumi. – Ako malo bolje osluhneš, možeš čuti njihove glasove kako jašu na vjetru. – Slabo se osmjehnuo. – Ponekad povjetarac podigne prašinu i usmjere ju prema nebu. Kada bi se to događalo, moj bi djed stao s onim što je radio, sklopio svoje ruke u molitvu i poželio svojim predcima sretan put. Vjerovao je da su anđeli odvodili zaostale duše u Veliko Prostranstvo.

– Kako lijepo. – Chloe je zurila u daljinu. – Nikad više ovdje ne ću pogledati u crvenu zemlju bez da se sjetim njega i svih onih koji su otišli prije njega.

– Niti ću ja, – tiho je rekao Ben.

Svakoga je poslijepodneva Ben pomagao Chloe promijeniti životinjama posteljinu kako bi ga ona i Jeremy mogli pratiti u šumu. Tijekom tih šetnja Chloe bi promatrala kako se njezin sin iz mala nemirnoga dječaka, koji se povlačio pred ljudima, pogotovu pred muškarcima, polako pretvarao u otvoreno dijete čvrsta, preplanuloga tijela i zdravoga izgleda. Ponekad su stvari koje bi Jeremy otkrivao Benu posramile Chloe, ali nije prigovarala. Ben je bio poput melema njezinu djetetu napaćena srca. Vidjela je to u Jeremyjevom izgledu i čula u njegovim riječima. Zbog Bena je Jeremy opet vjerovao u čaroliju i čuda, moguće zato što je i on sam u to toliko duboko bio uvjeren.

Treći dan je Chloe shvatila kako ne bi bila iznenađena ničim što bi se moglo dogoditi dok su oni s Benom Longtreejem. Njegov je svijet bio zamršen, bogat misterijima koje neka druga osoba možda nikad ne će vidjeti. Izvana su njegove šume izgledale poput bilo kojih drugih, s mnogo drveća i grmlja. A onda bi Ben odao nešto nevjerojatno lijepo.

Jeremy je obožavao ta šetnje i poput spužve upijao sve informacije. Na jednom je takvom pješačenju ugledao leptira koji se vrzmao po grmlju i upitao Bena odakle dolaze leptiri. Nakon prilično dugo traženja, Ben je razmaknuvši granje manzanite otkrio njišući ostatak kukuljice.

– Odavde dolaze leptiri, – objasnio je, vršcima prstiju dotičući krhku ovojnica dok je objašnjavao metamorfozu iz gusjenice u kukuljicu, a onda u leptira. – Kad sam bio otprilike tvojih godina, moj je djed pronašao jednu takvu i svaki smo ju dan promatrali dok leptir konačno nije izišao.

– Ti si to vidio?

– Zapravo, nisam, ali leptir je ondje lepršao okolo kada smo ju pronašli praznu, a moj je djed vjerovao da je izišao iz svoje kukuljice baš prije nego smo mi stigli. U to je vrijeme on umirao, a ja sam bio vrlo mlad. Mislim kako me pokušavao prirediti na konačni oproštaj. Pokušavao me naučiti razlikama između naših tijela i duša. Ti znaš što je duša, zar ne?

– Dio nas koji ide u nebo?

– Točno. To je prelijepi dio nas koji nitko ne može vidjeti. To je ono kako razmišljamo i kako se osjećamo. Ipak, puno je važnije kako drugi ljudi razmišljaju i kako se osjećaju kada smo s njima. Kada umremo, spale nam tijela, ali naše duše više nisu u nama. Odlete iz naših tijela, baš kao što i prekrasan leptir iz svoje kukuljice.

– Oh.

– Siguran sam da ti to ne moram objašnjavati. Vidio si kad se to dogodilo s tvojim ocem, zar ne?

– Jeremy se namrgodio. – Moj tata nije umro.

Ben je otriasao prašinu i borove iglice sa sebe. Nakon dugoga trenutka tišine, čučnuo je i sagnuo svoju tamnu glavu, prelazeći vršcima prstiju po šumskome tlu. – Tehnički si u pravu. Njegovo srce još kuca. Ali kada ga je u glavu udarila oštrica propelera, ozbiljno je ozlijedila dio njegova mozga gdje su živjela njegova razmišljanja i osjećaji. Mjesto gdje je stanovala njegova duša. – Ponovno je u svoje prste uzeo kukuljicu. – Ovo je sada sve što je ostalo od tvojeg oca, samo njegova ovojnica jer ondje više nema mjesta za njegovu dušu. Odletjela je, kao i prekrasan leptir.

– Zar se on zbog toga ne može vratiti k nama, jer mu je duša otišla u nebo?

Ben je pogledao prema Chloe, prije nego je ponovno usmjerio svoj ozbiljan pogled u dijete. – On više nije tvoj tata, zar ne? Kada si s njim ne stvara ti osjećaj kakav je navikao. To znači da su svi njegovi važni dijelovi, dijelovi koji su ga činili tvojim ocem, odletjeli na prekrasno mjesto kao i leptir.

Jeremyjeve su se oči zacaklile od suza. – I on je na neki način mrtav?

– Da, u svakome pogledu, Jeremy. Ostalo je samo njegovo tijelo. Tvoja mama kaže da je bio zaista dobar tata prije nego se ozlijedio. Da te je jako volio.

Jeremy je klimnuo glavom.

– Dobro, onda, – Ben je tiho rekao. – To znači da je imao dobru dušu; lijepu, baš poput leptira. Većina ljudi vjeruje da dobre duše uvijek idu u nebo. Sudeći prema tome, reći ću ti kako je sigurno otišao tamo.

Jeremy je gutnuo. – Onda je više nemam tatu.

– Nisam to rekao. – Ben je zamahnuo svojom rukom po zraku. – Kada umremo, dio nas se zadrži s ljudima koji su nas poznavali i koji su nas voljeli. Taj se dio nas zove srž. Ako se budeš čvrsto držao srži svojega tate, on će uvijek biti s tobom.

– Kako se mogu držati za nešto što ne mogu vidjeti?

– To činiš u svojem srcu. – Ben je pritisnuo šaku na sredinu svojih prsa. – Ovdje si stvori posebno mjesto, samo za tvojeg oca i unutra stavi sve lijepe uspomene i tako ćeš ih uvijek imati sa sobom. Kada se osjećaš usamljeno bez njega, možeš posegnuti za dragom uspomenom unutra, i on će opet biti s tobom.

Chloe je prekrizila svoje ruke. Oči su joj se napunile suzama. Ona je tako dugo u potpunosti bila fokusirana na ružno da je većinom zaboravila na lijepe stvari o Rogeru; njegovu srž. Ben

je bio potpuno u pravu. Morala je zaboraviti loše stvari i čvrsto se držati za sve lijepe uspome-
ne, ne samo zbog sebe, nego i zbog svojeg sina.

Duboko je udahnula i okrenula svoje lice prema povjetarcu koji je mirisao na borovinu. Os-
jećala je kao da joj je pao ogroman kamen sa srca. On je mrtav. Praktički je Roger i bio mrtav.
Sve ovo vrijeme ona nije bila u mogućnosti žaliti niti se oprostiti jer je on još uvijek hodao i
pričao i disao. Ali čovjek kakav je postao nije bio njezin muž. Njezin je muž umro onoga užas-
noga poslijepodneva na Puget Soundu, tako sigurno kao da mu je i srce prestalo kucati.

Nekoliko minuta kasnije na putu kući, Jeremy se okrenuo na sjedištu i raskolačenih se očiju
zagledao u Chloe. – Mamice, zašto mi nikad nisi rekla da je tata umro?

Chloe je okrenula automobil, zaustavivši se ispod drvenoga svoda koji je označavao kraj
Benova prilaza. – Zato, dušo, što on nije umro na isti način kako većina ljudi umire, a i ja ni-
sam imala Benova djeda da mi pomogne razumjeti način na koji bih ja to mogla objasniti tebi.
Komplicirano je to s tvojim tatom. Kao što je Ben rekao, dio je njegova mozga, kojim je on bio
tvoj tata, umro. Ali njegov vanjski kostur je još uvijek živ.

Jeremy se okrenuo, pogledavši tužno kroz prozor. – Ipak, taj vanjski kostur nije moj tata.

– Nije. Taj vanjski kostur nimalo ne liči na tvojeg tatu. On te je toliko volio, Jeremy. On te
nikad ne bi udario frizbijem niti bi te zgrabio za vrat zato što si prosuo mlijeko.

– Znači, moj pravi tata je u raju?

Opet se Chloe prisjetila onoga što je Ben rekao. Ona je bila previše zbunjena i uzrujana da
bi jasno razmišljala. – Da, to sam rekla. Svi njegovi dobri dijelovi su otišli. A on je bio jako
dobar, tako da moram vjerovati kako su ti dijelovi njega otišli u raj.

Dijete je spustilo svoju glavu na sjedište. – Drago mi je što se nije izgubio, mama. U raju se
ne će osjećati usamljenim, hoće li?

– Ne će, – uvjerala ga je Chloe. – U raju su svi potpuno sretni. Zato se i zove raj jer je ta-
mo savršeno.

– Sjećaš li se vlaka koji mi je kupio? Nije mi bio ni rođendan ni ništa. Kupio ga je za mene,
samo zato.

Chloe se smela iznenadnim mijenjanjem teme. – Čitavu vječnost nisam pomislila na to. Do-
šao je kući, noseći ogromnu kutiju, i onda ste vas dvojica proveli sate da biste ga zajedno sas-
stavili.

– Nakon što smo uspjeli, ti i ja i on smo imali piknik na podu. – Jeremy je zurio pokraj nje u
prazno, a maleno mu se lice sjajilo. – Tata je stavio na vrh vagona groždice. Igrali smo igru,
pokušavajući zgrabiti groždice dok bi vlak prolazio.

Chloe je zaboljelo srce na tu uspomenu. Roger se smijao dubokim grohotom. Prirodna je bi-
la sklonost koju je pokazao svojem sinu. To je bio čovjek za kojeg se udala, čovjek kojemu je
obećala da će ga voljeti u zdravlju i bolesti. Kako je uspjela dosegnuti tu točku da ju je stranac
morao podsjetiti na to i staviti sve na svoje mjesto?

Preostali dio puta kući, Jeremy je pričao o vlaku. Jednom, kad je Chloe bacila pogled na
njega, vidjela je kako stišće svoju malu šaku na sredinu prsa. Ben je njezinu sinu dao dragocjen
dar, jednostavno mu pokazavši leptirovu kukuljicu.

– Još uvijek imam taj vlak, – obavijestio ju je Jeremy kad su se zaustavili ispred kuće. – U
mojem je ormaru u onoj istoj velikoj kutiji. Nisam ga dugo gledao zato što sam se osjećao loše
iznutra.

Chloe je ugasila automobil. Kad se nadvila tišina iznad njih, okrenula se, promatrajući sina.
Jeremy se vjerojatno nije sjećao mnogih prekrasnih stvari koje je njegov otac učinio. Već jako
dugo Chloe nije mogla razgovarati o Rogeru. Sada je počinjala shvaćati da je svojem sinu čini-
la užasnu nepravdu.

– Tvoj je tata bio najbolji, – rekla je, a glas joj se stegnuo od emocija. – Sjećaš li se kad su
se tvoji glodavci izgubili?

Jeremy je zatresao glavom.

– Nismo ih mogli uhvatiti, pa im je on postavio hranu kako ne bi umrli od gladi. Mjesecima
su lunjali po kući. A onda... – Chloe se na te uspomene nasmijala, a osjećaj je bio odličan, –

onda su dobili mladunče! Nikad ne ću zaboraviti kako je izgledao tvoj tata, puzao je na rukama i koljenima po cijeloj kući, škiljeći pod namještaj. Svako malo bi povikao: 'Bože, Chloe, posvuda su!' Nismo znali što da radimo. Susjed nam je rekao da stavimo otrova za štakore, ali oni su bili tvoji kućni ljubimci i tvoj tata ih nije želio ubiti.

– Što je učinio?

– Jednoga se poslijepodneva vratio kući s posla s nečim što se zvalo živa zamka. Na koncu je pohvatao sve glodavce, a nije ih ozlijedio. Imali smo ih toliko da smo ih većinu podijelili drugoj djeci u susjedstvu.

– Ben kaže da su zamke okrutne. Drago mi je što moj tata nije nabavio neku koja bi ozlijedila moje glodavce. – Jeremy se smijao. – Moj je tata bio dobar. Nije li, mama?

– Da, Jeremy, bio je. – Chloe je donijela odluku. – Znaš što? Večeras sam slobodna. Zašto ne bismo uzeli tu kutiju iz tvog ormara i zajedno postavili vlak? Zar to ne bi bilo zanimljivo?

– Možemo li uzeti i grožđice kad ga sastavimo?

– Možda nemam grožđica, ali smislit ćemo nešto. – Izvadila je ključeve iz bravice za palje-nje.

– I pričat ću ti mase i mase priča o tvom tati.

POGLAVLJE TRINAEST

Sljedećega jutra, nakon što se vratila sa svoje dužnosti na Cinnamon Ridgeu u osam sati, Chloe je sjedila za stolom, ležerno uživajući u šalici kave, kada je zazvonio telefon. Jeremy je dojurio iz susjedne sobe kako bi se javio. Onda je, razvlačeći žicu onoliko koliko se mogla, donio Chloe telefon. – Sue, – prošaptao je.

Uzimajući slušalicu, Chloe je rekla: – Hej, curo, što ima?

– Steven, ostavi to! Oprosti. Unio je u kuću svoju štrcaljku s vodom. Steven! Chloe je odmaknula telefon od uha.

– Djeca! – žalila se Sue. – Baš sam oprala taj prozor, a to radim samo jednom godišnje. Sada će po njemu biti mrlje do sljedećega lipnja. Toby! Ne špricaj tu vodu! Dečki, ako se želite špricati vodom, radite to vani!

– Zvučiš kao da imaš pune ruke posla.

– Moje su ruke uvijek pune posla, i kunem se, najgore se ponašaju dok razgovaram telefonom. Ne znam kako se Jerry snalazi. Kaže da su u njegovoj smjeni uvijek dobri. Jesi li sigurna da ih želiš pričuvati dok mi slavimo njegovu povišicu?

Chloe je zaboravila da se ponudila. – Sigurna sam. Reci kad.

– Mislili smo sutra navečer.

Chloe se trgnula. – Oh, Sue, ne mogu. Tako mi je žao. Imam dogovor za večeru. Mogu, pak, idući petak.

– Vrijedi. Toliko smo to dugo čekali, i nismo umrli. Idući tjedan se uopće ne čini dalekim. Dogovor za večeru, ha? S muškarcem?

– Da, ali ništa posebno. S Bobby Leejem. Prijateljski.

– A, da? Hmm.

– Što to znači?

– Ništa, – uvjerala ju je Sue. – To samo ne zvuči slično Bobby Leeju.

– Razumije da nisam zainteresirana za ništa romantično. Oboje smo krivo započeli. Želi me izvesti na večeru i čavrljanje i raščistiti nesporazum. Kasnije ćemo to nazvati izlaskom.

– Chloe je dodala kako joj je šerif nadomjestio njezinu japansku svjetiljku. – Nisam ga mogla odbiti nakon što je učinio nešto tako pažljivo.

– To je zaista lijepo od njega, – složila se Sue. – I, hej, što se može dogoditi u Desert Inn-u? Restoranski je dio prilično njegovan. Petkom uvečer imaju grupu u baru, ali iako je diskretno mjesto, nema izgreznika i sličnog.

Chloe je pogledala na sat. Izmjena je smjena bilo najgore od najgorega. Morala je ići u kupovinu prije posla, a i imala je još tucet stvari koje je isto tako morala obaviti. Nikada nije imala pravo vrijeme za sebe, dolazila je u tri.

Otpila je još jedan gutljaj kave i namjestila se ponovno, slušajući kako Sue vrišti na svoju djecu. Kad se brineta ponovno javila, rekla je: – Moram ići. Tiana je baš rastopila barbikinu kosu mojim električnim uvijačem.

– O, oh.

Chloe je mogla čuti kako dijete plače u pozadini. Sue je pucketala jezikom. – Dobro joj je, Tiana. Mama će to srediti.

– A Chloe je Sue dodala: – Barbie je postala muškobanjasta. Moj električni uvijač više nikad ne će biti isti.

Chloe se još uvijek cerila kad je spustila slušalicu.

Kad je Chloe toga poslijepodneva stigla na posao, na svome je dnevnome rasporedu stolu pronašla jednu ružu. Ispitivački je podigla svoje obrve prema Sue. Bucmasta brineta je podigla ruke i slegnula ramenima. – Nisam ja. Umirala sam od znatiželje da pročitam poruku, ali sam pljesnula rukama i klonila je se.

Zbunjenoj Chloe je ceduljica iskliznula iz utora u umotanome celofanu. Gledala je u logo lokalne cvjećarnice koji je bio na prednjoj strani omotnice.

– O, Bože, hoćeš li ju već jednom otvoriti?

Chloe se smješkala. – Ali tako te je zanimljivo mučiti.

– Pročitaj na glas ili si gotova.

Cereći se, Chloe je otvorila omotnicu. Unutra je muškarčeva neravna črčkarija glasila: 'Radujem se večeri sutra navečer. S ljubavlju, Bobby Lee.' Chloe se prestala osmjehivati.

Što je bilo? – cvilila je Sue. – Od koga je?

– Bobby Lee. Kaže da se raduje večeri sutra navečer.

– Sladak potez.

Chloe je bacila ceduljicu u smeće. – Valjda je to ono što me zabrinjava. Da ima dogovorenu večeru s, recimo, Frankom Bowerom, ne bi mu slao ružu. Samo bi u prolasku rekao: 'Hej, čovječe, vrijedi li dogovor za sutra navečer?' – Pogledala je u Sue preko vrha ruže dok je mirisala njezine nježne laticice. – Potpisao se sa 'S ljubavlju, Bobby Lee.' Sue je naprcila svoje usne. – Oho.

– Da. – Sue je uzdahnula i ostavila cvijet. – Misliš li da je raspirio dim što je kao rekao da ga ne zanima ništa romantično?

Sue je sklopila svoje prste. – Ne će biti prvi muškarac koji se pokušava ušuljati na stražnja vrata.

Chloe se bočno naslonila na stol. – Možda bih trebala otkazati.

Sue je pomislila na to. – Puno ljudi potpisuje poruke tim riječima. One ništa ne znače. – Slegnula je ramenima. – A, sviđalo se tebi ili ne, ti nisi isto što i Frank. Momci drugačije tretiraju žene od drugih ljudi. Ja bih izišla. Ako bude odašiljao loše vibracije, znat ćeš da nije bio iskren u svojim namjerama i moći ćeš se, kad te bude opet pitao, drugačije postaviti. Chloe je klimnula glavom. – U pravu si. Pretjerujem, zar ne?

Sue je podigla ruke. – Samo kažem da bi otkazivanje dogovora možda bilo malo pretjerano. Dobar je on momak. Bezvezan ljubavnik, ali o tome drugi put.

– Govoriš iz iskustva?

– Pobogu, ne. Samo mišljenje koje sam stvorila promatrajući ga tijekom godina u akciji. Znaš kako se kaže: 'Ljubi ih, pa ih ostavi?' Bobby Lee je to izumio. Kad jednom stigne do skrovitoga svetišta, izgubi interes i traži novi izazov.

Chloe je ostavila svoju torbu u kutku. – Ali, ja ne mislim spavati s njim, pa će onda izgubiti interes.

Sue se smijuljila. – Trebam li ti to predložiti? – Uputila je Chloe dugotrajan pogled. – Premda bi moglo biti poticajno. Prilično je sladak.

– Nijemoj tip. – A tko jest?

– Nitko.

– A zašto je tako? – pitala je Sue. – Ti si lijepa žena. Ja bih ubila za takvo tijelo. Nakon toli-ko djece, izgledam poput velikog balona. Život ne će stati samo zato što si se razvela.

– Meni se samo još ne izlazi s nikim, to je sve.

– Točno to i mislim. Ti si nekako preopterećena. Razuzdano znojenje bi možda mogla biti fina razonoda.

Chloe se smijala i tresla svojom glavom. – Više je aerobik moja droga. Možda bih trebala početi trčati. Sue je gundala. – Ti si tako dosadna.

Chloe je vratila plavu haljinu natrag na vješalicu. Previše pripijeno. Svukla je sivosmeđi ko- stim sa šipke. Ne, previše svečano. Uzdahnula je, stavila ruke na bokove i zurila u svoj ormar s odjećom. Nije željela izgledati previše ležerno, ali nije bila ni sigurna je li željela odjenuti ha- ljinu. Ženski izbor u odijevanju odašiljao je poruku. Poruka koju je željela poslati, bila je: 'Samo prijatelji.' Pola je njezina ormara bilo rašireno po krevetu dok se konačno nije odlučila za sive lanene hlače u kombinaciji s ljetnim blejzerom preko žućkaste svilene košulje. Od naki- ta je odabrala jednostavan zlatni lančić i male dijamantne naušnice. Gotovo. Izgledala je do- voljno lijepo za izlazak s radnim kolegom, i to je bilo točno ono što je željela istaknuti.

Pola sata kasnije, Bobby Lee je pokucao na vrata. U svakodnevnoj je odjeći izgledao tako drugačije da ga skoro nije prepoznala. Nosio je platnene hlače i plavu prugastu majicu koja je dopunjavala njegovu tamnu puti i isticala boju njegovih očiju. U rukama je držao Lincoln Logs bubnjeve.

– Za Jeremyja, – rekao je, pružajući joj ih.

Chloe je prihvatila dar. – O, Bobby Lee, zaista nisi trebao. Jeremy, dođi vidi što ti je kupio gospodin Schuck!

Jeremy, uvijek plašljiv sa strancima, oklijevajući se približio, ali kada je vidio bubnjeve, op- rez je u njegovim očima zamijenio sjaj uzbuđenja. – Vau! – Zgrabio je ambalažu, odjurio nat- rag u dnevnu sobu i istovario sadržaj na tepih. – Hvala, šerife Schuck! Oduvijek sam htio tak- ve.

– Hej, bok, Bobby Lee! – Javila se Tracy iz kuhinje.

– Hej, tamo, Trace. – Bobby Lee je stavio ruke u džepove. Podižući jednu obrvu, upitao je Chloe: – Spremna?

Chloe je bila spremnija nego ikad. Poljubila je Jeremyja za rastanak, podsjetila Tracy da će večerati u Desert Innu te se pridružila Bobby Leeju na trijemu. Držeći ruke i dalje u džepovi- ma, silazio je ispred nje niz trošne stepenice.

– Hvala još jednom za bubnjeve, – rekla je Chloe. – Obožava ih.

– Eh, to je metoda za moje ludilo. – Držao je korak za njom na putu prema Broncu. – Mislio sam da ćeš moći više uživati ako budeš znala da se i on zabavlja.

Otvorio je suvozačeva vrata. Dok je Chloe ulazila u vozilo, bila je sretna što je odabrala od- jenuti hlače. Da bi se ukrcala trebao je veliki raskorak koji ne bi mogla izvesti graciozno i čed- no u haljini. Unutrašnjost Bronca je bila uredna i mirisala je na vinil i kožu. Dok je Bobby obi- lazio prema vozačevoj strani, ona je povezala svoj pojas.

Nema tu ničega, pomislila je dok je palio motor.

Sat i pol kasnije, Chloe se smijala samoj sebi što je bila toliko nervozna. Bobby Lee je bio ugodno društvo, gotovo stalno je tijekom obroka pričao o svojim doživljajima kao šerif. Kad se Chloe nije smijala na besmislice, onda je postavljala pitanja, iskreno zainteresirana za njegove odgovore.

– Znači, tinejdžersko je drogiranje u opadanju u okrugu Paulina?

Napunio je čaše merlotom. – Da. Oštrije je provođenje zakona, zajedno s potporom školskih upravitelja, imalo učinka. Prije dvije godine sam za posjedovanje uhitio trideset posto više ti- nejžera.

Chloe je otpila gutljaj vina. Obično joj je jedan čaša bila granica, ali on je njezinu održavao punom, i ona je izgubila pojam. Osjećala se opušteno i ugodno pripito.

Pristupio im je njihov konobar. – Desert?

Chloe je podigla ruku. – Odrezak je bio ogroman. Za mene ništa, hvala.

– I ja ću propustiti, – odgovorio je Bobby Lee.

Mladić je diskretno na rubu stola ostavio kožni omot. – Kada budete spremni, gospodine. Chloe je uzela svoju torbu. Bobby Lee je nakosio svoje oči. – Nemoj me vrijeđati.

– Prijatelji smo, sjećaš se? Ne bi ti trebao platiti cijeli račun. Ispružio je svoju veliku ruku na omot. – Ja plaćam. Molim vas.

Chloe je mogla vidjeti da je odlučan. Vratila je svoju torbu natrag na pod. – Hvala, Bobby Lee.

Nakosio se kako bi izvadio novčanik. Kreditna se kartica, koju je izvadio, zlatno sjajila na svijetlosti svijeća. Dok su čekali da konobar zbroji račune, oboje su u društvenoj tišini ispili svoja vina.

Nekoliko trenutaka kasnije, kad su se ustali kako bi krenuli, Bobby Lee ju je nježno uhvatio za ruku. – Što kažeš na sat vremena u baru? Tek je osam, a sviraju Roundersi. Odlična country-western grupa.

Chloe je zadigla svoj rukav kako bi provjerila koliko je sati.

– Što? Misliš da ja ne znam na sat? – Usmjerno ju je prema pokretnim vratima. – Mojoj vjeri se protivi da završim večer prije devet.

Još je bilo rano, zaključila je Chloe. I uživala je u country-western glazbi. OK, ali točno u devet idemo kući. U redu? Obećao si da ću se vratiti na vrijeme da pokrijem Jeremyja prije spavanja.

– Ja nikad ne kršim obećanje.

Chloeinim očima je trebalo nekoliko sekunda da se prilagode prigušenom svjetlu unutar bara. S vremenom je mogla jasno vidjeti, sjedili su za niskim stolom, skriveni u kutu. Bobby Lee je pozvao konobaricu, naručujući Chloe čašu merlota, a sebi viski. Chloe je zabrinjavalo što je on još pio kad je znao da mora voziti.

– Stvarno ne bih smjela, – protestirala je Chloe. – Obično ne pijem tako mnogo.

– Dobro ti je, – uvjeravao ju je.

Grupa je zasvirala novu pjesmu. Glazba je brujala iz zvučnika koji su bili uokolo po baru. Naginjući se bliže kako biju Bobby Lee mogao čuti, Chloe je rekla: – Dobri su!

Klimnuo je glavom, udarajući rukama u ritmu po stolu. Nekoliko se parova stapalo na plesnome podiju. Prije nego je Chloe mogla pretpostaviti njegovu namjeru, Bobby Lee ju je povukao sa stolca.

– Oh, ja...

Ignorirajući njezino odbijanje, odveo ju je na plesni podij. Okrećući ju, ovio je ruke oko njezina struka i tako ju čvrsto stisnuo da je osjetila njegovo bedro na svojoj zdjelici. Sljedeće što je znala, plesali su sving verziju sloufoksa. Da bi spasila svoje noge, Chloe ga je pratila, pitajući se je li bio svjestan gdje je trljao svoju nogu.

Počela se znojiti, ne od naprežanja nego od nervoze. Zagrljaj njegove teške ruke odveo ju je natrag k uspomjenama koje je željela zaboraviti. Kad je pjesma završila, grupa je zasvirala drugu, a Bobby Lee je nastavio plesati. Chloe se osjećala zarobljenom i sada je od srca željela da je odbila tih sat vremena u baru.

Kad je druga pjesma konačno završila, odveo ju je natrag za stol. Chloe je srknula svoje vino. On je otpio viskija, a onda pokazao konobarici još jednu rundu.

– Meni ništa, hvala. – Chloe je vratila natrag na stol svoju skoro punu čašu. – Ja sam lagana. Vjerojatno ne ću dovršiti ni ovo.

Istekom tog sata, kada su se vratili do Bronca, Bobby Lee je u očima imao sjaj koji je uznemirio Chloe. Kada ga je upitala hoće li moći voziti, odmahnuo je rukom na njezino pitanje i nasmijao se, govoreći da je on dobro. Dok je kretao s parkirišta, rekla je: – Ovo je bilo zanimljivo i zaista cijeni tvoj raniji završetak večeri.

Očekujući da će skrenuti lijevo na Shoshone Road, Chloe ga je zapanjeno pogledala kad je nastavio voziti na sjever. – Oh, Bobby Lee, promašio si moje skretanje.

Odvrnulo je radio. – Opusti se, dušo. Samo jedan mali zaobilazak.

Chloein alarm se oglasio kad je shvatila da je vozio prema rijeci. – Kasno je, Bobby Lee. Stvarno bih trebala poći kući.

Ignorirajući njezin prigovor, nastavio je voziti. Chloeini mišići su podrhtavali od napetosti kada je šumska tama zasjenila svjetla Jack Pinea. Strah joj je rastao jer nije bilo drugih automobila na State Rec Roadu, zbog čega se osjećala zastrašujuće odvojenom od drugih ljudi.

Nekoliko minuta kasnije, Bobby Lee je parkirao pokraj rijeke, ugasio motor i odvezao svoj pojas. Bez tračka svjetlosti koja bi osvijetlila unutrašnjost Bronca, Chloe je jedva mogla vidjeti njegove crte lica. Nagnuo se preko upravljača kako bi isto tako odvezao i njezin sigurnosni pojas. Onda je, bez riječi, provukao svoju ruku, stavljajući ju na pozadinu njezina vrata te ju povukao prema sebi.

– Bobby Lee, što to...

Iz grla joj se oteo uzdah, kada se njegova druga ruka ovila oko nje. Unatoč njezinoj paničnoj namjeri da se oslobodi iz njegova stiska, povukao ju je preko plastičnog pretinca između sjedišta sebi u krilo. Njegova su usta prekrila njezina, a zubima joj je razmaknuo usnice, dok je jezikom prodirao u dubinu. Na nekoliko je trenutaka Chloe zaplovila natrag u prošlost, a strah ju je skoro paralizirao.

On je bio jak. Tako zastrašujuće. A Chloeinom se uplašenomu umu činilo kao da je imao šest ruku. Bepomoćno se otimala od njega, mozak joj se sledio od šoka da se nije mogla sjetiti nijednoga pokreta samoobrane, koje ju je naučio njezin brat Rob. Čula je pucanje dugmadi, osjetila je kako se njezina svilena košulja rastvorila, a njegove su ruke bile na njoj, njegovi su prsti divlje prodirali unutar njezinih čipkastih košarica grudnjaka. Chloe je zacvilila u njegova usta, bezuspješno gurajući njegova ramena. O, Bože. On ju je mislio silovati. S guranim bokom ispod volana, nije se mogla dovoljno udaljiti od njega kako bi ga udarila koljenom u prepone.

Chloein um se zamutio od sjećanja na Rogera i kako se bepomoćno osjećala kada je nekoliko puta usmjerio svoju snagu protiv nje. Ako ništa, Bobby Lee je bio puno jači. Osjetila je vrućinu na svojim prsima. Shvatila je da joj je kidao košarice grudnjaka, a onda je popustio u pothvatu.

Krv joj je zamaglila vid. Nasilnim okretom glave, uspjela je odvojiti svoja usta od njegovih. – Pusti me, Bobby Lee!

Šakom ju je zgrabio za kosu, a na oči su joj navrle suze. Licem, koje je od njezina bilo udaljeno jedva dva centimetra, vrijeđao ju je: – Imaš nešto protiv policajaca? Bolje ti je da se lijepo ponašaš prema meni ako želiš zadržati svoj prokleti posao. Samo jedna moja riječ i možeš dati petama vjetra.

Chloe je žestoko zabila stražnju stranu svoje desne ruke u njegov nos. Progundao je i uhvatio se za lice. Iskoristila je trenutak da se otme od njega. Hvala ti, Rob. Jednom kad je bila na drugoj strani Bronca, zgrabila je svoju torbu, otvorila prozor i nimalo se graciozno izvukla iz vozila.

Tresući se od bijesa, briznula je u plač: – Nije mi baš toliko stalo do posla, idiote! Možeš to strpati negdje gdje nikad više ne će vidjeti dana!

Oporavivši se od udarca u nos, u isti je tren otvorio vrata. – A, da? – vikao je dok je izlazio. – Dobro razmisli o tome, draga. Bit ćeš u velikome škripcu kako bi nahranila dijete kada budeš na listi nezaposlenih.

Bojeći se kako biju opet mogao zaskočiti, Chloe je potrčala prema šumi. – Radije ću biti na socijalnoj skrbi nego da me dira netko kao ti!

– Dobro je jer ćeš tamo i završiti, na socijalnoj skrbi! – vikao je za njom. – Ja ne trošim sto dolara na ženu ako ne dobijem nešto za uzvrat.

Chloe nije željela gubiti vrijeme za bijeg, podsjećajući ga kako se ponudila platiti svoj račun. Kad je došla do drveća, sakrila se iza debelog drveta, pritiskujući na njega svoju kralježnicu i pokušavši smiriti disanje kako ju ne bi mogao slijediti po zvuku. Nešto za uzvrat? Čula je za muškarce koji su tako razmišljali, ali nikad nije imala tu nesreću da iziđe s jednim takvim.

– Daleko si od grada, mlada damo, – derao se.

Mlada damo. Kakva je on pompozna, šovinistička svinja bio. Trebala je slijediti svoje instinkte i otkazati izlazak.

– Ostavit ću te ovdje, kvragu. Iziđi ili hodaj, tvoj izbor. Iziđi? Bio je odvratn. Chloe je drhtala, moleći se u sebi da se vratio u Mustang i odvezao.

– Ovdje ima medvjeda i puma! – Sada je ljutnja brujala u njegovu glasu. – Ja sam od dva zla manje zlo. Dovoljno si brzo poševila Longtreeja. Zašto nisi mene?

Chloe je progutala odgovor. Bez sumnje mu je bila namjera daju razljuti kako bi mu otkrila svoj položaj.

Glas mu je postao laskav. – Hajde, Chloe. Samo sam malo bio drzak. Malo sam se napio, OK? Vrati se, bit ću pristojan, kunem se Bogom.

Baš. Ostala je na mjestu. Ako ga nije dobro opalila u nosinu, sad je bila u nevolji.

– Dobro, onda. Želiš ići pješke? Meni odgovara. – Čula je kako se vraćao prema vozilu. Vrata su se zalupila. A onda je čula: – Mobilna telefonija ovdje ne radi, usput. Uživaj u pješaćenju do kuće. Prava poslastica, ako mene pitaš.

Druga su se vrata zalupila. Trenutak kasnije, motor je Forda zatutnjao u život, a gume su zaribale po razasutome šljunku. Chloe je ostala skrivena još neko vrijeme kako bi bila sigurna da se ne će vratiti. Kad je prosudila kako je sigurna, drhtavim je rukama izvadila svoj mobitel iz torbe. Kada ga je upalila, na osvjetljenome je prozorčiću pisalo: NEMA USLUGE. Za razliku od Seattlea, Central Oregon je bio krcat mrtvim zonama gdje mobilni telefoni nisu imali signala.

– Prokletstvo! – viknula je.

Negdje u blizini čulo se glasanje sove, a onda se naglo oborila s visoke grane, ispunjavajući zrak zvukom svojih krila točno iznad njezine glave. Chloe je naglo sagnula glavu, zanjihala se na jednu stranu i ispustila mobitel. – Kvragu, kvragu, kvragu! Slabo vidljivih odsjaj mobitela spasio ju je od puzanja četveronoške kako bi ga pronašla. Zgrabila ga je, ubacila u torbu i vratila se natrag na parkiralište. U tami se svakih par koraka spoticala, podsjetivši se kako je bila negdje duboko u šumi. Ako padne i ozlijedi se, nitko osim toga idiota ne će znati gdje ju treba tražiti.

Kad je konačno bila na cesti, Chloe je torbu prebacila preko ramena i pokušala popraviti svoju košulju. Bilo je nepopravljivo. Na mjesecini je mogla vidjeti veliku, duboku ogrebotinu na svojoj desnoj dojci, baš iznad ruba grudnjaka. Zbog spoznaje kako joj je Bobby Leejev nokat zadao tu ranu, osjećala se zaraženom.

Prisjećajući se kako ju je drpao, Chloe se tresla, a trbuh joj se okretao od gađenja. Mislila je na posao. Ništa, ali baš ništa ju ne će natjerati da opet radi u istoj zgradi s njim. Možda bi ju mogao uhvatiti nasamo. Nema šanse. Tako očajnički joj taj posao nije trebao.

Stišćući svoj blejzer čvrsto uz sebe na noćnoj hladnoći, teško je hodala preko izbočina na cesti, svakim korakom sve bjesnija. Njezine su potpetice od pet centimetara bile udobne za gradske šetnje, ali nisu bile dizajnirane za seoske ceste. Stalno je nailazila na kamenje i skoro iskrenula gležanj.

Ozbiljno je imala namjeru podići tužbu. Prijetio joj je kako će ostati bez posla, nadajući se kako će ju prisiliti na seks s njim i, također, je upotrijebio fizičku silu. Ako podnese službenu tužbu, on će biti u velikoj nevolji. Ha! Možda će on biti taj koji će se naći na listi nezaposlenih.

Ta je ideja ubrzo obuzela Chloeine misli, a onda je to odbacila kao loš plan. Ako podigne tužbu, to će značiti njezinu riječ protiv njegove. On je bio službenik koji je provodio zakon, a ona je bila nitko i ništa. Koji bi joj sudac vjerovao? Nije trebala takav stres u svojem životu sada kada se činilo da ne će ispasti ništa dobro od toga.

Nije mogla ni pretpostaviti kako će zarađivati dok ne pronađe drugi posao. Uvijek može nazvati svojeg tatu, ako dođe do najgorega. Mrzila ga je tražiti da posegne u svoje umirovljeničke zalihe, ali je znala da bi to učinio ako bi njoj zaista bila potrebna pomoć. Ako dođe to toga, vratit će mu s kamatama.

Jedna je stvar bila sigurna: sutra će ujutro šerifu Langu reći što se dogodilo i bez objašnjenja dati otkaz. Ako ju itko drugi bude pitao zašto je to učinila, samo će reći kako postoje nepremostive razlike s jednim od nadređenih.

Pomisao da će biti bez primanja bila je zastrašujuća. Nakon što ju je obišao prvi nalet panike, uspravila se, izravnala ramena i izbacila bradu. Mogla je biti silovana. Ne će, ona uopće ne će cmizdriti jer nije upalilo s glupim poslom.

Sova se opet oglasila, podsjećajući ju kako je bila potpuno sama. Bolje joj je da ostane usmjerena na sadašnje probleme nego da bude opsjednuta praznim ormarićima i neplaćenim računima.

Produljivši korak, opet je iz torbe izvadila mobitel kako bi vidjela je li sada radio. Nije imala sreće. OK, dobro. Bila je mlada i u prilično dobroj formi. Ako nije mogla pozvati prijevoz, jednostavno će ga morati pregaziti.

POGLAVLJE ČETRNAEST

Ben je skrenuo lijevo na Shoshone Road tako oštro da se vrećica s namirnicama na sjedištu pokraj njega prevalila. DJ je na radiju Country Best, na frekvenciji 105.3, govorio: – A sada, dragi slušatelji, priredili smo vam serenadu Georgea Straita da ga slušate dok otkucava ponoć. Pjesma je počela, a Ben je baš počeo pjevušiti kada se pred njegovim svjetlima u daljini pojavila žena koja je hodala uz rub ceste. Najgluplje je od svega bilo što je na sebi imala sivu odjeću. Što je ona pokušavala, ubiti se?

Samo što je Ben to pomislio, žena je skrenula s ceste, preskočila preko jarka i sakrila se u gusto grmlje i nisko drveće koje je raslo s druge strane. Gledajući u svoj retrovizor, Ben ju je načas opazio sprijeda, ali ga je to natjeralo da stisne kočnicu. Chloe? Što je ona u ovo doba noći radila ovdje? I zašto se skrivala?

Boreći se s vrećicom s namirnicama, nagnuo se kako bi otvorio suvozačeva vrata. Zaključana su. Kvrugu. Otpustio je kočnicu, ubacio u prvu brzinu, uklonio kamionet na šljunčani rub asfalta, a onda upalio dugačka svjetla, usmjerivši ih prema mjestu gdje se skrivala. Nije bilo dovoljno mjesta da vozilo u potpunosti makne s prometne trake, pa je upalio žmigavce i podigao ručnu kočnicu.

– Chloe? – zazvao ju je dok je izlazio iz Forda. Nije bilo odgovora. Prišao je jarku. Uz pomoć sjaja svjetala, načas mu se učinilo kako se nešto pomaknulo u grmlju. Nakosio je svoje oči. – Chloe? – opet je rekao, pitajući se zašto mu nije odgovarala.

Uistinu se uspaničivši, Ben je preskočio preko jarka. U trenutku kad su njegove noge dotaknule tlo, ona je izvirila iz grmlja. Zahvaljujući svojem izoštrenom noćnom vidu i brzim refleksima, Ben ju je vidio kako je zamahnula granom, a onda je podigao ruku kako bi zakrilio glavu. Snažnim udarcem je prepolovila to oružje, učinivši ga beskorisnim.

Jecala je i povlačila se unatrag, skoro se spotaknula i pala kad joj je noga zapala u zapetljano korijenje. Na odsjaju svjetala, lice joj je bilo blijedo, a oči pune straha.

– Odlazi! – vikala je, uperivši prema njemu slomljenu granu. – Ozbiljno mislim. Samo se još jedan korak približi i probost ću te!

U tom je trenutku Ben shvatio kako su svjetla blještala i ona nije mogla znati tko je on. A njezina košulja, natopljena krvlju, gotovo je bila strgana s nje.

– Chloe, ja sam, Ben – rekao je. Nije se činilo da je registrirala te riječi. – Ben Longtree. Njezine su velike oči postale još veće dok se naprezala da mu vidi lice. – Ben? – drhtavo je ponovila.

Okrenuo se kako bi mu svijetlo obasjalo lice. Ona je zurila u njega. Onda je, tresući se od zakašnjele reakcije, polako odložila štap. – O, Bože, udarila sam te. Tako mi je žao. Mislila sam da je to on.

On?

– U ovo doba noći, – nastavila je, – ovdje baš i nema prometa. Mislila sam da je to on. Jesi li dobro? Jesam li te ozlijedila?

Da nije bila u stanju u kojem je bila, Ben bi se možda i nasmijao. Nevinašce nije moglo zamahnuti slomljenom granom tolikom snagom da bi mu nanijela ozljedu.

– Ja sam dobro, – uvjeravao ju je, misleći kako se to za nju nije moglo reći. Jako se tresla, a njezino je sitno lice bilo toliko blijedo da ga je to uspaničilo. Bojao se pomaknuti kako ne bi u nje izazvao strah. Njegova ga je sjena, uzrokovana svjetlošću, podsjetila kako se on njoj samo morao činiti velikim. – Pitanje je, jesi li ti dobro?

Činjenica kako nije pokušala ispraviti svoju odjeću i prekriti svoja prsa govorila je Benu kako je opasno zagazila blizu šoka. Želio joj je pomoći, ali bojao ju se dotaknuti.

– Oh, ja sam dobro, – promuklo je rekla. A onda je blesavo gledala u štap u svojoj ruci kao da se pita kako se tamo našao. Kosa joj je bila zamršena i raščupana oko lica u obliku srca, a pletenice su joj bile pune sitnih grančica i lišća. – Samo sam malo rastresena.

Ben je zaključio kako bi najbolje bilo usmjeriti se na sadašnjost, dajući joj trenutak da se sabere. – Kad sam te ugledao, imala si torbu. Znaš li gdje siju ostavila?

Okrenula se i prazna pogleda gledala okolo. – Negdje, – odgovorila je, što uopće nije bilo od pomoći.

Ben je počeo tražiti, brinući se da ne čini iznenadne pokrete. Pronašao joj je torbu, koja je ležala pod grmljem. – Evo je. – Nije bila zakopčana, pa je razmaknuo pregrade i usmjerio ju prema svjetlosti kako bi provirio unutra. Nije mislio da bi išta bitno moglo ispasti iz nje. Unutra su bili njezin novčanik i mobitel.

Održavajući razdaljinu, pružio joj je torbu. Bacila je slomljenu granu kako bi ju uzela, držeći ju ispred sebe za ručke. Ben je imao neugodan osjećaj kako bi ga opet mogla maznuti ako joj se previše približi.

Gestom je pokazao na jarak. – Dame obično idu prve, ali ovaj put ćemo promijeniti pravila, pa ću ti pomoći da ga prijedeš.

Klimnula je glavom. Preskočio je prijeko, a onda joj je pružio ruku. Nije bio siguran hoće li ju primiti, ali iznenadila ga je i provukla svoje prste kroz njegove. Stežući svoj stisak, držao ju je dok se pripremala na skok te pridržavajući od padanja kad je prešla na drugu stranu.

Prije nego ju je doveo do ceste, Ben je pogledao u oba smjera kako bi se uvjerio da nijedan automobil ne nailazi. Onda se okrenuo prema Chloe. Ona je samo stajala ondje, zureći u njega. Pustio joj je ruku, odstupivši korak, dajući joj razdaljinu za koju je osjetio da joj je bila potrebna.

– Što radiš ovdje, Chloe? – upitao je, podižući glas kako bi se čuo od motora kamioneta. Uzela je trenutak kako bi promozgala o pitanju. Ben je vidio kako je zbunjenost u njezinu izgledu nestala i pojavila se ljutnja. – Moj jebeni mobitel ne radi. Možeš li vjerovati? Nisam mogla nikog nazvati da dođe po mene.

Jebeni? Da nije bio toliko zabrinut za nju, možda bi se i nasmijao. – Obično je telefonska centrala dobra u Jack Pineu.

– Ja nisam iz Jack Pinea. Zaglavila sam na rijeci. Išla sam tom prijavom cestom koja vodi preko State Rec Rosta.

– Pješačila si? – Put je bio dug desetak kilometara. Želio je upitati kako se snašla u mraku jer je nova na tome području, ali zasad je imao puno važnijih briga, kao prvo ukrcati jednu vrlo uzrujanu damu u svoj kamionet kako ne bi uzrokovali nesreću. – To je dugačak komad.

Ben joj je opet oprezno pristupio, procijenivši njezino fizičko stanje. Nije uočio neke stvari; na njezinoj je košulji bila krv. Sada kada su bili bliže svjetlima, mogao je odrediti izvor, duboku posjekotinu, otprilike dugačku oko dva centimetra, točno iznad čipkastoga ruba njezina grudnjaka.

– Jesi li jako ozlijeđena?

– Dobro sam. – Brada joj se izbacila. – Ljuta sam, ali sam dobro.

Izgledalo mu je kao da se držala golom silom volje. Želio ju je primiti u svoje naručje. Preduhitrio ga je njezin ponos. – Uđi, – rekao je. – Ja ću te odvesti.

– Što ti radiš ovdje? – upitala je.

– Išao sam u kupovinu namirnica dok moja mama spava. Tako se ne moram brinuti za nju. Sklonio joj se s puta, otišavši na vozačev dio kamioneta. Nakon što je otvorio vrata, dvije je vrećice s namirnicama stavio na stražnje sjedište kako bi joj sprijeda napravio mjesta, a onda se odmaknuo kako bi ona mogla pristupiti vozilu bez da se osjeća ugroženom. Zateturala je prema njemu. Pogledao joj je u noge. Na svjetlu je vidio kako joj je jedna peta bila slomljena. Kada je prišla kamionetu, samo stojeći tamo kao da nije znala kako da ude u njega, Benu je lupalo srce. Uhvatio ju je za lakat i potaknuo je, rekavši: – Desno od tebe je drška.

Samo je stajala ondje. Ben je pomislio, Pa, sranje, gore je nego što sam mislio.

– Kad si se zaustavio, mislila sam da je to opet on. – Drhtavom je rukom maknula svoju kosu. – Nakon što se prvi put odvezao, zaustavio se na skretanju na State Rec Roadu i čekao me tamo u zasjedi. Na smrt sam se preplašila kad je počeo vikati za mnom. Sakrila sam se i čekala dok konačno nije odustao i otišao, ali poslije toga sam stalno očekivala da će se vratiti.

Sudeći prema stanju njezine odjeće, imala je razloga bit prestrašena. Ben se snažno ugrizao za usnu. Ruke je stegnuo u šake. Po prirodi nije bio nasilnik, ali bilo je trenutaka kada je jedino agresivnost mogla ispraviti nepravdu.

Drhtavo je uzdahnula. – Požalit će on to, pazi što ti kažem. Moje bedro sada nije zarobljeno ispod volana. – Nagnuvši se, uputila mu je gorljivi pogled. – Moj me brat naučio samoobrani. Ben nije mogao smisliti što reći, osim što mu se činilo kako ju je samoobrana iznevjerila kad joj je najviše trebala.

– Uđi unutra, OK? Na sredini smo ceste.

Na poslijetku je ušla u kamionet. Ben se pružio preko nje kako bi gurnuo vrećicu s namirnicama i uvjerio se kako joj je pojas bio svezan. Okrznuvši rukama njezin struk, ustuknula je i oprezno ga pogledala.

Nakon što joj se pridružio u kamionetu, pojačao je grijanje, ne zato što je bilo hladno, nego zato što se ona još uvijek snažno tresla. Ispustila je zahvalan zvuk i stavila svoje drhtave ruke na ventilator. – Ah, hvala, Ben. Ne znam zašto se ja toliko smrzavam.

– Žao mi je zbog malo mjesta, – rekao je Ben.

Dok se kamionet kretao naprijed, upitao je: – Jesi sigurno dobro? Trebam li te odvesti u bolnicu?

– Mislim da bolnica ne će biti potrebna.

Iako je bila u šoku, možda nije ni shvaćala koliko je teško bila ozlijeđena. Nije više vidio krvi, ali to nije značilo da nije imala još rana. – Chloe, je li te, hm, ozlijedio?

Skupila je svoju košulju. – Preživjela sam najgore. Nije me silovao, ako me to pitaš. Smjestila sam mu hrskavicu nosa u mozak i pobjegla od njega.

Ben nije shvaćao da je zadržavao dah dok on nije izjurio iz njega. – Hvala Bogu da si dobro. – Pričekao je tren. – Tko ti je to učinio, Chloe?

Ako je čula pitanje, onda ga je odlučila ignorirati. – Pripremam njegov odlazak sa scene. Nešto sporo i iznimno bolno. Imaš kakvu podmuklu ideju?

Onda je znao da će biti u redu. Povećao je brzinu, prebacivši u treću. Da, bit će ona u redu. Samo nije znao hoće li on biti dobro. Emocije su ga bombardirale poput raspršivača iz puške.

– Prije nego isplaniram čovjekovo ubojstvo, volio bih znati njegovo ime. Hoćeš li ga podijeliti sa mnom?

Dobacila mu je tajanstveni pogled. – Hoću, samo ne još. Bojim se da bi ti mogao učiniti nešto glupo.

– Ja nikad ne činim ništa glupo.

– Dobro sam. To je najvažnije, Ben. Nije bio baš tako siguran u to.

Chloe se našla zarobljenom između vrata kamioneta i vrećice s namirnicama. Promijenila je položaj, opuštena jer joj je bilo relativno udobno, osjećala se zaštićeno od hladnoga noćnoga zraka i konačno je sjedila.

– Nisam znala da u Jack Pineu imamo supermarket koji radi cijelu noć.

– Nemamo. Zatvaraju ujedan.

Chloe je zabacila svoju glavu unatrag i sklopila oči. Osjećala se neobično odvojena od stvarnosti, djelomično obvezna, iscrpljena, osjećala se sigurno. Sada kad joj adrenalin više nije skakao, shvatila je da ju je sve boljelo. Boljele su ju noge, peklo ju je u prsima, a grudi su joj podrhtavale na mjestu gdje joj je Bobby Lee zabio svoje prste. Zgrozila se zbog toga sjećanja. Odakle je on ispao, misleći da se može tako ponašati prema ženi?

– Hoćeš li razgovarati o tome? – tiho je upitao Ben.

Chloe je podigla svoje trepavice i okrenula glavu u stranu, gledajući u njega. – Sada upravo uživam grijući se. – Skoro je dodala da joj godi što je i sigurna, ali ta ju je pomisao, dolazeći kroz splet zbrkanih percepcija, činilo se, plašila. Još uvijek je jako malo znala o Benu. – Hvala što si me povezo.

Na zelenom odsjaju kontrolne ploče, njegovo se oštro isklesano lice sjajilo poput suhe hras-tovine ulaštene do visokoga sjaja. – Nema na čemu, – odgovorio je, a glas mu se snizio. Nedu-go nakon toga, skrenuo je na njezin kolni prilaz, ugasio motor i svjetla. Iznenada se u tišini njegov glas ovio oko nje poput toploga dima, kad ju je opet upitao: – Hoćeš li sigurno biti do-bro?

Tresući se, Chloe se nasilu nasmijala. – Bila sam na samome rubu. Ne mogu baš reći da sam dobro. Sutra ću se osjećati bolje. A sada idem ravno do ormarića s vinom. Bit će mi bolje od još jedne čaše merlota.

Htjela je otvoriti vrata, kad ju je uhvatio za ruku. U istome je trenu poskočila, iako je regis-trirala koliko je njegov stisak bio nježniji u usporedbi s grubim pritiskom Bobby Leeja. – Mo-raš srediti svoju odjeću i kosu prije nego uđeš unutra, – podsjetio ju je. – Ne želiš da te Jeremy ili dadilja vide takvu.

Chloe nije ni pomislila na to, što joj je jasno predočilo da to uopće nije zbiljski uzela u ob-zir. Tracy će vrlo kasno stići kući, a njezini su roditelji vjerojatno bili zabrinuti. Morat će naz-vati Franka i Mary Kay, a onda odvesti djevojku. – Sumnjam da je Jeremy još budan, ali u pra-vu si. Ne želim da me Tracy vidi ovakvu.

Zabacila je kosu, nespretno rukujući svojom košuljom. – Beskorisno. Možda mogu skupiti jaknu i šmugnuti pokraj nje u spavaću sobu prije nego me vidi.

Ben je uzdahnuo na tu ideju i nagnuo se kako bi otvorio pretinac za rukavice. Prekopavši po neredu, pronašao je veliku zihericu. Bez traženja dopuštenja, skupio je prednji dio njezine ko-šulje, provukavši jedan prst s unutrašnje strane kako ju igla ne bi ubola. Chloeina prsa su se podigla, čineći njezino disanje iz glasnica promuklim. Došavši tako blizu Bobby Leejevu na-padu, dodir drugoga muškarca bio je uznemirujući.

– Polako, – progundao je. – Nisam drzak, samo pokušavam popraviti štetu. – Na priguše-nome se svjetlu vidio smiješak s odsjajem njegovih bijelih zubi. – Samo se opusti.

Chloe je to, čak i pod najboljim okolnostima, bilo lakše reći nego učiniti. Njegovi teški zglobovi lagano su okrnuli njezina podrhtavajuća prsa. Iznenada se umirio, a njegov se blista-vi pogled zadržao na njezinu. Toplina njegove ruke širila se preko njezine kože dok joj nije postalo gotovo vruće, a trnci su prolazili kroz nju, odnoseći bol. Bio je to najljepši osjećaj, kao da sunce sja unutar nje. Kad je došla k sebi, Chloe je bila iznenađena. Fizički ju je kontakt tre-bao uznemiriti. Premda, neobično, sada se nije osjećala ni uplašeno niti nervozno. Umjesto toga se sada osjećala predivno opuštenom i žudjela je za tim da se nasloni na njega. Lagano se osmjehnuo dok se odmicao.

– Sada kosa. – Okrenuo se bočno i iz stražnjega džepa svojih traperica izvadio češalj. – Pog-ledaj u mene.

– Ja ću to srediti.

Stavio je prst pod njezinu bradu. – Znam, ali još uvijek se malo treseš.

Napao je njezine zamršene kovrče, vodeći brigu da ju ne počupa kada bi zub češlja zapeo među njima. Njegova je nježnost djelovala na njezinu ispaćenost poput melema.

– Sviđa mi se tvoja kosa, – prošaptao je. Usta su mu se skupila u kutu i čak je i na slaboj mjesečini vidjela svjetlucanje u njegovim očima. – Sve te kovrče, mislim, i ta boja užarena bakra, kada sunce prodre u nju. Moja je crna bez sjaja i ravna poput daske.

Chloe je mislila da je njegova kosa bila lijepa; blistava, crna kao ugalj, sjajila se poput poliranoga vulkanskoga stakla.

– I meni se sviđa tvoja put. Prestao je s češljanjem, osmjehnuvši joj se. – Da smo se bar sreli prije sto i pedeset godina, naglo bih te podigao, prebacio preko svojeg konja i odjahao s tobom u zalazak sunca.

Chloe ga je mogla zamisliti; veličanstveno crn i jak, ne nosi na sebi ništa osim hlača od jelenje kože i mokasina, a mišićava su mu prsa isprugana ratničkim bojama. – Ja bih bila zarobljenica koja ne surađuje.

Prepustio se tomu pod izlikom popravljanja njezine kose te joj podbočio bradu rukom. – Ipak, lijepo za vidjeti. I vrijedno nevolje, mislim.

Chloe se nikad nije uplela u tako luckast razgovor. – Ti zaista jesi pomalo lud, Ben Longtre.

– Možda i jest tako. Vjerojatno jest. Sigurno ću sutra poželjeti da nisam to učinio.

Chloe je znala da će ju poljubiti. Nije bila sigurna kako se osjećala zbog toga. Vrećica mu je s namirnicama, koja mu je bila na putu, oduzela trenutak u približavanju prema njoj.

– Ben? – prošaptala je.

Njegov jedini odgovor bilo je: – Hmm?

Chloe se nije mogla sjetiti što je mislila reći. Onda je glasom koji je zabrujao u tami rekao: – Nemoj biti nervozna. Nikad te ne bih povrijedio.

– Znam. Samo sam...

– Samo si što?

Njegovo joj se tamnoputo lice približilo. Dah mu je lebdio preko njezina obraza, slabo mirišući na kavu i mentol, što je bila ugodna kombinacija. – Ja ne... prošla je već godina i pol. Nisam sigurna da se sjećam kako.

Nasmiješio se. – To je poput vožnje bicikla.

– Zadnji put kad sam vozila bicikl, pala sam i ogulila koljena i laktove.

– Ah, ali ovaj put imaš mene da te pridržim.

Polako, vrlo polako, nagnuo je svoju tamnu glavu i prešao svojim usnama preko njezina obraza. Zbog tog joj je milovanja zastao dah, i zaboravila je na sve nauke. Iznenada je sve što je mogla vidjeti, sve što je mogla osjetiti bio ovaj čovjek, a misli su joj se raspršile poput pljeve na vjetru.

Osjećala se... oh, Chloe nije to znala opisati. Prekrasno. Zbog Bena se osjećala prekrasno. Kada su im se usne konačno dotaknule, stopile su se u poljubac, a njezine su ruke pronašle put do njegovih ramena gdje su mu se mišići zamamno napinjali. Sada je bio tako nježan.

Koristeći vrijeme, lagano joj je grickao usta, kušajući ju kao da je bila rijetka poslastica. Chloeine kosti su podrhtavale i samo što nije pokleknula kada se stao odmicati. Kasnije je pogledao u nju, a izraz lica mu je bio nježan. – Kada budeš išla spavati, – prošaptao je, – ponesi u svoje snove uspomenu na ovo. Pokušaj zaboraviti što se ranije dogodilo.

Tada je shvatila da je znao kako je bila daleko uzrujanija zbog incidenta nego što je dala naslutiti. Dirnulo ju je to što se brinuo, ali nije bila iznenađena. Brzo je došla da zaključka kako su Benovi osjećaji bili duboki i kako je on bio osjećajan na načine na koje većina muškaraca nije bila.

Na tu je pomisao Chloe doživjela duševni slom. Nije si mogla dopustiti da počne mariti za njega. Kada ju je to snašlo, još je uvijek jako malo znala o njemu, a on se nije činio sklonim ispraviti tu situaciju tako da podijeli informacije o sebi.

Posegnula je za kvakom na vratima. – Hvala na prijevozu, Ben. Bila sam malo predaleko od kuće nego što sam mislila kada si me pokupio.

– Pripazi se, – nježno je rekao. – I nemoj se opterećivati dolaskom sutra ujutro na brežuljak. Naspavaj se i odmori. Ono što ne uspijem napraviti ujutro, možeš ti dovršiti poslijepodne. Klimnula je glavom i otvorila vrata. – Prihvatit ću to. San sada zaista zvuči kao nešto zaista dobro.

Nakon što je izišla iz kamioneta i zalupila vratima, on se odvezao s kolnoga prilaza. Chloe je stajala ondje kako bi gledala za njim dok joj nije nestao iz vida, ali on je ostao na cesti, čekajući dok ne bude sigurno otvorila vrata. Smiješila se dok je žurila uza stepenice. Možda nije znala što bi joj se sve svidjelo kod Bena Longtreeja, ali u jedno je bila sigurna: On se nikad prema njoj ne bi ponašao na način na koji se Bobby Lee večeras ponašao prema njoj.

Ben je vozio brzo i ludo preostali dio puta prema kući, ne obazirući se kada bi kamionet udario u rubnike i skoro izletio s ceste. Bio je izvan pameti i izgubio je pojam o brzini. Na početku, sve što je želio bio je seks, prokletstvo... obostrano ugodan i jednostavan seks. Sada se približio, sada stvari više nisu bile tako jednostavne.

Nastavio se podsjećati kako u tome nije bilo budućnosti i kako će ga osjećanja za Chloe samo povrijediti, ali srce ga nije slušalo. Zašto sam ju kvragu poljubio? Sada kada ju je okusio, čeznuo je za još. Morao je razbistriti glavu. Da nije, prokleta će brzo zaglibiti, a onda ne će biti povratka.

Nan je bila budna i motala se po kuhinji kada je Ben ušao u kuću. Žonglirajući s vrećicom s namirnicama, prekoračio je sigurnosnu konzolu kako bi ugasio alarm koji je uvijek namještao kada bi ju noću ostavljao samu.

– Bok, – rekao je dok je ulazio u kuhinju. Diablo mu se približio kako bi ga pozdravio. Ben je stavio vrećice na pult i sagnuo se kako bi pomilovao vuka po glavi, dok je pogledom obuhvaćao što je majka radila. – Mama, znaš koliko se brinem kada uključuješ pećnicu. Dopusti da razvrstam stvari, pa ću napraviti kakao.

Nan se odvukla do stola i sjela. Očima je pratila Bena dok je brzo praznio vrećicu s namirnicama. Kada se okrenuo kako bi dovršio njezin topli napitak, rekla je: – Nešto te muči. Ben ju je iznenađeno pogledao. Nikad ga ne bi smelo kad bi se njezina svijest iznenada prebacila. – Ne baš.

– Sjećaš me se? Ja sam ti majka. Znam kad si uzrujan. Ben je zaključio da je u tome bilo puno istine. Pokucao je žlicom po rubu šalice i ostavio ju na pultu. – Lijepa haljina.

Nan se osmjehnula i odmahнула rukom na pretjeranu šalu. – Nemoj me zbunjivati.

Modrina joj je njezine haljine nadopunila oči. Još je uvijek bila ljupka žena, mislio je Ben. Ponekad kad bi ju promatrao, ali stvarno promatrao, pitao bi se kako ju je njegov otac mogao godinama zlostavljati. Nažalost, Hap je to radio, i nekoliko joj je puta slomio srce. U jednome je trenutku skoro izgubio njezinu ljubav. Kakva šteta. Ben bi dao svoju desnu ruku kad bi imao ženu koja bi ga tako voljela.

– Što te muči? – upitala je.

Mlijeko je počelo ključati. Ben ga je opet promiješao, maknuo s vatre i ulio u šalicu koju je majka ostavila na radnoj plohi. – Izvolite, madam. Želite li još nešto?

– Ovo je dovoljno. Hvala. A sada odgovori na moje pitanje.

Ben je usmjerio svoju pozornost na pripremanje večernjega obroka za Diabla i Methuselaha. – Nisam uzrujan, samo iscrpljen. Ranije ću poći na spavanje i večeras zaboraviti na posao.

– Učini to, onda. Otkad nisi spavao cijelu noć?

– Izgubio sam ritam.

Okretala je šalicu u svojim rukama. – Brinem se za tebe.

– Aha, pa, nazire mi se posljednji rok. Sada se baš i ne mogu izvući iz toga. Operacija mi je na medvjedu danas oduzela veliki dio vremena.

– Kako mu je? Što misliš, hoće li preživjeti?

– Izvadio sam metak i stavio ga pod jake antibiotike. Oporavit će se. Bio je to grozničav dan. Klimnula je glavom. – Stvorio si pogrešan dojam o Chloe. – Kada ju je Ben zbunjeno pogledao, nasmiješila se. – Ne će te predati. Dokazala je to, zar ne?

– Nisam više zabrinut hoće li me predati, mama.

– Što je onda?

Ben je zatvorio ladicu s mesom. – Koliko, eventualno, mogu imati divljih životinja? Smišljaj odgovore i dosad ih je ona prihvaćala. Ali ne će mi proći izgovor za odrasla crnoga medvjeda.

– Pa, odugovlačiš gradnju vlake za vuču i vučeš jasnika gore u kavez? Zašto joj jednostavno ne kažeš istinu?

Ben je nešto stegnulo u prsima. Izbjegavao je susret s majčinih očima.– Istinu? Jednom sam pokušao. To mi je uništilo brak i skoro me strpalo u zatvor do kraja života. To je bila teška lekcija, ali sam ju dobro naučio. Svakako je najbolje da neke stvari zadržim za sebe.

– Chloe nije Sherry, Ben. Ona ima zlatno srce.

– Možemo li razgovarati o nečem drugom?

– Imaš prekrasan dar, Ben, ne nešto čega se trebaš stidjeti. Mogu razumjeti da ne želiš da to bilo tko zna, ali Chloe je postala dobra prijateljica. Ona nikomu ne će reći.

Ben je podigao ruku. – Mama, volim te, ali prešla si granicu. Kraj razgovora, u redu?

Nakon što je odvezla Tracy, Chloe se vratila kući, natočila si čašu vina i otišla u kupaonicu kako bi dezinficirala ranu na svojim prsima. Kad je pronašla peroksid, otkvačila je svoju razderanu košulju, skinula svilenu tkaninu i sledila se na trenutak. Gdje je bio prorez? Žmirkala je, misleći kako je možda bila previše iscrpljena, pa joj se vid zamutio. Ali unatoč pobilžemu pregledu, ondje nije bilo ničega osim mrlje osušene krvi. Okrenula je košulju, misleći kako je možda bio na drugoj strani prsa. Ništa.

Zbunjena, prstom je dotaknula crtu ma svojoj koži. Onda je odmaknula čipkaste košarice svojega grudnjaka kako bi provjerila unutra. Obje su njezine dojke izgledale savršeno dobro, čak još više začuđujuće, nisu ju više boljele od nasilna kopanja Bobby Leejevih prstiju. Kako čudno.

U redu... ali odakle se stvorila krv? Podigla je bradu kako bi provjerila vrat. Ništa. Svukavši sve sa sebe, obuhvatila se za struk kako bi ispitala sve dijelove svojega trupa. Na njoj nije bilo nikakva znaka, čak ni modrice.

Prisjetila se kako je Ben pritisnuo svoju ruku na nju; goruća je toplina lagano prošla kroz nju. Žar i bol u prsima tada su nestale. Što si ja mislim?

Morala se uhvatiti za nešto. To je bilo savršeno racionalno objašnjenje. Ogrebotina, ili ono za što je mislila da je ogrebotina, nije bilo ništa više nego krvava mrlja koja je bez dvojbe nastala od Bobby Leejeva nosa kad ga je udarila. Raskrvarila je idiotu nos.

Nacerila se na svoj odraz. Izlaz, Chloe. Njezin bi brat Rob bio tako ponosan na nju. Daleko koliko je otišlo, ona je bila prilično ponosna na samu sebe. Eto ti na, majmune.

To je bilo toliko dobro da je skoro žalila što ne će ići sljedeće večeri na posao kako bi to mogla reći Bobby Leeju u lice. Dobra večer, šerife Majmune. Umišljam li si ja to ili je tvoj nos malo nabubrio?

Chloe je ispuštila uzdah žaljenja. A dobro. Brzo se spremila. Ugasila je svjetlo u kupaonici i cijelim se putom do spavaće sobe smješkala. Krvarenje iz nosa. Zamisli to. Dvapat će razmisliti prije nego će opet nešto pokušati s njom.

POGLAVLJE PETNAEST

Ben je rijetko pio, ali te je večeri napravio iznimku. Nakon što si je ulio mjericu viskija iz boce koja je ostala iz zalihe Hapa Longtreeja, otišao je u dnevnu sobu sjesti pokraj kamina. Dok je otpijao prvi gutljaj pića, mislio je na Hapa.

Od mirisa mu se toga pića skoro okrenuo želudac. Zgrožen sjećanjima koja su ga preplavljivala svakim gutljajem, Ben je ostatak sadržaja čaše istresao na vatru. Momentalno je pucketa-nje vatre osvijetlilo cijelu sobu, a platneni ga je odsjaj podsjetio na Chloeinu kosu.

Ben je prizvao sliku njezina lica, u sebi skiciravši njezine nježne obraze i kosinu male brade. Naročito je volio njezine oči koje su većinom bile velike i oprezne. A u tome je bila glavnina njegovog problema, zaključio je. Bilo je teško intenzivno nešto potencirati kad se ona, očito čak i više nego on, bojala osjećaja koji su bujali između njih.

Prisjećao se kako su njezine usne bile slatke i drhtave kad ju je poljubio. Donja joj je usnica bila lagano nabubrena, vjerojatno od ugriza zubi toga drugoga muškarca. Taje pomisao u Bena uzrokovala stiskanje šake i želju da samo pet minuta bude nasamo s tim gadom. Chloe je bila ustrajna u skrivanju muškarčeva imena. Bio je ubojita raspoloženja, sva su njegova pacifistička uvjerenja bila nadvijena snažnim zaštitnim čkim osjećajima.

Uzdahnio je i zabacio glavu te slijepo zurio u plafon. Kada je njegova majka nekoliko trenutaka kasnije ušla u sobu, pretvarao se da spava. Večeras više nije bio raspoložen za razgovor s njom.

Nan je došla iznad njega kako bi ga lagano dotaknula po kosi. Skoro se osmjehnuo kada je provjerila njegovo čelo kako bi vidjela ima li vrućicu. Nije bilo važno koliko je zbrkan bio njegov život, neke se stvari nikad nisu mijenjale, a jedna je od njih bila njezina ljubav. Priznati to, ponizilo bi ga, ali se često osjećao poput izgubljena djeteta kada bi ona postala dezorijentirana i ne bi ga prepoznala. To ga je ispunilo užasnim osjećajem gubitka i bojazni jer je duboko u sebi znao kako će uskoro jednoga dana ona otići i više se nikad ne će vratiti.

Da je njegov život bio normalan, pomisao na gubitak svoje bolesne majke možda ga ne bi činila tako lišenim. Ali u tome je bila stvar. On nije bio normalan i odavno je prihvatio da nikad ne će ni biti. Drugi su se ljudi zaljublivali i gradili svoje živote odvojeni od svojih roditelja, ali Ben se više tomu nije ni nadao. Četrdeset godina kasnije, on će biti oduzeti, slabašni starac, izoliran na brežuljku sa životinjama kao jedinim društvom. Ondje ne će biti žene sijede kose koja bi uvečer sjedila pokraj njega na trijemu i prisjećala se dana koji su prošli, niti djece koja bi nagrnula kući na praznike, a ni unučadi koja bi ga tješila u njegovoj starosti.

Uskoro, kad bude izgubio svoju majku, izgubit će i posljednju sponu s obitelji. Njegova sestra Karen sada ima svoj vlastiti život; onaj koji se jako borila izgraditi. Ben je rijetko viđao i nju i njezinu djecu. Imao je osjećaj kako je to bilo smišljeno izbjegavanje, ali nije krivio Karen zbog toga. Njezine su uspomene na djetinjstvo bile jednako neugodne kao i njegove. Recimo da je Hapova zloba većinom bila usmjerena protiv Bena, ali ni Karen se nije baš izvukla, a niti njihova majka.

Misleći na to, Ben je posegnuo za majčinom rukom. Maknuvši ju sa svojeg čela, poljubio je njezine prste. Osjećaj ga je krhkosti njezinih kostiju stegnuo u prsima. Ona je utjelovljenje kontrasta. Kao malo dijete, tisuće joj je puta poželio stati na stranu, ali Nan to nikad nije htjela dopustiti. Ostajala je odana čovjeku kojega je voljela, čak i kad je njegov um bio toliko pomućen od pića daju nije mogao ni vidjeti.

Neki će ju ljudi možda obilježiti kao kukavicu što nije stala u zaštitu svoje djece, ali Ben nikad ne će. Puno se puta postavila u težak položaj, primajući udarac Hapova bijesa dok se on skrivao u ormaru s rukama preko glave kako ne bi čuo užasne zvukove. Kasnije, kada je odrastao, zauzeo je svoj stav i radije sam primao udarce nego da vidi majku ozlijeđenu. Ali, čak ni tada nikad nije zaboravio mnoge trenutke kada ga nije zauzimao.

Hrabrost je bila riječ s bezbroj značenja. Chloe je imala veličanstvenu snagu i odlučnost koje su bile vidljive svima koji su ju poznavali. Žena poput Nan Longtree u usporedbi s njom činila se blijedom i plašljivom. Ali unatoč svemu tomu, Ben se divio svojoj majci. Nan je bila žena hrabra na svoj način te je davala sve najbolje od sebe. Kada bi Ben počeo osjećati gorčinu jer njezino najbolje nije bilo dovoljno dobro, samo bi se prisjetio bezbrojnih ozljeda koje je pretrpjela za njegovo dobro. Kako bi mogao zamjerati nekomu tko je uvijek i iznova dokazivao da ga voli više i od sebe?

– Volim te, mama.

Provukla je svoje prste kroz njegove. – Znam, – prošaptala je. To sve govori, pomislio je Ben.

Pretvarao se da je ponovno zaspao, a njegova je majka, kako se i nadao da hoće, to shvatila kao znak da ode. Otvarajući svoje trepavice, gledao je za njom dok nije nestala u dubokoj tami. Da, daleko drukčija od Chloe, pomislio je.

A otkad je Chloe Evans njemu postala zlatni standard žene? Ben je promatrao mjesečeve zrake koje su sjale kroz prozor, predočujući si sjaj njezine kose. Nije bilo bitno gdje bi njegov

um odlutao, uvijek bi se vraćao na nju. To ga je zabrinjavalo. I plašilo. Možda bi trebao prihvatiti majčin savjet i biti iskren s njom što se tiče svega. To će ju otjerati i skončati ovo ludilo jednom zauvijek.

Razmišljanje je o tome zadalo Benu glavobolju. Trljajući svoje oči i ljuljajući se u naslonjaču, snagom volje se želio odvesti u to sjenovito, polusvjesno stanje s one strane sna, opuštenoga tijela i uma. Možda zato što je baš razmišljao o djetinjstvu, u podsvijest su mu ušetali prizori njegova oca. Hap, koji tetura po kući kasno noću s polupunom bocom jeftinoga viskija koja mu je visjela iz ruke. Hap, koji baca sa štednjaka hladnu zdjelu sa špagetima i urla na Nan jer ga u ponoć nije dočekao topao obrok. Hap, koji ujutro stoji na trijemu, užasno mamuran i bijesan od viskija, puca u životinje koje su preko noći dolutale u dvorište.

Kako su te uspomene zaposjele Benove misli, premjestio se i polako ponovno izronio u potpunu svjesnost. Čak i budan, osjećao se jezivo. Cilj je njegova oca poslije noći teškog opijanja bio jadan, a njegove s nesretne mete često bježale u obližnju šumu kako bi podnijele laganu, bolnu smrt. Benu je preostajalo da ih kasnije potraži i pokuša im pomoći. Nažalost, njegov je dar za izlječenje uvijek imao svoja ograničenja. To je bila njegova nemoć da pomogne tolikim životinjama koja mu je stvorila san da postane veterinar.

– Kvrugu, bijesno je promrmljao, želeći otjerati uspomene.

Spuštajući noge na podnožnik, sjeo je na rub naslonjača, laktova podbočenih na koljena, s glavom u rukama. Tijekom nekoliko prošlih tjedana, s toliko puno ranjenih životinja koje su ga tražile, Ben je više puta pomislio kako proživljava neku vrstu čudnoga ponavljanja svojeg djetinjstva. Znao je da je to bilo ludilo. Ali ponekad se nije mogao otresti osjećaja kako se njegov otac diže iz groba.

U jednu je ruku Ben znao da je to bilo nemoguće. Hap je bio mrtav, za ime Božje. Nije on mogao biti odgovoran za to. A opet, slučajnosti se nisu mogle ignorirati. Svaki put kada bi Ben pronašao ranjenu životinju, vraćao bi se u prošlost i sve što je činio, sve što je mislio, činilo se sablasno istim, kao da se zadnjih dvadeset godina nisu ni dogodile, a on je opet bio dječak koji je pokušavao popraviti štetu koju bi činio njegov otac.

Definitivno to nije Hap ranjavao životinje; Ben je to znao. Ali nije li to mogao biti netko drugi tko je znao za te incidente i namjerno ih ponavljao kako bi se Benu osvetio za nešto? Sve su životinje bile ranjene u blizini njegove kuće. Netko je, čini se, htio da ih Ben pronađe.

Ben je naučio na to. Što je više mislio na to, to je više bio siguran kako je samo slagao dijelove slagalice. Imao je užasan osjećaj u vezi toga. Svi su znali što on osjeća za životinje. Koji bi način da ga se rani bio bolji od toga da progone ono što je najviše volio? A sada, kao odgovor na sljedeće najočitije pitanje, tko je bio taj koga je znao, a tko ga je toliko mrzio? Bobby Lee Schuck.

Napravivši stanku, zamišljeno je zurio u vatru. Navrle su mu skoro zaboravljene uspomene na Bobby Leeja koji je nasrnuo na njega u šumi, dok je on pomagao ranjenomu kojotu. U to je vrijeme on imao oko četrnaest godina, Bobby Lee je bio godinu stariji. Bobby Lee mu je s gađenjem svašta dobacivao i smijao mu se što je bio tako meka srca. U to su se vrijeme dijelile nagrade za kojote.

– Svaka bi ga normalna osoba uzela za uši i pokupila svojih deset dolara, – podrugljivo je dovikivao Bobby Lee. – Ali ne i šonjo Ben. I kladam se da je tvoj otac taj koji ih je ranio! Ben je skočio na svoje noge, dovoljno ljut da zaboravi sve čemu ga je učio njegov djed. – Odlazi, Bobby Lee! – vikao je. – Nedoizvoljeno si ušao na Longtreejev posjed.

– Da, to ti kažeš, ali pravi Shoshonei nisu vjerovali u posjedovanje zemlje.

– Kako ti to znaš?

– Pa znam čitati, glupane. Znam puno stvari o njima. Shoshonski su ratnici mogli imati nekoliko žena. Jesi li to znao? I automatski su bili vjenčani sa svakom ženom koju bi uzeli. Svadbena je ceremonija, koja je slijedila poslije toga, bila samo reda radi, a ratnikov je prvorođenac uvijek bio prvi, bez obzira tko je bila njegova prokleta majka. – Bobby Lee je uperio prst u Bena i opet mu se ismijavao. – Kao što se i tvoj otac ševi okolo, ne govoreći koliko djece ima u

Jack Pineu. A po shoshonskome zakonu, svako od njih ima jednako pravo na njegovo prezime kao i ti!

– Gubi se odavde! – vikao je Ben.

– Tko će me otjerati? Siguran sam da ne će šonjo kao što si ti. – Kojot je upravo tada zapao u smrtne muke, potaknuvši Bobby Leeja da mimikom oponaša trzanje mišića. – Oh, vidim li ja to suze? Jadni kojot će umrijeti. Gdje je sada tvoja shoshonska čarolija, tupoglavče? Jesi li zaboravio ponijeti liječničku torbu tvog djeda?

Ben se tresao kad se osvijestio od tih uspomena. Zatvorio je oči, želeći ublažiti svoj bijes, ali je prošlo puno dok je to uspio.

Sljedećega se jutro Ben, trznuvši, probudio na zvuk svoje majke. Žmirkao je i trljao svoje oči, pitajući se zašto mu je sunce udaralo u lice. Rijetko je spavao po danu. Ustvari, zadnjih je nekoliko tjedana jedva uopće spavao.

– Bio si toliko iscrpljen da si zaspao u stolcu, – grdila ga je Nan. – Čuješ li me. Ne bi li se bolje odmorio u krevetu kao svaka druga normalna osoba? Ali, ne, imaš rokove. Kao da si napravio nekakav posao, cijelu noć si sjedio.

Ben je zijevao i protegnuo svoja ramena dok se ustajao. – Mama? – Škiljio je kako bi ju bolje vidio. Kada je vidio da je na sebi imala traperice i čizme, rekao je: – Koliko je sati?

– Pola osam. – Pokazala je na prozor iza njega, koji je bio obasjan jutarnjim suncem. – Vani je tako prekrasno. Pomislila sam kako bih mogla malo prošetati.

Ben je opet protrljao svoje lice. Prošlo je sedam? Morao je ići provjeriti medvjeda i pobrinuti se za druge životinje u spilji. Sada mu je bilo drago što je rekao Chloe da prespava tu smjenu i preskoči svoj dolazak toga jutra. Toliko je kasnio da nikako ne će uspjeti otići odavde prije osam, a nije želio objašnjavati kamo ide.

– Prošetati? – Pokušavao je razbistriti glavu kad se susreo s majčinim zabrinutim pogledom. – Sigurno ćeš ostati na posjedu?

– Naravno. Ići ću do brvnare. To je otprilike onoliko koliko me uopće više ove stare umorne noge mogu i nositi. – Nan je provukla svoje prste kroz njegovu kosu. – Barem ćeš se ti odmoriti, pa makar i u stolcu. Pretpostavljam da je bolje i tako nego nikako.

Ben je prigušio zijevanje. – Povedi Diabla sa sobom, može? – Kadgod bi se Nan uputila iz dvorišta, Ben bi poslao psa s njom. Ako bi se slučajno Nan zbunila i izgubila, vuk bi ju doveo kući, ili bi barem pokazao Benu gdje je ona. – Ne sviđa mi se da ideš sama u šetnju.

– Diabla je dobro društvo za šetnju. Rado ću ga povesti. – Krenula se okrenuti, a onda je zastala. – Odmorit ću se prije nego što se budem vraćala nazad. Ako me ne bude bilo duže nego ti misliš da bih trebala biti, nemoj se uzrujavati.

Do brvnare je bilo samo nekoliko stotina metara. Ako se i bude odmarala, vratit će se prije nego on bude spreman za polazak do spilje. – Ja se idem otuširati. – Ustao se i poljubio ju u obraz. – Doručkovat ćemo kad se vratiš. Nešto lagano jutros. Kako ti zvuči zobeno brašno?

– Fino. – Nan je puknula svojim prstima. – Idemo, Diablo. Ovoj ludoj starici nije dopuštena šetnja bez pratnje.

Ben se nasmijao i protresao glavom. Ovog je jutra njegova majka bila u dobrome stanju. Rijetka su bila lucidna razdoblja koja su trajala tako dugo. Sinoć se osjećala prilično dobro, a to je jutros još uvijek trajalo. To je bilo lijepo, a on se osjećao kao da mu se majka vratila. Petnaest minuta kasnije, Ben je začuo glasove kad je izišao ispod tuša. Naćulio je uši i poslušao na trenutak, a onda se mogao zakleti dok se brisao ručnikom. Chloe. Rekao joj je da ovoga jutra ne mora dolaziti, ali to je definitivno bio njezin glas.

Na brzinu je odjenuo nešto odjeće na sebe i nije mario što se nije obrijao. Jedna od povlastica što je bio Indijanac je bilo to da je imao slabu bradu i uopće malo dlaka na tijelu.

– Oh! – Chloe je zateturala dok se zaustavljala kad joj se on pojavio iz glavne spavaonice izravno na putu. U svojim je rukama držala svežanj prijave posteljine. Njezina je kosa, svezana u divlji, kovrčavi konjski rep, izgledala ugodno zamršeno i činila je u čovjeku da ju poželi još više zamrsiti. – Preplašio si me. Vidjela sam ti mamu usput. Pretpostavila sam da si izišao s njom.

Pokazao je na svoju mokru kosu. – Poslao sam Diabla s njom.

Lagano se zarumenila u obrazima. – Pa. – Osmjehnula se i slegnula ramenima. – Bok.

Jeremy se pojavio u hodniku i kad je ugledao Bena, pojurio je prema njemu. Zaustavio se kod Benovih nogu. – Tu si!

Ben se nasmijao, uzeo dijete u ruke i podigao u zrak. – Ja živim ovdje. Čemu iznenađenje? Jeremy je stavio svoje ruke na njegovo lice. Od tog osjećaja djetetovih malih prstiju na svojim obrazima, Benu je jače zakucalo srce. Dok ga je spuštao, uhvatio je dječaka za prsa kako bi ga nakratko zagrljio. Nikad u Benovu pamćenju nije nijedan zagrljaj bio tako ispravan.

– Nedostajao si mi, – prošaptao je. Jeremy mu se objesio o vrat. – I meni. Ben je uvukao bradu kao da se začudio. – Sam si sebi nedostajao?

– Ne! – Jeremy se nacerio. – Ti si mi nedostajao!

Ben je spustio dijete na noge. Chloe je još uvijek stajala na mjestu, držeći prljavu posteljinu podalje od sebe, ruku čvrsto omotanih oko nje da su joj se vidjeli bijeli zglobovi. Jednim pogledom na njezine ruke, Ben je znao da je to za nju bilo jednako teško kao i za njega; i da on nije bio jedini koji je bio zbunjen osjećajima između njih.

Neobično, vidjevši oklijevanje u njezinim velikim smeđim, očima osjećao se hrabrijim. Dotaknuo je Jeremyja. – Tvoj psić bi mogao u šetnju. Uzica visi na vješalici na ulazu. Samo ga dri na trijemu kako ne bi pokupio neke bacile.

Jeremy je odjurio poput metka.

Chloe je pokazala na posteljinu. – Krenula sam odnijeti ovo na pranje.

Ben je zakoraknuo u stranu kako bi mogla proći, a onda ju je slijedio. To nije bilo pametno. Ali on se više nije mogao pretvarati kao da se sinoć ništa nije dogodilo kao što nije mogao poricati svoju shoshonsku krv. Morao je razgovarati s njom. To nije bila odluka. To je bio izbor. Jednostavno je morao.

Kada su ušli u prostoriju s aparatima, postavio se na vrata kako ona ne bi mogla pobjeći i promatrao ju dok je stavljala posteljinu u perilicu. Znala je da je bio ondje. Njezina su uznemirenost i nervozni pokreti bili jasan znak.

– Kako si jutros? – upitao je.

– Oh. Dobro sam. Spavala sam kao malo dijete.

Ben ju je promotrio. Nosila je uske plave traperice koje su pružile potpuno novu definiciju izrazu popunjena. Njezin je zeleni pleteni top imao kuglice na izrezu oko vrata, koji je otkrivao gornji dio izbočina njezinih prsa, zbog čega je on bio sretan jer nije tog jutra vidio nijedan ožiljak. Bila je predraga da bi bila okaljana. Prokletstvo, sviđalo mu se kako je izgledala.

– Nešto nije u redu?

Proučio je njezine široke smeđe oči. Davale su joj nevin izgled, ali on se nije dao prevariti. Dobro je znala što nije bilo u redu. Ili preciznije, što jest u redu, naime praktički sve. Obično kad se dvoje ljudi tako klikne, oboje uskoče u to s obje noge.

– Ne, ništa, – izvalio je. – Samo sam bio zabrinut za tebe. Drago mi je što vidim da si dobro jutros. Mogao bih se zakleti da si na prsima imala gadnu posjekotinu.

Pogladila je rukom to mjesto. – I ja sam to mislila, ali to je bila samo mrlja od krvi. Sada je tu postojalo zanimljivo objašnjenje. – Čije?

– Bobby Leejeve. Ja... – Slomila se, a obrazi su joj gorili.

– Bobby Lee, – ponovio je. – Shvaćam.

Zmignula je očima. – Nisam mislila otkriti njegovo ime.

– Shvaćam. Iako, zašto si pokušavala zaštititi gada preda mnom.

Pogledala je pokraj njega prema hodniku i prstom dotaknula svoja usta. – Molim te, Ben. Ne zaboravi na Jeremyja.

– On je vani s psićem. – Ben se pokušao oduprijeti osjećaju prema svemu tomu. On je već zaključio kako je Bobby Lee bio onaj koji je pucao na životinje, ali nije mu palo na pamet da bi on bio muškarac koji je napao Chloe. Što je to značilo? Još važnije, je li tu postojala povezanost? Je li Bobby Lee pretpostavljao kako se Ben brine za Chloe? Je li to bio samo još jedan od

uvrnutih načina kako bi Ben patio? To nije imalo smisla, a sad je Ben imao užasan osjećaj da je bio u pravu. Chloe je postala meta. – Taj čovjek je i više nego gad.

– Puno je popio. Stvari su izmakle kontroli. Bilo je...

– Sranje. Ja mogu piti viski dok mi oči ne požute, ali ništa me ne može potaći da upotrijebim silu protiv žene.

– To je dobro znati. Ali možda je kod njega drukčije. Ne podnose svi alkohol, a on je možda samo...

– Opet kažem sranje. – Benu je kroz glavu šiktala krv takvom snagom da je mogao čuti bruhanje svojih bubnjića. – Pijanost nije isprika. To nikad nije isprika. Svaki muškarac koji ozlijedi ženu i tvrdi da je pijanstvo krivo tomu, zaslužuje da ga se prebije.

Prekrižila je svoje ruke i gledala u njega očima punim samilosti. – Žao mi je. Mislim kako te se ova tema malo previše dojmila da bi mogao o njoj racionalno raspravljati.

Bobby Lee je nasrnuo na Chloe. To je bilo dovoljno Benu. Isuse Kriste. Kad pomisli na sve one životinje koje su trpjele užasne bolove u šerifovim rukama, preznoji se. – Ti se ne vraćaš tamo.

– Gdje tamo?

– Na posao. Ne ću ti dopustiti.

Širina njezinih očiju ovaj put nije bila gluma. – Kako, molim?

Ben je vidio tvrdoglavi trzaj njezine brade i znao je da je zabrljao. Ženi poput Chloe se ne može naređivati. Ona će se svaki put suprotstaviti. – Molim te, – nadodao je. – Bojim se da te ne ozlijedi, Chloe. Molim te, ne vraćaj se tamo.

Podigla je ruku. – Nije potrebno. Već sam dala otkaz. Ne službeno, ali sam nazvala i ostavila jutros poruku kako bi mogli pronaći nekoga za moju večerašnju smjenu. Podnijet ću pismenu ostavku kada danas popodne odem očistiti svoj stol.

Ben se sav naježio. – Dopusti da te ja vozim.

Podigla je jednu lijepo oblikovanu obrvu. – Ja sam odrasla žena, Ben. Ne treba me nitko držati za ruku dok dajem otkaz.

– Ne ću te držati za ruku. Samo bih volio biti na parkiralištu.

– Zašto?

– Zato što ne želim da te uhvati nasamo.

– Ne će. Najmanje je jedan dispečer tamo cijelo vrijeme. Uz to. – Mahnula je rukom. – Nije on sad opasan ili nešto.

O, da, vrlo je opasan. Samo što Ben nije imao dokaze kako biju uvjerio u to. – Sinoć ti je rastrgao košulju.

– Alije stao.

– Rekla si da te je čekao na State Rec Roadu. Da se nisi skrila u šumu, misliš li da bi i drugi put stao?

Zamutilo joj se pred očima. – U gradu je drukčiji splet okolnosti, ljudi su uokolo. Ne brinem se da će me maltretirati.

– A kako si onda imala njegove krvi na svojim prsima? Žmignula je i počela se ispod oka. – Oh, a to.

– Da, to. Zašto je on krvario?

– Zato što sam mu bubnula jednu dobru u nos.

Ben se napola opustio. Shvatio je da ju je možda, na kraju rajeva, ta samoobrana spasila. Unatoč tomu, bio je zabrinut što će opet biti pokraj Bobby Leeja. Ona je bila krhka žena. Bilo koji muškarac ju je mogao samo jednim udarcem prebiti, a Ben je imao vrlo loš osjećaj da Bobby Lee ne će oklijevati.

– Imam nekih sitnih poslova obaviti u gradu. Samo par njih. Mogu te odbaciti do tamo, a onda...

– Ne. – Nježno je to rekla, ali taje riječ odzvanjala odlučnošću. – Cijenim tvoju ponudu, ali ja se na nikoga ne oslanjam. Mogu se sama nositi sa svojim aferama.

Ben joj je promotrio lice. Sinoć je shvatio da se zaljubio u nju. Taj je osjećaj straha za nju prelio i posljednju kap preko ruba. Ako joj se išta dogodi, nije znao što bi učinio. – Zašto se na nikoga ne oslanjaš?

– Zato što baš kad se navikneš na to da možeš računati na nečiju potporu, on nestane. Primaknula mu se. Ben je shvatio da je njihov razgovor gotov. Pokušavao je odlučiti hoće li ju pustiti da prođe ili će stajati ukopan dok se ne dogovore na njegovo zadovoljstvo, kad je začuo kako su udarila ulazna vrata.

– Ben! – vrištala je njegova majka. – Ben?

Chloe je pratila Bena u hodnik, s dva koraka za njegovim jednim. Trenutak kasnije, ušli su u kuhinju i vidjeli Nan kako stoji kraj radne plohe. Njezina je kratka kosa bila zbrkana, a plave su joj oči bile ogromne na blijedome licu. Nasrnula je na svojeg sina, snažno ga šakama uhvatila za majicu i naslonila svoje čelo na njegova prsa. Ben je ovio svoje ruke oko njezina drhtavoga trupa.

– Mama? Što je bilo?

– Mrtvac! – vikala je. – Upravo sam vidjela čovjeka kako na brdu iznad brvnare pokopava tijelo!

Ben je stavio ruku na njezin zatiljak. – Oh, sad je sve u redu.

– Ne, ne! Nisam si to umislila, kunem se. Zaista, zaista sam vidjela da se to događa! Tijelo, Ben. Baš ovdje, na našoj zemlji!

Ben je pogledao u Chloe i podigao svoje obrve. Po toj gesti, Chloe je znala kako joj pokušava reći da to ne shvati ozbiljno. Chloe je razumjela. Starica nije uvijek bila u skladu sa stvarnošću. Unatoč tomu, sad je bila vrlo uvjerljiva.

Govoreći utješnim glasom, Ben je usmjerio majku na stolac, donio joj čašu vode i onda prišao ormariću. Chloe ga je promatrala dok je vadio iglu za injekciju, sterilizirao ju u bočici za lijekove, a onda spretno napunio špricu. – Evo, mama – nježno je rekao. – Od ovoga ćeš se bolje osjećati. – Podigao joj je rukav i lagano joj po nadlaktici tapkao pamučnom lopticom. – Brzi ubod. Budi mirna, OK?

– Ne! – plakala je Nan, pokušavajući se odmaknuti. – To će me uspavati! Ne želim...

Ben je čvrsto zgrabio njezinu ruku i spretno joj dao injekciju. Nakon toga je izvadio iglu, stavio na stol i čučnuo, obavivši svoju ruku oko nje. – To je u redu ako ti se bude spavalo. Ja sam tu da sve riješim.

Nan je protresla glavom. Preklinjućim je pogledom pogledala u Chloe. – Moraš me slušati! – vikala je. – Vidjela sam muškarca kako pokopava mrtvo tijelo!

Kad se Nan smirila dovoljno kako bi mogla razgovarati, Ben joj je postavio pitanja. Nan je tresući se ponovila priču, pružajući detalje. Muškarac koji je pokopavao tijelo je bio visok i tamnopus. – Nosio je bejzbolsku kapu, majicu Oregon Ducksa i sunčane naočale, – rekla je, pomalo nejasno izgovarajući riječi. – Iste naočale kakve je tvoj otac običavao nositi. – Drhtavo je uzdahnula. – Diablo... o, Bože. Pokušao se uspeti tamo. Zgrabila sam njegovu uzicu, ali to je bilo sve što sam mogla učiniti kako bih ga zadržala. Sakrila sam se s njim iza brvnare. Bojala sam se da će lajati. Znam da to inače ne radi, ali bio je toliko uzrujan da sam se bojala kako bi možda mogao. Što ako nas je taj muškarac vidio?

– Naposljetku se vratio na brdo i pokopao neke druge stvari, nekakve svežnje, mislim, znaš, onakve kakve koriste planinari. Dok je on to gore radio, stegnula sam Diablovu uzicu i pobjegla. – Nan je uplašeno pogledala Chloe. – Samo se molim da me nije vidio. Ja sam svjedok. Što ako me odluči ušutkati?

Ben je poljubio svoju mamu u čelo. Umislila si ona to ili ne, događaj ju je jako preplašio. Pokušao joj je masažom ramena maknuti napetost. – Sada ti ne može nauditi. Ja ću te čuvati.

– Ne lažem, Ben. Kunem se da ne lažem. Moraš zvati policiju. Brvnara nije tako daleko, najviše nekoliko stotina metara. Ako me je vidio, u stanju je doći ovdje.

Previše kasnonoćna gledanja televizije, pomislio je Ben. Ova priča ima sve važne elemente staroga Hitchcockova trilera. Jeremy je zaštitnički zagrljio svojeg psića i pun straha gledao u prozor. Ben je gestom pokazao na dijete, davši znak Chloe kako bi trebala pokušati ispraviti

štetu. Čučnula je pokraj svojeg sina, prošaptala mu nešto na uho, i nekoliko trenutaka kasnije Jeremy je odnio psića iz kuhinje.

Chloe je gledala za svojim sinom dok nije sigurno napustio njezin, vidokrug izašavši na trijem. Onda je prišla i stavila ruku na Nanino krhko rame. – Sve će biti u redu, – smireno je rekla. – Pustit ćemo da Ben to provjeri.

Nan je prodrmla glavom. – Ne, ne, ne. Mogao bi se ozlijediti. To je užasan čovjek. Jednom je ubio. Što ga može spriječiti da to opet učini? – Nan je stavila ruku na srce. – Trebali bismo dopustiti da se policija pobrine za to.

Ben je potapšao majčinu ruku. – Nisam glup, mama. Bit ću vrlo oprezan. – Namignuo je Chloe preko njezine glave. – Budi uvjerena, ako gore pronađem svjež grob, ili nešto što izgleda i najmanje sumnjivo, pozvat ću policiju.

Kada je Ben nekoliko minuta kasnije napustio kuću, Chloe je sjela za stol i držala Nan za ruku. Injekcija je djelovala, a Nanini su prsti polako popuštali. Blijedo je zurila u prazno. Zjenice su joj se proširile, a iz njezinih je izražajnih plavih očiju nestao sjaj. Chloe je uzdahnula i palčevima prešla preko izbočenih žila točno iznad Naninih zglobova. Ben se ne će dugo zadržavati, znala je to. Otići će do brvnare, promotriti obronak brda, a onda se vratiti kako bi rekao majci da ništa nije vidio.

Na kraju krajeva, ondje se ni nije imalo što vidjeti. Sve je to bilo proizvod Nanina zbnjenoga uma.

– Chloe? – Nan se uspjela fokusirati na Chloeiino lice. Govoreći polako, jer joj je jezik natekao, rekla je: – Hoćeš li učiniti nešto za mene?

– Naravno, – odgovorila je Chloe. – Samo recite.

– Nazovi mi šerifov odjel. Molim te. Ben ne vjeruje u moju priču, ali kunem ti se, ne lažem. Moramo to prijaviti.

Nakon što je razmislila o Naninu zahtjevu, Chloe je klimnula glavom i ustala. – Svakako. Mogu to učiniti za vas.

– Svi su u odjelu znali za Naninu bolest i ne će taj poziv shvatiti ozbiljno. – Čak ću razgovarati izravno sa šerifom. Kako vam se to čini?

Nan je zatvorila oči i drhtavo se osmjehnula. – Hvala ti, Chloe. Lakše ću se odmoriti ako znam da je to prijavljeno.

Otišavši od stola, Chloe je okrenula broj i čekala odgovor, a onda zatražila daju spoje sa šerifom Langom. On je u tišini saslušao što mu je Chloe rekla. Onda je odgovorio: – Imala je težak dan, zar ne?

Chloe se vratila do Nan. – Da, i užasno je uzrujana.

– Reci joj da ću provjeriti. To bi jadnicu trebalo smiriti. Ubojica je pokapao tijelo, ha? – smijuljio se šerif. – Zvuči kao radnja filma koji sam gledao neku večer. Možda je i ona gledala isti. Ili je možda vidjela toga svojega, što bi bilo loše.

Chloe je čvrsto stisnula telefon u ruci. Željno je iščekivala da se šerif Lang izravno prihvati što se toga tiče, ali zato što je Nan slušala, pustila je to. – Kada to možete doći provjeriti, šerife?

– Nekako prije Božića ako nađem vremena i ne budem imao nikakva važnijega posla, – sa smiješkom je rekao. – Reci joj da ću doći za pola sata i da ću nazvati ako nešto pronađem. To bi ju trebalo smiriti.

Kada je spustila slušalicu, Chloe je poruku prenijela Nan.

– O, dobro – sneno je rekla Nan. Ustala je sa stolca i zijevnula. – Trebam ići leći. Hoćeš li me probuditi kada bude nazvao?

Kao što je Chloe i očekivala, Ben se brzo vratio. Ušao je u kuhinju i pronašao nju i Jeremyja kako sjede za stolom. – Završila sam sa životinjama, – objasnila je, – ali sam si pomislila kako bi bilo bolje da ostanem dok se ti ne vratiš. – Na brzinu je prepričala svoj razgovor sa šerifom.

– Tvoja se mama osjećala bolje, misleći da je to prijavljeno.

Benova su se usta skupila. – Zadnje što mi treba je da se šerif Lang pojavi ovdje i njuška okolo.

– Nije mario. Vjeruj mi. Zna da ti je majka bolesna. Oslobodio se napetosti. – Je li zaspala? Chloe je klimnula glavom. – Ona je injekcija bila dovoljna. Jesi li vidio što kod brvnare? Pretresao je glavom. – Nisam baš išao i uistinu pogledao. Ona to ponekad čini. Kada sam ju prije tri mjeseca pokušao odvesti u Pineville specijalistu, cijelim je putom vidjela van– zemaljce s laserskim pištoljima. Toliko je histerizirala da sam ju morao odvesti kući i dati joj sedativ.

– Možda bi joj sljedeći put trebao dati sedativ prije puta.

– Nije loša ideja. – Slegnuo je ramenima i prešao rukom preko očiju. – To je vjerojatno baš kao da ju i ne vodim kod nikoga drugoga. Sa svojim liječnikom ovdje u Jack Pineu je opuštena.

Ne vjerujem mu baš, ali sve u svemu, pod njegovom se njegom osjeća nevjerojatno dobro. Sad je prošlo pet godina otkad me je Karen prvi put nazvala kako bi mi rekla da se mama smiješno ponaša. U ove tri godine, otkad je tata umro i ja se vratio kući kako bih se brinuo za nju, zaista ne mogu reći kako joj se pogoršalo. Većini pacijenata koji boluju od Alzheimerera se pogorša, i to prilično brzo, mislim. Njezin je liječnik činio nešto ispravno.

Chloe se rastužila na pomisao da Nan postane još luđa i apsurdnija. U je svojim bistrim trenutcima bila tako draga osoba, topla i brižna. – Neki su ljudi sretniji od drugih. Starcu koji živi pokraj mojih roditelja dijagnosticirano je još prije deset godina, a on se još prilično dobro drži. Ponekad izluđuje mojeg tatu. Jednoga ga je jutro tata pronašao u našoj garaži kako doziva svojeg mačka. Tinkerbella je bio mrtav već petnaest godina.

Ben se osmjehnuo i sjeo na stolac. – Možda je moja mama jedna od sretnijih i izluđivat će me još puno idućih godina.

Chloe je klimnula glavom. – Tako se loše osjećam zbog nje, Ben. Istina ili ne, ona očito vjeruje da je vidjela tijelo.

– Znam. – Ben je uzdahnio i počeo se po stražnjem dijelu vrata. – Možda je dobro što je čula kako si zvala šerifa.

To će ju vjerojatno zbuniti kada on ne nazove, ali bar će znati da je prijavljeno i za nekoliko će dana to pustiti na miru.

– Sada će većinu dana spavati, – istaknula je Chloe. – Možda će kad se probudi zaboraviti na sve to.

– Možda.

Lopata je stvorila glasan štropotao zvuk kad ju je Bobby Lee bacio u stražnji dio svojeg kamioneta, blatna oštrica pala je preko izbrazdanoga ležaja prije nego se zaustavila na samome kraju. Od gromoglasna zvuka poskočili su policajčevi živci, grozno je proklinjao, otresajući prljavštinu sa svoje odjeće i pljujući trunke iz usta. Blizu. Ben ga je skoro uhvatio na djelu. Bobby Leeja je spasilo od toga da ga Ben ne vidi to što se naglavce bacio u vodu obraslu grmovitim šikarjem.

Luda starica ga je vidjela i otrčala kući sve izbrbljati, pretpostavljao je. Bobby Lee nije bio pretjerano zabrinut. Nan Longtree je potvrđeno bila luda. Tko će slušati njezino divlje trabunjanje? Čak ni njezin sin, sudeći prema brzom okretu koji je Ben napravio kod brvnare. Daje izišao iz kamioneta i hodao po obronku brda, mogao se spotaknuti preko svježe prekopane zemlje iza toga žbunja manzanite.

Još ubrzana pulsa, Bobby Lee je velikim koracima koračao ispred svojega staroga kamioneta, koji je uvijek iz garaže izvezio za ovakve pohode. Gradsko je vozilo, koje je obično vozio, bilo bijele boje i bilo bi ga lako otkriti. Tamno smeđi Chevy se stapao s terenom, savršeno otklanajući šanse da Bobby Lee bude viđen ili što je još gore, identificiran.

Otvorio je vozačeva vrata kako bi uzeo svoju pušku. Malo vježbanja gađanja će ga umiriti. Rezultati, nekoliko ranjenih životinja, odvlačit će Benu pozornost. Ni pod kojim okolnostima Bobby Lee nije želio da Ben dođe ovdje gore i njuška okolo. Dokazi koje je upravo pokopao na obronku brda jednom će se pronaći, ali samo kad Bobby Lee bude odlučio da je pravo vrijeme.

Smijao se u sebi, zamišljajući trenutak kada će moći vidjeti da odvođe Bena s lisičinama. Taj će put otići u zatvor zbog ubojstva, a Bobby Lee će se konačno osvetiti. Nadao se da će se toga lijepoga dana dovoljno raščistiti dim u paklu kako bi Hap Longtree mogao pogledati dolje

i vidjeti što se događa. Toliko o tome koliko je daleko gad otišao da bi zaštitio svoje veliko obiteljsko ime; i toliko o tome što se tiče finoga mladoga sina kojeg je izabrao priznati. Svaki pas ima svoj dan, a Bobby Lee će konačno imati svoj.

POGLAVLJE ŠESNAEST

Kad je u šerifovu odjelu toga poslijepodneva očistila svoj stol, Chloe je otišla u obližnji Langov ured kako bi nakratko razgovarala s njim. Šerif je bio zavaljen u svoj stolac i namrgođen. – Ako si ovdje kako bi prijavila još jedno tijelo, moj se osjećaj za humor smanjio. Upravo sam čuo da daješ otkaz.

Chloe je ostavila svoju pismenu ostavku na stolu. – Da. – Ukratko, koliko je bilo moguće, iznijela mu je događaje koji su se zbili prošle večeri. – Nisam tu kako bih podnijela službenu pritužbu. Bobby Lee je bio pijan i ako mu je ovo prvi prekršaj, možda se to više nikad ne će dogoditi. Željela sam da budete svjesni razloga moje ostavke, ipak, za svaki slučaj da neka druga ženska zaposlenica u budućnosti naiđe na poteškoće s njim.

– Optužuješ za pokušaj silovanja jednoga od mojih najboljih suradnika?

– I za seksualno uznemiravanje, ako je to prikladan izraz kada ženi njezin nadređeni prijeti poslom kada ona nakon prijateljske večere odbije spavati s njim.

Mišići su se u Langovim obrazima počeli tresti. – To je vrlo ozbiljna optužba.

– Jest. Njegovo je ponašanje bilo odvratno.

– Teško mi je povjerovati u to. Znam toga čovjeka već dvadeset godina.

Chloe je podigla svoje ruke. – Vjerujte mi ili ne. Ja sam učinila svoju dužnost. Upozorila sam vas. Ako se netko od mojih nasljednika dođe potužiti, možda će te onda moći povjerovati. Chloe nije željela da Jeremy sjedi u automobilu dok ona raspravlja o problemima. Okrenula se, napustila njegov ured i pokupila sa stola svoju kutiju sa sitnicama. Ostavila je japansku svjetiljku tamo. Neka si Bobby Lee to dešifrira na koji god način želi, ali ona nije željela biti s njim čak ni u slaboj međusobnoj vezi.

Nakon što je napustila odjel, Chloe se odvezla do obližnjega Diary Queena kako bi Jeremyju kupila kornet. Dok je odlazila s prilaza, slučajno je ugledala natpis 'TRAŽI SE POMOĆ' na prozoru Božićnoga sela. Stala je na kočnicu. Zašto ne? Plaća je vjerojatno loša, ali isplati se provjeriti.

Chloe se pitala jesu li i njezine oči bile toliko raskolačene kao Jeremyjeve kad su ušli u dućan. Mjesto je bilo ogromno, a svaki je komadić bio u duhu Božića. Chloe je dosad izbjegavala ući ovdje, bojeći se kako bi mogla potrošiti novac. Sada je znala daju instinkti nisu prevarili.

– Mogu li vam pomoći?

Držeći Jeremyja za ruku zbog straha kako bi mogao razbiti nešto, Chloe se okrenula kako bi vidjela prodavačicu koja je stajala iza nje. Bila je to starija žena rumenih obraza, radosnih plavih očiju i kose boje lavande. Imala je plavu haljinu od džerseja i nezgrapne crne cipele. Jeremy je potezao Chloe za ruku. – Je li ona gospođa od Djeda Mraza?

Starija se žena osmjehnula. – Nisam, dušo. – Sagnula se kako bi ga pogledala ravno u oči. – Ali sam bila jedan od Djedovih stalnih pomagača.

– Stvarno? – upitao je Jeremy glasom punim strahopoštovanja. – Vau!

– Ja sam gospođa Perkins. – Ispružila je ruku s upaljenim zglobovima. – A ti si?

– Jeremy. – Dijete se oslobodilo iz Chloeina stiska kako bi se rukovalo. – Jeste li upoznali Djeda? Pravoga, mislim? Ne onoga lažnoga u trgovačkome centru.

Gospođa Perkins se nasmijala. – Oh, jesam. Viđam Djeda skoro svaki dan. – Pomilovala je dijete po glavi. – Ne škodi imati vezu s Djedom, zar ne?

– Ne, gospođo.

Bilo je jasno da su se gospođi Perkins sviđali Jeremyjevi maniri. Toplo se osmjehnula Chloe.

- Tražiš li nešto posebno, dušo?
- Pa, da, gospođu Perkins, tražim...
- Hattie.

Chloe se rukovala s njom. – Chloe Evans. Baš sam primijetila natpis na vašem prozoru; tražite pomoć? Želim se prijaviti za posao.

– O, moj Bože! Ti si mi prva prijavljena. – Hattie je stavila ruku na svoj vrat. – Sviđa li ti se to što vidiš?

Chloe je pomislila kako je to čudno pitanje za budućega zaposlenika. – Pa, da. – Ponovno je pogledala po dućanu. – Čudesno je. – Dok je to govorila, osjećala se blesavo. – Mislim, pa, znate, poput ostvarenja želja.

Hattie je klimnula glavom i nasmiješila se. – To mi je upravo i namjera.

Chloe je mrzila biti drska, pa je ostavila jezik za zubima kako ne bi upitala kolika bi mogla biti satnica. Sumnjala je da će joj to pojasniti što će raditi, a šanse da će joj gospođa Perkins ponuditi korist bile su gotovo nikakve.

– Pokazat ću ti sve, – rekla je Hattie.

I tako je započeo jedan od Chloeinih najugodnijih obilazaka kojih se sjećala. Dućan je bio podijeljen na odjele, a u svakome je u kutu bilo božićno drveće, prekrasno uređeno za blagdane. Svi su ukrasi bili na prodaju. Mali ručno obojeni ukrasi u obliku pasa visjeli su s jednoga, u obliku mačaka s drugoga.

– Oh, – bilo je sve što je Chloe mogla reći kad su došli do odjela s dječjim kućicama gdje je nekoliko skupljenih opremljenih kućica, šareno ukrašenih za Božić, bilo izloženo na električnim pločama koje su se okretale. Chloe se divila detaljima. Svaka je mala kućica bila iznutra osvijetljena, a površine su ploča, koje su se okretale, bile uređene poput dvorišta. – Gle, ondje je čak i boca za mlijeko na trijemu.

– Dobro došli u svijet minijatura. – Hattie je pokazala rukom na police. – Sve što vidite može se ovdje kupiti. Naravno, kuće moraju biti opremljene. – Pokazala je na radni stol. – Mnogi ljudi žele cjelokupno sve kako je i izloženo, pa ja to i učinim i naplatim pristojnu cijenu.

– Kako zanimljivo! – Chloe se svidjelo to umijeće.

– To je upravo ono što sam i željela čuti. – Gospođa Perkins ih je povela dalje kroz dućan. Nakon što im je sve pokazala, povela ih je natrag u prednji dio. – Ja više nisam mlada kao što sam nekad bila. Uskoro ću morati prodati svoj dućan. U međuvremenu tražim odgovornu osobu koja će za mene voditi posao.

Chloe nije mogla ne osjećati se uzbuđenom. OK, znači njezine ambicije nisu bile vrlo visoke. Rad je u božićnoj zemlji čuda bio vrlo privlačan. Stani, upozorila je sama sebe. Plaća ne može biti izvrsna, čak ni za voditelja. A i ona se na kraju krajeva i zaustavila samo kako bi provjerila. U trenutku kad bude čula 'minimalna plaća' izići će van. – Zao mi je što moram pitati, gospođu Perkins, ali kolika je plaća?

– Voditelj dobije postotak od dnevne prodaje, plus dnevnicu.

Chloe je pogledala preko ramena u dva para koja su ušla u dućan. Čula je žene koje su ispuštale zvukove oduševljenja dok su sa svojim muževima razgledavale. U samo nekoliko minuta, kupci su izabrali što su htjeli i pristupili blagajni. Chloe nije mogla vjerovati svojim ušima kad je čula Hattie kako svakomu od muževa govori kako im je račun veći od sto dolara. Što je bilo još čudnije, četvorka je otišla izgledajući zadovoljno.

U trenutku kad su se vrata zatvorila, Hattie se nasmiješila i rekla: – Ovakav je dogovor. Pet posto provizije, plus minimalna plaća.

Evo ih, odlučujuće riječi: minimalna plaća. Samo što Chloe nije bila na izlasku. Pet posto? Mozak joj je zastranio dok je računala koliko bi dobila od posljednje prodaje. Uspori, upozorila je samu sebe. Nije moguće da ovo mjesto ima svoje stalne kupce.

– Posao mi se dobro razvija cijele godine, – dodala je Hattie. – Gotovo svi vole Božić. Ovo im je utočište. Kada su ljudi na odmoru, uživaju u kupovini božićnih sitnica kao uspomene na njihov posjet. Također imam stalan posao i sa sugrađanima.

Chloe se prisjetila puno trenutaka kada je htjela ući ovdje i razgledati. Božično selo je zaista bilo vrlo privlačno.

– Tražim nekoga vrlo posebnoga, – nastavila je Hattie. Urotnički se osmjehnula Jeremyju. – Nekoga tko voli čaroliju svega toga i tko vjeruje u Djeda Mraza. Jeremy, bi li se tebi kojim slučajem sviđao posao? Ili još bolje, možda bi volio dolaziti tijekom dana i pomagati svojoj mami?

Chloe je stisnula rame svojeg sina. Raditi negdje gdje bi Jeremy bio dobrodošao zvučalo je predobro da bi bilo istinito. – Ako je plaća primjerena, uživat ću radeći ovdje, – odgovorila je gospođi Perkins. – Volim Božić. Uvijek je tako bilo. Bit će zanimljivo biti okružen tim osjećajem tijekom cijele godine. – Pogledala je uokolo. – Čak će i čišćenje prašine s robe biti zadovoljstvo.

– Čišćenje je beskrajna dužnost. – Gospođa Perkins je gledala Chloe ravno u oči. – To je zahvat, – tiho je rekla.

Chloe se bojala toga.

– Tražim nekoga tko bi mogao biti zainteresiran kupiti dućan tijekom godine. Ja starim. – Počešala se po svojoj kvrgavoj ruci. – Vrijeme je da se povučem. Moj muž i ja volimo putovati.

Chloe je lupalo srce. – Razumijem. Dakle, to je važno...

Hattie ju je prekinula. – Ovo mi je mjesto godinama donosilo prekrasne dohotke, ali vrijeme je da se malo opustim i uživam sa svojim mužem.

Chloe je nedavno imala sličan razgovor sa svojim roditeljima. – Zaista ne smijete predugo čekati jer vas možda zdravlje ne će dobro služiti.

– Točno. – Starija je žena odlučno klimnula glavom. – Željela bih naći nekoga tko će se potruditi naučiti posao, nekoga tko će ga voljeti jednako kao i ja.

– Ja bih ga obožavala, – s osmijehom je rekla Chloe. – Samo što si ga ne mogu priuštiti. Kao da to nije ni izgovorila, Hattie je rekla: – Ako si ti osoba koju tražim, financije će se srediti. Željela bih te uzeti na probni rad mjesec dana. Ako ti bude dobro išlo, razmotrit ćemo mogućnosti. Mogu ti jamčiti da ćeš s provizijama zaraditi dovoljno kako bi mogla uzdržavati sebe i svojeg sina dok ćeš uštedjeti dovoljno kako bi na kraju godine mogla imati pristojnu isplatu za posao.

Chloein se želudac okrenuo.

Hattie je podigla obrve. – Donijet ću ugovor. Za pravoga ću kupca prilagoditi uvjete, tako da isplata ne će biti pretjerana.

Chloe nije znala što reći.

Hattie se lagano osmjehnula. – Sviđaš mi se, Chloe Evans. Uvijek sam odluke donosila instinktivno, i kad sam otvarala ovaj dućan to nije bilo iznimka. Jedino ispravno se čini da završim kako sam i počela, prema instinktu. Ako si zainteresirana za moj dućan, kad bi mogla početi?

Kada je Chloe stigla kući, osjećaji su joj bili zbrkani, dio nje je htio plesati od uzbuđenja, a drugi se dio gotovo bojao povjerovati. Ako je Hattie Perkins bila iskrena, imala je posao! I to ne bilo kakav, nego onaj koji će joj omogućiti da ga preuzme. Bila je toliko oduševljena da je nekoliko puta skoro ugušila svojeg sina dok ga je grlila. Nakon što je nahranila Jeremy] a i stavila ga na spavanje, još je uvijek bila u oblacima kad je zazvonio telefon. Bilo je malo poslije devet sati, i nije mogla ni pomisliti tko bi ju mogao zvati. Tri je večeri prije razgovarala sa svojimima, a brat i sestra su zvali samo jednom mjesečno.

– Halo?

– Bok. Zovi me neprestano zabrinuti. Morao sam te nazvati i provjeriti jesi dobro.

Ben? Chloe je bila iznenađena. A onda se, gotovo u istome trenutku kad je i registrirala misao, zapitala zašto bi trebala biti. Ako je bila istina da nesreća dolazi jedna za drugom, zašto ne bi isto vrijedilo i za sreću? Prvi put kad je ugledala Ben Longtreeja, snažno ju je privukao. Koliko ju je puta tako privukao neki drugi muškarac? Točno jednom. Možda joj je bilo suđeno da se preseli u ovaj mali čarobni grad, i možda joj je bilo suđeno dati otkaz i stati u Božično selo

kako bi se prijavila za posao. I možda, samo možda, je najbolje od svega bilo to što je upoznala Bena Longtreeja.

– Jesi li tu? – upitao je.

Chloe se nasmijala. – Oh, jesam. Oprosti.

– Jesi li dobro? Nadam se da nema problema s Bobby Leejem.

– Ne, nema. Čak ga nisam ni vidjela kad sam bila očistiti svoj stol.

– To je dobro. Kako inače što je stvari? Zvučiš, ne znam, drukčije. Ima li kakvih problema?

– Ne, ne. Imala sam pomalo uzavreo razgovor sa šerifom. Glupa sam. Mislila sam kako moram prijaviti Bobby Leejev napad.

– Pretpostavljam da nije cijenio to što si mu rekla?

– Poznaje Schucka dvadeset godina. Trebam li još nešto reći?

– On je glup, Chloe.

– Da. Na poslu vrijedi sustav prijateljstva. Zнала sam sinoć da ne ću nigdje stići s naplatom dugova. Još sam nova u gradu. On je ovdje cijeli svoj život. Ispunila sam svoju dužnost da ga prijavim. Što će šerif učiniti s tom informacijom sada ovisi samo o njem. Spremna sam završiti s tim poglavljem i krenuti dalje.

– To je dobro za tebe. Bolje je sve zaboraviti.

Chloe je umirala od želje da podijeli svoje novosti, ali se bojala išta reći od straha kako bi sve mogla pokvariti. – Večeras se osjećam izvrsno. Pa, možda bih to trebala preoblikovati. Ako sve bude ispalo kako treba, osjećat ću se izvrsno.

– Sada si potaknula moju znatiželju. Ako što ispadne dobro?

– Mislim da sam pronašla drugi posao, predivan, koji bi se mogao pretvoriti u priliku mojeg života.

– Detalji.

– Smijati ćeš se. To je jedna od onih situacija koje zvuče predobro da bi bile istinite, a muškarci su uvijek oni koji ne vjeruju u takve stvari.

– Pregrizi jezik. I obećavam da se ne ću smijati. Oklijevajući, Chloe mu je prepričala svoj razgovor s Hattie Perkins. Kada je završila, Ben je rekao: – To je predivna vijest. Hattie je dobra žena.

– Poznaješ ju? Mislim, pa, očito, u ovome malome gradu, vjerojatno ju poznaješ. Ali poznaješ liju dobro?

– Znao sam raditi za nju kad sam bio u srednjoj školi. Uvečer. Čistio sam prašinu s robe. Prekrasan dućan, zar ne? I ne zavarava te kad kaže da ima posla. Možeš se uzdati u to mjesto.

– Stvarno?

– U potpunosti. Ako ti ga je voljna prodati na ugovor i prilagoditi uvjete, kako bi ga mogla odbiti?

– Samo ne mogu vjerovati da ga je ponudila meni. Mislim... zašto?

Nacerio se. – Samo ti to možeš pitati. Svi ostali moraju pogledati u tvoje oči kako bi vidjeli da kroz njih sjaji tvoje srce, a ono je puno topline da bi ga pustili. Mislim da je Hattie dobro izabrala.

Chloe se osjećala kao da je preko telefona dobila zagrljaj. Što se to ovdje događalo? Kada je brojala dane, znala je da Bena nije tako davno upoznala, ali se činilo kao da ga je oduvijek znala. Kad se sjeti kako je samo bila oprezna s njim u početku, može se samo nasmijati sama sebi. Nikad nije trebala poslušati Lucy Gant.

Ben je završio razgovor, govoreći: – Drago mi je zbog tebe, Chloe. To se mora proslaviti. Imam šampanjac koji sam čuvao baš za ovakvu prigodu. Želiš li društvo?

Chloeina je ruka poletjela prema kosi. – Hm, svakako, zašto ne? – Trebala bi nabaciti nešto šminke prije nego on dođe. – Ako je istina to s Hattie Perkins, to zaista zahtijeva šampanjac. Toliko sam uzbuđena da ću se napiti.

– Zadrži raspoloženje, i vidimo se za deset minuta. Kada je prekinuo razgovor i nastala tišina, Chloe je ostala stajati trenutak, osmjehujući se gledajući u slušalicu.

POGLAVLJE SEDAMNAEST

Ben je stigao petnaest minuta kasnije, s bocom šampanjca i ledom. Kad je Chloe odgovorila na njegovo kucanje, na trenutak je samo zurila u njega, pitajući se poigrava li se to tama iza vrata s njezinim očima.

– Tvoja kosa, – glupavo je rekla.

Ušao je unutra. – Skratio sam ju na ušima. – Lagano joj se osmjehnuo. – Zar je tako loše? Dopustio sam mami da me ošiša.

– Tvojoj mami?

– Mislio sam da treba nešto što će joj odvući pozornost. To ju je držalo podalje od brige zašto šerif nije nazvao. Konačno sam ju uvjerio kako je muškarac kojega je vidjela radio nešto bezopasno; kao zakopavao je majicu s ružem na ovratniku za koju nije želio da vidi njegova žena.

Chloe se nasmijala. – S takvom bi maštom trebao biti pisac.

Nacerio se i slegnuo ramenima. – Možda. Šišanje će ju navesti na razmišljanje o nečem drugome. Samo je dvaput odlutala. To je bilo malo zabrinjavajuće u neku ruku jer je samo pola glave bilo dovršeno, ali se na poslijetku vratila u stvarnost.

– Izvrsno je to napravila. Samo sam se navikla da je duža. Dobro izgleda.

Vrlo dobro, pomislila je. Nije bilo vrpce oko glave, a njegova je crna kosa, ošišana na puno kraću dužinu, nemarno padala preko čela, a raskuštrane su se pletenice sada sjajile. Nekako se činio višim, i bio je zgodan i seksi, dovoljno da bi bio zabranjen. Bilo je... pa... izgledao je nekako drukčije od Bena kojeg je znala.

Žonglirao je s teretom u svojim rukama. – Šampanjac na ledu izaziva ozeblinae.

Strpao je boce u plastične vrećice napunjene kockicama leda, koje je držao blizu svojih prsa. Otišao je u kuhinju i stavio vrećice u sudoper. Chloe se uspela na prste kako bi s police dohvatila dvije čaše za šampanjac.

– Oprosti, – rekla je dok ih je stavljala na pult. – Kad sam došla na rasprodaju, više nije bilo kristalnih.

– Nakon razvoda, nisi dobila polovicu obiteljske imovine?

Chloe je bila sretna što je pobjegla čitava. – Ja sam osoba koja ništa nema. Ono što Roger nije uzeo, prodala sam kako bih platila njegove lijekove i račune na karticama.

– On je još sposoban živjeti sam?

– Da. Po mojem mišljenju, to je greška, ali više to nemam pravo govoriti.

Nije mogla prestati zuriti u njegovu kosu. Izgledao je tako drukčije, kao netko koga je jedva poznavala. Tkana vezica oko pasa koju je uvijek nosio sada je bila zamijenjena širokim kožnim remenom, također je nosio i kaubojske čizme.

– Što se dogodilo s tvojom vezicom oko pasa i mokasinama?

– Spremio sam ih u ormar i iskopao svoju staru odjeću. Pogledao sam se danas i zaključio da sam otišao predaleko u nošenju shoshonskog izgleda.

Chloe je sumnjala da je tu bilo još nečega. Jeremy će biti razočaran. Jako se trudio da bi usavršio svoj izgled poput Bena Longtreeja.

Ubrzo se u Chloeinu umu smjestila misao koja je slijedila odmah iza ove. – Oh, Ben – tiho je rekla.

Oprezno ju je pogledao. – Što?

– Učinio si to zbog Jeremy] a.

Provukao je ruku kroz kosu. – Ne ćemo o tome, OK? Ošišao sam se. Ništa strašno.

– Ja sam mislila da odbijaš nositi kožu iz moralnih razloga. Naslonio se na pult. – On me kopira. – Da.

– Druga će ga djeca ismijavati. Znam kako je to i ne želim da se to i njemu događa. – Slegnuo je ramenima. – Ne odobravam ubijanje životinja za hranu i odjeću, ali ponekad se može

otići predaleko s tim. Milijuni ljudi u ovoj zemlji konzumiraju govedinu. Životinjska koža će se koristiti za odjeću nosio ju ja ili ne. Svatko vodi svoju bitku.

– Ne mogu vjerovati da to činiš za mog sina. Konačno su im se susreli pogledi. – On je dobro dijete.

Volim ga. Dovoljno je teško preseliti se u novu školu bez namještanja karata samomu sebi. Možda će se sada riješiti te blesave vezice i ponovno početi nositi tenisice.

– Istina, a to će biti dobro, pretpostavljam. Samo mi se ne sviđa što vidim kako ti kompromitiraš svoje ideale na taj način.

– Ne možeš dopustiti da izgleda tako. Druga će ga djeca razapeti.

Chloe je zijevnula i potvrdila činjenicu, klimajući glavom. Osmjehujući mu se, rekla je: – Frizura je odlična. Svidala mi se duga, ali i na ovaj načinje atraktivna.

– Frizura ne čini čovjeka. Niti odjeća. – Prešao je prstima preko tankih pletenica. – Ovako je puno lakše, kraće očišano. Uvijek su mi padale preko očiju, čak i s vrpcom oko glave. Počeo je skidati metalnu foliju s jedne boce šampanjca kako bi oslobodio žicu preko plutenoga čepa. Palcem je snažno gurnuo čep. Eksplozivnim praskom, čep je odletio iz boce i pogodio prozor iznad sudopera. Staklo se razletjelo kao da ga je pogodilo topovsko tane.

– Sranje!

Chloe je odskočila unatrag. Posvuda je bilo stakla. Kad joj se smirio prvotni šok, stavila je ruku na svoja usta kako bi prigušila smijeh. Ben je samo stajao ondje, s bocom još uvijek usmjerenom prema prozoru, s nevjericom na licu. – Ne mogu vjerovati da sam to učinio. Umirući od smijeha, jedva mogavši doći do zraka, Chloe je ovila ruke oko sebe. Oponašao ju je. – Misliš kako je to smiješno? Razbio sam ti prozor.

Ponovno je klimnula glavom i uspjela izustiti: – Primijetila sam. – Obrisala je suze radosnice sa svojih očiju. – Žao mi je. Ali taj izgled tvoga lica. Vrlo je smiješan. Oprosti.

Stavio je bocu na sudoper i otresao šampanjac s ruku.

– Bar se nisi pogodio u nos. – Glas joj bio kreštav. – Jesi li gledao taj film?

Smijući se, tresao je svojom glavom dok je punio čaše i jednu joj dodavao. – Čestitam na poslu. – Dotaknuo je svojom njezinu čašu. – Nazdravlje. Isprazni čašu ili će ti donijeti nesreću.

– To nikad nisam čula. – Chloe se počejala po nosu dok je ispijala šampanjac. Ben joj je odmah nasipao još. – Vau! Ja sam laka kategorija.

– Za budućnost. Nadam se da će sve biti dobro, a ti ćeš biti bogata vlasnica posla za pet godina.

Chloe nije mogla propustiti takvu zdravicu. Dok je ostavljala praznu čašu, osjetila je toplinu od alkohola koja je strujala kroz nju i smijala se. Stavljajući čašu sa strane, rekla je: – Bila sam suviše uzbuđena da bih više večerala. To će teško pasti na prazan želudac.

Ostavio je svoju čašu na pult do njezine. Primaknuo joj se. Prije nego je Chloe shvatila što namjerava učiniti, stavio je svoju ruku iza njezine glave i privukao ju k sebi. Ovoga puta nije želio gubiti vrijeme na pripreme. Samo ju je poljubio.

Chloe je iz smijeha tako brzo prešla na požudu da je njezin mozak jedva mogao registrirati promjenu prije tijela. Uplašila se jačine svoje potrebe. Smatrala je kako više nikad ne će opet biti sposobna poželjeti nekog muškarca. Pogrešno. Njegova toplina; njegova tvrdoća. Iznenada ga je željela više nego što je ikad išta.

Samo poljubac, obećala je sama sebi. Nema ništa loše u tome. Kada bude gotovo, nakon što ga samo okusi, odmaknut će se i završiti to.

Zabila je svoje prste u njegova ramena, pritišćući svoje tijelo o njegovo. Ovio je svoju slobodnu ruku oko nje, stavivši ju na njezin bok. Bio je vatra i led, gorila je od želje i drhtala od užitka. Toplina koju ju je osjećala nastajala je od njegovih dodira koji su u njoj izazivali senzaciju. Osjećala se kao da je bila uključena u visokonaponsku utičnicu, a svaki je dio njezina tijela bio nabijen strujom.

Odjednom nije mogla razmišljati, nije željela razmišljati. Kada je stavio svoje ruke ispod njezina topa, kada je osjetila njegove prste na svojoj goljoj koži, stala je na njegove čizme kako bi ga mogla doseći, objema ga rukama zagrliti oko vrata i pohlepno uhvatiti njegova usta, oslo-

bađajući uzbuđenje koje je luđački prolazilo kroz njezino tijelo. Ruka mu je pronašla njezinu dojku. Da. Željela je to, trebala ga je. Sloj je najlona i čipke, koji je štiti njezine bradavice od njegovih pametnih, istraživačkih prstiju bio frustrirajući da je željela vrištati. Tu. Oh, da, baš tu, šašavo je pomislila kad je uhvatio osjetljive izbočine i trljao ih laganim okretima svojih prstiju, što je kroz njezino tijelo odašiljalo trnce.

Stenjala je i drhtala. Uhvatio ju je za struk i stavio na pult. Osjećala je kako njegovi prsti brzo otkopčavaju dugmad na košulji, osjećala je snagu koja je napinjala njegova ramena, uživala je u toplini koja se širila od njega prema njoj. Ben. Razmaknuo joj je košulju i otkopčao grudnjak. Grudi su joj se rasule u njegove velike, tople ruke. Kada je palčevima dotaknuo vrhove njezinih bradavica, užitak je prošao kroz nju. Uzbuđenje ju je škakljalo u trbuhu, stvarajući užarenu čežnju u njoj.

Stavila je svoje ruke u njegovu kosu, boreći se omotati svoje noge oko njegovih bedara, a njezino žensko mjesto vrhunca vrištalo je za susretom s njegovom tvrdoćom. Kroz glavu su joj prolazile slike kako vode ljubav, slike isprepletenih tijela, plahta natopljenih njihovim znojem, čarolije koja je stvarala čahuru oko njih. U tome trenutku nije postojalo ništa osim njega i načina na koji se osjećala.

– Dragi Bože, – prošaptao je, odmičući svoja usta i naslanjajući svoje čelo na njezino. Osjećala je da drhti i po tome je znala daju želi jednako koliko je i ona njega željela.

– Ne mogu, – zgrozio se. – To je podlo. Ne mogu ja to.

Chloe je glupavo žmirkala. Ubrzano je disala dok se on trudio vratiti njezine grudi u raspuštene košarice grudnjaka. Palio ju je svaki dodir njegovih prstiju, dodavajući ulje na vatru koju je već zapalio. Zašto je prestao? Obično to nije tako išlo. Žena je bila ta koja se mogla predomisliti.

– Nisi spremna na ovo, Chloe. Ti nisi spremna, a ja sam idiot.

Bila je spremna. Nikad za ništa nije bila spremnija. Samo kako je to mogla glasno izgovoriti kad... što je to bilo u njegovim rukama što joj je uzburkalo cijelo tijelo?

Uspio joj je ponovno zakopčati grudnjak. – Žao mi je, – promrmljao je, lagano ju ljubeći po vratu. – Kada te dotičem, ne mogu se kontrolirati. Žao mi je. To nije u redu. Oprosti.

Nije imala pojma o čemu on priča te ispustila je zvuk neslaganja kad joj je htio zakopčati košulju. U glavi si je postavljala desetke pitanja, ali njegov joj je izraz govorio kako ne će dobiti odgovore.

Tresući se, odmaknula je njegove ruke kako bi sama dovršila zakopčavanje košulje. Posramljenost joj je prekrila lice toplinom. Nije se mogla natjerati da ga pogleda. – Pa, dobro.

– Glas joj je podrhtavao. – To je bilo zanimljivo.

Nije ju želio. Taj joj se zaključak nadvio nad um poput tamnoga oblaka. Bila je posvuda po njemu, praktički ga je molila za seks, a on je bio onaj koji je sve prekinuo.

Kad joj se um razbistrio, Chloe je skočila s pulta i počela skupljati komadiće stakla u sudoper.

– Chloe.

Dotaknuo joj je rame. Odmaknula se. – Kakav nered! – Uspjela je reći kroz smijeh.

– Nije ono što misliš.

A kako je on znao što je ona mislila? Upravo tada je ona preispitivala svoju ludost. Što joj je zapravo bilo? Prošlo je dugo otkad je odlučila kako nikad više nijednomu muškarcu ne će dopustiti daju dotakne. Sada kad joj je krv prestala strujati i tijelo joj se opet vraćalo u normalu, bila je zgranuta svojim ponašanjem. Lako su mogli završiti u krevetu. Što onda? Daje ona povukla svoje osjećaje točno usred svega toga i zamolila ga da stane, bio bi ljut, možda u potpunosti u pravu.

– U redu je, Ben, – brzo je rekla. – Okrivit ćemo šampanjac, može?

– Povrijedio sam te. Nisam mislio... – Slomio se i povikao: – Sranje, ja te želim, Chloe. Nisam zbog toga stao.

Pokupila je velik komad stakla i bacila ga u smeće.

– Iskapila si dvije čaše šampanjca, – rekao je. – Ne napijem ženu, a onda ju iskoristim. Dosađ, Chloe nije znala što ju je više uzrujalo, činjenica da ju je odbio ili to što je bila tako ljuta. To joj nije bilo slično. Od svih stvari koje su joj nedostajale iz braka, seks nije bio jedna od njih. Bilo je ponižavajuće tako izgubiti kontrolu, ponižavajuće sjetiti se kako je drhtala i stenjala, želeći još. To je bilo vrlo blizu, preblizu utjesi.

U kratkome je roku počistila staklo. Ravnajući se prema njoj, Ben je pustio temu. – Imaš li svjetiljku? Većina toga je vjerojatno završila vani.

– Imam svjetiljku, ali to može pričekati do jutra. Imam puno vremena prije posla da se pobrinem za to.

– Nemaš slučajno nekakav karton?

Chloe je otišla u spavaću sobu, ispraznila djelomično otvorenu kutiju u ormar te mu ju odnijela. Razrezao je kutiju kako bi pristala na dio otvorena prozora dok je ona prekapala po ladici sa svim i svačim u potrazi za čekićem i nekoliko čavlića.

Kad je prozor bio prekriven onako kako je želio, oboma je nasipao još šampanjca. Chloe je skoro odbila. Možda je bila pijanija i više nego je shvaćala i to je bio razlog njezinoj neobjašnjivoj reakciji na njegov poljubac.

Nevoljko je uzela čašu, uvjeravajući sama sebe kako je sada situacija pod kontrolom. Bit će dobro tako dugo dok ju opet ne dotakne.

– Sutra ću zamijeniti staklo dok si ti na poslu, – rekao je. – Trebaš reći dadilji da ću navratiti.

– Ne budi lud. – Otpila je gutljaj šampanjca. – To je bila nezgoda. Ja ću se pobrinuti za to.

– Znaš zamijeniti staklo na prozoru?

– Ne može to biti tako teško.

– Dovoljan odgovor. Ja ću to srediti. Te staromodne stvari zahtijevaju spretnost. Postoje neki trikovi. Činio sam to nekoliko puta. – Usta su mu se skupila. – Spretan sam u zamjeni prozora gotovo kao i u njihovu razbijanju.

Chloe je okrenula čašu u ruci, zureći u mjehuriće koji su se uspinjali prema površini. Oboje su se sada pretvarali kao da se ništa nije dogodilo, a napetost je ispunila zrak između njih.

– Chloe?

Nježno je rekao njezino ime, a ona je podigla glavu kao da je puška opalila. – Što? Zadržao je pogled. – Trebam li se ispričati što sam prešao granicu?

Chloe je ozbiljno razmislila zaigrati na tu kartu. Ali istina je bila da ona nije povukla granicu.

– Ne vidim zašto bi trebao.

– Dobro, – rekao je. – Zbilja se mrzim ispričavati kada mi nije žao.

Dala je znak da će se nasmijati, samo što se nije tako osjećala. – Hoćemo li popiti taj šampanjac ili ćemo gledati u njega?

Podigao je svoju čašu. – Znam da sam to jednom rekao, ali ne škodi i drugi put. Čestitam na novome poslu i mogućoj poslovnoj avanturi. To je predivna vijest.

Chloe je kucnula svojom čašom o njegovu. Mjehurići su ju šakljali po nosu kad je uzela gutljaj. Ovog puta nije bila toliko blesava da iskapi čašu. Ona je bila žena koja je učila na pogreškama.

Telefon je zazvonio. Uplašivši se kako bi se Jeremy mogao probuditi, pojurila je kako bi se javila. – Halo. – Nije bilo odgovora. Učinilo joj se da je čula kako netko diše. – Halo?

– Hmm, – rekla je dok je prekidala vezu. – Valjda krivi broj. – Vraćala se prema stolu kad ju je opet prekinulo zvono telefona. – Moja sestra Phoebe, kladim se. Njezin mobitel, smetnje. To se ponekad događa. – Zgrabila je slušalicu. – Halo?

– Mislim da sam ti rekao da ga se kloniš, – rekao je hrapav glas.

Chloe se sledila. Bobby Lee? Nije zvučao kao on, ali osim njega, tko bi drugi izvodio psine, Bobby Lee je bio jedini koji ju je upozorio da se kloni Bena.

– Glupo je stalno ići k njemu, – glas je nastavio. – A još je gluplje dopustiti mu da dođe ondje. Vidio sam te kako mu dopuštaš da te dira. Znaš li što se događa glupim ženama, Chloe? Dobiju...

Prekinula je vezu. To jest bio Bobby Lee. Bila je sigurna u to. Pogledala je prema prednjim prozorima. Zavjese su u blagovaonici bile lagano razmaknute. Bio je tamo u mraku, gledao u njezinu kuću.

– Jesi li dobro?

Chloe se počela po ruci. Nije htjela Bena miješati u to. Sinoć je i jutros vidjela ljutnju u njegovim očima. Ako mu padne na pamet da joj je potrebna zaštita od zamjenika šerifa, mogao bi se naći u velikoj nevolji.

– Dobro sam. – Zakoračila je prema prozoru kako bi povukla zastore. Ruke su joj se tresle. On je ovdje negdje, pomislila je. – Bio je to samo krivi broj.

– Sigurna si? Blijeda si poput krpe.

– Stvarno? – Dotakla si je lice. – Vjerojatno sam zaboravila nanijeti rumenilo na obraze.

Naglo je poskočila kad je telefon opet zazvonio. Ben se počeo ustajati sa stolca. – Ne, nemoj, – rekla je. – Molim te, nemoj.

Spustio se nazad u stolac, ali ju oštro promatrajući. – Tko je to? Klimnula je glavom.

– Bobby Lee, je li tako?

Chloe ga nije željela upetljati u sve ovo, ali nije mu željela niti lagati. Njezino je oklijevanje njemu značilo potvrđan odgovor.

– Taj gad.

– Ben, molim te. – Podigla je ruku. – Jednostavno se ne ću javiti. Prestat će. Nije to ništa strašno.

Zurio je u telefon koji je uporno zvonio. Kada se konačno utišao, položio je ruku preko oči i rekao: – Chloe, sjedni. Ti i ja moramo razgovarati.

– O čemu?

– O Bobby Leeju.

Još je jednom povukla zastore prije nego je sjela. Ben je rekao: – Promatra kuću, zar ne? Dobacila mu je zapanjeni pogled. – Ne, ja...

– Dovraga, Chloe, nemoj mi lagati. Nakon drugoga si poziva odmah navukla zastore. Rekao je nešto. Znaš da je ovdje negdje.

Potvrđno je klimnula glavom. – Da. Zna da si ovdje. – Što još?

– Spustila sam slušalicu. Nije imao priliku reći nešto više. Osim da sam glupa.

Ben je uzdahnuo i zatvorio oči. Kad je podigao kapke, izvalio je: – Već me godinama mrzi. Nemam pojma zbog čega, samo znam da me prezire.

– Što to ima sa mnom?

– Vjerojatno misli da među nama ima nečega. Osim činjenice da si vrlo privlačna, to je za njega dovoljan razlog da ti se počne upucavati.

Upucavati? Pokušao ju je silovati. Chloe je ovila ruke oko svojeg struka. – Ne shvaćam.

– Ni ja. Nikada to nisam razumio. Samo znam da mu godi stvarati mi probleme i bol. Od petoga razreda, kao da je krenuo u neku igru natjecanja sa mnom, samo što ja nikada nisam sudjelovao u toj igri. Ako bih iz nekoga testa dobio četvorku, Bobby bi dao sve od sebe samo da iz sljedećega dobije peticu. U srednjoj se školi situacija još pogoršala. Imao sam djevojku. Samo jednu. Zvala se Peggy Lee Bradshaw. Nije bila popularna niti posebno lijepa, ali meni se sviđala i prohodali smo. Onog trenutka kada je Bobby Lee saznao za to, navalio je na nju poput medvjeda na med. On je bio školska nogometna zvijezda, vrlo popularan. Djevojke bi stajale u redu, čekajući da ih on pozove van. Peggy Lee je bila polaskana njegovom pažnjom. Većinu su ju njezina života dečki ignorirali, a odjednom se sviđjela školskomu frajeru.

– Što se dogodilo?

– Ostavila me i počela izlaziti s njim. Pokušao sam joj reći da on nije dobar za nju, ali ona je bila zaljubljena preko ušiju. Zatrudnjela je s njim. A on ju je odbacio poput smeća.

Četiri mjeseca kasnije, roditelji su ju poslali da živi kod tetke. Nikada ju više nisam vidio. Roditelji su joj bili kršćani, vrlo strogi. Još uvijek žive ovdje u Jack Pineu. Ako je Peggy Lee ikada došla svojima u posjet, ja nikada nisam čuo za to.

– Ukratko, on joj je uništio život. – Prije tjedan dana Chloe nikako ne bi mogla povjerovati u ovu priču, ali nakon onoga sinoćnjega iskustva s Bobby Leejem, nije ju mogla odbaciti. – Samo zato što je izlazila s tobom.

– Točno. Znam da zvuči apsurdno, Chloe, ali bojim se za tebe. Postoji nešto u njemu, kvragu, nemam pojma o čem se radi. Shvaćaš li što govorim? Sinoć si mu pobjegla. Ali što bi bilo da nisi uspjela? A tko kaže da će stati na tome? Zove ovamo samo kako bi me upozorio.

Chloe se odmah prisjetila čvrstoga stiska Bobby Leejevih prstiju na svojim rukama i shvatila je da bi Ben mogao biti u pravu.

– Bit ću oprezna, Ben. Hvala ti na upozorenju. Provukao je ruku kroz svoju kosu. – Kvragu. Prozor.

Pretpostavljam kako nisi pomislila provesti noć kod mene dok ne popravim ovaj prozor. Mogao bi se provući kroz karton, a ti ništa ne bi mogla čuti.

Od te pomisli, Chloeino se tijelo napelo. Nakon onoga maloprijašnjega poljupca, nije mislila da je noć za spavanje kod njega razumna ideja. – Poduzet ću sve mjere opreza. – Bila je pravi stručnjak u tome, zahvaljujući Rogeru. – Jeremy je već u krevetu. Noćas će nam biti sasvim dobro.

Benov je mišić na čeljusti počeo titrati. – Mislim da je on odgovoran za sve one ranjene životinje.

Chloe ga je zapanjeno pogledala. – Što?

– Čula su me. Mislim da Bobby Lee ubija one životinje.

– Morao bi biti lud za tako nešto. Da ga uhvate, karijera bi mu bila gotova.

– Ako je došao do ruba, mislim da onda ne razmišlja o tome. Oduvijek je bio arogantan. – Prstima je lupkao po stolu.

– Chloe, hoćeš li mi obećati nešto? Nemoj riskirati. Ako dođe u dućan i napravi nešto što bi te uzrujalo, nemoj oklijevati nego slobodno pozovi policiju.

– Dobro, – uvjeravala ga je. – Računaj na to. Pogledao je na ručni sat i polako ustao sa stolca. – Jesi li sigurna da ne ćete noćas prespavati kod mene? – Podignutim je palcem pokazao preko svojega ramena. – Zabrinjava me taj razbijeni prozor.

Pobrinuvši se da se nalazi na pristojnoj udaljenosti od njega, Chloe ga je ispratila do vrata. – Bit ćemo dobro.

Položio je ruku preko njezine kad ju je stavio na kvaku vrata. Znala je da ju želi poljubiti i zbog toga je drugu ruku stavila na njegova prsa kako bi ga držala na udaljenosti. – Ben, – prošaptala je. – Sjećaš se onoga što si ranije rekao, kao da ja nisam spremna? Bio si u pravu. Nisam spremna za nikakvu vezu. Mislim...

– Nemoj misliti, – nježno joj je naredio dok joj se primicao usnama.

Njegove su usne prelazile preko njezinih i bile su glatke poput satena. Potom ju je okusio, duboko prodirući u njih. Vrelina koja se nalazila između njih je bila čarobna. Chloeine su noge počele klecati. Potpuno mu se predala. On je lagano prelazio rukama preko njezinih leđa, zbog čega joj se koža naježila od užitka. Strašilo ju je to što ga je tako jao željela, ali opet ne toliko da bi se uspjela odmaći od njega.

Konačno je položio ruke na njezina ramena kako bi ju odmaknuo od sebe, lagano se odmičući od njezinih usana dok je završavao poljubac. – Laku noć, Chloe, – prošaptao je.

Prije nego se uspjela sabrati kako bi stvari vratila pod kontrolu, on je već za sobom zatvorio vrata.

Chloe je naslonila glavu na drvo. Mjere opreza. Možda, pomislila je s vrtoglavicom, možda se ipak pazila pogrešnoga muškarca.

Ben je izbrisao riječ hodao i zamijenio je s lagano šetao, a onda je shvatio da glupavo zuri u ekran računala i misli na Chloe i Jeremyja umjesto na posao. Uzdahnuo je, zaljuljavši se u svo-

jem stolcu i prstima prelazeći preko umornih očiju. Uporno je zaboravljao glavu temu priče kao i imena svojih likova dok mu se um punio prizorima noža koji se probijao kroz karton.

Okrenuo se i zagledao u telefon. Bilo je tri sata ujutro. Ne bi trebao zvati i probuditi ju. Ali kvragu, bio je zabrinut. Što ako je Bobby Lee provalio u kuću? Chloe se pouzdavala u onih svojih nekoliko pokreta samoobrane, ali u njih nije unosila dovoljno snage. Žena njezine veličine nije bila dovoljno snažna da se suprotstavi muškarcu kao što je bio Bobby Lee Schuck, koji ne bi prestao s udarcima i uopće ga ne bi bilo briga ako mu se dijete nađe na putu.

U nemogućnosti da izdrži ni trenutka duže, Ben je uzeo telefonsku slušalicu. Napamet je znao njezin broj. Pogledao je u njega stotinu puta nakon što je napustio njezinu kuću. Otipkao je broj i na prvo se zvono namrštilo. Gotovo da ju je mogao vidjeti kako se trza iz sna, potpuno dezorijentirana i zbunjena.

– Halo? – rekla je, prekidajući mu misli, s jasnim i uzbuđenim glasom.

– Ja sam.

– Ben? – U njezinu se glasu nazirao tračak smiješka. – Mislila sam... pa, nije važno. Zašto zoveš ovako kasno? Je li sve u redu?

– Sada jest. Brinuo sam se za vas. Oprosti što zovem ovako kasno. Nadam se da nisam probudio Jeremyja.

– Nisi. On čvrsto spava. – S druge se strane linije začuo neki šušteći zvuk. Zamislio ju je kako sjeda na krevet. – Voljela bih da isto mogu reći za sebe. Uхватила me nesаница.

– Je li bilo još poziva?

– Nije. Barem sve do sad.

– Oprosti. Znam da je ludost zvati te u tri sata ujutro.

– Ne bi se trebao brinuti, Ben. Mi smo savršeno dobro. Donijela sam telefon u Jeremyjevu sobu. Vrata su zaključana, a kao dodatnu sam mjeru opreza stavila ispred njih kutiju s njegovim igračkama. Također sam naoružana.

– S čime?

– Njegovom palicom.

Ben se nasmiješio i opustio. Trebao je znati da će ona biti u redu. Bobby Lee će se vraški iznenaditi ako otvori vrata te spavaće sobe.

– Dobro smo. Pored mene je i mobitel. Znaš za one emisije u kojima provalnik prereze žice? I za to sam se pobrinula.

Nacerio se. – Mislim da ću se sada mirno vratiti poslu.

– Radiš? – Aha.

– Aha, – ponovila je. – Ne ću čak ni pitati. Ovo i ono, je li tako? I dalje se cerio kad je ona prekinula vezu.

Sljedeće je jutro proletjelo. Nakon obavljena posla sa životinjama kod Bena, Chloe je požurila kući kako bi očistila staklo izvana, nekoliko puta obišla kuću i spremila se za posao. Za prvi je dan posla u Christmas Villageu izabrala ljetni svjetlo plavi kostim. U čast prigodi, čak je i nakovršala kosu, nadajući se da će ukrotiti neposlušne pramenove. Rezultat je na kraju bio samo veće kovrče i još neposlušnije.

Dok je parkirala automobil iza Christmas Villagea, koža joj je postala vlažna od napetosti. Brzi joj je pogled u ogledalo rekao da izgleda sasvim OK. Ne dobro, ali OK. Izišla je iz vozila, zaključala vrata i nekoliko puta udahnula kako bi se smirila, govoreći si da je ovom poslu pridala previše važnosti. Jučer u ovo doba nije čak ni poznavala Hattie Perkins.

S tom mišlju koja ju je smirivala, Chloe je ušla u dućan. Hattie joj je mahnula iz odjela s kucama za lutke. – Iza pulta imaš pregaču. Skini sako. Skuhat ćeš se ovdje u tome.

Pa, pomislila je Chloe, znak siromaštva. Nosila je pogrešnu odjeću. Odložila je torbicu na policu kod blagajne, raširila sako preko naslona stolca i zgrabila pregaču, stavljajući ju na sebe dok je prilazila svojoj novoj šefici.

Hattie je podigla kist za bojenje umočen u ružičastu boju. – Zar ovo ne će biti slatko?

Chloe se odmaknula unatrag kako bi pozornije pogledala kuću za lutke u nastajanju. Bila je viktorijanskoga izgleda, njezina omiljenoga stila. Hattie ju je osjenčala svijetlo smeđom bojom i sada ju je počela cifrati različitim duginim bojama.

– Slatka je. – Chloe je pogledala u prozor. – Kako ćete to napraviti iznutra?

– Na starinski način. Imam novi minijaturni katalog s preslatkim kistovima za namještaj. Sinoć sam cijelu večer provela sastavljajući narudžbu. – Odložila je kist u posudu s mutnom vodom i obrisala ruke. – Vrijeme igre je završilo. Bolje da te krenem podučavati.

Sat se vremena kasnije Chloe borila s elektronskom blagajnom i procedurom naplate pomoću kreditnih kartica. – Zao mi je, – rekla je ona Hattie kad je kupac otišao. – Nikada ništa od ovoga nisam radila. Nakon što sam napustila muža, bila sam konobarica. Ja sam primala narudžbe, a šanker je radio s blagajnom.

– Nemaš brige. Naučit ćeš. – Hattie je pored blagajne ostavila popis s cijenama. – Tijekom zatišja, pokušaj ovo zapamtiti. Ako sve znaš napamet, transakcije idu puno brže i lakše. Ako pogriješiš, nema veze. Ja ću te doći izvući.

Postarija je vlasnica uistinu bila iskrena. Tijekom slijedećih je sedam sati nekoliko puta izvukla Chloe iz neugodne situacije. Do kraja smjene, Chloe je glava bila puna šifra, ko–dova i cijena pojedinih artikala. Bojala se da to nikada ne će uspjeti naučiti. Jedino za što je iskreno mogla reći da joj je išlo od ruke je brisanje prašine. Ona je znala kako čistiti.

Nakon odlaganja svoje pregače i uzimanja torbice i sakoa, Chloe se okrenula prema Hattie. – Želite li da se vratim sutra?

Starija se žena nasmijala i predala joj popis s cijenama.

– Ovo je samo kopija. Ako ju izgubiš, nemoj paničariti. Možda se možeš malo večeras pozabaviti time.

Dok se vozila kući, Chloe je svoju pozornost podijelila između cjenika i ceste.

Jeremy je susreo Chloe na ulaznim vratima. – Ben je došao dok te nije bilo! – povikao je.

– Stvarno? – Chloe se sagnula kako bi ga zagrlila, ali to joj nije bilo nimalo lako, s obzirom da je dijete poskakivalo gore-dolje. – Opa. Svidjelo ti se to, zar ne?

– Popravio je prozor, – objasnila je Tracy. U želji da što brže ode, tinejdžerica je već odijevala svoju jaknu. – On je, onako nekako, presladak, – rekla je, podižući svoje nacrtane obrve. – Malo previše, Chloe.

– Ne, ne. – Chloe se nasmijala. Zvuk koji je proizvela bio je poput zvižduka i odaslao je kri-vu poruku. – Uopće nije nešto takovo.

– Šteta. – Tracy je uhvatila jednu Jeremyjevu kovrču i povukla ju. – Bok, derište. – Okrenu-la se prema Chloe i rekla: – Trent će doći po mene. Idemo na kuglanje.

Chloe je mahala s ulaznih vrata dok je Tracy trčala preko dvorišta. Onda ju je u tome omeo Jeremy, povlačeći ju za ruku.

– Moraš doći vidjeti naš prozor!

Chloe mu je dopustila da ju vuče prema kuhinji. Definitivno, staklo je bilo zamijenjeno. Nagnula se bliže kako bi pogledala u pukotine između dasaka. Ben je bio tako precizan da se činilo kao da je stroj obavio sav posao. Pitala se je li bio tako precizan dok je vodio ljubav.

Kako joj je pitanje brzo došlo na pamet, isto je takvom brzinom nestalo.

Dok je Chloe spremala večeru, Jeremy ju je zabavljao s prepričavanjem Benova posjeta. Stalo je govorio Ben ovo, Ben ono.

– Stvarno je dobro popravio prozor, je li tako mama?

– Da, istina.

– Ben je u svem dobar.

Posebno je bio talentiran za ljubljenje, pomislila je Chloe. Samo je željela... oh, nije znala što želi. Možda drugi mozak? Zašto nije mogla biti poput onih žena koje su prihvaćale zadovoljstvo tamo gdje im se nudilo? Na taj joj je način bio život bio puno zanimljiviji. Ali, oh, ne, ona je sve morala shvaćati tako ozbiljno. I kao posljedica toga, Ben je njezine osjećaje tako zapetljao da je jedva mogla razmišljati.

Dok je oprala svo posuđe, Chloe je bila totalno iscrpljena. Navlačila je traperice kako bi pošla do Bena kada je telefon zazvonio. Javio se Jeremy u kuhinji.

– Mamice, Ben je!

Chloe je zgrabila telefon kojega je jutros vratila u svoju spavaću sobu. – Halo? – Jeremy je glasno pojačao televizor. – Samo trenutak. – Položila je ruku preko dijela slušalice. – Spusti slušalicu, Jeremy! Ništa ne čujem. – Kad je čula da je konačno spustio, Chloe je ponovno rekla: – Bok, ponovno.

– Sada ja ne čujem. Trebala bio biti narednica za obučavanje vojske. Nasmijala se. – Ja to i jesam. Oprosti ako sam ti povrijedila bubnjiće.

Nacerio se. – Nisi. Iako sam impresioniran. Ako ti damo megafon, uvjeren sam da će te čuti i u Pinevilleu.

– Jesi li se dovoljno zabavio? – Chloe je stavila slušalicu ispod brade kako bi do kraja navukla traperice. – Nemoj se večeras zezati sa mnom, mladiću. Danas sam imala naporan dan.

– I mislio sam si. Zbog toga i zovem. Večeras ću se ja pobrinuti za životinje. Ti leži i odmori se.

Chloe je utonula u krevet. – Pravi si anđeo. Da si sada ovdje, poljubila bih te.

– Mogu doći za tri minute. Dobro zapamti što si upravo rekla.

Otpuhнула je. – Predomislila sam se. – Tišina. Ispružila je noge i zagledala se u svoje nožne prste. Ružni prsti, tanki s isturenim zglobovima i velikim jastučićima na krajevima. Definitivno su ovo bile noge žene koja se mukotrpno probijala kroz život. Nikada joj nije bilo lagodno. – Mislim da bismo možda trebali razgovarati o tome.

– O čemu?

Chloe je duboko udahнула i polako izdahнула. – O seksu.

– Stižem za dvije minute.

Tišina se produžila dok je Chloe prebiralala po svojim mislima. – Ben?

– Još uvijek sam ovdje. Što je sa seksom?

Ponovno se nasmijala. Nije znala zbog čega. Ono kako se trenutno osjećala nije bilo nimalo smiješno. – Ja nisam pristalica seksa za jednu noć.

– To je dobro. Nakon onoga sinoć, mislim da jedna noć nikako ne bi bila dovoljna.

– Znaš ti što sam ja mislila reći.

Opet tišina. – Moramo li sada razgovarati o tome?

– Da. Ovaj, mislim, ne znam kako da ti ovo kažem. – Chloe je čvrsto zatvorila oči. Slegnula je ramenima. – Nisam nešto previše suvremena kad se radi o vezama. Voljela bih da jesam. Ali to jednostavno nisam ja.

– Chloe, je li ti ikada itko spomenuo da sve moraš komplicirati?

– Možda. A ja sam ja. Ja moram komplicirati. Također...

– Također, što?

Riječi su joj zapele u grlu, ali ih jednostavno zbog nečega nije mogla izgovoriti i konačno mu ispričati sve o posljednjim mjesecima svojega braka. Neke je stvari je bolje prešutjeti.

– Što želiš od mene? – nježno ju je pitao. – Samo mi reci koliko komplicirano želiš i ja ću ti onda javiti jesam li u stanju to izvesti.

– U tome je problem, zar ne vidiš? To ti sam trebaš shvatiti.

Njegov se uzdah jasno čuo s druge strane žice. – Možeš li mi barem nešto natuknuti?

– Ovo i ono, – rekla je polako. Opsovao je ispod glasa. – Chloe.

Tijelo joj se napelo. – Potrebno mi je nešto više od rukovanja pri upoznavanju, nešto više od samih priča o tvom djedu. Imaš tajne, Ben. Ako mi ne možeš vjerovati i otkriti mi samo jednu od njih, kako onda možemo produbiti našu vezu ili uopće razmišljati o jednoj.

– Moja profesija ne određuje mene kao osobu.

– Barem je neki početak. Muči me to što ti ne želiš otkriti najbanalniju stvar o sebi. To je kao da mi ne želiš reći kako se zoveš. Kako možemo krenuti naprijed? Ti me optužuješ da kompliciram stvari. A možda je to upravo ono što ti radiš.

Tišina. Još je uvijek bio na liniji. Mogla ga je čuti kako diše. Ali ništa nije govorio. Bio je to jedini odgovor koji joj je želio dati, shvatila je Chloe. Nakon dugoga je trenutka spustila slušalicu na njezino postolje.

POGLAVLJE OSAMNAEST

Tijekom sljedećih je nekoliko dana Chloe bila toliko zaposlena da je svake večeri iscrpljena padala u krevet. Obožavala je svoj novi posao, ali još je toliko toga morala naučiti, a sve je bilo stisnuto između njezinih posjeta Cinnamon Ridgeu, njezinih obaveza kao majke, vođenja kućanstva i neprestane mjere opreza u vezi Bobby Leeja. Raspored joj je bio tako zgusnut da je bila prisiljena otkazati Baxtersima čuvanje djece.

Već je nekoliko puta kad je stizala na posao Chloe ugledala zamjenikov Mustang odmah pored na parkiralištu Dairy Queena. Unutra je sjedio Bobby Lee i unatoč činjenici da je nosio sunčane naočale, znala je daju promatra. Chloe se ježila od toga. Što je još i gore, nekoliko je puta ušao u dućan. Uvijek bi kupio neku tričariju, koristeći ju kao izgovor za svoj posjet. Nakon njegova trećega pojavljivanja, Chloe je telefonirala šerifu Langu i požalila se. Šerif je umanjio važnost njezinih briga, govoreći joj kako Bobby Lee ima pravo kupovati božićne ukrase kao svaka druga osoba. Osim toga, njegov je posao bio provjeravati lokalne trgovine i uvjeriti se da je sve uredi. Do kraja je toga razgovora Chloe kiptjela od bijesa.

Dok se Chloe hrvala sa svojim demonima, Ben se borio s nekoliko svojih. Kad god bi se Chloe pojavila na njegovu brdu, napetost je među njima bivala gotovo opipljiva i bez obzira kako bi ju on obilazio, znao je da je to bila njegova prokleta krivica. Nije bilo nerazumno od nje što je željela znati čime se bavi, a istina je bila da njegov razlog za uskraćivanje te informacije više nije držao vodu. Chloe sigurno ne bi otrčala natrag u Jack Pine i svima koje bi srela ispričala da je on poznati pisac. Dokaz je bila njezina šutnja o Methuselahu i ostalim životinjama.

A zašto joj onda jednostavno nije rekao?

Svakog puta kada bi si Ben postavio to pitanje, uvijek bi došao do istoga odgovora. Bojao se da kad jednom počne pričati ne će moći stati i onda bi joj mogao reći sve – o svojem ocu, o svojem daru, čak i sve u vezi sa Sherry. Želio je vjerovati da joj to ne bi bilo važno. Ali što ako bi bilo? Bio je zaljubljen u nju. Beznadno. Potpuno. Ako ne bude mogla podnijeti istinu i ode, nije znao što bi učinio.

Čitava Benova života, čuvanje je tajna bilo nužno za preživljavanje. Nije čak ni sa svojom majkom bio potpuno iskren, bojeći se da bi ga nehotice mogla izdati ocu, nekom svojom nesmotrenom gestom ili izrazom. Djetinjstvo je proveo čuvajući svoje tajne, a to se onda nastavilo i u životu odrasloga muškarca. Jedini put kad je s nekim podijelio privatne dijelove sebe, završilo je katastrofalno.

Osjećao se kao da stoji na rubu bezdana i Chloe ga je požurivala da skoči. Kad god joj je pokušao reći za svoj posao, riječi su mu zapinjale u grlu.

– Ne možeš to zauvijek tajiti od nje, – propovijedala mu je majka u subotu navečer. – Voliš ju, Ben. Vidim ti to u očima svakoga puta kada ju pogledaš. Ne možete prijeći na veću razinu ako niste posve iskreni jedno prema drugomu. To nije dobar način za početak jedne veze.

– Znam to, mama. Reći ću joj. Samo što još nije došao pravi trenutak.

– A kada misliš da će to biti? Jesi li joj uopće rekao nešto o svojem pisanju?

– Nisam.

– Zašto, zaboga? To nije ništa neobično. Mnogi su ljudi pisci.

– Ali mnogi ljudi nisu fanatici. Zar mi to pokušavaš reći? Nan je problijedjela. – Ti nisi fanatic.

– A što sam onda? Samo jedan čudak?

– Ti si prekrasan čovjek s divnim darom.

Ben se borio kako bi duboko udahnuo. Uvijek se osjećao kao da se guši kad bi razmišljao da razgovara s Chloe. – Taj dar je uništio život mogeg oca, a sada uništava i moj. Volim ju, mama. Zbog njega sam izgubio Sherry. Od onog trenutka kad sam joj rekao, drugačije me gledala i između nas više nikada nije bilo isto.

– Sherry nije imala srce. Nisi se potpuno uklopio u njezino intelektualno razumijevanje svemira.

– Imali smo mnogo toga zajedničkoga. Oboje smo bili veterinari. Voljela me dok sam to nisam uništio.

– Nije. – Nan je nogama dotaknula pod kako bi se odgurala i počela ljuljati. – To nije bila ljubav, Ben, čak niti blijeda imitacija. Bili ste mladi i umislili ste se da se volite.

– Da sam držao jezik za zubima, možda smo još uvijek mogli biti zajedno.

– Onda nije voljela pravoga tebe, zar ne? – Nan je u ruke uzela svoje igle za kačkanje i počela pjevushiti.

Frustriran što je izabrala baš taj trenutak kad će odlutati od njega, Ben je izletio iz obiteljske sobe. Dok je obilazio kuhinjski pult, majka je vikala za njim.

– Zar ti nedostaje?

Ben je zastao. – Tko, Chloe?

Nan se dobrostivo nasmiješila. – Baš kao što sam i mislila. Sherry ti više nije prva žena na pameti. Pravu se ljubav ne može tako lako istisnuti iz srca.

Ben se okrenuo prema hodniku, krećući se prema svojem uredu. Što je njegova majka znala o pravoj ljubavi? pitao se ljutito. Više je od trideset godina bila Hapova vreća za udaranje. To joj nije davalo značenje stručnjakinje za zdrave veze.

Kipteći od bijesa, sjeo je za radni stol i onda mu je Rowdy položio preveliku šapu na koljeno. Pogledavajući prema dolje, Ben se suočio s još jednim problemom. Ne će proći još puno vremena kad će se psić moći vratiti kući. Kada dođe taj dan, Ben će izgubiti jedinu kariku koja ga je povezivala s Chloe i njezinim sinom.

Sljedeće je nedjeljne večeri, kada je Chloe došla očistiti kaveze i nahraniti životinje, Ben primijetio da se Diablo pridružio Methuselahu u praćenju Chloe po kući. Kvrugu. Možda je to zbog parfema kojega je imala na sebi.

Samo što je on znao da to nije razlog. Miris koji je očarao njega i njegove ljubimce nije mogao dolaziti iz bočice. Radilo se o Chloeinoj slatkoći koja ih je sve privukla k njoj. Čak su i životinje iz kaveza gledale za njom dok se motala po kuhinji, a svaka se od njih nadala dodatnomu češkanju ili draganju. I Benu bi dobro došlo malo draganja, a definitivno mu je trebalo češkanje. Umjesto toga, ona je tvrdoglavo podigla svoju bradu, a u očima je imala onaj ledeni pogled.

– Ljuti li se moja mama na tebe? – pitao je Jeremy baš kada su trebali krenuti. Zaposlen u kuhinji, Ben je isključio vodu i pogledao dolje. Jeremy je zurio u njega sa zabrinutim izrazom lica. – Ne znam, – odgovorio je Ben. – Misliš li ti da je ljuta na mene? Jeremy je napucao usta. – Da, mislim da se ljuti.

Ben je uzeo ručnik kako bi obrisao ruke. – Zbog čega to kažeš?

Dijete je slegnulo ramenima. – Ne znam. Samo, tako bijesno izgleda kad pričam o tebi. – Naborao je obrve. – Jesi rekao da ti je žao?

– Za što?

Jeremy je skupio ramena. – Ja ne znam. A ti znaš?

Sada ga je o vezama savjetovao jedan šestogodišnjak. Ben je ušao u obiteljsku sobu kako bi majci dao tablete. Nan mu se nasmiješila. – Taje djevojka tako slatka. Jesi li primijetio kako su se Diablo i Methuselah vezali za nju?

Ben se počeo osjećati poput usamljenog vojnika na neprijateljskom teritoriju. Stavio je čašu vode ispod nosa svoje majke. – Popij tablete, mama.

Ubacila ih je u usta, otpila dva gutljaja vode i vratila mu čašu. – Sada je dosta razgovora. Moram završiti ova dva reda prije večere. – Nastavila je kačkati. I pjevushiti. Uistinu bi volio kada bi joj u glavi bila neka druga pjesma.

Kad se vratio u kuhinju, Ben je shvatio da je malo zagrižljiv. Okej, bezobziran. Trebalo bi mu biti drago što sve njegove životinje vole Chloe. Njega je zapravo mučilo nešto drugo jer je znao da divlje životinje imaju posebno dobre instinkte kad se radi o ljudima. Rijetko vjeruju nekome tko bi im mogao učiniti nešto nažao. Methuselah i Diablo su davali Chloe najviše povjerenja.

Što ako? pitao se. Chloe nimalo nije sličila Sherry. Zar ne postoji šansa, barem neka najmanja, da bi ga Chloe mogla prihvatiti, ne samo ono tko je bio nego i što je bio?

Slabi izgledi. Ben nikada sebe nije shvaćao. Kako bi od Chloe mogao očekivati da ga razumije? Nije joj mogao dati ono što joj je bilo potrebno. To je bit svega. Iskrenost ga je prema Sherry skoro uništila. Kada je samo razmišljao da se na taj način ponovno kocka, oblio bi ga hladan znoj.

Za nekoliko tjedana, Rowdy će moći doma. Onda više ne će biti Chloe ni Jeremyja. Život će se na brdu vratiti u normalu.

Od te pomisli Ben se osjećao očajno. Kada Chloe i Jeremy odu, sobe će opet postati tihe. Nije znao kako će to podnijeti.

Toga poslijepodneva, odmah nakon Hattiena odlaska u banku, u dućan je ponovno ušao Bobby Lee. Chloe ga je osjetila onog trenutka kad se oglasilo zvono iznad vrata – kao što osoba može osjetiti navalu hladnoga zraka. Uspravila se kod kutije s predmetima koje je postavljala na police, ugledala ga kako stoji pored stola u blizini vrata i počela razmišljati o tome da bi se možda trebala sakriti.

Ali to joj nije dopustio njezin ponos. Ako je želio sučeljavanje, ona će mu ga onda i omogućiti. Čvrsto stisnuvši šake, pošla je prema njemu. Kad je stigla do blagajne, rekla je: – Dobra večer, zamjenice Schuck. Kako vam mogu pomoći?

– Možeš me saslušati, – rekao je istom onom lažnom iskrenosti koja ju je prvi put prevarila, ali ne će više nikada. – Znam da sam pogriješio. Bio sam pijan, Chloe. Molim te, daj mi još jednu priliku.

Zbog zvuka joj se njegova glasa koža sva naježila. – Shvaćam da alkohol može imati suprotan učinak na ljudsko ponašanje, ali koristiti ga kao ispriku je zaista jadro.

Raširio je noge na kojima je imao čizme, ruke položio na kukove i pognuo glavu. Bio je oličenje pokunjenosti, ali ona nije nasjela na to. – Ma daj. Imaj srca. Zeznuo sam. Priznajem to. Žao mi je više nego što možeš zamisliti.

Chloe je prešla na zadatak pražnjenja kante sa smećem. Dok je učvrščivala zaštitnu vrpcu oko vreće, rekla je: – Ja nemam srca, Bobby Lee, barem ne za tebe. Ako ne misliš kupiti nešto, molim te da odeš odavde.

Uzeo je neki predmet, a uopće ga nije ni pogledao. Kad ga je stavio na pult, izvukao je novčanik iz džepa sa strane. – Koliko? – pitao je.

– Dva dolara i devedeset devet centi.

Na pult je stavio tri dolara. Chloe je brzo ukucala u blagajnu cijenu predmeta, stavila ga u vrećicu, gurnula prema njemu i rekla: – Želim vam ugodnu večer, – kao što bi rekla i svakomu drugomu strancu.

– Vratit ću se.

Okrenuo se i otišao. Gledala je za njim, osjećajući toplinu i hladnoću istovremeno. Imala je vrlo loš predosjećaj da će se držati tog obećanja i nije bila sigurna što treba učiniti. Očito je razvio neku vrstu opsjednutosti prema nj o. Nije znala je li to zbog njezine navodne veze s Benom ili ju je samo nasumce izabrao, ali taj muškarac je definitivno imao problem. Promatrao je dućan. Ulazio je u njega isključivo kada je Hattie bila odsutna.

Nekoliko minuta kasnije, Chloeina se šefica vratila iz banke, a ubrzo zatim otišla kući provjeriti muža. Starije žene nije bilo sam par minuta kad je Bobby Lee napravio tri uzastopna posjeta u kratkome razdoblju da je izgledalo kao da se samo okretao na vratima i ponovno ulazio.

U dućanu je Chloe zadržala svakog puta kada bi ga ugledala. Ignorirala je njegovu nazočnost – nije podizala pogled, nije ništa govorila. Možda će prestati raditi to ako kod nje ne uspije izazvati nikakvu reakciju.

Zadnji put kada je ušao, pričao je svojim umiljatim, dobroćudnim glasićem kojega je ona već zamrzila. – Bankrotirat ću radeći ovo.

Chloe je zapakirala njegove predmete. – Molim te, bankrotiraj. Moja provizija je pet posto od prodaje.

– Chloe, molim te. – Dobacio joj je molećiv pogled. – Što se točno dogodilo te večeri? Stao sam, je li tako?

– Jesi li želio kupiti još nešto?

Povukao je obod svojeg šešira. – Teška si ti žena.

Ona je bila pametna žena. Chloe mu je okrenula leđa i počela razvrstavati dnevni utržak. Iznutra se tresla. Izvana je izgledala smrtno smireno.

– OK, dobro. Igrat ćemo na tvoj način. Imam kapital. Ako želiš pet posto od njega prije nego mi oprostiš, dat ću ti ga.

Ne bi mu oprostila nizašto na svijetu. Kada se oglasilo zvono iznad ulaznih vrata koje je objavilo njegov odlazak, drhtanje joj je iznutra zahvatilo ruke. Ispustila je hrpu računa, koji su se razletjeli po podu. Kada se Hattie vratila u dućan, ona je još uvijek bila sagnuta na podu, skupljajući ih.

– Jesi li dobro? – pitala je Hattie kad je ugledala Chloeino lice.

Chloe se još nikada u životu nije toliko željela povjeriti nekome, ali Hattie je imala dovoljno svojih problema. Nedavno je saznala da joj muž Bili ima dijabetes, a razina mu se šećera u krvi pogoršavala kao reakcija na injekcije inzulina. – Dobro sam, Hattie. Kako je Bili?

Hattie se upustila u dugačko objašnjavanje njegove dijete i raznih vrsta injekcija, a Chloe je sve to napola slušala. Toga dana se Bobby Lee četiri puta pojavio u dućanu. Više se nije mogla zavaravati. Zamjenik šerifa ju je uhodio. Što je još uznemiravajuće, pri tomu je bio vrlo oprezan, uvjeravajući se da bude sama svakog puta kada bi joj prišao. Nakon telefonskih poziva koje je uputio u njezin dom one večeri kada je Ben kod nje, znala je da promatra i njezinu kuću. U situacijama poput ove, većina žena bi mogla zvati u pomoć predstavnik vlasti, ali Chloe je već to učinila i ništa s time nije postigla.

Nije znala što raditi. Poigravala se s zamisli da nazove državnu policiju i uloži žalbu. Problem je bio u tome je li ona uopće imala legalne osnove na temelju kojih bi to učinila? Šerif Lang bi obezvrijedio njezinu priču govoreći im kako je posao Bobby Leeja da svakodnevno obilazi lokalne dućane. Jack Pine je bio tako mali, još nije bio utjelovljen, tako da zajednica nije imala gradsku policiju i pripadala je pod okružnu jurisdikciju.

Od samog početka, Chloe je bila odlučna u namjeri da Bena ne će uplitati u ovu zbrku. Njezini razlozi su još uvijek vrijedili. Ako kaže Benu što se događa, on bi se možda suočio s Bobby Leejem. Nijedan građanin se nije mogao spetljati s predstavnikom zakona i iz te borbe izići kao pobjednik, barem ne u ovome gradu, a pogotovu ako se radi o Benu.

Chloe je razmišljala treba li možda nazvati svoje roditelje i pitati ih za savjet, ali je ipak odustala od toga. Oni ništa nisu mogli napraviti, a nije htjela da se zabrinjavaju.

U očaju, Chloe je sačekala dok Hattie ponovno nije otišla i onda opet nazvala šerifa Langa, nadajući se da bi ju ovoga puta mogao saslušati.

– Pa, sada, Chloe, – rekao joj je mudro. – Uhođenje je vrlo ozbiljna optužba.

– Vjerujte mi. Ja sam ta kojoj se ovo događa. Shvaćam koliko je to ozbiljno.

– Mislim da bi se trebala smiriti i objektivno sagledati stvari, – odgovorio joj je. – Kao što sam ti ranije objasnio, Bobby Lee pohodi svakodnevno sve poslovne prostore u Jack Pineu. To je dio njegova posla. Ne mogu kazniti čovjeka što obavlja svoj posao, zar ne?

– Ovo nisu bili posjeti za vrijeme dužnosti, šerife. – Glas joj je pucao od ljutnje dok ga je Chloe podsjećala na svoju večeru sa zamjenikom. – Da mu nisam uspjela pobjeći, te bi me noći silovao! Dala sam otkaz u uredu šerifa samo kako bih izbjegla daljnje kontakte s njim. A sada mi promatra kući i izluđuje me na novome radnome mjestu. Nikada ne ulazi kad je Hattie ovdje, isključivo dok sam sama. Danas je ovdje bio četiri puta.

– Moram priznati da su četiri posjeta u jednome danu istome dućanu malo pretjerani. – Chloe je stisnula zube.

– Chloe, je li ti uopće palo na pamet da Bobby Lee iskreno žali zbog svojeg ponašanja i da se želi pomiriti? On je dobar čovjek. Kod nas je već dvadeset godina i nema nijedne mrlje u karijeri. I to se negdje mora uzeti u obzir.

Po Chloeinu je mišljenju to značilo samo da je Bobby Lee uspio dva desetljeća kriti svoj pravi karakter. – Koliko god njegova karijera bila čista do sada, šerife, to više nije slučaj. Do bar čovjek ne prisiljava ženu na odnos niti joj prijeti otkazom kada ga odbije. Također vas podsjećam da me pored ceste čekao i skoro pregazio s tim svojim Mustangom. Da nisam skočila u jarak i pobjegla u šumu, udario bi me.

Lang je teško uzdahnuo, zbog čega se Chloe počela osjećati poput dosadnog djeteta koje mu je iskušavalo strpljenje. – Kupuje li stvari svakog puta kada uđe u dućan?

– Da.

– Pa, onda? Možda ga je u posljednje vrijeme uhvatila šoping-groznica prije Božića.

Chloe je shvatila da od ovog razgovora nema nikakve koristi. Sarkastično je zahvalila šerifu na njegovu vremenu i prekinula liniju. Osjetila je tupu bol u glavi. Dok je kopala po torbici u potrazi za tabletom, ruke su joj se toliko tresle da ih je jedva kontrolirala. U grlu je osjetila kiselinu.

Duboko udahnuvši i polagano izdahnuvši, pokušavala se smiriti. Samo što joj nije uspijevalo. Bobby Lee je bio opasan. Vidjela mu je to u očima. Svi instinkti su ju upozoravali da učini nešto, ali nikako se nije mogla sjetiti što bi to trebalo biti. Razborita akcija, nazivanje ju predstavnika zakona nikamo nije odvela.

Ova je situacija užasno sličila onoj koju je proživljavala mjesecima nakon što je napustila Rogera. Sada već danima, živci su joj bili napeti. Ako se nešto pomakne dok otvara ormar kod kuće, ona skače od straha. Više nije uživala u igranju na dvorištu s Jeremyjem od straha da će se okrenuti i iza sebe ugledati Bobby Leeja. Bila je napeta dok je vodila Jeremyja na izlete, tražeći pogledom bijelog Mustanga svugdje gdje bi otišla i užasavala se trenutka kada će se morati vratiti u praznu kuću.

Prisjećanje joj je svega onoga što je prošla s Rogerom sada samo koristilo. Bobby Lee ju je strašio i prezirala je njegove posjete dućanu, ali prošla je ona i kroz gore situacije. Možda je on jednostavno sporo shvaćao i uistinu iskreno vjerovao da će se s vremenom izmigoljiti iz gabule i ponovno joj se približiti. Uskoro će shvatiti da nema nikakve šanse za oprost. Možda će tada postati svjestan svega i konačno ju ostaviti na miru.

Prije nego što je Ben postao svjestan, Chloe je već skoro dva tjedna radila u Christmas Villageu, Rowdy je bio star tri mjeseca i vrijeme mu je istjecalo. Uskoro će štene biti dovoljno staro za povratak kući. Chloe će Benu posve otplatiti dug i više ne će imati razloga za posjet.

Rekao je sam sebi kako niti on nju ne želi vidjeti, ako su njezini dolasci bili isključivo iz obveze prema njemu. Ali duboko je u sebi znao da je to laž. Chloe. Obožavao je grleni, pjevjušeći zvuk njezina glasa. Obožavao je dok si je pjevala obavljajući svoje zadatke. Njegov dom je ispunjavala toplinom i smijehom.

Jedne je večeri konačno došlo vrijeme za povratak Winstona u prirodno okruženje. Chloe je s Benom hodala duboko u šumu, istinski vesela, ali onda je počela plakati kad su pustili tvora koji je ubrzo nestao u šumi. Očito osjećajući sram, okrenula je glavu od Bena da ne vidi njezine suze.

– To je jedna od posljedica, – rekao joj je dok su polako hodali prema kući. – Zaljubiš se u svaku životinju i uvijek boli kad tvoje vrijeme s njima dođe do kraja.

Ljutito je obrisala obraze. – Oprosti. Ovo je glupo. On je samo smiješni stari tvor.

Tvor kojega je zavoljela poput svojeg ljubimca, pomislio je Ben. Njemu je to bilo puno lakše. Znao je da će opet vidjeti Winstona. Njegovi pacijenti su mu se uvijek vraćali u posjet. – Možda ponekad svrati.

Progutala je knedlu i opet obrisala obraze. – Da, pa ja vjerojatno ne ću biti ovdje da ga vidim, je li tako?

Ben ju je uhvatio za lakat i okrenuo je u svoje naručje. – Hej, – prošaptao je. – Uopće nije tako loše, zar ne? – Odjednom je dobio neki predosjećaj kako je bolno opraštanje od Winstona

samo katalizator, a ne pravi izvor njezine uzbuđenosti. Nježno je rukom prešao preko njezinih vlažnih obraza, zamjećujući tamne kolute ispod očiju i obrisao joj ostatke šminke. Lagano se odmaknuo kako bi joj bolje promotrio lice. Bez imalo kamuflaže pomoću šminke, obrazi su joj bili zastrašujuće blijedi i izgledala je umorno i iscrpljeno. – Chloe, što je? Što te muči?

Oči su joj se ponovno napunile suzama i samo je klimnula glavom. – Ništa. Imam samo nekih poteškoća na poslu.

– Kakvih poteškoća?

Slegnula je ramenima, odmakla se od njega, položila ruke na bokove i počela gledati u daljinu kroz gusta stabla. – Ništa s čime se ne mogu nositi.

Ben se jedva odupro potrebi da posegne za njom i opet ju dodirne. – Ponekad je problem lakše riješiti kad se podijeli s prijateljem. Razgovaraj sa mnom.

Pogled joj je stao na njegovu. – Na način na koji ti razgovaraš sa mnom? – Glas joj je odzvanjao ogorčenosti. – Ima dvije vrste prijateljstva, Ben.

Ovo je bila njegova šansa, pomislio je. Progutao je knedlu. Riječi koje je željela čuti skupile su mu se u grlu. Pokušao ih je izgurati van. Iskreno je pokušao. Samo što je uspio ispustiti uzdah. Ona je stajala i promatrala ga – čekajući. Krv mu je navrla u glavu.

Barem je uspio progovoriti, samo riječi koje je izgovorio nisu bile one koje je mislio. – Ja razgovaram s tobom, Chloe.

Njezine su se krupne smeđe oči, ionako već pune suza, sada ispunile s boli. Znajući da je on razlog, Ben se osjećao posramljeno.

– Dobro, – rekla je potreseno. – Uzmi si vremena koliko god trebaš. Može to biti i zauvijek, nema veze. Ionako mi više nije važno. Samo ti zadrži svoje cijenjenje tajne za sebe. Okrenula se i počela odlaziti. Ben je ispružio ruku, uhvativši njezinu, okrećući ju kako bi se okrenula prema njemu. – Ne možeš ovomu okrenuti leđa.

– Čemu? Nisam uspjela vidjeti od čega to odlazim.

– Od ovoga, do vraga!

Ben je znao da je to glupo – pokret koji će požaliti – ali povukao ju je u svoje naručje i poljubio ju iz sveg srca. Napola je očekivao od nje da će se pomalo otimati. Umjesto toga, ona se samo stisnula i počela ga odguravati. Potom je zastenjela i predala mu se.

U glavi je začuo zvono upozorenja. Njegov dodir. Nije bilo pošteno koristiti to ga oružje protiv nje. Samo, ovoga puta ga je strah od gubitka natjerao da zaboravi svoj osjećaj časti. Naslonio ju je na stablo, grozničavo ju ljubeći dok je rukama prelazio preko njezina tijela. Zakačila je svoju tanku nogu sa stražnje strane njegova koljena i nije se opirala kad joj je podigao majicu, otkopčao grudnjak i počeo milovati grudi. Odmaknula je svoje usne od njegovih, zbacila glavu unatrag, a tijelo joj se topilo dok joj je ljubio bradavice.

Zarila je nokte u njegova ramena, prilijepivši se za njega kao da će pasti. – Volim te, Ben. Volim te. Poljubi me, molim te?

On ju je već ljubio. Budući da je bio jako uzbuđen muškarac, trebao mu je jedan trenutak da shvati gdje ona želi da ju ljubi. Nije ga trebala dvaput pitati. Prekrivajući dlanovima njezine male grudi, povukao ih je gore, držeći ih za ružičaste bradavice. Odmah su se ukrutile. Mogao je osjetiti svaki otkucaj njezina srca u tim osjetljivim vršcima.

Ona je zadrhtala i potom zajecala. Ben je nastavio dražiti njezine grudi dok je drugom rukom posezao za patentom njezinih traperica. Onog trenutka kad mu je ruka dotaknula njezin trbuh, iznenadila ga je njezina reakcija, široko je otvorila oči. Potom mu je, potpuno iznenada, odgurnula ramena.

– Ne mogu ja to\ – povikala je. – Jednostavno ne mogu! Ben je mislio da su vraški dobro napredovali. Hvatajući zrak, okrenuo se promatrajući njezin bijeg. – Chloe, – rekao je promuklo.

Okrenula mu je leđa dok je skupljala svoju odjeću. – Ovo je kraj. Odlazim odavde. Bojala sam se da bi se ovo moglo dogoditi ako ostanemo sami.

– Kako to misliš, odlaziš odavde?

– Odlazim. – Okrenula se kako bi mu uputila optužujući pogled. – Ti želiš samo laku žensku koja ne postavlja previše pitanja. Žao mi je, ali ja jednostavno nisam takva.

Prije nego što se uspio sabrati, ona je otišla. – Chloe, čekaj malo. Možeš li sačekati malo? Nije prestala koračati, njezini su se zavodljivi vitki bokovi njihali svakim sljedećim ljutitim korakom. Potom se, osjećajući se poraženim, naslonio na stablo, zatvorio oči i koncentrirao se.

Kad je osjetio da ju može slijediti bez da se osramoti, počeo je koračati za njom. Dok je hodao, u glavi je razmišljao o problemu. Očito je stigao na raskrižje i morao se odlučiti. Ako ne počne pričati, i to vrlo brzo, mogla bi nestati zauvijek 1 više ju nikada ne bi vidio.

Samo što to njemu nije bilo nimalo jednostavno. Nije znao kako se otvoriti, čak ni za manje stvari, a pomisao da podijeli s nekim važne stvari strašila ga je nemilosrdno. Što će ona reći ako joj kaže cijelu istinu? Ne samo jedan dio, nego sve. Što je još važnije, kako će reagirati? Hoće li ostati s njim, bez obzira na sve? Ili će pobjeći od njega?

Kad je nekoliko sekunda kasnije ušao u kuću, ugledao ju je kako uzima svojeg sina i štene. Želudac mu se preokrenuo. Ona je stvarno odlazila.

Predala je Jeremyju stisnutog štenca. – Idi do auta, dušo. Mamica će odmah doći.

Jeremy je Benu uputio rekao-sam-ti pogled prije nego što je izišao iz kuće. Kad se začulo zatvaranje ulaznih vrata, Chloe je obrisala ruke o svoje traperice.

– Što je s virusima? – Ben je znao da se hvata za slamku. To nije bilo ono što je željela čuti i nije bilo ono što je on trebao reći. – Ako odvedeš štene doma, bit će vrlo rizično.

– Polit ću izbjeljivača protiv njih preko malog dijela travnjaka. U sljedećih nekoliko tjedana, Jeremy može Rowdyja voditi tamo na nuždu i držati ga podalje od ostatka dvorišta.

– Znaš li koliko će ti izbjeljivača trebati?

Čak i dok je postavljao to pitanje, Ben se pitao je li skroz poludio. Kao da je on želio razgovarati o izbjeljivaču? Voljela ga je. Tako je rekla. Dragi Bože. Na to se trebao usredotočiti, a ne na izbjeljivač.

Slegnula je ramenima. – Nekoliko litara. Uvjerena sam. Koliko god bude potrebno. – Drhtavim je glasom nastavila. – Lokalni veterinar bi mi naplatio tisuću dolara za liječenje Rowdyja. Vjerujem da sam većinu toga odradila ovdje. Čim bude u mogućnosti, napisat ću ti ček za pokriće ostatka duga.

– Ne budi smiješna, Chloe. Ne želim tvoj novac. Odbila ga je pogledati izravno u oči. – Mogu prihvatiti pomoć dobrih prijatelja, ali ne i od stranaca. Nazovi to smiješnim ponosom ako želiš, ali sve ću platiti.

– Ja ti nisam baš stranac.

Nije se prepirala oko toga. Nije ni morala. Kada se okrenula prema vratima, njegov je pokret rekao više od stotinu riječi.

Ben je išao za njom do izlaza. – Chloe, nemoj ovo ovako završiti. Molim te.

– Što to? S mojeg stajališta, ništa nije ni započeto.

To je zaboljele Jedina mu je utjeha bila to što joj je u očima vidio istu bol dok je to izgovarala kao što je i on osjećao dok ju je slušao. – Moramo razgovarati, – rekao je. – Reći ću ti sve što želiš znati, kunem se.

– Zato što sam to izvukla iz tebe? – Kad mu je susrela pogled, nije vidio dugotrajnu ljutnju u njezinim očima, samo bol tako duboku da joj je glas podrhtavao. – Dijeljenje tajna između dvoje ljudi treba biti dobrovoljno, a ne na nečiji zahtjev. Čekala sam te. – Rukom je beznadno odmahнула. – Čekala sam te dva tjedna, Ben. Sve do sada mi nisi poželio ništa reći, čak ni ono čime se baviš u životu.

Ono čime se bavio u životu je bio samo početak. Imao joj je toliko toga ispričati. Samo što to Chloe nije shvaćala. Za nju je to bilo završena stvar, odbio joj je reći stvari koje su ljudi s lakoćom otkrivali drugim ljudima.

– Postoji puno više od toga, – rekao je. – Mnogo stvari koje ne razumiješ, Chloe. Stvari koje... – Zastao je i progutao knedlu. – Oduvijek sam bio... povučena osoba. Znaš? Meni to nije tako lako kao ostalim ljudima. Ne radi se tu o tome da sam izabrao ne reći ti ništa o sebi. Jednostavno ne znam kako bih počeo... i bojim se tvoje reakcije.

Nadao se da će se zbog toga smekšati, ali ona je otvorila vrata. Kad je zakoračila van, rekla je: – Onda mi stvarno ne bi trebao reći, Ben. Povjerenje je ključ svega. Bez njega nam ne ostaje puno toga.

Krenuo ju je slijediti van, ali ona je ispružila ruku. – Mislim ozbiljno, Ben. Što god si namjeravao reći, bolje zadrži za sebe. Sada mi to ništa ne će značiti. Uvijek bi osjećala da sam te prisilila na povjeravanje.

Vrata su mu se zalupila pred nosom. Razmišljao je poći za njom i prisili ju da ga sasluša, ali je ubrzo odbacio tu ideju. Trenutno je bila jako ljuta na njega. To nije bio dobar znak za otvaranje duše, a ni ovaj trenutak mu ne bi donio dobre rezultate.

Nan, koja se očito probudila zbog njihovih glasova, pojavila se iza njega poput prikaze. Uzela mu je ruku i naslonila obraz na njegov rukav, promatrajući s njim staklo na vratima Chloeina auta koji je odlazio.

Kad se konačno sleglo dolje i posljednje zrno prašine, rekla je: – Ona je slatka žena, Ben.

– Ne će se više vratiti.

– Naravno da hoće. Samo trebaš otići za njom. Ben je pogledao dolje. – Čula si naš razgovor. Potvrдно je klimnula glavom. – Jesam i ako si tipičan muškarac, pretpostavljam da si bio zbunjen. Kad si konačno skupio snage da joj sve kažeš, ona je odbila slušati.

Ben je bio previše zbunjen. – Rekla je da joj to sada ne bi ništa značilo.

Nan se nasmiješila i poljubila mu ruku. – Ona jednostavno ne razumije važnost onoga što joj imaš za reći. S njezina si stajališta ti nepodnošljivo tajanstven zbog malih stvari. Kad budeš razgovarao s njom, to će joj puno značiti.

Ben se sagnuo kako bi prislonio obraz na vrh njezine glave. – Bojim se, mama. Želim joj reći, ali jednostavno ne mogu izgovoriti te riječi.

– Onda još malo sačekaj.

– Ona neće čekati.

Nan je uzdahnula. – Onda joj reci samo dio kako bi ju zadovoljio za sada dok se nekako ne sabereš i skupiš hrabrosti da joj kažeš ostatak.

POGLAVLJE DEVETNAEST

Bolujući od neizlječiva oblika depresije, Chloe je odlanulo kad je konačno spremila Jeremyja i Rowdyja na spavanje, a dobrodošla se tišina nadvila nad kuću. Odlučna u namjeri da ne razmišlja o Benu, sklupčala se na sofi s čašom ledenog čaja na stolu pored nje, a preko skupljenih koljena je stajao otvoreni primjerak njezina omiljenoga časopisa. Prelistala je nazad do recepata.

Vidjela je jedan recept od brokula i cvjetače koji joj je zvučao dobro, a potom i vegetarijanski složenac koji ju je odmah podsjetio na Bena. Pogledala je na sat, pitajući se što on sada radi. Radi, shvatila je. Uvijek je radio 'ovo i ono' do ranih jutarnjih sati.

Srce joj se stegnulo kad ga je zamislila u glavi. Pokušala je ne zaljubiti se u njega, znajući da si sada nije trebala komplicirati život s problemima u vezi. A pogledaj ju sad. U grlu joj se smjestila bolna knedla i osjećala se potpuno očajno. Bilo je pravo iskušenje predati se svojemu jadu i baciti se u dobro poznati stari plač s jecanjem.

Telefon se oglasio tako naglo da je Chloe poskočila. Bacajući časopis u stranu, ustala je sa sofe. U četiri laka koraka, dočepala se telefona na zidu. – Halo?

– Bok.

Bio je to Ben. Zatvorila je oči, uživajući u zvuku njegova dubokoga glasa. Zbog čega je ona mogla biti tako sigurna da joj od njega treba puno više nego što joj on želi dati, a još uvijek je tako vezana za njega? – Bok, – uspjela je izgovoriti.

– Ovaj... – Čula je kako je uznemireno izdahnuo. Nakon dugog trenutka, rekao je: – Nisam baš dobar u ovome. Suraduj sa mnom, može?

– Nisi baš dobar u čemu to?

– U ispričavanju i traženju druge šanse.

Naslonila se ramenima na zid. Knedla je u njezinu grlu rasla. – O, Ben.

– Kada si danas prošla kroz ona vrata, osjećao sam se kao da sam tog trenutka izgubio sve što mi je značilo.

Kapljice su se znoja pojavile na Chloeinu licu. – Jesmo li ti mi važni, Ben?

Još je jednom izdahnuo i jasno je to čula s druge strane linije. – Važniji nešto što mogu riječima iskazati. – Ponovno tišina. Potom, – Nedostajete mi, nedostajete i životinjama. Čak i zidovima nedostajete. Pokušao sam raditi. Ali ne mogu. Ne mogu se usredotočiti. Kada sam pokušao večerati, umalo sam se ugušio jer nisam mogao progutati. Razmišljao sam da se napijem, ali to mi se nije činilo kao dobra ideja, pa sam umjesto toga odlučio tebe nazvati. Chloe se nije mogla sjetiti što da kaže. Zatvorila je oči i naslonila obraz na zid.

– Mogu li kasnije navratiti? – pitao je. – Postoje stvari koje ti moram reći. Razmišljao sam o tome cijele večeri i u pravu si. Bez povjerenja, nemamo ništa.

Chloe se kolebljivo nasmiješila. – Ne želim da se osjećaš prisiljenim na priznanje.

– Nemoj mi to čak ni spominjati. Postoje stvari koje ne znaš, Chloe. Ozbiljne stvari. Kad ti budem rekao, možda ćeš onda shvatiti zbog čega mi je bilo tako teško povjeriti se, zašto nisam znao kako početi.

Zvučao je kao da dolazi kod nje izvaditi zub bez ikakve injekcije. Ona je zurila u mrlju na zidu. – Što bi moglo biti tako loše?

– Shvatit ćeš kad budeš čula. – Čula je kako je uzdahnuo. – Zasada, želim da znaš jednu stvar. Vjerujem ti, Chloe. – Glas mu je zvučao iskreno. – Vjerujem ti više nego što sam ikada ikomu vjerovao.

Potom su joj navrle suze na oči. – Kad ćeš doći ovamo?

– Moram provjeriti da mi je mama zbrinuta za noć. Bojim se otići dok čvrsto ne zaspe. Ne znam točno kada, može biti za manje od sat vremena, ali i duže od dva sata. Sve ovisi onjoj.

– Nema problema, – rekla je nježno. – Čekat ću te. – Tada je očekivala od njega da prekine razgovor. Umjesto toga, rekao je: – Chloe?

– Da?

Gotovo je mogla osjetiti toplinu njegova osmijeha koja se probijala kroz telefonsku žicu. – Već se bolje osjećam.

Ona se osjećala kao da joj je sva tuga ovoga svijeta sišla s prsa. – I ja, Ben. I ja.

Nakon što je spustila slušalicu, Chloe se obgrlila rukama i vrtjela oko svoje osi sve dok joj se nije zavrtjelo u glavi. Prošli su sati otkad ju je Ben poljubio, ali su njezine usne još uvijek osjećale poljubac kao da se dogodio prije nekoliko minuta. Prisjećajući se velike topline njegovih ruku dok joj je prelazio po koži, žudjela je da se ponovno nađe u njegovu naručju. Iskreno nije joj bilo važno što će joj reći kad dođe do nje. Ono što joj je bilo važno, uistinu važno, jest činjenica da mu je bilo dovoljno stalo do nje da joj se želi povjeriti. Nimalo nije bila zabrinuta da će joj reći nešto užasno. Ben je bio... pa, Ben je bio Ben, jedan od najljubaznijih i najnježnijih muškaraca kojeg je ikada upoznala. Nije vjerovala – nije mogla vjerovati – da bi ono što ćeš joj otkriti moglo promijeniti njezine osjećaje prema njemu.

Chloe se prestala vrtjeti upravo u trenutku kad je čula škripu stražnjih vrata. Naježila se. Oprezno je zakoračila u kuhinju kako bi provirila u prostoriju za pranje rublja. Istrošeni linoleum je bio hladan i neugodan pod njezinim bosim nogama. U drugoj prostoriji svjetlo nije bilo upaljeno. Nije mogla jasno vidjeti stražnja vrata, ali pomislila je da je čula pomicanje kvake.

Srce joj se popelo u grlo. Je li se sjetila zaključati ih? Zbog Bobby Leeja je postala prilično paranoična kad se radilo o osiguravanju kuće po noći, ali dragi Bože, što ako ih je zaboravila zaključati?

Vrata su ponovno zaškripala, ali ovog puta je Chloe bila sigurna da je netko držao kvaku. Puis joj je bio tako ubrzan da ga je jasno mogla čuti. Netko je pokušavao ući. Koraci. Okrenula se, slijedeći zvuk sjedne strane kuće. Onda su koraci iznenada nestali i zvuk grebanja se pojavio na prozoru iznad sudopera. Zatim se po staklu začuo oštar udarac.

Chloe se uzvrpoljila i zgrabila telefon. Strašno je drhtavim rukama počela utipkivati broj senfova ureda. Onda se predomislila i otipkala 911. Zadnje što joj je trebalo je bilo pojavljivanje Bobby Leeja na njezinu kućnome pragu.

Kada se dispečer javio, Chloe je glasno izgovorila: – Prijavljujem provalu u tijeku! – Nadala se da će ju vani čuti provalnik i pobjeći. – Netko mi pokušava ući u kuću.

– Kako se zovete, gospođo? – pitao ju je muškarac. Chloe je počela odgovarati, ali tada je začula još jedan snažan udarac u staklo. – O, Bože. Pokušava razbiti prozor. Chloe Evans. Zovem se Chloe Evans.

Dispečer ju je pitao adresu. Chloe je bila toliko prestrašena da jednu sekundu nije znala odgovoriti. Pomislila je da čuje trčeće korake, ali srce joj je toliko lupalo da nije bila sigurna.

– Molim vas, gospođo Evans, ostanite mirni. Ostati ću s vama na telefonskoj liniji dok ne dođe jedan policajac. Gdje se nalazite?

– Ponderosa Lane. – Opet je osluškivala, ali nije više ništa čula. Tko god da je bio ispred prozora očito je otišao. Željela je vjerovati da je provalnik čuo kako zove policiju i da je zato pobjegao. Ali što ako nije? Nalazim se u sklopu okruga Whispering Pines, pored Shoshone rezervata. – Brzo mu je rekla adresu. – Koliko će vam trebati da stignete ovamo?

– Upravo sada prenosim poziv.

Chloe je pomislila da čuje glasove u prednjem dijelu dvorišta. Okrenula se, pažljivo osluškujući. – Dvojica su, – rekla je dispečeru. – Mislim da sam ih čula kako razgovaraju.

– Uskoro će vam doći pomoć. Gdje se nalazite u kući, gospođo Evans?

– U kuhinji. Nekoliko sam koraka udaljena od prozora.

– Imate li telefon negdje drugdje?

– Da, u spavaćoj sobi.

– Možete li zaključati ta vrata?

– Mogu.

– Ostavite ovaj telefon i idite u spavaću sobu. Zaključajte vrata i onda se javite meni na telefon. Sačekat ću dok ne stignete.

Upravo se tada prolomio još jedan snažan udarac u prozor. Chloeje ispustila slušalicu, potrčavši prema spavaćoj sobi i pri tome je isključila telefon iz zida. Potrčala je niz hodnik, naglo ušavši u Jeremyjevu sobu i glasno zalupila vratima.

– O, Bože, o Bože. – Nakon ključanja vrata, zgrabila je kutiju s igračkama, odvukla ju preko izlizana tepiha i gurnula ispred vrata. Tek tada je uzela telefon s poda gdje ga je bacila.

– Prokletstvo, prokletstvo, – šaptala je tresući se dok je stavljala kabel u odgovarajuće mjesto na telefonskome aparatu. – Uđi, proklet bio, uđi unutra.

Konačno je uspostavila vezu. – Halo? Jeste li ovdje?

– Ovdje sam. Jeste li u spavaćoj sobi sa zaključanim vratima?

– Jesam. – Chloe je tako jako drhtala da je jedva uspijevala držati telefon. – Bojim se.

– Naravno. – Uskoro vam stiže pomoć. Dok mi razgovaramo, patrolno vozilo je na putu prema vama.

– Živim daleko od grada.

– Imamo policajca u susjedstvu. Ostanite smireni, gospođo Evans. Čak i ako provalniku uspije ući unutra, morao bi provaliti i vrata spavaće sobe da dođe do vas.

Chloe se skupila na podu pred Jeremyjeva kreveta. Rowdy se okrenuo i puzao preko madraca kako bi joj gurnuo njušku kod uha. Skoro je skočila od iznenađenja.

– Policajac se upravo javio radijem. Nalazi se ispred vaše kuće i svjetiljkom provjerava vaše dvorište. Vidite li svjetlo?

Chloe je vidjela neko svjetlo koje se probijalo kroz Jeremyjeve navučene zastore. – Da. Da, vidim ga.

– Prvo će provjeriti izvana i sva vaša vrata kako bi se uvjerio da je kuća dobro osigurana. Kada se uvjeri da nitko nije mogao ući unutra, pokucat će vam na ulazna vrata. Onda ćete moći izići iz spavaće sobe. Ako ne pokuca na vrata, to znači da je pronašao vrata ili prozor koji su na

silu otvoreni. U tome slučaju, ostanite u spavaćoj sobi dok vam on ne da znak da više niste u opasnosti.

– Na sebi imam samo pidžamu. Nalazim se u sinovoj sobi. Ovdje nemam ništa odjenuti. Dispečer je razgovarao s nekim drugim. Kad se vratio, rekao je: – Imate li plahtu ili nešto u što se možete umotati?

– O, da. Da, ovaj, imam.

– Onda učinite to. Uskoro će vam pokucati na vrata. To će vam značiti da je sve u redu. Željete li vam postaviti nekoliko pitanja, ali uvjeren sam da će vam dati malo vremena da se prije toga odjenete.

Chloe je klimnula glavom. Upravo se spremala reći još nešto kad je čula lupanje na ulaznim vratima. Onda se začulo i zvono na vratima. – Na vratima je. Čujem ga. Puno vam hvala.

– Nema problema. Zbog toga sam ovdje.

Chloe je spustila slušalicu, oko struka omotala Jeremyjevu plahtu i odgurnula kutiju s igračkama kako bi mogla izići na hodnik. Zatvorila je vrata iza sebe. Zbog čega, nije znala. Ako joj je sin mogao spavati čitavo ovo vrijeme, sumnjala je da bi ga glasovi iz dnevne sobi mogli probuditi.

Požurila je kroz kuću, upalila vanjsko svjetlo i onda se pozabavila s lancem i lokotom kako bi otvorila ulazna vrata. Kad ih je širom otvorila, samo je ostala stajati tamo, sleđena zbog nevjericice.

Bobby Lee Schuck je stajao ispred nje.

Bobby Leejev smijeh je bio nepodnošljiv. – Dobra večer, gospođo Evans. Čujem da ste ovdje imali nekakvih problema?

Chloe su počela klekati koljena. Vrata su bila otvorena, zamjenik je stajao samo nekoliko centimetara dalje od nje, a ona na sebi nije imala donje rublje. – Bobby Lee... što ti radiš ovdje? – Mozak joj je usporio i konačno izgubio vezu. Borila se kako bi zadržala razum. Konačno je izvalila: – Nazvala sam državnu policiju, a ne šerifov ured.

– Ja pratim policijske frekvencije. Bio sam u blizini, pa sam preuzeo poziv.

Chloe nije osjećala ništa od struka naniže. Bila je izigrana. Bobby Lee je bio taj koji je hvatao kvaku na vratima, Bobby Lee koji je udario po prozoru. Bila je uvjerenjena u to.

Bez poziva je zakoračio unutra. – Moram vam postaviti nekoliko pitanja, gospođo Evans. Želite li da sačekam dok odete do spavaće sobe i odjenete se?

Chloe se bojala da bi je mogao slijediti do Jeremyjeve sobe. Koliko bi dugo trebalo visokomu i mišićavomu muškarcu da odgurne kutiju s igračkama i provali u sobu? Mogla je pokušati pozvati pomoć, ali šanse su za to bile slabe jer bi to Bobby Lee od nje i očekivao i preduhitrio u namjeri, te spriječio da otipka brojeve. Bez obzira na sve, morala je zaštititi svojeg sina, a to je značilo držati ovog muškarca što je moguće dalje od njega.

Čvrsto je stisnula plahtu oko struka kako se ne bi slučajno otpetljala i pala. – Ne, ne. Imam plahtu. Ovo će ionako trajati samo par minuta, je li tako?

Izvadio je notes i olovku iz džepa. – U koje se vrijeme počela događati provala, gospođo? Pričao je s njom kao da su bili potpuni stranci. Bila je ovo nastrana igra i on je igrao glavu ulogu, u sebi se smijuljeći dok je izgovarao svoj tekst. Krv joj se sledila. Namjestio je provalu, znajući da će se ona uspaničiti i nazvati policiju. Želio je da ga pusti u kuću daju zaplaši ili zbog nekoga drugoga pokvarenoga razloga, nije točno znala.

Chloe se nije mogla sjetiti što da radi osim da se prilagodi situaciji, dajući sve od sebe kako ga ne bi razbjesnila. Svi ženski instinkti su joj govorili da je ovaj muškarac opasan, izrazito opasan. – Bilo je 23:10, – odgovorila je. – Upravo sam pogledala na sat kad sam čula da netko pokuša ući kroz stražnja vrata.

Poželjela je da je Ben već krenuo prema njoj. Sat vremena, a možda i dva. O, Bože. Sada joj je bio potreban.

Bobby Lee je nažvrljao u notes vrijeme koje mu je rekla. – Provjerio sam vani otiske stopala. Kažete da ste čuli buku kod stražnjih vrata i jednoga prozora. O kojem se prozoru radilo? Uperila je prstom. – Ovomu, iznad sudopera. A kasnije i kod prozora u blagovaonici.

– Hmm. Iza nisam pronašao nikakve otiske stopala. Iako to nije uvijek od pomoći. Već neko vrijeme nam nije padala kiša. Zemlja je prilično tvrda.

– Znam što sam čula. Netko je pokušao provaliti unutra. Pokušavajući ne biti uočljiva, Chloe se polako pomicala prema zidu koji je dijelio dnevnu sobu i kuhinju, gdje je stajao telefon. Iako je znala da bi ju sustigao prije nego što bi uspjela otipkati brojeve, osjećala se sigurnije.

– Koliko znate, postoji li netko tko vas želi zastrašiti?

U potpunoj nevjerici je zurila u njegove plave oči. Bio je ljut, pomislila je. Bilo je to jedino objašnjenje. Normalni odrasli ljudi nisu radili ovakve stvari.

– Ne, – prisilila se da kaže.

– Znate li za nekoga tko vam želi nauditi?

– Ne, – rekla je slabašno, želeći da prekine tu besmisleni šaradu.

– Jeste li možda pogledali kroz prozor i vidjeli nekoga?

– Nisam. Bojala sam se. Davno prije sam čula da to nije mudro.

Klimnuo je glavom. – Ako je provalnik muškarac, to mu govori da ste sami u kući. – Notes je zakvačio za svoj pojas. – Znam da ste strašno uplašeni, ali velike su šanse da se radilo samo o tinejdžerima. Tijekom ljetnih praznika im bude dosadno i samo traže nevolje. Kako nam se približava kolovoz, postaju sve kreativniji. U zadnjem mjesecu ljeta uvijek imamo najviše prijavljenih incidenata.

Tinejdžeri? Chloe mu nije povjerovala.

– Nažalost, teško je uhvatiti maloljetnike. Obično žive u susjedstvu i brzo trče, s lakoćom preskačući ograde i dvorišta kako bi se vratili kući. U većini slučajeva budu već daleko dok policajac dođe na mjesto događaja. – Opet se nasmiješio, a oči su mu se caklile i gledale izravno u nju. – Ali u slučaju da se nije radilo o tinejdžerima, trebat će vam bolje mjere opreza. Večeras prije spavanje ćete morati provjeriti jesu li vam sva vrata i prozori zaključani i zatvoreni i da vam je telefon u blizini. Kao dodatnu mjeru opreza, ja ću nazvati ured i poslati vam patrolna kola svakih sat vremena.

– To bi mi mnogo značilo, – rekla je Chloe, jedva uspijevajući sakriti bijes u svojem glasu. – Laku noć, zamjenice Schuck.

– Laku noć. – Okrenuo se i pošao prema vratima. Nakon što ih je otvorio, pogledao je nazad preko svojeg ramena. – Ako budete imali bilo kakvih problema, molim vas, nemojte oklijevati da me nazovete. Kad smo već kod toga, mislim da biste trebali spustiti slušalicu na onome telefonu. Ako zaboravite i odete spavati, linija će vam biti stalno zauzeta.

Kad je konačno izašao van i zatvorio vrata, Chloe je jedan trenutak samo stajala tamo, toliko se jako tresući da su ju noge počele izdavati. Položila je ruku na zid kako bi se smirila. Bilo joj je drago što je otišao. Jako drago. Pogled joj je pao na telefon. Drhtavom je rukom zgrabila kabel i slušalicu vratila na njezino postolje. A zatim je polako krenula prema vratima.

Uspjela je napraviti samo jedan korak prije nego što su se opet otvorila. Bobby Lee se nasmijao dok je ulazio u kuću. Zatvorio je i zaključao vrata za sobom. Chloe se sva ukočila.

– Hvala vam. Razgovor je završio, sve je u savršenome redu. – Nakrenuo je glavu prema telefonu. – Zamolio sam dispečera da ostane na liniji i sluša naš razgovor.

Rukom pridržavajući spojeve svoje plahte, pitala je: – Što želiš, Bobby Lee?

– Samo još jednom razgovarati o problemu. Izgledaš jako preplašena. Zaista nemaš razloga za to. Ja sam sada ovdje. Sada te više nitko ne može gnjaviti. Osim mene.

Chloe je pokušala dohvatiti telefon.

– Molim te, nemoj, – rekao je. – Nikako ne možeš otipkati broj i započeti razgovor prije nego što te zaustavim. Samo ćeš me razljutiti.

Chloe se sledila s rukom čvrsto stisnutom na slušalicu. – Izlazi van! Ozbiljno to mislim, Bobby Lee. Odmah se gubi iz moje kuće!

– Ššš. Ne želiš valjda probuditi svojeg malog dječaka. Mogao bi doći ovamo vidjeti što nije u redu. Bolje je da ostavimo tvoje dijete podalje od svega ovoga, zar ne?

Tresući se od straha, Chloe je maknula ruku s telefona. – Samo odlazi, Bobby Lee. Sigurno ne vjeruješ da ćeš se izvući iz ovoga. Prijavit ću te i podići tužbu. Tvoja će karijera biti uništena.

– Ma daj. – Zakoraknuo je prema njoj, opuštenim tijelom i širokim osmijehom. – Pobrinuo sam se za to. Možeš me tužiti koliko god želiš, nitko ti ne će vjerovati. – Rukom je pokazao prema telefonu. – Kad sam zamolio dispečera da ostane na liniji, objasnio sam mu da smo nekada hodali i koliko si bila izvan sebe kad te više nisam želio vidati. Žene znaju biti tako osvetoljubive kad budu nogirane. Predstavnik zakona je laka meta za optuživanje. Nikada previše opreza.

Chloe je mogla samo zuriti u njega.

– Dispečer me je čuo kada sam ti zaželio laku noć i izašao iz kuće. Sve po propisima, nikakvih slutnja o problemima. Ako sada počneš s optužbama, nitko ti ne će vjerovati. – Namignuo joj je. – Ako razmišljaš o borbi sa mnom, molim te da razmisliš prije toga. Ne želiš da tvoj mali sinčić bude ozlijeđen, je li tako?

Jeremy. O, dragi Bože. Sada je Chloe bila previše uplašena da bi pričala. Samo je klimnula glavom.

– To je moja dobra djevojčica. – Napravio je još jedan korak prema njoj. – Moja osjetljiva Chloe.

Zastao je taman dovoljno daleko od nje da ga ne može udariti u međunožje. – I, – rekao je, trljajući dlanove. – Započnimo s ovom našom malom zabavom, hoćemo li? Pusti plahtu i skini košulju. Umirem od želje za pogledom na to tijelo. Imaš prekrasne cice. Je li ti to netko rekao?

Chloe je osjećala vrtoglavicu. Na jedan je trenutak pomislila da bi se mogla onesvijestiti. – Neću to raditi, – rekla je slabašno.

– Naravno da hoćeš. Ti si uvijek dobra i brižna mamica. Učinit ćeš to, lutkice. Ako ne ćeš, polomit ću ti sina. A potom bih tebe uzeo onako kako oduvijek želim. Svi mi imamo vlastite seksualne maštarije, zar ne? Moja tajna maštarija je uvijek bila da uzmem ženu slobodno, bez ikakvih prepreka i barijera i da joj radim sve što poželim. Nakon toga bih te udavio. Bio bih vrlo oprezan da ne ostavim nikakve DNK tragove koji bi me inkriminirali, naravno.

– Sutra bih, kad čujem vijest, problijedio i tresao se. 'Bio sam tamo samo par minuta prije nego što se to dogodilo,' rekao bih. 'Dragi Bože, provalnik se vjerojatno skrivao negdje vani.' – Slegnuo je ramenima. – Jednostavno. Tako vrlo jednostavno, Chloe. Imam besprijekoran dosje. Zamjenik šerifa sam skoro dvadeset godina. Tko bi sumnjao na mene? Vidala si se s Benom Longtreejem, koji je već jednom ubio. On bi bio glavni osumnjičenik. Ako bi došlo do toga, ja bih podmetnuo dokaz kako bih se uvjerio da ga uhvate. Lijepo i glatko, bez ikakvih problema.

On je stvarno lud, pomislila je glupavo. Mogla bi ga pokušati ogrebat, pomislila je – ako bi joj pružio priliku. Bio je obučen za svladavanje ljudi bez ikakvih problema. Jednom ga je vidjela kako je stisnuo vrat nekomu pijancu, paralizirajući ga samo jednim pritiskom ruke na živac.

– Na tebi je izbor, – rekao je polako. – Suradnja i mnogo predigre, nakon koje slijedi civilizirani seks. Možemo stvoriti ugodnu večer između dvoje odraslih ljudi, ali ti mi pri tome moraš udovoljavati. Ili možemo izabrati drugi način; bez suradnje i mnogo predigre, nakon koje slijedi ekstremno necivilizirani seks. U svakom slučaju, imat ću te. Možeš to nazvati i nedovršenim poslom. Želim te otkad sam te prvi put ugledao. A ja uvijek dobijem ono što želim.

– Da? – Navlažila je usne, a želudac joj se okretao od straha. – Uvijek?

– Uvijek, na ovaj ili onaj način. I izvući ću se iz ovoga, Chloe. Ja sam policajac. Znam za sve one male trikove i za sve sam se prethodno pobrinuo.

Chloe je između dva otkucaja srca poslala u sebi nečujnu molitvu da se Ben pojavi. Ali onda ju je obuzela hladna realnost. On ne će doći dok mu majka ne zaspe, a to se nikako ne može odrediti. Bila je potpuno prepuštena sebi.

– Puno više mi se sviđa civilizirana verzija, – uspjela je izgovoriti. Potom se natjerala na osmijeh. – Zapravo, to je uzbudljivo, na neki način. Nikada još nisam upoznala muškarca koji je odbijao prihvatiti ne kao odgovor.

On nije ovo od nje očekivao da će reći. Vidjela je iznenađenje na njegovu licu – užasno, bolesno oduševljenje.

– Ponoć će. Jesi li sada prestao s dužnosti? Eto slučajno imam šampanjac. Ako ćemo ovo već učiniti, onda bismo trebali napraviti atmosferu i odlično se zabaviti. – Ispuštanje plahte koja joj je stajala oko struka bilo je nešto najteže što je Chloe morala učiniti u životu, ali svejedno je maknula ruku i pustila ju da padne na pod. Okrenuvši se, pošla je u kuhinju, usmjeravajući noge prema svojem odredištu. Kad je otvorila hladnjak, pobrinula se da se sagne tek toliko da ga muči. – Zaprepašćuješ me, Bobby Lee. Mislila sam, budući da si policajac, pa., znaš... da ti je misionarski položaj s nekoliko uzbudljivih dodataka čitav repertoar.

Krajičkom je oka vidjela daju slijedi i da joj odmjerava stražnjicu.

– Većina današnjih muškaraca je tako... – Namrštila se, potom slegnula ramenima i nasmiješila se. – Ne znam. Pitomi, pretpostavljam da je to prava riječ. Čula sam toliko priča o Benu Longtreeju da je opasan muškarac pa sam se ponadala da bi mogao biti drukčiji. Na kraju se ispostavilo da je potpuni promašaj.

Izvadila je neotvorenu bocu šampanjca koju je Ben ostavio kod nje. – Možeš li dohvatiti čaše? Gornja polica, s desne strane.

Oklijevao je. Potom je, nakon detaljne provjere okoline kako možda ne bi mogla uzeti nešto i upotrijebiti kao oružje protiv njega, otvorio ormarić, izvadio dvije čaše s drškom i stavio ih na pult.

Kad ju je opet pogledao, rekao je: – Skini košulju.

Chloe je pretpostavljala da bi se sada trebala vatreno nasmiješiti. – Ali bilo bi puno bolje uz malo očekivanja.

Podigla je donji dio košulje, ali samo toliko koliko je bilo potrebno da najzanimljivije stvari ostanu pokrivene. – Nakon svoga toga posla i planiranja, pa bogme i truda kojeg si uložio, mislim da bi trebao i uživati u ovome.

Rukom je prešao preko svojeg patentnog zatvarača i ona je znala da ga ima. – Učini to opet, samo više, – rekao je polako.

– Nema žurbe. – Uspjela se prisiliti na još jedan osmijeh. – Iznenadila sam te, zar ne? Ti si mislio da sam ja ograničena čistunka. Sram te bilo, Bobby Lee. Nikada ne možeš znati za što je sve žena spremna dok ju stvarno ne upoznaš. – Ili ju stjeraš u kut. – Uzmi mene za primjer. – Noktom je zarila u čep šampanjca dok se kretala prema njemu, držeći pogled na njegovim očima. – Ispričao si mi svoju maštariju. Mogu li ja tebi ispričati svoju?

Oči su mu se zatamnile. – Naravno, – rekao je grubo.

– Oduvijek sam... – Prisilila se na smijeh. – Ne mogu. Previše je neugodno.

– Nemoj da ti bude neugodno. Maštarije su savršeno normalne.

Njegova nije bila. Chloe je panično grebala po glupoj foliji čepa. Toliko se čvrsto držao za staklo kao da je zalijepljen. – Pa, ovaj... O, ne. Stvarno ne mogu. Jednostavno je previše divlja.

– Ispričaj mi.

Promijenila je kut svojeg napada na čep i konačno je uspjela otkinuti komadić folije. Maštarija. Zaboga, potrebna joj je uistinu luda mašta, nešto erotično što bi ga uzбудilo. Pogledala je stol iza njega. – Uvijek sam maštala o... – Čemu? Nije se ničega mogla sjetiti. – Pa, znaš, da me muškarac uzme. Ali ne bilo gdje. Zamislila sam da se to događa na stolu. Bez pravila, bez zapreka, jednostavno da me muškarac guta. Neka vrsta seksi švedskoga stola, a ja sam glavno jelo.

Adamova mu je jabučica poskakivala. – Ovo zvuči obećavajuće.

Trudila se kako bi dohvatila spoj folije i konačno je uspjela skinuti. Ispustila ju je na pod. Blizu. Morala mu je biti vrlo blizu. – Pa, tu je kvaka, vidiš. Ti u svojoj maštariji želiš da ja tebi udovoljavam, a u mojoj maštariji moram biti potpuno bespomoćna. – Smijala se nakrenuvši glavu, pretvarajući se da umire od smijeha dok je prstima opipavala zaštitnu žicu čepa kako bi shvatila na koji način se otvara. Roger je uvijek otvarao šampanjac. – Nikada ne bih mogla svojevolumeno raditi sve stvari koje zamišljam, tako da maštam da me muškarac zaveže i nečim

začepi usta. Na taj način sam u potpunosti ovisna o njegovoj milosti. On samo radi što god mu padne na pamet, a ja uživam u tome bez ikakva osjećaja krivnje.

– To možemo srediti.

Da, svakako. Chloe je pritisnula palcem žicu čepa, a potom podigla pogled, nadajući se da joj je izraz lica potpuno umiljat. – Učinio bi to? – Zašto žica ne popušta? – S povezima i svime ostalim?

– Naravno. – Glas mu je postao promukao i dubok. – To je na neki način i moja maštarija. Nikada nisam razmišljao da radim to na stolu, ali nema veze. Bit će dobro.

– O, Bobby Lee, – rekla je uzdišući. – Sama pomisao na to me uzbuđuje. Ne mogu vjerovati da bi to stvarno učinio za mene. S čime ćeš me zavezati? Nemam nikakvo uže.

– Dobri će biti i remeni. Imaš ih nekoliko. Vidio sam da ih nosiš na posao. Panično je gurala žicu čepa. Molim te, Bože. – Remeni?

– Mogu ih omotati oko tvojih zapešća i gležnjeva, a onda krajeve privezati za noge stola. Bit će tako snažno zavezana da ćeš moći micati samo glavu.

Chloe se preokrenuo želudac, ali uspjela se i dalje smiješiti. Usmjerala je vrh boce prema njegovu licu i svom snagom povukla žicu. Ništa se nije dogodilo. Znoj joj se prošao uzduž krajevnice. Kod Bena je to izgledalo tako jednostavno. – Kad me svežeš, što ćeš mi prvo raditi? – Malo mu se približila. – Reci mi, – prošaptala je. – Želim znati detalje.

– Radit ću što god želim, – rekao je grleno. – To je tvoja maštarija, je li tako?

– O, da.

– I radit ću to dokle god budem želio. Bit ćeš raširena i gola. Začepit ću ti usta kuhinjskom krpom tako da ne možeš vrištati i radit ću ti što god mi se prohtije. Sve što si ikada zamišljala, pa čak i više od toga.

Počeo joj je pričati stvari koje je oduvijek želio činiti, postajući sve slikovitiji kako je nastavljao. Strah je posve obuhvatio Chloe, tako jeziv i paralizirajući da joj se cijelo tijelo naježilo. Tako jako se trudila skinuti tu zaštitu s čepa da je zadrhtala.

– Pusti mene da ga ja otvorim.

– Ne, ne, uskoro će biti gotovo. Nemoj stati. Pričaj mi još. Postajem tako... – gurala je čep svom snagom koju je posjedovala, – ...napaljena. Moram biti napaljena da bih to sve mogla učiniti. Sve je dosad to bila samo maštarija, nikada stvarnost. Bojim se da se ne preplašim. – Dobacila mu je nervozan pogled kojega nije morala odglumiti. – Što ako mi budeš radio stvari koje mi se ne sviđaju? Ne ću te moći zaustaviti.

Posegnuo je rukom prema njoj kako bi joj dotaknuo kosu. Ispod palca je osjetila pomicanje zaštitne žice čepa.

– Jako će ti se sviđati, – šaptao je. – Pokazat ću ti repertoar koji će te izludjeti, lutko. Bit ću tako dobar. Najbolji kojeg si dosad imala.

Naciljala je bocu u njegovo lice i pucala. Čep je izletio iz boce poput metka, pogodivši ga u čelo. Jedan je užasnut trenutak samo zurio u nju. Potom je progundao dok je rukama posezao za njezinim licem.

Chloe mu se izmakla s puta, objema rukama čvrsto stisnuvši vrat boce, jako ju zavatlala i snažno ga pogodila u glavu. Šampanjac je špricao po njoj. Pao je na koljena. Prišla mu je s jedne strane i ponovno ga udarila, zastenjajući zbog snage koju je upotrijebila za taj udarac. Boca je udarila u vrh njegove glave, stvarajući glasan zvuk. Očekivala je da će izgubiti svijest, ali to se ipak nije dogodilo.

Prije nego što ga je uspjela udariti po treći put, podigao je ruku kako bi spriječio udarac u glavu. – Dosta! Dosta. Isuse Kriste, ništa ne vidim!

– Gubi se van! – vikala je. – Odmah! Kunem ti se Bogom, inače ću ti ovu bocu razbiti o glavu i presjeći ti grkljan. Van!

Pognut je išao prema vratima. Kad se nisu htjela otvoriti, uzdahnuo je i pao na koljena i glavu spustio u ruke. – Zaključana su.

– Otključaj ih!

– Ne vidim. Udarila si me između očiju.

Chloe nije namjeravala pasti na taj trik. – Tako prokleta dobro opipavaš, pa onda opipaj put do brave. I bolje ti je da požuriš s time. Čim te pogledam, mogla bih te ubiti!

– Ne bih te ozlijedio, – kukao je. – Naoružan sam, zaboga. Da sam te stvarno namjeravao ozlijediti, ustrijelio bih te.

Ne, pomislila je Chloe. Metak bi se lako mogao povezati s njegovim pištoljem. – Gubi se van, – rekla je, tako snažno se tresući da joj je glas podrhtavao. – Gubi se vani Pustila je bocu i zgrabila kuhinjski stolac. On je opet podigao ruku, što joj je reklo da vidi savršeno dobro. – Idem. – Ustao se i snažno protresao glavom. – Isuse, damo. Mislio sam da bi mogla posegnuti za nožem, ali čep šampanjca? – Petljao je po bravi. – Ovo još nije gotovo. – Sirom je otvorio vrata. – Vratit ću se, a sljedeći si put moja. Je li ti jasno? – Uputio joj je gorući pogled i potom oteturao van. Chloe je čekala sve dok ga nije čula kako se spušta škripavim stubama. Potom je ispustila stolac i potrčala prema vratima. Srce joj je ubrzano tuklo zbog straha i brzo je gurnula vrata i svom težinom se naslonila na njih. Još uvijek uspaničena, tražila je lokot i lanac. Kad ih je konačno zaključala, divlje je pogledala okolo. Svi su prozori bili zatvoreni. Bila je tako paranoična od one noći kad ju je Bobby Lee zvao dok joj je Ben bio u posjetu da ih se bojala otvoriti preko noći kako bi joj barem malo povjetarca ušlo u kuću. Jecala je i leđima se naslonjena na drvena vrata spustila na pod.

Željela se skupiti tamo na podu. Ruke su joj se i noge grčevito trzale, poput marionete i nije mogla kontrolirati svoje pokrete. Misli. On je bio negdje vani, s druge strane ovih vrata. Nije mu nanijela trajniju ozljedu. Odmah će se oporaviti, a kad se to dogodi, postati će jako bijesan muškarac.

Poskočila je na noge i požurila prema telefonu. Nakon što je otipkala 911, prekinula je vezu. Ne će opet zvati policiju. Bobby Lee bi mogao presresti poziv. O, dragi Bože. On je ovdje negdje. Štitilo ju je samo staklo i tanka drvena oplata. A Jeremy. Što bi njemu mogao učiniti ako se vrati? Ben. On je bio udaljen samo nekoliko minuta od nje.

Chloe je znala njegov broj. Skoro luda od panike, otipkala je njegov broj, čvrsto držeći slušalicu i čekajući da se javi. Ali nitko se nije javljao. – Ben! – jecala je njegovo ime. – Ben. Na liniji se začuo njegov glas. – Bok. Dobili ste kuću Longtreejevih. Žao mi je što trenutno ne mogu doći do telefona, ali vaš mi je poziv važan.

Chloe je pala na koljena, držeći se čvrsto za slušalicu i njegov glas jer je to bilo u ovome strahu sve što je imala.

POGLAVLJE DVADESET

Kada je Ben krenuo prema Chloe, začuo je zvonjavu telefona. Skoro se vratio unutra kako bi se javio, ali ubrzo se predomislio. Rijetko kada je primao pozive ovako kasno i bojao se da ga to možda zove Chloe kako bi otkazala ili odgodila njihov razgovor. Nema šanse. Noćas je morao završiti s time. Ako bude čekao i dao si vremena za razmišljanje, mogao bi izgubiti hrabrost.

Manevrirajući s vrećicom u kojoj je nosio led i šampanjac, Ben je potražio ključeve u džepu. Dok je izvlačio snop ključeva, nekako su mu se prsti isprepleli i ključevi su mu ispali na pod. Kvrugu! Bacio je šampanjac na sjedište kamioneta i nastavio s potragom u potpunome mraku. Konačno ih je pronašao kako leže ispred lijeve gume.

Nekoliko minuta kasnije, kada je konačno parkirao na Chloein kolni prilaz, ostao je sjediti u kamionetu jedan trenutak, pokušavajući se smiriti. Nije ovo želio uprskati. Kada mu je srce usporilo na normalan, uobičajeni ritam, uzeo je šampanjac, izišao iz kamioneta na prohladan noćni zrak i zalupio vratima.

Dok je hodao preko Chloeina prednjega travnjaka do osvjetljenoga trijema, uvježbavao je svoje rečenice. Obećavam da ovog puta ne ću razbiti prozor. Što kažeš na rupu na stropu? Bit će duhovit, opušten. Onda će se polako približiti onomu što joj mora reći. Prvo će joj reći za

svoje pisanje. S obzirom na njezinu ljubav prema Caldwellovim knjigama, to će joj biti prilično veliki šok. Kad to bude probavila, nekako će pronaći hrabrosti i ispričati joj ostatak. Nema više tajna. Jednostavno će joj reći sve o sebi. Bez obzira kako ispadne, barem će znati kako je učinio sve da spasi tu vezu. Ako joj to sve bude previše i ako odluči prekinuti njihovu vezu, on će se jednostavno morati pomiriti s tim.

Zakoračio je na trijem, duboko udahnuo i skupio šaku kako bi pokucao. Svjetla su bila upaljena. Još uvijek je bila budna. To je bio dobar znak. Iako on ne bi dopustio da ga tama spriječi u naumu. Morao ju je vidjeti. Nastavio je teško gutati poput čovjeka koji udiše zrak s manjkom kisika, boreći se za dah, gutajući i suočavajući se s velikom potrebom da joj sve kaže.

Pokucao je zglobovima prstiju na tanka i trošna vrata, razmišljajući da bi joj mogao ponuditi pristojna hrastova vrata. Gore na njegovu brijegu, udobno smještena u njegovu domu poput kraljice, s vukovima i pumama kao svojim kraljevski odanim životinjama, mogla je imati sve što je njegov novac mogao kupiti. Samo je trebala prihvatiti nevjerojatno – neprirodno – nezamislivo.

Nije čuo nikakve korake s druge strane. Ponovno je pokucao. I čekao. Dovraga, pa gdje je ona? Pogledavši škiljeći na ručni sat, shvatio je da je stigao dosta ranije od predviđenoga vremena, svega četrdesetak minuta od telefonskog razgovora. Trebala bi ga čekati. Upravo je namjeravao malo jače pokucati na vrata kad je začuo njezin glas, tih i drhtav.

– Tko je?

Položio je dlan na vrata. – Ja sam, Ben. – Ben?

Čuo je neko šuškanje. Zatim lupu metala. Grebanje. Nagnuo se bliže vratima, želeći da se otvore.

– Reci nešto. – Glas joj je zvučao napeto i drhtavo. – Bilo što sam da se uvjerim da si to ti. Što joj je, dovraga? – Naravno, ja sam. Chloe, jesi li dobro?

– Kako se zove tvor? – pitala je potreseno. – Winston. Što...

– A sova?

– Einstein. Zbog čega sva ova pitanja?

Vrata su se malo otvorila. Pogled je usmjerio prema mjestu gdje je očekivao da će biti njezino lice. Ali nije ugledao Chloe. Pokret ga je natjerao da pogleda dolje. Klečala je, ne, bila je klonula na podu, a bijedo joj je lice vidio kroz uski otvor. Oči su joj bile krupne smeđe mrlje obrubljene crvenilom.

– Dragi Bože, što se dogodilo? – Ben je ispustio šampanjac. Udario je u trijem uz glasan zvuk. Otvorio je vrata još više, pritome ju malo odguravši, a potom je pao na jednu koljeno. Hvatajući ju za ramena, nagnuo se bliže kako bi joj vidio lice. – Chloe? Zaboga, što se...

Ona je ispustila iz sebe jauk koji je napola zvučao kao cviljenje, a napola kao stenjanje te rukama mu je obgrlila vrat. Cijelo joj se tijelo trzalo od jecaja. Užasnih, strašnih jecaja. Privio ju je k sebi, primjećujući da ispod mokre i prevelike košulje nema ničega osim žene, slatke, tople, drhtave žene. U nosnice mu je ušao miris limuna.

– Dušo. – Pomislio joj je to reći već stotinu puta, ali nikada se nije usudio. Sada mu se to činilo nekako posve ispravnim izgovoriti dok ju je sve više privijao prema sebi. – Što je bilo? Jesi bolesna? Je li nešto s Jeremyjem? Reci mi.

Proizvela je nekakav čudan zvuk dok je jecala, pokušavajući mu nešto reći, a nokti su joj se zabili u stražnji dio njegova vrata. – B-Ben? O-on je doš-došao. P-policija. Pozvala sam p-policiju i on je do-došao.

Zamislilo se pokušavajući odgonetnuti što mu je govorila, pritome ju sve više pritišćući na sebe. – U redu, je, dušo. U redu je. – Zabrinuto je pogledao po kući. Kuhinjski je stolac ležao u dnevnoj sobi. Jeremy. Stavljajući ruku pod njezinu stražnjicu, oslonio se ramenom na okvir vrata kako bi se osovio na noge s njom u rukama. Nogom je zatvorio vrata iza sebe. – Chloe, gdje ti je sin?

Nešto je rekla, ali njezino zbunjeno jecanje nije imalo nikakva smisla. Ben je bacio časopis sa sofe i položio ju na jastuke. Morao ju je otrgnuti sa sebe.

– Pusti me da provjerim Jeremyja. Dobro? Odmah se vraćam.

Hodao je kroz kuću, srce mu je tuklo u rebra poput šake nekoga diva. Kad je otvorio djetetovu sobu, koljena su mu počela klecati. Jeremy je sklupčan spavao na krevetu, a Rowdy je ležao pored njega. I dječak su i pas bili u savršenome stanju. Ben je bio iznenađen što Rowdyja nije probudila buka iz dnevne sobe. Shvatio je da se štenad, baš poput malih dječaka, toliko iscrpe danju u igranju da jednostavno ništa ne čuju kad konačno zaspu.

Ben se naslonio na okvir vrata. Bojao se – toliko se jako bojao da se nešto nije dogodilo dječaku. Chloe nije sličilo da se ovako raspadne.

Kad se istim putem vratio u dnevnu sobu, vidio je da se cijela trese, s nogama povučenim sve do prsa, s rukama ovijenim oko koljena. Zgrabio je plahu s poda i prebacio ju preko nje dok je klečao na jednome koljenu pored sofe. Šok? Sada ga je obuzeo strah za nju. Nije imao pojma što se dogodilo, osim da je bilo nešto uistinu strašno.

– Chloe?

Otvorila je oči. Pod svjetlom lampe s pokrajnjega stolića, mogao je vidjeti tragove suza koji su se sjajili na njezinim obrazima. Odmaknuo joj je koverčavu kosu s lica, čija je svaka linija bila duboko urezana u njegovo srce. Nakon što ju je na brzinu promotrio, nije vidio nikakve fizičke ozljede, ali kada joj je pogledao u oči, one su mu ispričale drukčiju priču.

– Što se dogodilo? Reci mi što se dogodilo. – Ben joj je dlanom dotaknuo obraz, pomičući palac preko tragova suza. Volio ju je. Sama pomisao da bi ju netko uplašio ili povrijedio tjerala ga je da puca od bijesa. – Tko ti je ovo učinio? Tko je to učinio?

– Bobby Lee, – prošaptala je. – Pokušao je provaliti unutra. Izveo je trik. Kad sam nazvala policiju, on je prihvatio poziv. O, Bože, Ben. Bilo je tako užasno.

Natjerao ju je da ponovi priču, prekidajući ju kako bi postavljao pitanja. Kada je konačno sve izvukao iz nje, rekao je: – Pogodila si ga čepom?

– Pa, uspio je razbiti prozor.

Ben bi se sada možda i nasmejao, ali njezine oči; o, Bože, njezine oči. Upravo je prošla kroz noćnu moru. Da nije bilo čepa od šampanjca, gad bi ju silovao.

– Taj jadni kućkin sin. Ubit ću ga.

– Ne! Samo... – Progutala je, tresući se i stisnuvši se uz njegove ruke. – Nemoj nas ostaviti. Molim TE, nemoj nas ostaviti. Bojim ga se. Rekao je da će se vratiti.

– To ćemo još vidjeti. – Ben joj je pogladio neposlušne koverče i poljubio u čelo. – Ne ću vas ostaviti, Chloe. Računaj na to. Ne ću vas ostaviti. Ali zato ću nazvati policiju.

– Ne! Ne! – Zgrabila mu je košulju. – Cut će poziv.

Požurila mu je ispričati o svim Bobby Leejevim posjetima Christmas Villageu i o tome kako je parkirao ispred da može zuriti u nju dok ide iz auta prema dućanu i obrnuto. – Uhodi me. Misli da je iznad zakona... da može raditi što god želi i nitko ga ne može dirati.

– Dovraga, zašto mi to već nisi rekla?

– Zato. – Naborala je lice. – Ti si postavio među nama veliki zid. Nije mi se činilo ispravim staviti ti na leđa sve moje probleme kad si ti odbio podijeliti bilo što o sebi sa mnom.

Staviti mu na leđa? Ben ju je želio dobro protresti, ali ta potreba je odmah nestala kada ju je zamijenilo žaljenje. Ovo je sve bila njegova krivica, u potpunosti. Bila je u pravu; on je podigao zid među njima. Kad ga je trebala kao prijatelja, on joj nije bio na raspolaganju.

– O, dušo. – Ben ju je uzeo u svoje naručje i jedno vrijeme samo tako držao. – Tako mi je žao. Nema više tajni. U redu? Kunem se, sve ću ti ispričati.

Ovila mu je drhtave ruke oko vrata. Ona je u potpunom šoku, shvatio je. Sve dok se ne smiri i počne razumno razmišljati, on je morao imati sve pod kontrolom. Najprije je morao pozvati vlasti, samo za slučaj da se gad odluči vratiti. Ben se nije zavaravao. Kad bi se njih dvojica sukobili, licem u lice, s jednakim šansama, on ne bi imao nikakvih problema u svladavanju Bobby Leeja, ali također je znao kako ovaj ne bi prezao od prljave borbe i posegnuo za bilo kojim oružjem samo kako bi ga pobijedio.

Kad se ustao, Chloe ga je pogledala s uplašenim pogledom. – Što ćeš učiniti?

– Idem ovo prijaviti. – Ali...

– Vjeruj mi. U redu? Ni ja ne želim da se više vrati ovamo. Kad se budem suočio s tim gadom, ne želim da ste ti i Jeremy nigdje u blizini.

Ben je otišao u kuhinju, pronašao telefonski imenik i nazvao Franka Bowera kući. Zamjenik se javio nakon drugoga zvana, zvučeći potpuno budno, kao što je mogao samo čovjek naviknut na kasne noćne telefonske pozive.

– Frank, ovdje je Ben Longtree. Oprosti što te ovako budim, ali iskrsnuli su mi neki problemi. Trebam tvoju pomoć. – Što je kraće mogao, Ben mu je ispričao Chloeinu priču. – Sada se strašno boji pozvati policiju i uopće ju je krivim. Naoružanje. Ako se vrati, možda se ne uspijem smiriti.

– Odmah dolazim, – rekao je Frank.

Sljedeća su dva sata za Chloe prošla u užasnoj zbunjenosti. Ben joj je donio gaćice i traperice, a onda joj pomogao da ih odjene prije nego što stigne Frank Bower. Zatim je navlažio krpu i prelazio joj njome oko lica i vrata, dodir mu je bio tako nježan i umirujući da se Chloe željela sklupčati uz njega.

– Bolje? – pitao ju je nježno.

– Puno. – Bila je to istina. Uistinu se osjećala bolje, ali ne zbog hladnoće krpe. Pogledala ga je u oči i znala je da je na sigurnome, da bi on prije umro nego što bi dopustio da se nešto loše dogodi njoj ili njezinu sinu. – Hvala ti, Ben. Tako mi je drago što si večeras odlučio doći ovamo. Nisam znala što da radim.

Prstom je prešao preko njezina nosa. – Da, pa, još uvijek nisi posve samostalna. Samo me pusti da se pobrinem za sve. U redu?

Oči su joj se ispunile svježim suzama, a usne pomaknule. – Oprosti što sam sva zbunjena. Ne znam zbog čega se ovako tresem. Nije me dirao. Bilo je to samo... ne znam, valjda je to zbog prijeteće i svih onih užasnih stvari koje mi je govorio. Rekao mi je da će pretući Jeremyja, Ben. Tako sam se uplašila. Nikada u životu nisam bila tako uplašena, čak ni onda kada bi Roger upadao u svoje bijesne faze.

Ben je jako dobro mogao zamisliti stvari koje joj je Bobby Lee ispričao. Stišćući stisak oko nje, zatvorio je oči, zahvaljavajući Bogu što je zadržala razum i razmislila o načinu na koji mu se može suprotstaviti. Što se tiče izbora oružja, čep boce šampanjca nije bio baš najbolji izvor, ali se pokazao djelotvornim zbog čega on je bio ponosan na nju.

Otišao je kako bi joj skuhao kavu. Potom ju je nježno vodio do kuhinjskog stola, stavivši joj šalicu u drhtave ruke i sjevši pored nje, trljajući joj napeta ramena. Kada je stigao Frank, Ben je ostao pored nje, držeći ju za ruku i bodreći kada bi se zbunila dok je odgovarala na Frankova pitanja.

Kada je Frank čuo cijelu priču, koja je počela kada joj je Bobby Lee namjerno razbio svjetiljku i završila pokušajem silovanja koji se dogodio ranije te večeri, naslonio se na naslon svojeg stolca, pogledavajući Bena te se namrgodivši zbog zabrinutosti.

– Chloe, – nježno je rekao, – kada ste ti i Bobby Lee izišli na večeru, jesi li sigurna da je večer išla točno onako kako si mi ispričala?

Blijeda i još uvijek drhtava, uzela si je trenutak kako bi odgovorila. – Da, Frank. Zašto pitaš? Frank si je počeo sljepoočnicu. – Bobby Lee mi je ispričao drukčiju priču.

Ben se umiješao i rekao: – Bobby Lee ima priču? Koju ti je verziju od ispričao? Djelujući kao da mu je nelagodno, Frank je premjestio šešir na glavi. – Pa, rekao je... – Ispričavajući se, pogledao je u Chloe. – Nije da govorim da se tako dogodilo, ali on tvrdi da se te večeri želio vratiti kući u 20:00, ali da si ti bila ta koja je inzistirala na još nekoliko plesova u baru. Nakon toga si ga zamolila, tako on kaže, da vozi do rijeke. Kad ste stigli tamo, počela si mu se nabaćivati. On te odbio. Ti si pobješnjela i odjurila u šumu. Pokušao te dozvati natrag u vozilo, ali ti si odbila, govoreći mu da ćeš radije hodati.

– Nije se tako dogodilo, – prošaptala je Chloe potreseno. Nokte je zabila u Benov dlan, dajući mu tako razlog da povjeruje kako je za večeras dala sve što je mogla od sebe. – Uopće se nije tako dogodilo. – Glas joj se podigao do vriska. – On laže.

– To je verzija koju mi je on ispričao. Sljedećega dana, dok je stigao na posao, ti si već ispraznila svoj stol. Kratko si razgovarala sa šerifom, iznijela neke optužbe, ali nisi podigla nikakvu tužbu. Ako te uistinu pokušao silovati, zašto ga onda nisi tužila, Chloe?

– Kad sam ga udarila u nos, pustio me. Pio je. – Chloe je bespomoćno podigla ruke. – Što sam trebala učiniti? Nisam znala je li ikada ranije učinio nešto takvo. Mislila sam da je uzrok svemu tomu možda samo alkohol. Tko zna? Nisam mu željela uništiti reputaciju i moguće čitav život zbog jedne glupe greške. – Uputila je Benu jedan očajan pogled zbog kojega je on poželio da sve to može nekako izbrisati. – Tu je također bila i njegova značka. Ja sam nova u gradu. Tko bi mi vjerovao? Čak ni šerif Lang nije ozbiljno shvatio moju priču.

Ben je zažalio što više nije inzistirao daju toga dana otprati na posao. Bez obzira cijeni li ga šerif ili ne, barem je mogao potvrditi Chloeinu priču do jednoga dijela, što bi Langa možda natjeralo da je saslušala.

– Ako nisi mislila da će ti Lang vjerovati, – pitao je Frank, – zašto si mu uopće išta govorila o tome?

– Nisam mogla znati je li to prvi incident, – odgovorila je Chloe slabašno. – Bojala sam se da bi Bobby Lee mogao to opet učiniti nekoj mojoj zamjeni i osjećala sam da mi je dužnost reći šerifu što se dogodilo, vjerovao on meni ili ne. Tako bi mogao lakše povjerovati nekoj drugoj ženi koja će mu se eventualno obratiti za pomoć.

Zamjenik je klimnuo glavom, a potom nervozno uzdahnuo. – Mogu shvatiti zbog čega si oklijevala s podizanjem tužbe i da budem potpuno iskren, budući da sam toliko puno godina u ovom poslu, volio bih kada bi više ljudi dvaput razmislili. Nažalost, to nije tako. Također postoji i dokazana činjenica da postoji užasan postotak žena koje igraju na kartu silovanja samo kako bi se osvetile za pravo ili izmišljeno omalovažavanje. – Frank je rukom prešao preko očiju. – U većini slučajeva, žene spominju prošle incidente koje nisu prijavile. Nažalost po tebe, to jednomu istražitelju znači da ti imaš sve predispozicije takvih slučajeva.

Chloeina se ruka sledila. Ben je palcem trljao drugu stranu njezinih tankih prstiju, davajući joj malo svoje topline. – Je li i tebi to tako zvuči, Frank? – zahtijevao je odgovor, ne pokušavajući sakriti bijes svojeg glasa.

Frank se uzvrpoljio na svojem stolcu. – Hajdemo ne shvaćati ovo osobno, Ben.

– Oprosti, ali meni se to doima itekako osobnim. Zvuči mi kao da ti govoriš kako Chloe ovdje igra neku svoju podlu igricu, pokušavajući se osvetiti Bobby Leeju. To ne samo da je apsurdno, već je prokletu uvredljivo.

– Ja ništa od toga nisam rekao.

Ben je čvršće stisnuo Chloeinu ruku. – Onda bolje da pojasniš svoje riječi, zamjenice. Prema onomu što si upravo rekao, spreman sam nazvati odvjetnika i dobro pretresti taj vaš ured šerifa. U ovoj zemlji postoje zakoni koji štite žene, posebice na radnome mjestu. Kako bi se šerifu Langu svidjela ogromna tužba za seksualno uznemiravanje i pokušaj silovanja protiv nje? Ispravi me ako griješim, ali on je izabrani službenik, je li tako? Dobili ili izgubili, mogli bismo napraviti puno buke s time i ozbiljno i trajno mu uništiti ugled i karijeru.

Frank je ispunio usta zrakom i napumpao obraze. – Nisam ja glavni, Ben. Ne krivim te što si ljut, ali hajdemo zadržati ovo na nekoj normali.

– Ti u biti govoriš da je, bez ikakva dokaza koji bi potkrijepio Chloeinu priču o večerašnjem događaju, najvjerojatnije nemoguće išta učiniti u vezi toga. Je li tako?

– Samo govorim da bi joj se sada moglo obiti o glavu što incident nije prijavila prvi put kada se dogodio. To je sve. To baca sumnju na čitavu njezinu priču. – Frank je Chloe dobacio još jedan podmukao pogled. – Ali ne radi se ovdje o tome što ja mislim. Ja poznajem Chloe osobno. Ni najmanje ne vjerujem da bi izmislila tako ludu priču samo kako bi se osvetila muškarcu. Ja vam samo govorim ono što će drugi možda misliti.

Ben se prisilio da ponovno sjedne na stolac. Nije se mogao sjetiti zadnjega puta kad je bio toliko bijesan. – Ja sam te noći pokupio Chloe na cesti, Frank. Ja sam vidio u kakvome se stanju nalazila. Bluza joj je bila iskidana. Bila je zaprljana krvlju. I, po mom mišljenju, bila je u šoku.

– Odakle je bila krv?

– Opalila je gada u nos kako hi pobjegla, – objasnio mu je Ben. – Sigurno je zbog toga prokrvario.

– Imaš li još uvijek tu odjeću? – Frank je pitao Chloe.

– Ne, bacila sam ju. Nisam mogla popraviti bluzu niti oprati mrlje s donjega rublja, a i nisam više mogla smisliti da to ponovno odjenem.

Frank je napucao usne i nažvrljao bilješke u svoj notes. – Vjerujem ti, Chloe. Molim te, nemoj me pogrešno shvatiti. Ali šerif se mora pridržavati zakona, dobro razmotriti situaciju i navode te potom odlučiti kad bude točno znao je li Bobby Lee učinio nešto loše. Kako sada stvari što je, zamjenik nije dovršio ono po što je došao ovamo, tako da zapravo i nemamo ništa protiv njega. Na tebi nema nikakvih tragova koji bi potkrijepili tvoju priču o ovome večeras, ništa što bi dokazalo da se ponovno vratio u kuću nakon prvog odlaska.

– Zar mi govoriš da se ništa ne može učiniti zato što sam ga uspjela spriječiti da me siluje? – Chloe je Benu uputila pogled pun nevjerice.

– Shvaćam tvoju frustriranost, – govorio je Frank, – ali mi moramo imati dokaz prije uhićenja. A čak i da uspijemo doći do nekog dokaza, još uvijek pričamo o skorom silovanju, a ne o onome koje se stvarno dogodilo.

Zbog njega je to zvučalo tako trivijalno. Skoro silovanje. Po iznenadnom stisku Chloeine ruke, Ben je znao da su ju ove riječi jako povrijedile i zaboljele.

– Prijetio je da će mi ubiti sina, – prošaptala je. – Rekao je da će ga polomiti ako ne budem surađivala. A ti mi govoriš kako će se on moći sutra slobodno vratiti patroli kao da se ništa nije dogodilo?

– Učinit ću sve što mogu kako se to ne bi dogodilo. Ako je istina ovo što si mi sada rekla, on ne bi trebao nositi značku.

– Ako? – Ben se opet pridigao sa svojeg stolca.

– Ne stvaram ja pravila, Ben. Samo ih slijedim. S obzirom da je tako, ništa ne mogu obećati.

– Frank je izgledao umorno. – Kada je zamjenik Schuck rekao kako se pobrinuo za sebe, nije pričao u prazno. Državni dispečer je čuo njihov razgovor. – Odmahnuo je rukom. – Nije razvalio vrata niti razbio prozor da uđe u kuću. Jedini otisci stopala vani su nedvojbeno njegov, a on je imao razlog biti tamo, što opet dovodi do toga da je ona lažirala provalu. Tu je također i onaj izlazak na večeru koji ide u prilog njegovoj priči. Vrlo je pažljivo sve isplanirao.

– Da on nije zamjenik, kakav bi postupak bio u ovakvoj situaciji? – pitao je Ben.

Frank se podigao sa stolca i spustio ramena. – Ako želiš reći da Bobby Lee možda ima povlašten položaj u ovome, ne ću se prepirati s tobom. Zamjenik je u ovome okrugu skoro dvadeset godina i ima besprijekoran dosje. Također te podsjećam da on ovo ne bi mogao ovako izvesti da nije na tome položaju.

– Shvatio sam. – Ben je stisnuo Chloeinu ruku u znak podrške. – To mi se samo čini kao jadan način za izazivanje stvari, Frank. Što ako održi svoje obećanje i vrati se? Chloe će biti ostavljena na cjedilu.

Frank je klimnuo glavom. – Osim ako ne smislim nešto više nego što sada imam, vjerojatno si u pravu. Dat ću sve od sebe. To je sve što mogu reći.

Ben se ustao kako bi ispratio Franka do vrata. – Kakogod da ispadne, cijenim što si došao ovamo. Znam da sam te izvukao iz kreveta.

– Nema problema, – uvjeravao ga je Frank. – Vjeruj mi. Dobri policajci ne vole loše policajce. Da se mene nešto pita, Schuck bi bio suspendiran dok se ne provede istraga. – Rukom je dotaknuo šešir, gledajući prema Chloe. – Nadajmo se da je taj čep šampanjca povrijedio oba njegova oka i da mu je sada u glavi pravi košmar. Ako je tako, možda, ali samo možda ga uspijem uhvatiti.

Kad je Frank otišao, Chloe je samo nastavila sjediti, zureći u površinu stola. Ben je prelazio rukom gore-dolje po njezinim leđima. Osjećala se silovanom. To nije imalo smisla jer ju je Bobby Lee jedva dotaknuo, ali ju je silovao riječima. Prizori koje joj je dočaravao ostat će u njezinoj glavi još dugo vremena.

– Dušo, samo ti sjedi ovdje, u redu? Idem skupiti tvoje stvari u jastučnice. Chloe je trepnula.
– Što?
– Ne ću tebe i Jeremyja ostaviti ovdje. Idete sa mnom na brijeg.
– Ne mogu to učiniti. Imam posao i...
– Ja ću te voziti na posao i s posla. – Uhvatio joj je bradu. – Ne ću te ostaviti samu. Razumi-
ješ? Idete sa mnom.

Kad su stigli na brijeg, Chloe se osjećala kao da joj je iz tijela nestala sva ukočenost. Zbog toga je i uspjela hodati do vrata. Diablo ih je pozdravio na ulazu. Bio je tako sretan što vidi Chloe da je zamahnuo repom. Dok je Ben nestao kako bi stavio Jeremyja u krevet, ona je kleknula kako bi pozdravila vuka.

– O, Diablo, voljela bih da si bio ondje, – šaptala mu je u njušku. – Ti bi nas zaštitio. Znam to. Diablo joj je pronjuškao kosu i zacvilio. Prisjećajući se prvoga puta kada ga je vidjela, zag-njurila je svoje lice u njegovo krzno i počela jecati. Osjećala se tako zlostavljanom. Tako prijat-
vom. Sjećala se bolesnoga oduševljenja u Bobby Leejevim očima te se ponovno počela tresti. U pokušaju da se sabere, pokušala se koncentrirati na druge stvari. Diablo. I Ben. I Methuselah. Nije bila sigurna želi li doći ovamo, ali sada joj je bilo drago što je Ben inzistirao. Ovo joj je mjesto više djelovalo kao dom nego kuća u kojoj su stvarno živjeli.

Tu nije bilo mjesta poricanju. Njezina je obitelj bila ovdje. Sve životinje za koje se svakod-
nevno brinula i koje je zavoljela – i muškarac, sa svojom izrazito crnom kosom i duševnim očima. Pripadala je ovdje, a ne u onu užasnu kućicu na Ponderosa Laneu.

– Chloe?

Naglo je podigla glavu i obrisala vlažne obraze. Tako se jako trudila stajati na vlastitim no-
gama. A gle, evo je sada na koljenima u Benovoj kući, plačući kao nikada do sada dok su joj ruke bile oko njegova psa.

– Oprosti. Ne znam što mi se događa.

– Dovraga, nemoj mi se ispričavati. – Čučnuo je pored nje. Nakon što je jedan trenutak gle-
dao njezino lice, lagano se nasmiješio i podragao joj obraz. – Diablo je velikodušna duša. Sa svakime će podijeliti svoje krzno.

Chloe je drhtavom rukom prešla preko svojih usana i šmrknula. – Može ga podijeliti sa mnom kad god poželi. – Suze su joj opet navrle na oči, zbog čega je samu sebe uzrujala. – Ne-
kako mi je razgalio srce. Inače nisam takva cmizdravica.

– Dušo, ni sada nisi cmizdravica. Imala si vraški napornu noć.

– Samo što... – Zadrhtala je. – Prizori mi se stalno vraćaju. Znaš? Nisam mogla skinuti zašti-
tnu žicu s čepa. Gurala sam i gurala. Samo sam to imala što bi mi moglo poslužiti kao oružje i činilo mi se kao vječnost, samo sam stajala tamo, gurajući svom snagom, slušajući ga dok je pričao o stvarima koje želi raditi. Samo sam... – U grlu joj se stvorila knedla i više ništa nije mogla izgovoriti tako da je samo zaklimala glavom.

Ben je uzdahnuo i svoju je veliku ruku položio na stražnji dio njezina vrata. – Dođi ovamo, – požurivao ju je.

Negdje je u podsvijesti Chloe znala da je iracionalno što tako žarko žudi za njegovim dodir-
om, ali u tome je trenutku ono jedino što joj je djelomično imalo smisla bilo baš suprotno.

Nagnula se naprijed, dopuštajući mu da ju privije bliže sebi. Ruke su mu se ovile oko nje, snažne a opet tako nježne. Kao uvijek, onoga trena kad ju je dotaknuo, toplina joj se razlila čitavim tijelom.

– Znaš li što ti je potrebno?

– Ne, što? – prošaptala je, još uvijek naslonjena na njega.

– Maženje. – Da?

– To mi je mama znala govoriti. Kad sam bio klinac i kad su se loše stvari događale, posjela bi me u krilo i samo bismo razgovarali. To je maženje.

Prije nego što je Chloe shvatila što on misli učiniti, uhvatio ju je u naručje i podigao, kao da nije bila teža o djeteta. – A ono što ti se dogodilo, Chloe, mogao je ubiti i tebe i Jeremyja. Mislim da se držiš zapanjujuće dobro, s obzirom na situaciju.

Obožavala je njegovu snagu – prekrasnu vrtoglavicu koja bi ju obuzela dok je hodao noseći je na rukama do dnevne sobe. Obožavala je i to kad je sjeo na sofu s njom sklupčanom na rukama. Grleći njegov vrat, prislonila je nos pokraj njegova grla i duboko udisala kao što narkoman udiše ljepilo.

U podsvijesti se pitala da li možda ljudi. Umalo je bila silovana, što je jedno od najgorih iskustava kroz koje žena može proći i za dlaku se izvukla. Sada bi se trebala odmicati od Benova dodira i željeti svoj prostor. Samo što je ona ovo željela – biti s njim – da joj je srce blizu njegovoga, da im se tijela dodiruju, a on je svojom čvrstoćom i snagom stvarao štit oko nje zbog kojega se ona osjećala sigurnom. Možda je to bilo kukavički od nje, ali zasada se čini da su zalihe snage koje su bile uz nju kroz toliko teških situacija isparile iz nje.

Njegov dodir nije imao veze s ničim seksualnim, dodir kojim joj je masirao ruku i ramena, tražeći dijelove tijela koji su joj bili napeti kako bi ih izmasirao i opustio. Uskoro se Chloe počela osjećati poput tople želatine raširene po njegovim širokim prsima. Zatvorila je oči.

– Imaš čaroliju u rukama, – prošaptala mu je. – Malo čudo zbog kojeg te životinje toliko vole.

Osjetila je kako joj usnama dodiruje kosu. – Da, – rekao je promuklo. – Čarolija u mojim rukama. A to je tema za neki drugi dan. Večeras se, barem ja tako mislim, trebamo koncentrirati na tebe i tvoje osjećaje.

Upravo tada, Chloe se počela osjećati kao da u tijelu nema nijedne kosti. Nosom se mazila o njegovu kragnu. Nekada joj je bilo jako stalo do Rogera i nekako će uvijek voljeti onu uspomenu na njega. Ali njezini osjećaji prema njemu nikada nisu bili ovako duboki. Niti su ju ovoliko mučili.

– Volim te, Ben.

Jedan trenutak je samo šutio. Potom je tihim šapatom rekao: – Voliš ono što misliš da sam ja. Možda budeš drukčije osjećala kad saznaš tko sam zapravo ja. Sjećaš se, postoje stvari koje ti nisam rekao. Možda bi bilo najbolje da se neko vrijeme kloniš tih osjećaja dok stvarno ne razgovaramo.

– Ne će mi biti važno. – Dok je Chloe izgovarala te riječi, znala je da su istinite. Večeras je naučila ponešto o neprocjenjivim životnim lekcijama. – Možeš puno toga znati o nekome, Ben, a onda otkriti da uopće nemaš pojma tko je ta osoba. I možeš misliti da ništa ne znaš, a onda shvatiš da zapravo sve znaš. – Primakla mu se još bliže. – Znam sve o tebi što trebam znati. Sve. Ti si najdivniji muškarac kojeg sam upoznala. To je jedino važno. Kad sam večeras shvatila da si ti s druge strane vrata, znala sam da će odsada sve biti u redu, da nam se ništa loše ne može dogoditi jer si ti došao.

Čvršće ju je obuhvatio rukama. – Ah, Chloe.

– Istina je. Zao mi je što sam bila neugodna zbog sitnica. Ne znam zašto mi se to doimalo tako važnim. Detalji, samo detalji. Ako mi nikada ne kažeš čime se baviš u životu, nema veze. Više mi se uopće ne čini važnim.

Pognuo je glavu kako bi joj se nasmiješio. Njegovo se tamnoputo lice sjajilo poput ulaštene hrastovine pod svjetlom. – Hvala ti. To je nešto najljepše što mi je netko rekao i znam da ti to ovog trenutka zaista iskreno misliš. Ali nemojmo se zavaravati da bi sutra mogla imati drukčije mišljenje.

Kad je počela pričati, prstom je dotaknuo njezine usne.

– Moramo razgovarati. Ne večeras, ali uskoro. Čak i ako nemaš potrebu čuti, postoje neke stvari koje ja imam potrebu podijeliti s tobom. – Duboke su mu se plave oči zamaglile od nježnosti. – Pomaže mi saznanje da postoji velika šansa da ćeš me voljeti bez obzira na sve, što god da ti povjerim. To će stalno imati na umu.

– Ako si zabrinut zbog toga, onda mi odmah reci. Poljubio joj je kapke. – Mislim da ti je za večeras dovoljno briga. Sačekat ću dok se ne oporaviš.

Chloe je uzdahnula. – On je bolestan, Ben. Rekao mi je večeras da voli zadavati bol tijekom seksa.

Polako je prešao dlanom uzduž njezine ruke. – U našem svijetu postoji mnogo bolesti, Chloe. Gledamo ih svakodnevno na vijestima. Samo što puno više pogađa kad se radi o nekoj koga poznajemo.

– Nikako ne mogu izbaciti iz glave stvari koje mi je govorio. Bojala sam se, jako sam se bojala da će mi sve te stvari raditi i nakon toga ubiti mojeg Jeremyja. Bilo je to poput noćne more, samo što se nisam mogla probuditi.

Kada Ben nije ništa rekao, Chloe je nastavila pričati. Nije bila sigurna odakle joj naviru riječi. Jednostavno su izlazile iz nje, nesuvisle, ponekad nisu imale smisla, ali baš poput njezinih suza, čini se da ih nije mogla obuzdati. Dok je pričala, povremeno bi postajala svjesna kako ubacuje Rogerovo ime u mješavinu priča o maltretiranju koje je radio u posljednjim mjesecima njihova braka.

Kada je konačno zašutjela, Chloe se nije mogla sjetiti što ju je točno potaknulo na početak ovih priča – niti zašto je sada stala. Samo je znala da je iz nje izišao onaj pritisak – kao da joj je Ben uštrcao nekakav lijek i sada je otrov izašao.

Osjećajući se potpuno lagano i opušteno, ležala je u njegovu naručju, odcijepljena od stvarnosti, osjećajući potpuni mir. Polako ju je počeo obuzimati san koji ju je nosio u tamu. Njezina je zadnja misao bila da su Jeremy i ona sada potpuno sigurni. Bobby Lee sada nije mogao doći do njih, ne kada su ih čuvali Ben i Diablo.

POGLAVLJE DVADESET JEDAN

Ben je odnio Chloe u spavaću sobu koja je od glavne spavaće sobe bila odvojena ogromnom kupaonicom. Budući da je vječiti optimist, u početku je to sobu uredio da bude dječja soba, samo u slučaju ako mu se ikada posreći da se oženi i ima dijete. Večeras će to poslužiti kao soba za Chloe, dovoljno odvojena od njegove kako bi imala svoju privatnost, ali opet dovoljno blizu da ju može čuti ako ga zbog nečega bude trebala preko noći.

Kad ju je položio na krevet, Ben je povukao ukrasni prekrivač preko nje i sjeo na rub kreveta kako bi pomno proučavao njezino slatko lice. Pod sjenama je mjesečine bila nevjerojatno ljupka, koža joj se sjajila poput alabastera, njezine su joj trepavice na obrazima stvarale polumjesec, a kosa joj se rasula po jastuku kao lepeza.

Prstom je dodirivao osjetljive udubine obraza, voleći ju kao što nikada do sada nije. Večeras, dok je bila tako pripijena uz njega, žudio je za vođenjem ljubavi s njom jer sutra, tko zna? Ali koliko god je to želio, ne bi mogao podnijeti žaljenje u njezinim očima koje bi se moglo pojaviti sutra ujutro.

Bila je u pravu; on je podigao zid između njih. Čim se oporavi od večerašnje traume, namjeravao ga je porušiti, iznoseći joj jednu po jednu tajnu, sve dok između njih ne ostane ništa drugo osim iskrenosti. Nakon toga, ako ga još uvijek bude željela, bit će dovoljno vremena za vođenje ljubavi.

Mogao je on čekati. Sve što je vrijedno, isplati se čekati, a Chloe mu je nedvojbeno najvažnija u životu.

Uzdahnuvši, Ben se ustao i izišao iz sobe. Ostavio je spajajuća vrata otvorena, zadovoljan činjenicom da je oduvijek imao lak san. Ako se ona samo preokrene, on će znati. Izlazeći u hodnik, pošao je prema foajeu gdje je uključio alarm, samo u slučaju da mu neki zamjenik odluči doći u posjet prije zore.

Nakon što se skinuo i ostao samo u boksericama, koje je ostavio na sebi u slučaju neke hitne potrebe, ubacio se u krevet. Dugo je vremena samo blijedo zurio u strop, ne mogavši zaspati. Ljutnja ga je kopkala čitavo vrijeme. Uspio ju je sakriti pred Chloe, ali sada kad je ostao sam, taj mu je osjećaj stvarao pritisak na prsima.

Zamišljao se kako stoji nos-o-nos s Bobby Lee Schuckom i udara ga šakom po licu. Nije volio nasilje, ali sada ga je posve obuzelo. Želio je smrviti Bobby Leeja. O, Bože, koliko je to

želio. Nakon nekoga se vremena Ben trgnuo i probudio. Jedan trenutak nije znao što mu je prekinulo san. Onda je začuo jecaj i uzdah koji su dolazili iz Chloeine sobe.

Iskočio je iz kreveta, proletjevši kroz zajedničku kupaonicu, došao je do nje u samo nekoliko sekunda. Tukla se, ukrasni su joj prekrivač i plahte bili zamotani oko vitkoga tijela, a lice joj se grčilo dok se u snu borila s umišljenim strahom.

– Chloe? – Ben se sagnuo do nje. – Dušo, probudi se. Sanjaš.

– Ne, molim te, ne! – mrmljala je. – Ne!

Ben joj je dotaknuo rame. Taj ju je dodir potaknuo na još veću borbenost, široko je otvorila oči vlažne od znoja, a je čvrsto stisnutim šakama mlatila po zraku. Pomaknuo se kako bi izbjegao udarac, uhvatio joj zapešća i rekao: – Chloe, probudi se!

Nekako se oslobodila prekrivača i točno ga usred prsa pogodila nogom. Ben je ispustio bolan uzdah. Izgubio je stisak na jednoj njezinoj ruci. Bacila se na njega poput divljakinje, udarajući ga i mlateći po zraku, pokušavajući ga ugristi.

– Chloe! Probudi se! Sanjaš!

Sledila se i glupavo počela zuriti u njega. – Ben? – Potom je, kad je shvatila što se dogodilo, prekrila lice. – O, Ben, oprosti.

Sjeo je pored nje. – U redu je, Chloe. Nisam ozlijeđen. – Nije ju pitao što je sanjala. Već je znao odgovor. – Hej, bila je to samo noćna mora. Sada ste ti i Jeremy na sigurnome. Imam uključen sigurnosni sustav. Ako bilo tko pokuša ući u kuću, uključit će se alarm.

Jecaj joj je trgnuo ramena. – Čep! Nije htio izići. Zgrabio me i u snu, znala sam da će me ubiti. Stalno sam mislila da moram zaštititi Jeremyja, samo što mu nikako nisam mogla pobjeći.

Ben ju je zagrljio, prezirući Bobby Leeja takvom žestinom koja mu je stvorila kiselinu u ustima. – U redu je. Čep je popustio, dušo. Dobro si ga pogodila s njim, a onda još nekoliko puta i samom bocom u glavu. Volio bih da sam mogao vidjeti njegov izraz lica. Gad vjerojatno nije ni znao što ga je snašlo.

Između jecaja, nasmijala se i umalo se ugušila. Sljedećega se trenutka pomicala s kreveta kako bi mu sjela u krilo. Njegove su bokserice tvorile malu, ali dragocjenu prepreku između osjetljivoga dijela njegova tijela i njezine meke, savršene kože. Ben je stisnuo zube i uzvratilo joj zagrljaj. Njezine su se suze kotrljale s njegove udubine na ramenu prema prsima. Zavukao je ruku u njezinu kosu, boreći se s kontroliranjem fizičke reakcije kako bi joj uspio pružiti utjehu koja joj je toliko trebala.

Njezin mu se miris zavukao u nosnice – primamljivi mirisi cvjetnoga sapuna, šampona, parfema i jedan poseban miris koji je bio samo njezin. Ben je želio uživati u svakome djeliću njezina tijela, počevši od vrha kovrčave glave. Potom je želio ući u njezinu vlažnu toplinu i oboje ih odnijeti u savršenstvo.

Očito je osjetila njegovu erekciju. Podigla je glavu i uputila mu istraživački pogled. Ben je progutao knedlu. – Ovaj... oprosti. Ne moraš se brinuti. Ne mogu kontrolirati ovu reakciju, ali mogu ono što namjeravam učiniti zbog nje.

Mu Tankim je rukama prešla po njegovim prsima. On je skoro uzdahnuo. Njezini su dlanovi bili poput vreloga satena na koži. Lice joj se sjajilo na mjesecini koja je dopirala kroz prozor iza njega, a suze su joj na obrazima ostavljale srebrne tragove, oči su joj bili bazeni tame. Nekako joj je uspijevalo izgledati istovremeno anđeoski i vatreno.

– Kada me dotakneš, – šaptala je, – i kada ja tebe dotaknem, kroz tijelo mi prođe veličanstven osjećaj. Nešto poput sunčeve svjetlosti i struje i jedva uspijevam razmišljati. Samo znam da se ne mogu toga zasititi.

A u tome je bio problem. Kad mu se ona prepuštala, on je želio da ona tako odluči bez ikakve stimulacije s njegove strane. Ben ju nije želio odgurnuti od sebe, ali istodobno je prihvaćao svoja ograničenja. Ako se još samo jednom promeškolji tom guzom, on će jednostavno popustiti kontrolu.

– Što kažeš na topli kakao? – predložio joj je. Promatrala ga je kao da nije normalan. – Ne, hvala. – Ramena su joj se trgnula zbog preostalog jecaja. Obrisala je obraze. – Topli kakao nije ono što ja želim.

– A što bi onda htjela? – Ben je bio voljan spremi joj objed sa sedam vrsta jela samo ako će ju to maknuti s njegova krila prije nego što učini nešto što će kasnije požaliti. – Imam viskija. Hoćeš li neki koktel?

– Tebe, – prošaptala je. – Želim tebe, Ben. – Što?

Glup odgovor. Ali što je drugo mogao reći? Između njih su postojale neriješene stvari. Ona možda i nije shvaćala njihovu važnost, ali zato on jest. Kada bi postali intimni, to ne bi bio samo puki seks između dvoje odraslih osoba, čemu se on u početku nadao. Kada mu se bude podala, očekivat će da zauvijek bude njegova. Prije nego što se tako obveze, trebala je znati sve o njemu, čak i one dijelove za koje je želio da joj ne mora reći.

– Chloe, ne mogu, – rekao je s glasom punim žaljenja. – Želim te. Kao što nisam nikoga do sada. Ali postoje stvari o kojima moramo razgovarati, stvari koje...

Položila je ruke preko njegovih usta kako bi ga spriječila u daljnjem razgovoru. Njezin pogled, pun osjećaja, zapeo mu je za oko dok je šaptala: – Sada mi ništa od toga nije važno. Samo si mi potreban da vodiš ljubav sa mnom, Ben. Molim te? Da mi izbrišeš uspomene na Bobby Leeja iz glave i zamijeniš ih novima.

Podigla mu se iz krila, ali samo kako bi se okrenula i zajahala njegovo golo bedro, što je definitivno za njega predstavljalo još veći izazov nego prijašnji položaj u kojem je bila. Na sebi je imala samo čipkaste gaćice i majicu, a sada će ga gurnuti s ruba dodir njezina gologa bedra s unutarnje strane noge.

– Voliš li me? – pitala ga je.

– Da. Volim te svim srcem.

– Što je onda još stvarno važno? – pitala je gotovo bez daha.

Ben nije znao odgovor na to pitanje. Pridigla se, a bradavice su joj dražile njegova prsa kroz tanku majicu dok je usnama uzimala njegova. Zapaljenje samo od sebe. S njom je uvijek bilo tako. Jedan poljubac i on bi pokleknuo.

Ben je provukao ruku oko nje, tijelo mu se punilo čežnjom tako snažnom da ga je skoro oslijepila. Krv mu je tutnjala sljepoočnicama. Srce mu je tako jako tuklo da je pomislio kako će mu slomiti rebra. Ona se osjećala tako dobro u njegovim rukama. Kako može nešto što se doimalo tako ispravim biti pogrešno?

Još uvijek ga strastveno ljubeći, bacila se iza na jastuke, povlačeći ga dolje za sobom. Hvatajući zrak, uvijala se pod njim. – Diraj me, Ben. Samo me diraj. Daj da opet osjetim tu čaroliju.

Ben je znao da bi se trebao povući, ali u tome se trenutku nije mogao sjetiti razloga. Jeremy je bio u krevetu gostinjske sobe koja se nalazila na samome kraju hodnika, odakle ih ne može čuti, a majka mu je popila tablete za spavanje i bio je prilično siguran da se ne će probuditi.

On i Chloe su bili sami. Ona ga je željela i on je želio nju. Pokušao je učiniti ispravnu stvar. A sada mu je snaga volje pokleknula pred fizičkom potrebom.

– Ne predomišljaš se?

– Ne predomišljam se. Nimalo. Trebam te.

Ben je samo to trebao čuti. Gorljivo je skinuo njezine gaćice, uživajući u njezinoj svilenastoj koži dok je dlanovima prelazio preko njezinih vitkih nogu. – Ah, Chloe, – rekao je s uzdahom.

– Tako si slatka.

Drhtavim prstima je posegnula za ovratnikom majice. Prebacujući svoju težinu na ruke, Ben ju je promatrao dok je vukla pamučnu majicu u uvijala bokove kako bi mu ju prevukla preko glave. Njegov vatreni pogled prelazio je preko njezinih malih, savršeno oblikovanih grudi, zatim preko tankoga struka i veličanstvene linije njezinih bokova. – Prekasna si, Chloe. Jednostavno prekasna.

– Ti si taj koji je prekrasan. Drži me, Ben. Moram osjetiti tvoje ruke oko sebe.

Ben nikada u životu nije žudio za ničim toliko kao sada. Ali nije mogao samo reagirati na svoje potrebe i zaboraviti sve ostalo. – Chloe, nisam bio sa ženom već više od pet godina. Nemam ovdje ništa čime bih te zaštitio.

Blaženi joj je osmijeh razvedrio lice. – Oh, – prošaptala je, uvlačeći ruke u njegovu kosu. – O, Ben, to je tako slatko.

Slatko? Benu je to zvučalo kao poziv na uzbunu. – Chloe, – počeo je. – Ne mogu samo...

– Da, možeš. Nisu mi plodni dani, – uvjerala ga je. – Mislim da trudnoća ne predstavlja problem, barem ne noćas.

A zbog sigurnoga seksa se ne moraš bojati. Nisi bio sa ženom pet godina, a ja nisam bila ni s kim osim s Rogerom.

Ben ju je toliko želio da mu nije trebalo više uvjerenja. Nisu joj bili plodani dani. To je upalilo. Spustio se pored nje i privio ju bliže k sebi. Onoga trenutka kad ju je obgrlio, osjetio je kako se naježila od uzbuđenja. Dok su im se tijela dodirivala, okrenuli su se jedno prema drugomu. Utiskivala mu je poljupce sve do središta prsa, zbog čega mu je koža gorjela od požude. – Ti si poput droge, – prošaptala mu je u vrat. – Ili vina. Da, uzburkana vina.

Nasmiješio se. Chloe. Nije znao koliko je toga još mogao podnijeti. Ono što je sada radio, nije bilo dobrovoljno. S malo koncentracije i napora, mogao je lako pojačati efekt.

Razmišljanje o tome povuklo je Benov pogled na sobu oko njih. Mogao se samo nadati da nije primijetila plavi sjaj koji je izvirao iz njega. Bilo je to puno očitije u mraku poput ovoga, posebice uz mjesecinu koja je efekt još naglašavala.

– Voli me, Ben, – šaptala je.

On nije želio ništa požurivati. Njihov bi prvi put trebao biti poseban. Postavio si je zadatak da će joj polagano, jako polagano zapaliti svaki živac u tijelu. Počeo je utiskivanjem nježnih poljubaca uzduž njezine ruke, zadržavajući se kod osjetljive udubine u blizini lakta i onda je polako krenuo gore sve do satenske kože koja je vodila do pazuha. Naježila se i ležala je savršeno mirno, uzdasi su bili duboki i isprekidani, što mu je govorilo da joj godi. Obožavao je njezine trepavice i stenjanje od uzbuđenja. Obožavao ju je kad mu se potpuno predala. Njezino mu je potpuno povjerenje u njega umalo natjeralo suze na oči.

Vratio se poljupcima dolje do njezina zapešća, potom se počeo usnama sporo penjati prema gore, a ona se opet naježila, uvijajući se na najsladši način, nudeći mu svoje grudi. Nježno joj je i oprezno uzeo lijevu bradavicu u usta. Bradavica se odmah ukrutila poput zakovice na izazivajućem jeziku.

Zastenjala je od šoka. Kralješnica joj se izvila, a tijelo joj je bilo posve napeto. – O, Ben! Kao da munja prolazi kroz mene.

Nije bio siguran je li to dobro ili loše. Podigavši glavu, rekao je: – Želiš li da stanem? Uvukla je ruke u njegovu kosu i stisnula šake, povukavši ga dolje k sebi. U tom je trenutku prestao kontrolirati moć u sebi. S Chloe se to jednostavno dogodilo, puštena je energija koja se svijala između njih poput munja koje su prelazile s jednog oblaka na drugi. To se nikada na ovaj način nije dogodilo sa Sherry. Ben je sada znao da je razlog tomu što Sherry nikada nije ovako volio – svim svojim srcem i takvim intenzitetom da mu se svaka stanica u tijelu probudila kada bi ju dotaknuo.

– Volim te, Chloe, – prošaptao je. – Kunem se Bogom, nikada te ne ću povrijediti. Nikada. Prije ću si odrezati desnu ruku.

– Znam, – kratko je rekla. – Znam. Samo mi pokaži koliko me voliš, Ben. Samo mi pokaži. Njezine su riječi djelovale poput ključa komplicirane brave skrivene u njemu. Ne bojeći se više opuštanja, ne brinući se više kako bi to sve moglo upropastiti, zatvorio je usta preko njezine bradavice, nježno joj zubima grickajući sami vrh i prelazeći preko njega jezikom, dajući joj od sebe sve što je imao. Bokovi su joj odskočili, kralješnica se izvila i uz snažan jecaj, povikala je: – O, Bože!

Ben je samo registrirao da je njezin jecaj dolazio iz užitka i po prvi je puta u više od dvadeset godina slavio svoj dar.

Pustio je grudi kako bi joj se poljupcima spustio do pupka. Znao je po pokretima njezina tijela da je već svršila i on je želio okusiti slatkoću koju je sam uzrokovao. Nasmiješio se sam sebi svaki put kada bi joj se tijelo trznulo zbog svakoga njenoga dodira usnama po napetome trbuhu, očekujući trenutak kada će doći do svoje mete, najosjetljivijeg dijela njezina tijela.

Na pritisak njegove ruke na tome mjestu, raširila je noge za njega, dopuštajući mu prolaz. Oprezno je promotrio gnijezdo kovrča, željan ali ipak oprezan zato što još nikada nije ženu uzeo na ovakav način i nije imao pojma kako bi mogla reagirati.

Onog trenutka kad je pronašao žensku jezgru svojim jezikom, ona je ispuštala zatomljeni, snažni jecaj nakon kojeg je podigla bokove, nudeći mu se. Više nije mogao odolijevati onomu što je nudila. Gorljivo ju je nastavio ljubiti, snažno ju uvlačeći u svoja usta. Uz još jedan snažan jecaj, gotovo je odmah doživjela orgazam, a potom je, uz jako podrhtavanje, osjetio kako joj se tijelo ponovno napinje. S još nekoliko prolaza njenoga jezika, opet ju je natjerao na jecaj i glasno stenjanje, a ona ga je stisnula uz sebe još jače, svršavajući dok je molila za još.

Cijeloga mu je života majka govorila kako ima poseban dar, nešto neuobičajeno što bi trebao prigrliti i uživati u tome. Sve do sad, Ben u to nikada nije vjerovao, nikada se nije osjećao posebnim. I prije je vodio ljubav sa ženom, samo što je uvijek suzdržavao svoju moć u sebi. Kad je bio s Chloe, nije se mogao kontrolirati. Jednostavno je bila tamo, pulsirala mu kroz kožu, izvirala iz pora, nekontrolirano poput kucanja srca.

I bilo je predivno.

Kad je Chloe svršila po četvrti put, suze su navrle na Benove oči. U krevetu, sa ženom koju voli svim srcem, moć je u njemu bila nešto neuobičajeno.

Kad se konačno povukao, pustivši ju da dođe do daha, zagledala se u njega neodređenim pogledom, posve opuštena i isijavajući od zadovoljstva. – O, Ben, – prošaptala je. – Ovo je bilo... – Zastala je i pospano trepnula. – Ovo je bilo nevjerovatno.

Nije se mogao suzdržati da se ne nasmiješi. Ona će uskoro odlutati u san. A on je imao nešto za nju. Zadovoljstvo je do sada bilo jednostrano, a sada je došao red na njega. Razdvojio joj je bedra, zauzeo položaj i polako ušao u nju. Vlažna vrelina i napetost su ga skoro odmah svladali, ali ako je njezina reakcija pokazivala osjećaje, taj osjećaj je onda kod nje bio još intenzivniji. Oči su joj se široko otvorile i zurila je u njega zatečenim zaprepaštenjem.

– Dobro si?

– O, Ben! O, Bože, osjećam se kao da lebdim u nebo. Ben joj još nije ni počeo pokazivati koliko visoko mogu letjeti. Ben se gurnuo naprijed, likujući zbog pomisli kako ima sve pod kontrolom, ako ne svoju moć, onda barem sami ovaj čin.

Imao je iznenađenje. Chloe je sama proizvodila elektri– – citet. Kad su se njezini meki i vlažni zidovi ovili oko njega, odmah je doživio orgazam zbog toga slatkoga trzaja i sve misli i svi pokreti su nestali u plamenu potrebe koju nije mogao zadržati u sebi. Svršio je tako snažno da je sam sebe zaprepastio. Zbog žestokog prodiranja, a tijelo mu se jako napelo i potom – snažan orgazam koji ga je povukao u zaborav.

Nakon toga se Ben srušio na nju. Iako je bio u stanju potpuna zadovoljenja, sjetio se kako je puno teži od nje i da je sada svojom težinom sigurno gnječi. Ali, neka mu Bog pomogne, nije imao snage u rukama i nikako se nije mogao podići s nje. Kad je pokušao, zagrlila ga je oko vrata i šapnula: – Nemoj. Ostani sa mnom. Molim te, ne želim da me ostaviš.

Opustio se, premještajući jedan svoj bok i na njega oslanjajući većinu svoje težine, kako bi se više oslonio na krevet. Moja Chloe. Privukao ju je na svoja prsa, lice joj okupao poljupcima i zakopao svoje lice u njezine kovrče. Dragi Bože, koliko ju je volio. Kad se pokušao sjetiti riječi koje bi opisale dubinu njegovih osjećaja, nije se sjetio ničega.

– Volim te, – šaptala je. – Volim te, volim te, volim te. Uspio joj je grleno odgovoriti. – I ja volim tebe, Chloe.

Ti si mi sve.

Potom ga je obuzeo tamni oblak iscrpljenosti.

Chloe se nakon nekog vremena probudila iz duboka sna i shvatila da se nalazi točno tamo gdje i želi – u Benovu naručju. Njegove su ruke u snu bile mlitave i opušteno, težina dlanova i

slab stisak prstiju natjerale su joj kožu da se naježi od užitka. Bio je to jedini način na koji se može opisati učinak njegova dodira na nju – savršen, čarobni sjaj koji joj je dopirao do kostiju. On je bio grom. Munja. Bio je plavi, električni sjaj koji je vidjela oko njega one prve večeri za vrijeme mjesečine, netko čaroban kao s drugog svijeta, a opet netko njezin i samo njezin i tako čvrst, obožavala je svaki dah koji je udahnuo i svaki pokret njegovih prsa naslonjena na njezina.

U sjenama je bilo tako lako zamisliti kako je svijet nestao i da su njih dvoje jedini ljudi koji su ostali. Samo njezin shoshone ratnik i ona – izgubljeni u osjećajima otkrića i potrebe. Sjedinili su se dok im se mekoća i snaga stapala jedna u drugo i nekako su postali jedno na način na koji je ona mislila da je nemoguć.

S njim nije osjećala sramežljivost. Kad joj je podigao grudi kako bi polizao bradavice, besramno mu se ponudila, želeći ga na način koji se nije mogao zanemariti. Još nikada nije doživjela orgazam samo od dodira čovjekovih usana na svojim bradavicama, ali večeras jest, s takvim izgaranjem koje ju je nagnalo da traži još.

Sada ga je, unatoč velikoj iscrpljenosti i zadovoljstvu, opet željela. Sneno mu je i požudno počela ljubiti vrat i grickati uho. On je zastenjao i pomaknuo svoju veliku ruku na njezina leđa, a iako je trenutno protestirajući mrmljao, osjećala je kako mu se tijelo budi. Chloe mu se privila bliže, gibajući svoje bokove pored njega. Odgovorio joj je grlenim mrmljanjem. Sljedećega se trenutka našla na leđima, a njegovo je tamnoputo lice bilo samo nekoliko milimetara udaljeno od njezina.

– Tražiš nevolju, mlada damo?

Chloe je ovila ruke oko njegova snažnoga vrata. – Imaš li kakvu ideju?

Pospano se nasmiješio i sagnuo da ju poljubi. S prvim dodiranjem njihovih usana, Chloe je bila spremna. U podsvijesti joj je glas razuma govorio da su joj njegovi poljupci bili tako opojni samo zbog toga što su bili novi. S vremenom, kad im vođenje ljubavi uđe u naviku, ne će ju oduševljavati svaki njegov dodir.

Ali to je vrijedilo za kasnije, a ovo je sada. Dok se topila u poljupcu – i njemu – nije mogla shvatiti da cijeli svijet slavi njihovo ujedinjenje.

Na nebu se sjajio ogromni plavi mjesec.

Chloe se sljedećeg dana probudila sama u krevetu. Rukom je prešla preko plahte na mjestu gdje je Ben cijele noći ležao pored nje i osjećaj ju je čarolije opet preplavio. Nasmiješila se, zijevnula i sjela. Sunčeva je svjetlost ulazila kroz prozor, žuta poput pite od limuna, a Chloe se osjećala tako lagano i prozračno poput glazure na njoj.

Uctala je iz kreveta, uzimajući svoje traperice i majicu. Odjenula se za jednu sekundu i izišla iz spavaće sobe, a kosa joj je bila razbarušena i divlja i padala joj je preko očiju. Kuća je bila tiha. Skoro je osjetila potrebu da hoda na prstima. Kad je ušla u kuhinju, vidjela je da je kava u posudi hladna. Pošla je skuhati svježu, razmišljajući kako se ovo činilo ispravnim. Ben, kuća, hihotanje Einsteina iz njegova kaveza, a sve to zajedno joj je davalo osjećaj kao da je stigla doma. Taj joj je osjećaj sigurno kolao tijelom kao krv venama. Pripadala je ovdje.

Zaprepastila se kad je pogledala na zidni sat. Bilo je deset do dvanaest. Chloe nije mogla vjerovati da je tako dugo spavala. Morala je u podne biti na poslu. Ruka joj je poletjela prema kosi. Nema šanse stići na vrijeme. Imala je pred sobom dvadeset minuta vožnje.

Potrčala je natrag u spavaću sobu, pronašla jastučnicu sa svojom odjećom i potražila nešto prikladno za posao. Ben ju je spakirao, očito uzimajući stvari samo iz ladica. A sva je njezina lijepa odjeća visjela u ormaru. Chloe se zadovoljila plavim topom i trapericama. Hattie će ju shvatiti kad bude čula za sinoćnje događaje.

Chloe je otišla u kupaonicu brzo oprati zube, počešljati kosu i umiti se. Na pultu je našla poruku. Vrati se u krevet, pisalo je muškim nažvrljanim rukopisom. Rekao sam Hattie što se dogodilo i ona je na trodnevnu zamjenu pozvala Ethel Martin.

Chloe je odložila češalj i prstom dotaknula poruku. Bila je žuta, poput sunca izvan i unutar njezina srca. Smiješeći se, otišla je u kuhinju napraviti kavu. Nakon što je napunila dvije šalice,

otišla je u potragu za Benom. Pronašla ga je u uredu kako radi za kompjuterom. Držeći šalice po jednu u svakoj ruci, tiho mu se primakla, želeći ga iznenaditi poljupcem.

Upravo kad je stigla do svoje mete, pogledala mu je preko ramena na ekran računala. Brzo je tipkao. Stranica je bila obilježena naslovom koji je savršeno jasno mogla vidjeti. DABROVA MOČVARA – .BRETT CALDWELL – SINOPSIS. Chloe se uspravila tako brzo da je prolila kavu po rukama i opekla se, zbog čega je jauknula, a Ben poskočio sa stolca.

– Chloe.

– Ben. – Brett. Chloe je zurila u njega. Potom joj je pogled odlutao do kolekcije Caldwellovih knjiga na polici. – Tako dakle.

Okrenuo se, kliknuo mišem i smanjio program na ekranu. Ali već je bilo prekasno.

– O, Ben, – prošaptala je.

– Nije onako kako ti se čini, – rekao je, zamahnuvši ukočenom rukom po zraku. – Pa, zapravo, jest onako kako ti se čini, ali mogu objasniti.

Chloe je odložila šalice s kavom prije nego ih do kraja prolije. – Znam da si mi sinoć pokušavao reći. Nisam uzrujana. Zaista. – Dok je izgovarala te riječi, znala je da su istinite. Nije bila uzrujana, samo... pa, šokirana, pretpostavljala je. – Ti si Brett Caldwell? – Promatrala ga je drukčijim očima. – Naravno. Ima smisla. Kad sam čitala njegove knjige, znala sam da voli životinje. To se vidi iz svega što napiše, mislim, što ti napišeš. – Drhtavo se nasmijala. – Zašto oko svojega posjeda nemaš zid i ne voziš Rollsa?

– Nisam poznat. Brett Caldwell je izmišljen. On zapravo ne postoji.

Chloe se oprezno zagledala u računalo. – A pisanje je 'ovo i ono' o čemu nisi želio razgovarati? Tjednima sam mislila da zarađuješ radeći nešto ilegalno. Zašto mi jednostavno nisi rekao da si pisac? Nikada nisam upoznala pisca. To je nevjerojatno.

– One prve večeri kad si me pitala čime se bavim, nikako ti nisam mogao reći. – Oči su mu bile pune žaljenja. – Sada bih volio da sam ti rekao jer ti vjerujem, Chloe. Ali tada nisam znao puno o tebi i ti nisi poznavala mene. Moja je karijera jako osjetljiva. – Velikom je rukom protrljao lice i trepnuo. – Ne radi se samo o pisanju. U mojem životu postoji jedna nesreća koja se dogodila prije nego što sam prodao prvu knjigu, nešto što bi ozbiljno moglo uništiti moju karijeru pisca za djecu ako mediji ikada saznaju. Pišem pod pseudonimom kako bih zaštitio svoju anonimnost i unajmio sam poštanski sandučić u Penvilleu gdje primam poštu od izdavača. U ovome gradu postoji mnogo ljudi koji bi bili oduševljeni mojom propasti. Jedan telefonski poziv, samo je toliko potrebno i prodaja mojih knjiga staje zauvijek. Odjednom je shvatila. Koliko bi majka svojoj djeci kupile njegovu knjigu kada bi znale da ih je napisao ubojica? – O, Ben. Sigurno si nakon nekoga vremena shvatio da nikomu ne bih rekla.

– Jesam. Još sam ranije shvatio da ne bi to učinila. Ali ide još dalje od toga, Chloe. Doimala si se tako puna strahopoštovanja prema Caldwellu dok si pričala o njemu. – Prebacio je težinu na drugu nogu i odmaknuo pogled. – Trebao sam da se zaljubiš u mene. Nisam želio da se u to umiješa ova stvar s Cakhvellom; kao niti slava ili novac. Želio sam da voliš mene. – Sumnjičava mu je vedrina bljesnula u očima. – Nitko me nikada nije. Znaš? Samo moja majka, a to se ne računa.

Chloe nikada u životu nije upoznala nekoga čudnijega od Bena Longtreeja. Ali od razvoda, iskusila je vlastiti osjećaj nesigurnosti i shvaćala je da osjećaji nisu uvijek racionalni. – Pa, – uspjela je reći s dozom neozbiljnosti, – sada barem znaš da sam te voljela prije nego što sam saznala da si poznat i slavan.

– Da, istina. – Lagano se nasmiješio. – I to je stvarno dobar osjećaj. – Pročistio je grlo i protrljao nos. – Ovaj... pretpostavljam da sada želiš znati više o onoj nesreći koju sam spomenuo.

– To znaju svi iz Jack Pinea. Znam da si slučajno ubio čovjeka.

Oštrije ju je pogledao. – Bez da si čula detalje, automatski vjeruješ da je to bila nesreća?

– Znam da je bila nesreća. – Chloe je zaboljela skeptičnost koja mu je prešla tamnopusitim licem. – Priznajem, u početku sam bila malo napeta. Ali onoga trenutka kad sam te bolje upoznala, znala sam da nemaš u sebi ono što je potrebno kako bi se namjerno zamjerio nekome ili nečemu. Zbog toga sam zaključila da se dogodila nesreća.

– I bila je nesreća, – rekao je. – Ali to ne negira činjenicu da je čovjek mrtav kao niti da sam ja kriv za to. Ljudi u ovome gradu misle da sam se izvukao bez ikakve kazne. Nisu u pravu jer cijeli život moram živjeti s tim što sam učinio.

Chloe je točno shvaćala što je mislio pod tim. – Svi mi grijesimo, Ben. A nas nekoliko nesretnika činimo fatalne pogreške. – Obgrlila se oko struka. Nije lako izgovorila sljedeće riječi. – Rogerova se nesreća dogodila mojom krivnjom. Ja sam upravljala brodom. Plima je bivala sve većom i dok smo mi išli prema dubljim vodama zaljeva, samo sam malo usporila. Nisam znala da brzina omogućava brodu da klizi po površini vode. Kad sam smanjila gas, propeler je zahvatio pješčani prud. Pokušali smo se nekoliko puta izvući, nadajući se da će naše ljuljanje osloboditi krila propelera, ali to se nije dogodilo i Roger je morao upotrijebiti kolac kako bi nas oslobodio. Kada smo konačno doplutali do dublje vode gdje se propeler oslobodio, ja sam previše stisnula gas. Roger je još uvijek stajao na sjedalu na stražnjoj strani broda. Izgubio je ravnotežu i upao u vodu.

– O, dušo, – rekao je Ben glasom koji je bio jedva čujni šapat. – Kako užasno.

Chloe se dugo borila dok konačno nije naučila kako živjeti s time što se dogodilo. – Svi mi imamo svoje križeve koje moram nositi, pretpostavljam. Samo djelić sekunde i žališ do kraja života. Čovjekov se cijeli život može okrenuti za treptaj oka.

Klimnuo je glavom, dajući joj do znanja da se slaže s tim.

– Shvaćam da ti nije lako pričati o tome, – dodala je, – tako da ne moramo pričati o detaljima.

– Želim te kao stalni dio mogeg života, s prstenom, obećanjima i vjenčanim listom uokvirenim na zidu. Kako možeš reći da ne moramo razgovarati o tome? Ubio sam čovjeka. Sigurno barem želiš znati kako se to dogodilo.

Chloe je nakratko razmišljala o tome. I dok je razmišljala, prisjetila se onoga što joj je maloprije rekao kako želi da ga se voli isključivo zbog njega samoga. – Ne, – nježno je rekla. – Ako dođe vrijeme kada ćeš gorjeti od želje da to podijeliš sa mnom, slušat ću, ali ne moram znati. Ovo više nije tema za razgovor, što se mene tiče. Ti si predivna osoba, Ben. Pokušavaš spasiti male vjeverice od sigurne smrti zato što su se rodile prekasno da bi preživjele zimu. Možeš prići lanetu u šumi i to ti lane odmah vjeruje. Kako bih ja mogla drukčije?

Ovio je ruku oko njezina vrata i povukao ju prema sebi. Nekoliko ju je sekunda samo držao blizu sebe dok mu je krupno tijelo vibriralo od intenzivnosti osjećaja. Taj se predivan osjećaj topline uvukao i njoj u tijelo. – Volim te, Ben. Samo tebe, Ben Longtree, u dobru i zlu, bez obzira na sve. Žao mi je što sam te gnjavila da mi pričaš o svojem poslu. Sada mi se to čini tako glupim.

– Meni je žao što sam to tajio od tebe.

Nasmijala se, još uvijek naslonjena na njegova prsa. – Želiš li se iskupiti?

– Kako?

– Dopusti mi da pročitam sinopsis.

Nasmijao se i odgurao ju od sebe. Hvatajući joj rukama lice, pretraživao joj je oči. – Stvarno nisi ljuta?

– Ne. – Zavrнула je nosom. – Pa, ovisi. Ako mi ne dopustiš da pročitam sinopsis, mogla bih se naljutiti.

– Mislim da se to može srediti. Iako još nisam daleko stigao s njim. Ovaj... dječak je zamišljen po uzoru na Jeremyja. S obzirom na sve što se oko nas događalo, imao sam problema s fokusiranjem. Odjednom sam se jutros probudio s gorljivom željom za pisanjem.

– Dječak je zamišljen po uzoru na Jeremyja? Ja gorim da ga sad pročitam. – Chloe je uzela svoju kavu. – Baci se na posao i završi ga. Pripremit ću doručak. Ili bolje da kažem ručak?

– Mogu malo zastati. Nema žurbe.

– O, da, bogme ima. Ne mogu dočekati da čitam. Brett Caldwell. Ne mogu vjerovati. Zamisli ti to. – Pošla je prema izlazu iz sobe, a potom se zaustavila. – Uostalom, gdje je Jeremy? Nježno joj se nasmiješio. – On uživa, uči kačkati.

Dok je Chloe pripremala ručak, stvarnost ju je otkrića počela obuzimati. Ben je bio slavan, pomislila je smušeno. Bio je Brett Caldwell, dječji pisac. Osvojio je Newbery Medal. Kad se pripremala za razbijanje jaja, iz ladice je izvadila spatulu i podigla ju, napola očekujući da će joj rubovi biti pozlaćeni.

Nekoliko minuta kasnije, Ben joj se pridružio u kuhinji. – Opala mi je koncentracija. – Nagnuo se na pult i promatrao ju. – Ne mogu vjerovati da se ne ljutiš.

– Nemam se zbog čega ljutiti. Razumijem potrebu korištenja pseudonima i shvaćam zašto ne možeš biti otvoren prema ljudima i pričati o svojoj karijeri. – Počela je rezati luk i brokulu, koje će dodati u jaja.

– Hvala ti za to. Ti si posebna.

– Vjeruj mi, nisam ja ta koja je posebna. Ti si. – Iz ormarića je izvadila zdjelu u kojoj će promiješati jaja. – Kako si počeo? To me zanima. Ti si veterinar. Kako je moguće da veterinar, sa svim tim godinama posvećenim profesiji, završi pričajući priče?

– Kad mi je umro otac, vratio sam se kući kako bih se brinuo za mamu. Njezino je zdravstveno stanje bilo tako loše da ju nisam mogao ostavljati samu dok radim. Razmišljao sam o otvaranju ordinacije ovdje, ali su mi to zabranili. Tako sam neko vrijeme bio drvosječa kako bismo preživjeli. Mogao sam sa sobom povesti mamu u šumu dok sam radio.

– A na taj način ste uspjeli preživjeti.

– Bilo nam je puno puta prilično strašno. Spajali smo kraj s krajem. Ovdje po zimi ne možeš sjeći drva. Snijeg bude predubok. A šume su otvorene samo jedan dio ljeta. Jednoga kolovoskoga poslijepodneva, kad su šume bile zatvorene zbog velike požarne opasnosti, menije bilo dosadno i napisao sam priču o mojem psu iz djetinjstva, Banditu.

– I Brett Caldwell je rođen.

– Može se i tako reći. Kasnije sam tu priču poslao izdavaču. Nikada zapravo nisam očekivao da ću ju prodati niti da će postati tako uspješna. Jednostavno se dogodilo.

– Bandit. – Chloe je uzdahnula. – To je tako predivna priča. Ali opet, svaka je tvoja priča predivna, u njima djecu učiš da budu ljubaznija, mudrija i svjesnija stvorenja oko sebe. – Po je prvi puta Chloe uistinu razumjela što je Caldwellove priče činilo tako nevjerojatno posebnima. Ben je sa životinjama imao skoro spiritualnu povezanost, a to se jako vidjelo u njegovu pisanju. – Je li Bandit bio autobiografski?

– Neki dijelovi. Imao sam vjernoga psa koji se zvao Bandit, pas jest umro i pokopan je pod hrastom tamo iza. Onda se istina i fikcija počinju razilaziti. Napisao sam priču kako sam želio da se dogodilo, da Bandit doživi duboku starost i na kraju bezbolno umire. Nažalost, moj pas nije bio te sreće. Kad je umro, nije bio bolestan i njegovo umiranje nije bilo bezbolno.

Jednoga poslijepodneva, kad se moj otac napio i naljutio na mene, uzeo je pušku i ubio ga. Chloe je skoro isпустиła jaje. – O, Ben. – Zaprepašteno je zurila u njega. Oči su mu postale neprijazne od prisjećanja na bol i na tamnoputome mu se licu pojavio grub izraz. U tome je trenutku znala, bez ikakve sumnje, da to još nikada nikomu nije ispričao. Ljubav koju je osjećala za njega nije bila jednostrana. Ovaj muškarac je trebao nju isto koliko je ona trebala njega. – Kako užasno.

Uzdahnuo je. – . Dosad nikomu ovo nisam ispričao. Oprosti. Nisam se htio istresti na tebe. Chloe je ugasila štednjak, otišla do njega i zagrlila ga oko struka. Nekoliko minuta su samo tako stajali, opušteno držeći jedno drugo u naručju. – Meni je žao što je tvoj otac učinio tako nešto. Kako ti je to moralo biti užasno.

Dok je pričala, Chloe je shvatila da je prije mnogo godina ovaj muškarac bio samo mali dječak, koji je stajao pored groba svojeg psa i da onda za njega nije bilo sretnoga završetka. Žudjela je da mu ona sada pruži – sretan završetak koji bi se iskupio za svu tugu u njegovu životu.

– Nisam imao drugoga psa sve do Diabla. On se pojavio tek dvadeset godina kasnije. Neka-ko mi se jednostavno nije činilo u redu, sve do tada.

Ona je već shvatila da je Ben muškarac koji je duboko osjećao stvari u sebi. Imalo je smisla da je patio dvadeset godina za svojim psom, posebice kad bi se prisjetio načina na koji je Ban-

dit umro. Ben je morao mrziti oca zbog onoga što je učinio. Možda ga mrzi i danas. Između njih je nastala tišina. Chloe ga je još uvijek držala i nije ga željela pustiti.

– Sada je na meni red za postavljanje pitanja, – rekao joj je. – Zašto mi nisi rekla da te Bobby Lee uhodi? Je li samo zato što ti nisam htio reći za moj posao?

Chloe je zažmirila. – Željela sam ti reći. Jučer poslijepodne kad smo se posvađali, željela sam da dođeš.

Napeo se i povukao unazad kako bi ju promatrao. – 1?

– Bojala sam se onoga što si mogao učiniti. Nisam željela da središ Bobby Leeja i upadneš u nevolje.

Lagano se opustio. – Nisam glup, Chloe. Nisi, pomislila je Chloe, ali se zaštitnički ponašao. – Sve je dobro što se dobro svrši, – rekla je.

– Istina, – složio se. – Nadajmo se da je gotovo. Odmicao joj je kovrče kako bi joj poljubio uho, radeći savršene stvari njezinim napetim živcima. – Uplašena? – pitao je.

– Da. Lagala bih kad bi rekla suprotno.

– I ja, – prošaptao je. – Nisam siguran na koji način riješiti situaciju s njim. On na svojoj strani ima moć zakona.

S tom su mišlju samo ostali stajati tamo, držeći jedno drugo u naručju, zajedno osjećajući napetost.

POGLAVLJE DVADESET DVA

Nekoliko minuta kasnije, u kuću je uletio Jeremy s izobličenom grudom u ruci. – Gledaj, mama! Vidiš što sam izradio?

'Što' nije ništa otkrivalo. Chloe je proizvela uobičajeni zvuk divljenja i iznenađenja. – Je li to za mene?

Jeremy se namrštio. – Zašto to želiš?

To je bilo pravo pitanje. Brzo razmišljajući, Chloe je odgovorila: – Pa, zato što si ti to izradio i zato što sam oduvijek željela jednu ovakvu.

– Jednu kakvu?

Opet je Chloe razmislila prije nego što je odgovorila. – Jednu od tih stvari.

Jeremy je podigao mokru i zblaćenu grudu šarolike vune. – Stvarno? Kažeš da je to stvarno nešto? Mislio sam da je to samo za vježbu.

Opa. Chloe je uputila Benu molećiv pogled. Došao joj je u spas. – To si izradio, a samo si vježbao? Opa. To je jako lijepi privjesak za ključeve.

Jeremy se razvedrio. – Stvarno?

Nakon pogleda punoga isprike upućenoga Chloe, dijete je svoju rukotvorinu predalo Benu. – Ako ti se toliko sviđa, možeš zadržati. Ja ću mami napraviti novi. Ružičasta je njezina omiljena boja, ali ne nosi ju često jer misli da odudara od njezine kose. Ali mogla bi imati ružičasti privjesak za ključeve.

Kada je Jeremy izletio iz kuće, Ben se zagledao u Chloe. – Mislim da sam upravo dobio tvoju omiljenu stvar.

Nacerila se. – Barem ćemo imati iste privjeske za ključeve.

Nakon ručka, Jeremy se vratio vježbi kačkanja s Nan, dok su Chloe i Ben udružili snage kako bi pospremili kuhinju. Upravo su završili s poslom kad je zazvonio telefon. Chloe je promatrala Bena koji je podizao slušalicu. Želudac joj se preokrenuo od napetosti kad je čula Bena kako govori: – Bok, Frank. Nadali smo se da ćeš nazvati.

Nakon toga je uslijedila duga tišina. Sudeći prema izrazima Beno va lica, vijesti nisu bile dobre. Par je sekunda kasnije ljubazno zahvalio Franku na trudu. Dok je spuštao slušalicu, Chloe je rekla: – Bobby Lee će se bez problema izvući iz ovoga, zar ne?

Ben je uzdahnuo. – Dobrano se pobrinuo za tragove. Frank je jutros imao sastanak sa šerifom. Prije nego je ušao, razgovarao je i s dispečerom. Na površini izgleda kao da ste ti i Bobby Lee prije bili zajedno, a sinoćnji je događaj bio pokušaj s tvoje strane da mu uzrokuješ probleme.

– To je apsurdno. – Chloe je bila tako ljuta da se tresla. – Taj čovjek je opasan, Ben. Nekoga će ozlijediti. Samo da to ne budem ja ili moj sin.

– Ni ja. – Bepomoćno je gestikulirao rukom. – Frank kaže da Lang trenutno ima mnogo briga. Lokalni čovjek je nestao, mladić oko dvadeset pet godina, a zove se Jimmy Suitor. Prije mjesec i pol dana je otišao kampirati. Pretpostavljam da je pustolov koji voli prirodu i svakoga je ljeta nekoliko tjedana provodio istražujući obližnju divljinu. Ove se godine nije vratio kući. Frank kaže kako Jimmy nikada nije dugo radio jedan posao, pa njegova majka u početku nije bila zabrinuta. Samo je pretpostavila da je odlučio ostati u planinama duže nego što je planirao. Kad je prekoračio rok od dva tjedna, prijavila je njegov nestanak.

– Žao mi je što to čujem, – rekla je Chloe.

– Odmah nakon što je ispunila obrazac za nestanak, Frank kaže da su ga tražili uzduž i poprijeko po terenu gdje se trebao nalaziti. Nigdje ni traga od njega. To je bilo odmah nakon tvog otkaza u šerifovu uredu.

– Ah. To objašnjava zašto sve do sada nisam čula za to.

– Plus činjenica da to nisu napuhali zato što je Suitor imao običaj nestajati. Svi su pretpostavljali da je opet otišao raditi ono što ga veseli. A onda je jučer jedan pješak naišao na krvavu kapu.

– O, ne. Je li bila od Jimmyja Suitora?

– Njegova majka kaže da jest. Poslat će ju na analize. Ne izgleda dobro, a čini se da je danas postalo pakleno. Svaki luđak u krugu od sto pedeset kilometara naziva ih i govori da je Jimmy viđen – ili da su vidjeli nešto sumnjivo. Frank kaže da ovakvi slučajevi zahtijevaju najviše napora. Lang je počeo ludjeti, baš kao i svi ostali.

– I on si sada ne može priuštiti da Bobby Leeja suspendira jer mu je trenutno potrebna sva pomoć do koje može doći? Shvatila sam.

– Znam da to zvuči bezobzirno. Ali je za njih tvoj jučerašnji sukob s Bobby Leejem na ljestvici prioriteta na zadnjem mjestu od deset.

– Tako dakle.

– Frank nema nikakvih čvrstih dokaza koje bi mu prišio, Chloe.

– Razumijem, – rekla je slabašno. – Bobby Lee me nadmudrio u svakome pogledu i ja sam se dobro izvukla. Ali ako ponovno pokuša, možda ne budem imala toliko sreće. U tome slučaju, šerif će se baciti na moju tragediju.

Tišina. Chloe se odmah počela osjećati užasno. – Oprosti, Ben. Znam da ti nemaš ništa s tim. Sjela je na barski stolac i rukama prekrila lice. Bobby Lee će se izvući, baš kao što je i predvidio. Prijetio je njoj i njezinu sinu. Brutalno bi ju silovao da u kući nije imala bocu šampanjca. A sada je taj incident stavljen pod tepih.

Ben je došao i stao iza nje, trljajući joj ramena. – Meni je žao. Ponekad naš pravi sustav jednostavno ne funkcionira.

– Ne znam što ću učiniti, – priznala je. – Sve dok je on slobodan, ne mogu slobodno disati.

– Mogu ti reći što ne ćeš učiniti, – rekao je nježno. – Ne ćeš otići kući. Ti i Jeremy ste ovdje sigurni. Osjećao bih se mnogo bolje kada bi ostali kod mene na brijegu.

– Ne mogu se jednostavno doseliti ovamo, Ben.

– Zašto ne? – Nagnuo se kako bi joj promotrio lice. – Premišljaš li se, u vezi nas?

– Ne. Naravno da ne. Samo...

– Što? Imam mnoštvo soba.

– Imam posao, a sva moja fina odjeća je ostala tamo.

– Imaš tri dana slobodno. Otići ćemo tamo i uzeti tvoju odjeću prije nego što počneš s poslom. A što se tiče odlaska na posao, sljedećih ću te nekoliko tjedana ja odvoziti i dolaziti po tebe, samo kako bi bili sigurni. Bobby Lee može ući u dućan kad budeš radila, ali iskreno sum-

njam da će se usuditi uzrokovati bilo kakvu nevolju na javnome mjestu. Mnogo bi te više volio uhvatiti negdje nasamo. A ja ću se pobrinuti da se to ne dogodi.

Chloe mu se spremala odgovoriti kada je telefon zazvonio. Napela se, vjerujući da vjerojatno opet zove Frank. Ben je otišao do stola kako bi se javio. Čuvši samo njegov dio razgovora, Chloe je shvatila da Ben ne razgovara s Bowerom. Ben je rekao nešto o konju. Onda je spomenuo 4-H.

– Zapravo, to nikad nije bila moja ambicija, ali cijenim ponudu i definitivno ću razmisliti o tome. – Jedan trenutak je slušao. – Da, naravno. Prekosutra ćemo raditi. Oko 13:00? Onda se vidimo.

Kad je spustio slušalicu, Chloe je pitala: – Tko je to bio?

Uputio joj je poznat pogled. – Lucy Grant. Konj joj ima kljakasto koljeno i sada se upalilo. Pitala me mogu li navratiti i pogledati ga. – Dostojanstveno ju je gledao. – Čini se da me određena dama iz Christmas Villagea nahvalila. Lucy je jednoga poslijepodneva navratila i osluhnula. Sada je uvjerena da me grad namjerno zanemarivao i upravo me pozvala da ove godine budem 4-H veterinar.

– O, Ben. To je predivno.

Petljao je po nekim papirima na stolu. Promatrajući ga, Chloe je shvatila da mu nedostaje entuzijazma i pitala se što je tomu razlog. Njoj se činilo da bi trebao biti zadovoljan. Ljudi iz Jack Pinea su bili nepravedni prema njemu i bilo je već vrijeme da se neke stvari u vezi toga promijene.

Kad ju je ponovno pogledao, rekao je: – Uistinu cijenim to što si učinila, Chloe. I iskreno ću razmisliti o tome. Samo što... – Zastao je i nasmiješio se. – Valjda ne vjerujem da se nešto promijenilo. Lucy je samo jedna osoba. Ako ju odvedeni na 4-H, vjerojatno ću joj uzrokovati više potresa i problema nego što je to vrijedno.

– Moramo odnekud početi, – istaknula je Chloe. Zaobišao je šank kako biju nježno poljubio. – Množina.

Sviđa mi se kako zvuči. – I meni.

Podigao joj je rukom bradu kako bi joj promotrio lice. – Blijeda si i imaš tamne podočnjake ispod očiju. Jeremy je zaposlen vani s mamom, a ja se na nekoliko sati moram primiti tipkovnice. Zašto ne bi iskoristila ovu situaciju i malo odrijemala?

– Tek sam se ustala, – protestirala je Chloe, iako se zapravo osjećala malaksalo. Sinoćnji ju je događaj iscrpio više nego što je željela priznati. U neočekivanim bi joj se trenucima pred očima pojavljivali prizori onoga što se dogodilo i panika bi joj zgrčila utrobu. – Ako sada odem spavati, bit ću budna pola noći.

Vragolasti sjaj mu se pojavio u očima. – Ionako ćeš biti budna pola noći. Odmori se dok imaš priliku. – Opet ju je poljubio, dublje i na način koji je obećavao još užitka. Chloe je osjetila vrtoglavicu i žmarce sve do nožnih prstiju kad je konačno odlučio uhvatiti zraka. – Baš kao što sam i mislio. Savršenoga si okusa.

Kad je izišao iz kuhinje, Chloe je poslušala njegov savjet i vratila se u sobu u kojoj je prenoćila. Zahvalno se izvalila na krevet i zažmirila, govoreći si kako će se samo malo odmoriti. Za samo je par sekundi utonula u san.

Chloe se probudila kad je sunce počelo zalaziti. Osjećajući toplinu pored sebe, okrenula se i primakla izvoru samo kako bi zavrnila nosom i otvorila jedno oko kad joj je loš zadah udario u lice. Zurila je u zijevajuća usta. Dugački brkovi su joj dotaknuli lice.

– Methuselah?

Naglo se razbudila. Stara puma, koja je ležala na leđima raširenih nogu, odjednom se izvila i promeškolljila, moleći ju za češkanje trbuha. Bacivši pogled oko sebe, Chloe se brzo orijentirala, prisjećajući se da je malo prilegla. Očito je bila iscrpljenija nego što je mislila. Sudeći po kutu kojim je sunce ulazilo u sobu, spavala je nekoliko sati.

U nemogućnosti ignoriranja pumina zahtjeva za maženje, sjela je prekriženih nogu i jedno vrijeme provela češkajući trbuh ogromne mačke. – Činit će se kao da sam u ljubavnoj vezi s

više pripadnika muškog spola u ovoj kući, – rekla je uz osmijeh. – Nisi ni približno seksi kao tvoja konkurencija.

Methuselah je zijevnuo. Kad ga je Chloe prestala češkati, okrenuo se prema njoj, položivši joj prednju šapu na rame i upućujući joj molećiv pogled. – Još samo malo i to je to, – rekla je Chloe, razmišljajući kako se ovo može dogoditi samo u kući Bena Longtreeja. – Ovdje se ionako predugo izležavam. Sigurno je skoro vrijeme večere.

Chloe je otišla u kupaonicu počešljati se i oprati san iz očiju prije nego što ode u prednji dio kuće. Pronašla je Jeremyja kako sjedi na tepihu u dnevnoj sobi, zaneseno zureći u hrastov ormarić za televizor kojega Chloe nikada nije vidjela otvorenoga. Zakoračila je u sobu, pogledala veliki televizor s divljenjem i potom se sagnula kako bi svojeg dječaka pogladila po glavi.

– Scooby Doo? Vau. Kako si ga uspio dobiti.

Jeremy je podigao pogled. – Ben je rekao da ima posla. Htio sam ići s njim, ali rekao je da ide jako daleko. Tako da mi je iznajmio film preko satelita.

– To je bilo lijepo od njega.

– Mogu ga gledati cijeli dan. I opet ga mogu besplatno gledati!

Bez micanja je pogleda s televizora Jeremy rukom lovio zdjelu na krilu. Chloe je vidjela da mu je netko priredio zdjelu puno zdravih grickalica za gledanje filma: kriške jabuka, prutići sira i grožđice.

– Njam, – rekla je Chloe. – Je li ti to Ben dao?

– A-ha. Ovo je najbolji dio filma, mama.

Chloe je znala da treba otići. Smiješeći se, ostavila je dijete da gleda film. Pronašla je Nan koja je sjedila u stolcu za ljuljanje u obiteljskoj sobi. Večeras je, umjesto kačkanja, bila uporna u slaganju slike-slagalice.

– Oprostite što sam tako dugo spavala. Nadam se da vas Jeremy nije gnjavio cijelo poslijepodne dok je učio kačkati.

– Barem vremena imam. – Nanine su se zaposlene ruke umirile i naslonila se na naslon svojeg stolca. – Godinama nisam bila u društvu s djetetom. Bilo je zabavno.

Chloe se primakla dvosjedu, planirajući čavrljati s Nan do vremena za početak večere. Na pola puta tamo, krajičkom je oka kroz prozor ugledala pokret i nagnula se te vidjela Bena koji se penjao brijegom iza kuće. Nosio je mali hladnjak, veliki spremnik s vodom, veliku crnu torbu i nešto što se činilo da je vreća sjemenka preko jednoga ramena. Njoj je to izgledalo kao da hoda već dobro utabanim putem.

– Zaboga. Ben sa sobom nosi puno stvari. – Chloe se još više primakla prozoru kako bi gledala za Benom. – Kakav on to posao mora obaviti tamo?

Sjedeći iza nje, Nan je odgovorila: – Možda bi ga trebala slijediti i saznati. Chloe joj je uputila pogled pun pitanja.

– Ti ga poznaješ kao Bena Longtreeja, – rekla je postarija žena. – Ali to nije pravi on. Chloeina koža se naježila. – Kako to mislite?

Nan je jedan trenutak blijedo zurila u svoju sliku-slagalicu. – Ono što sam rekla. To nije za pravo on.

Chloe je pogledom pretraživala Nanino lice, pitajući se nije li ju opet uhvatila njezina bolest. – Molim?

– Moj je sin četvrtinu Shoshone, – rekla je nježno, – izravni potomak Lavlje pandže, odličan veterinar i poglavica.

Chloe nikada nije čula za Lavlje pandže.

– Ponekad, – nastavila je Nan, – kad se radi o čovjekovu srcu, jedna četvrtina nečega je jednaka jedno cijelo, a jedna polovina iznosi ništa.

– Ne razumijem.

– Znam. Meni su za to trebale godine. Kad je moj sin bio mali dječak, njegov djed s očeve strane, čistokrvni Shoshone, nadjenao mu je Shoshone ime. To je u njihovoj tradiciji jer imena određuju njihovu sudbinu, a Benovo Shoshone ime jest Onaj koji hoda s planinskim lavovima.

– Oštro je pogledala u Methuselaha, koji je došao iz spavaće sobe kako bi legao na svoju sla-

maricu ispred ognjišta. – Nije sve onakvo kakvim se čini, Chloe. Benov otac, Hap, bio je pola Shoshone, ali zbog razloga u koje sad ne ću ulaziti, svoju je krv zanijekao u ranim dvadesetima i ostatak života proveo u bijesu i ogorčenosti, pokušavajući zanijekati svoje porijeklo. Ben mu je bio stalni podsjetnik da čovjek nikada ne može pobjeći krvi koja mu teče venama.

Prstima je prešla preko nekih dijelova slike-slagalice. – Život je takav, sastavljen od mnoštva sitnih dijelova. Neki od nas ih pravilno posložimo i slika ispadne savršena. Neki od nas petljamo po njima, pokušavajući se snaći u svemu tome i na kraju nikada ne uspijemo.

Chloe se sama nekoliko puta tako osjećala i točno je znala na što Nan misli. – Jedino možemo dati sve od sebe.

– Ponekad ni to nije dovoljno dobro. Znam da si me gledala i pitala se zbog čega sam bila tako slaba i ostala s Benovim ocem, koji je po svemu sudeći bio užasan čovjek. Samo što ne znaš, Chloe, moj je Hap jednom bio poput Bena – prekrasan iznutra kao i izvana.

Chloe se odmaknula od prozora. – Što se dogodilo da se promijenio, Nan?

– Čudo se izjalovilo. Žudnja mladoga muškarca da pomogne nekomu koga je volio vratila mu se poput bumeranga na užasan način. Hap je bio osjetljiv, baš kao što je Ben, ali mu je nedostajalo Benove snage. Pokušao je uz pomoć pića pobjeći od onoga što mu je predstavljalo neizdrživ teret, a alkohol ga je pretvorio u zlu osobu. – Nan je u očima imala tugu kad je srela Chloein pogled. – Povremeno, kad bi bio trijezan, pogledao bi me i ja bih vidjela starog Hapa koji gleda u mene poput uplašenoga i izgubljenoga djeteta. Zbog toga nisam mogla otići, Chloe. Morala sam ostati, u slučaju da pronađe stari put do mene. Trpjela sam njegov bijes, pijanstvo i žene, ali ne zato što sam bila slaba nego zato što sam voljela muškarca koji se nalazio ispod te ružnoće. Mislila sam da ga vrijedi čekati.

Chloe je shvaćala. Onih zadnjih pet mjeseci, koliko je ostala s Rogerom, ostala je i trpjela ga iz istog razloga, neodlučna napustiti muškarca koji je on jednom bio.

– Mislim da voliš mogeg Bena. Jesam li u pravu? Chloe je potvrdno klimnula glavom.

– Da ga i dalje ovako voliš i da se nešto užasno dogodi što bi mu slomilo srce i da on počne piti, bi li ga mogla napustiti, znajući da bi jednom mogao prestati biti i opet postati onaj tvoj stari Ben?

Chloe se prisjetila kako joj je bilo teško zbog razvoda. Voljela je Rogera, ali je u jednome trenutku konačno prihvatila činjenicu da je muškarac kojega je voljela nestao zauvijek i da se nikada više ne će vratiti. – Ne znam, – rekla je iskreno.

– Jednostavno ne znam.

– Ja nisam mogla ostaviti Hapa. Sada znam da je to bila greška. – Nan je podigla ramena, a oči su joj zasjale suzama.

– Trebala sam se razvesti od njega, ako ne zbog sebe, onda zbog moje djece. Umjesto toga sam pokušavala biti odana supruga i dobra majka. To dvoje bi trebalo ići jedno uz drugo, ali ponekad život izvrne i izmiješa stvari i natjera ženu da bira jednu od te dvije uloge. Kada sam došla do toga raskrižja, pokušala sam oboje. To mi je bila najveća greška u životu.

– Ben vas razumije. – Prisjećajući se njihova razgovora, Chloe je dodala: – Veliki dio njega želi da ste ga napustili, ali drugi dio njega shvaća zašto niste mogli, Nan.

– Moj sin je jedna stara duša. On je osjetljiv i osjećajan, ali u njemu nikada nije bilo one slabosti kao u njegova oca. Rođenje sa znanjem u srcu. Shvaćaš li što govorim?

Chloe nije shvaćala nimalo, ali jako je željela da može shvatiti. Kleknula je pored Nanina stolca. – Moj Ben hoda drugim putem, – nastavila je Nan. – Uvijek je tako i radio. Taj put nije bio lak i ponekad bi skrenuo s njega krenuvši očevim stopama, mrzeći sve čemu ga je djed naučio, pokušavajući biti nešto što nije. – Nasmiješila se. – Sada se vratio kući kako bi hodao stopama svojih predaka, onako kako ga je djed naučio, onako kako mu je suđeno da hoda. Ben je ono što je i ne može se promijeniti. Njegov shoshone djed je to razumio. A iako sam ja u potpunosti Irkinja, mogu to shvatiti. Ali Benov otac nikada nije. Za svojeg je sina želio bolje, nikada ne shvativši da za Bena ne postoji ništa drugo.

Chloe je rukom dotakla Nanino koljeno. – Recite mi, Nan. O Benu? Što je to što ne razumijem?

– Budući da sam mu majka, – šaptala je, – volim Bena samo zato što je on Ben. Pitanje je, možeš li to i ti?

Prodorno se zagledala u Chloeine oči. Chloe u Naninu pogledu nije vidjela ludilo, već mučenje koje se nije moglo riječima izraziti.

– Osjetila si to, – rekla je. – Duboko u sebi, mislim da znaš, ali odbila si vidjeti i nisi prihvatila.

– Ali jesam, – nije se složila Chloe. Pogledala je Methuselaha. – Ima dar za životinje. To mi nije ništa strašno. Prihvatila sam sva stvorenja, čak sam ih i zavoljela. Kako možete reći da nisam?

Nan je zaklimala glavom. – Prihvatila si samo ono što si odlučila vidjeti. Ali što je s onim stvarima koje si odbila vidjeti? Što je s psićem koji je bio na kraju tunela, a Ben ga je spasio i donio na svjetlost dana? Što je s malim dječakom koji je bolovao od astme, a sada se više ne mori za zrak?

Trnci su prošli Chloeinom kralješnicom. – Što to govorite?

– Što je sa ženom koja je ovamo došla sa strahom i lošim uspomnama u očima? – pitala je Nan. – U kojem je trenutku strah nestao, Chloe? Sjećaš li se?

– Dogodilo se to postupno. Samo... – Chloe je zastala i progutala knedlu. – Onoga poslijepodneva kad smo otišli kod dabrove jazbine, – prošaptala je napeto. – Kad smo se vraćali, on je... – Glas joj je nestajao. Dobacila je Benovoj majci uplašeni pogled. – Što mi to pokušavate reći?

– Ništa. Neke se stvari ne mogu objasniti riječima. Moraš se samo uzdati u vjeru i vjerovati. Ali kako bi to mogla učiniti, prvo moraš vidjeti. – Stisnula je Chloeinu ruku. – Prije nego što ovo ode još dalje, moraš to učiniti, Chloe. – Rukom je pokazala prema prozoru. – Idi, – prošaptala je. – Hodaj stazom kojom je on prošao i vidjet ćeš kamo će te odvesti. Sada otkrij istinu. Ako je ona nešto više nego što možeš prihvatiti, onda otiđi odavde. Ako se budeš predomišljala i ostala, te ga kasnije ostavila, sa sobom ćeš ponijeti njegovo srce.

Chloe je zgrabila laganu jaknu s vješalice u hodniku i navukla ju na sebe dok je kretala van, slijediti Bena. Jakna je, shvatila je, bila njegova, crna vjetrovka s gumiranim krajevima na rukavima. Velika joj se jakna njihalala oko uskih bokova jer joj je bila prevelika za nekoliko brojeva, poput muškarca u kojeg je sumnjala što radi. Ben, samo četvrtinu Shoshone u krvi, ali u srcu čisti Indijanac, muškarac obavijen tajnama, muškarac okružen čarolijom. Osjetila je to svakog puta kada bi ju dotaknuo, bila je ispunjena time kad je ušao u nju, a nakon toga je dolepršala natrag na zemlju, sigurna u njegovu naručju.

Chloe je željela misliti da poznaje Bena i na mnogo načina možda ga i jest poznavala, ali on je bio muškarac s mnogo slojeva, a ti su slojevi bili duboko ispod površine.

Staza je bila jasno označena i zbog toga laka za slijediti. Dok je hodala, stajala je na Benove otiske, zamjećujući kako ima puno veća stopala. Prisjetila se prvog puta kad ga je vidjela. Tada je to osjetila – neopipljivu auru posebnosti. Sjećala se ledene jeze u njegovim plavim očima koji joj je, čini se, zaledio kožu.

Nakon mukotrpnog penjanja, Chloe je stigla do ograde od bodljikave žice koja je označavala Longtreejev posjed. Borila se kako bi se provukla kroz žicu, pokidavši nogavicu traperica i jedan trenutak ostavši zarobljenom. Kvrugu!

Kad se uspješno uspjela provući kroz ogradu, Chloe je opet nastavila pratiti Benove otiske stopala, koji su sada išli lijevo-desno, kao da se bojava da bi ga netko mogao slijediti. Hodala je i hodala. Dok su joj se mišići premorili i disanje postalo ubrzano, pitala se više nego jednom, gdje je on to zaboga išao? Ali ipak je nastavila hodati, odlučna u namjeri da ga pronađe. Ben joj je sinoć nešto namjeravao reći. Njezin sukob s Bobby Leejem ga je u tome spriječio. Nakon čudnih upozorenja njegove majke, Chloe si nije mogla pomoći i osjećala je da je stiglo vrijeme za njihov razgovor.

Konačno je Chloe stigla do špilje koja se nalazila u stijeni. Iz nje je dopirala slaba svjetlost. Usporila je korake, a srce joj je snažno lupalo od uzbuđenja, ali i od umora. Vidjela je unutra rasplesane sjene – jezive, produljene oblike koji su ju podsjetili na Lucynu apsurdnu priču o

tome da je Ben vještac. Što je zaboga radio kad se morao skrivati u ovakvim skrovitim mjestima?

Na jedan je trenutak Chloe razmišljala o odlasku. Možda, razmišljala je, postoje neke stvari za koje je bolje da i ne zna. Ali onda se sjetila sinoćnjih Benovih ruku oko sebe – nevjerojatne nježnosti njegovih dodira – i nastavila je hodati. Bez obzira kakve tajne ima, u jedno je bila potpuno sigurna: u tome muškarcu nema nikakve zloće.

Kako se približavala, Chloe ga je uspjela vidjeti kako se pomiče u špilji. Brinuo se za životinje, shvatila je. Svjetlost je svjetiljke osvjetljavala unutrašnjost špilje, što je objašnjavalo jezi-vu svjetlost i sjene. S mjesta na kojem je Chloe stajala, vidjela je s jedne strane jazavca u kavezu, a s druge kavez s nečim što je nalikovalo kojotu. Drugi je ogromni kavez, čini se, bio prazan.

Kad je Chloe ugledala Bena da brine za životinje, nije u tome vidjela ništa čudno. Iako se pitala zbog čega je osjećao potrebu za tolikom tajnovitosti. Za njegove divlje životinje je saz-nala prvog dana i definitivno mu je s vremenom dokazala kako joj može vjerovati i da ga ona neće izdati.

Povećavajući svoje korake, Chloe ga je upravo namjeravala pozvati kad ju je s lijeve strane nasmrt preplašilo zaglušno brundanje. Okrenula se i ugledala ogromna crnoga medvjeda koji je jurio prema njoj. Negraciozna je životinja žurila prema njoj kroz kaveze, kao da ih uopće nema ispred njega.

Chloe se sledila. Ni pod cijenu života nije mogla pomaknuti noge. Kad je pokušala vrisnuti, začuo se samo mali jauk. Ni najmanje nije sumnjala da ju ta ogromna životinja želi napasti. Užasnuta je i bespomoćna promatrala kako se razdaljina među njima smanjuje. Činilo joj se da svakim medvjedićim korakom čitava zemlja podrhtava.

Krajičkom je oka vidjela Bena koji je jurio iz jednoga od kaveza. Pokušala ga je upozoriti na opasnost, bojeći se za njega kao i za sebe, ali glasnice su joj zatajile.

Okretno se probio do čistine, postavivši se između Chloe i medvjeda. Visoko podižući ruke, povikao je: – Kiss, stani! Suvate, gotovo je!

Medvjed se zaustavio i zamahnuo svojom ogromnom glavom, otvorio usta i iz njih je potek-la velika količina sline, nakon čega je ispustio još jedan zaglušni zvuk zbog kojega se zemlja zatresla.

– Ka, Kiss, – rekao je Ben, ovog puta puno nježnije. Potom je još nježnije rekao: – Ka, ne! Kiss, stani! Habbe we-ich-ket, eh? Želiš li umrijeti? Jer ovako nestašne medvjede ubijaju. Med-dvjed se povukao i sjeo. Njegove su znatiželjne oči, sitne na ogromnoj glavi, ostale usredoto-čene na Chloe dok je prednjom šapom žestoko udario u tlo da se sva zemlja zatresla i prašina podigla. Samo ju je par koraka razdvajalo od medvjeda i Chloe nije osjećala noge i na trenutak se bojala da će se onesvijestiti.

Ben je prišao ogromnoj životinji. – Toquet, dobro je.

Chloe se zamalo uistinu onesvijestila kad je vidjela Bena kako jednu ruku pruža oko me-dvjedega vrata. Vrh ga je životinjske glave udario u prsa, zbog čega je izgledao još veće.

– Keemah, dođi, – rekao je. – Meadro, idemo.

Medvjed je progundao i stao na sve četiri kako bi slijedio Bena. Ben je otvorio ogromni ka-vez i rukom mu pokazao da uđe. Kad su vrata bila zatvorena, sagnuo se i kroz žicu rekao: – Spavaj. Dobro je, da? Spavaj, Stari.

Chloe je morala sjesti prije nego se sruši. Okrenula se u potrazi za kamenom ili balvanom, za bilo čime na što bi mogla sjesti i staviti glavu između koljena. Umjesto balvana, ugledala je pumu. Methuselah, pomislila je. Ali onda se sjetila da je Benova stara puma ostala u kući, dri-jemajući ispred ognjišta. Čim je to shvatila, iz grmlja su se pojavila dva pumina mladunčeta, spotičući se jedno o drugo u nekoj vrsti igre dok su trčali prema većoj mački. Odrasla ženka se izvalila na leđa kako bi otkrila trbuh i dva mlada su se smjestila pored nje kako bi se nahranila. Majčine su se zelene oči napola zatvorile i počela je presti, namjeravajući ostati ležati kako bi nahranila svoje mlade.

– Chloe?

Nije mogla maknuti pogled s pume. Sanjala je, glupo je pomislila. To je bilo jedino objašnjenje. Ovo se ne može događati. Samo je sanjala čudan san.

– Žao mi je što te medvjed ovoliko uplašio. Kad dođem pregledati životinje, volim Staroga pustiti da se malo protegne. Ustrijeljen je i dobio je infekciju. Uz antibiotike se prilično oporavlja. Da ga se stalno drži u skućenu prostoru, poludio bi. Da sam znao za tvoj dolazak, zadržao bih ga u kavezu. Nakon što je ustrijeljen, malo je oštar, a za sada mu je špilja dom. Osjeća da svoje cimere treba zaštititi od svake opasnosti.

Chloe je u grlu osjetila navalu histerična smijeha. Uspjela ga je potisnuti. – Tu pregradu može pokidati jednim zamahom šape. On je divlji, zar ne, Ben?

– Da, divlji je, – priznao je muklo. – Pretpostavljam da ti se ovo... ovaj, čini vrlo neobičnim. O, ne. Svakog dana sreće ljude koji se druže s divljim medvjedima.

– Ja sam na taj način čudan. Životinje... jednostavno same dolaze. Oduvijek je bilo tako. – Titive koje su mu se nalazile s obje strane vrata sada su postajale izraženije. Zagledao se van u drveće. – Sinoć sam ti sve namjeravao reći. – Zamahnuo je rukom. – Kunem se Bogom da jesam. Ali bila si tako uzrujana nakon onoga s Bobby Leejem i ja sam odlučio pričekati nekoliko dana.

Položio je ruku preko očiju. – Valjda mi je na neki način i bilo drago zbog te nenadane odgode. Znao sam da postoji mogućnost da ćeš se uplašiti nakon što pričam s tobom.

Nije se mogla sjetiti što da kaže. Očito je vjerovao da će ga sada ostaviti. To za nju nije imalo smisla. Odavno je prihvatila njegov posebni dar sa životinjama. Ali nije znala da se taj njegov dar proteže tako daleko i da on može ovako komunicirati s divljim medvjedom. Ali budući da ga je već do sada dobro upoznala, nije joj trebala nevjerojatna mašta da bi i tu činjenicu prihvatila.

Idi, rekla joj je Nan. Idi. Hodaj stazom kojom je on prošao i vidjet ćeš kamo će te odvesti. Sada otkrij istinu. Ako je ona nešto više nego što možeš prihvatiti, onda otiđi odavde. Ako se budeš predomišljala i ostala, te ga kasnije ostavila, sa sobom ćeš ponijeti njegovo srce. Upozorenje je došlo malo prekasno, pomislila je. Ona je već držala njegovo srce u šaci. Ljubav prema njoj je vidjela u svakome novome izrazu njegova tamnoputoga lica, u strahu koji se pojavljivao poput sjena iza boli u njegovim očima.

Zakvačio je palčeve za kožni remen kojega je nedavno počeo nositi zbog njezina sina. Pogruvši glavu, počeo je zabadati petu čizme u zemlju. Promatrajući ga, Chloe je osjetila prevrtanje želudca i grčeve zbog toga što ovo nije bio isti muškarac u kojeg se zaljubila. Polako ali sigurno, sabrao se, pokušavajući joj se svidjeti i vratiti se u normalu – kako bi se uklopio u njezin svijet.

U tome trenutku, Chloe je shvatila da on sada izgleda više kao bijelac koji je lijepo preplatio nego potomak velikoga shoshone poglavice. Maknuo je sa sebe sve što ga je činilo posebnim. Što je još i gore, promatrala ga je dok je to činio i neka joj Bog oprost, potajno se radovala tomu. Nije željela da joj sin oponaša ekscentrika i da u školi postane predmet ismijavanja. Suze su napunile Chloeine oči i žaljenje joj je paralo utrobu. Što mu je to učinila? O, Bože, pa kako je mogla biti tako glupa? Široka vrpca oko pasa i mokasine koje je pospremio u ormar za njega nisu predstavljali samo odjevne predmete. Te stvari su mu predstavljale identitet, a ona mu je dopustila da ih baci. Nije shvaćala zbog čega nije skakao od veselja kad je bio pozvan da bude 4-H veterinar. Sada je sve predobro shvaćala. Djeca su u tome programu uzgajala životinje za aukciju, nakon koje je slijedila smrt. Zauzimanje takve pozicije bi pobijalo sve u što je vjerovao.

Gledajući ga sada, žudjela je da joj se vrati njezin stari Ben. U njezin se svijet nije morao uklopiti. Pola ga vremena ni ona nije pretjerano voljela. Nikada ne će biti boljeg muškarca kojega bi njezin sin mogao oponašati od Bena Longtreeja. Ako Jeremy odraste držeći se uvjerenja i vrijednosti u koje je Ben tako snažno vjerovao, postat će jedinstvena osoba, sin zbog kojega bi se svaka majka ponosila.

– Mislim da moramo razgovarati, Ben, – rekla je oprezno.

Opet je nogom kopao po prašini. – Znam. – Tužno se osmjehnuo. – Samo ne znam kako početi. Tetive su se na njegovu vratu zgrčile kad je progutao.

– Zar toliko zazireš od razgovora sa mnom?

– Mislim da je zaziranje pogrešna riješ. – Jedan trenutak je razmišljao o tome i slegnuo ramenima. – Jednom sam bio oženjen. Mislim da ti to nisam dosad spomenuo. Kad je moja bivša žena, Sherry, saznala za moj dar, nije željela više ništa imati sa mnom. Kako da znam da i ti tako ne ćeš osjećati?

– O, Ben. – Zakoraknula je prema njemu. – Ja nisam Sherry. Obećavam ti da ja ne ću biti takva.

Podigao je ruku. – Nemoj, molim te. – Riječi su bile tako tiho izgovorene da ih umalo nije čula. – Sada kad si ovdje, kada si toliko vidjela, moram ti reći ostatak svega i radije bih da si distancirana dok ne čuješ sve što ti imam za reći.

Primijetila je krv na njegovoj podlaktici. – Jesi operirao? Ako sam te prekinula, završi posao, a ja ću sačekati.

– Samo sam mijenjao zavoj. Zec je ustrijeljen u nogu. Jučer je ležao ispred špilje kad sam došao. Izvadio sam metak. Danas sam očistio ranu i ponovno je zamotao. Za nekoga takve veličine, ozljeda je prilično ozbiljna. Šepat će na tu nogu do kraja života.

Chloe je skupila dlanove i duboko udahnula. Jedan se dio nje osjećao luckasto što je uopće pomislila na to, ali svakako je morala izgovoriti te riječi. – Zašto ga jednostavno je izliječiš? Dobacio joj je napet pogled. – Pokušavam.

– Ne, ne medicinom, lijekovima i svojim veterinarskim vještinama. Zašto ga ne izliječiš onako kako si mene? – Prošla je rukom iznad lijeve dojke. – Imala bih ožiljak. Rana je od Bobby Leejeva nokta bila prilično duboka. A ti si ju izbrisao samo laganim dodirrom.

Oči su mu se smračile i postale olujno plave boje. Jedan je trenutak samo gledao u nju. Potom je, ozbiljnim glasom upitao: – Koliko dugo već znaš?

POGLAVLJE DVADESET TRI

Chloe je Benu mogla dati jednostavan odgovor, da joj je njegova majka rekla nekim okolnim putem. Ali sada je shvatila je da puno prije počela sumnjati. Samo joj se činilo lakšim i razumnijim vjerovati u vjerojatno, da se Rowdy nekim čudom oporavio sam, da ona iznad dojke nikada nije ni imala ranicu nego da je to bila krv iz Bobby Leejeva nosa i da su problemi s disanjem njezina sina nestali jednostavno zbog toga što se konačno počeo emocionalno oporavljati.

– O, Ben, – rekla je potreseno. – Tako si dobar u tome da nas sve ostale nagnaš na suočavanje s našim demonima. Zašto se ti ne možeš suočiti s vlastitima?

Mišić kod čeljusti mu je počeo titrati. Chloe uopće nije marila da bi ga mogla razljutiti.

– S mojim si dječakom razgovarao o srži muškarca koja izlazi iz kukuljice. Zaboravio si mu reći da se neki muškarci cijeloga svojega života kriju u unutrašnjosti svojih čahura jer se boje da ih nitko ne će prihvatiti zbog onoga tko su oni zapravo.

– To za mene nije tako jednostavno.

Počela je shvaćati da ovomu muškarcu nikada ništa nije bilo jednostavno.

– Ako sam te zbog ovoga izgubio, Chloe, mislim da ne ću...

– Ne ćeš me izgubiti zbog ovoga, kao niti zbog bilo čega drugoga.

– Ne shvaćaš važnost ovoga. – Zamahnuo je rukom. – Ovo što si dosad vidjela samo je vrh ledenjaka.

– Podižući noge poput nekoga umornoga starca, prošao je pored nje kako bi sjeo na balvan. Tapšajući mjesto pored sebe, pozvao ju je da mu se pridruži. Chloe je otišla sjesti. Ruke je položio na koljena, dok mu je pogled bio usredotočen na šumu.

– Kako bi me razumjela, ali stvarno razumjela, moraš čuti ostatak priče, mislim još od vremena kad sam bio dječak, pa sve do sada. Ako krenem od kasnijeg razdoblja, ništa ne ćeš shvatiti.

Chloe je progutala knedlu kako bi smirila glas. Oprezno je pogledala u pumu koja je ležala udaljena od njih samo nekoliko metara, još uvijek ne mogavši vjerovati da ih nije ozlijedila. – Imam vremena za slušanje.

Krajičkom ju je oka pogledao. – Sjećaš se kad sam ti ispričao kako je moj otac ustrijelio Bandita?

– Da.

– Tada sam imao dvanaest godina i tek sam počeo shvaćati koliko je snažna moja moć. Nekoliko sam puta eksperimentirao s njom; na ranjenim pticama i drugim malim životinjama. Bilo je to prilično uzbudljivo za klinca tih godina, moći izliječiti ozljede. Počeo sam vjerovati da dodirrom ruku mogu ispraviti gotovo sve. – Na trenutak je zatvorio oči. – Moj otac je pogodio Bandita u glavu snažnom puškom iz velike blizine.

Chloein se želudac preokrenuo, ali držala je jezik za zubima i nastavila šutjeti.

– Osim mame i djeda, toga sam psa volio više od ikoga na svijetu, Chloe. On je bio moj vjerni prijatelj. Kad god bih bio tužan, što je u to vrijeme bilo jako često zbog mojeg oca, on bi uvijek bio tamo uz mene. Kad ga je tata ustrijelio, nisam razmišljao, jednostavno sam instinktivno reagirao i položio sam ruke na njegovu ranu.

Chloeino je srce počeo ubrzano kucati. – Mogao si izliječiti tako ozbiljnu ranu? Takva puška može nanijeti ozbiljnu ozljedu.

– Ozbiljnu, da. I da, izliječio sam ju. – Lice mu je postalo posve blijedo. – Ali to je bilo sve što sam mogao učiniti, izliječiti raskidano tkivo i meso i zaustaviti krvarenje. Nisam mogao zamijeniti ono što je bilo, – usne su mu trznule, – razneseno.

– Dragi Bože.

– U tome je bila kvaka, zar ne vidiš? Ne možemo se igrati Boga. Nakon toga je Bandit još uvijek disao, ali nije trebao. Na neki je način bio poput Rogera, živ ali iznutra mrtav. Jedna strana njegove glave je... nedostajala.

Chloe si je rukama obgrlila struk i zaljuljala se prema naprijed, oslanjajući se na koljena, zamišljajući užas te situacije. – O, Ben, kakva užasna stvar za dijete. – Dok je to izgovarala, jednostavno je prihvaćala. Sve to. Nevjerojatno, kako je i bilo, vjerovala je u svaku njegovu riječ.

– Znam da misliš da je moj otac bio pijanica i da je bjesnio bez ikakva razloga. Nikada ne ću moći opravdati ono što mi je učinio niti reći da je to bilo ispravno, ali postoji još nešto od onoga što znaš. Ta moć se prenosi muškim potomcima Longtreejevih. Nisu ju svi muškarci imali, ali moj djed jest, kao i moj otac koji ju je, pak, prenio na mene.

– Kad je moj tata bio mlad, otprilike dvadesetak godina, majka mu je dobila maligni tumor mozga. Djed ga je upozorio da je neke stvari bolje ostaviti na milost i nemilost Bogu, ali moj otac nije mogao jtodnijeti da ona odlazi od njih uz tako veliku patnju i bol. Što se više bližila kraju, ni morfij joj nije pomagao. Jednoga ju je poslijepodneva, kad je djed izašao iz kuće, on izliječio.

Chloe je znala što će sljedeće reći i po prvi je put osjetila neku vrstu žaljenja Hapa Longtreeja.

– O, Ben. Tumor jede svo tkivo.

– Točno. Otac je izliječio svoju majku od tumora, ali nije mogao zamijeniti ono što je uništeno. Nije umrla dok nisam napunio šesnaest godina. Pretvorio ju je u nešto malo naprednije od biljke. Morao je živjeti s onim što joj je učinio. Zbog te je agonije okrenuo leđa svemu što je predstavljalo Shoshone i prezirao je svoj dar kao da je u sebi nosio nešto zlo. Kad je bio siguran da ću se i ja roditi s tim, dao je sve od sebe kako bi to istjerao iz mene. Mrzio je moje zbl-

žavanje s divljim životinjama. Kažnjavao me čak i kad bi samo posumnjao da koristim svoju moć kako bih ih izliječio. U pravu si kad si spomenula ono o skrivanju u čahuri, Chloe.

S vrlo sam malo godina naučio da sve trebam skrivati i šuljati se okolo, koristeći svoj dar samo kad bih bio siguran da nitko ne će saznati za to. Skrivanje mi je te moje strane s godina ma postala prirodna stvar.

Chloe je konačno mogla shvatiti razlog. – Sada razumijem. Žao mi je što sam te gnjavila. Oprosti mi.

– Hvala ti za to, – rekao je nježno, – ali ti još uvijek ne razumiješ. Ne uistinu. Bila je to užasna situacija za sve; moju majku, sestru i mene. Na neki način i za mojeg oca, mislim. Ponekad se ljubav pretvori u nešto ružno i bolesno. U svojoj odluci da me poštedi onoga kroz što je on morao proći, otac mi je postao okrutan i nerazuman, a ponekad uistinu zloban. Sada kad sam stariji, iskreno vjerujem da je mislio da radi ono što je najbolje za mene, da ću mu jednoga dana zahvaliti.

Uzdahnuo je i protrljao potiljak. – Uglavnom, toga poslijepodneva, nakon što sam položio ruke na Bandita, dao mi je svoju pušku i rekao: 'Ti si napravio zbrku, ti ju i ispravi.' I pustio me da ga dokrajčim.

Chloe je podbočila ruku u nevjerici. – Natjerao te da ubiješ vlastita psa?

Ben je potvrdno klimnuo glavom. – Bilo mi je to najteže u životu, ali previše sam volio Bandita da bih ga takva ostavio na životu.

– Kad sam pokopao Bandita, stajao sam kod njegova groba i zakleo mu se da više nikada ne ću koristiti svoju moć. Moj je otac napokon pobijedio. Tada sam shvatio, što prije nikad nisam mogao, da se čuda mogu vratiti poput bumeranga na jedan zastrašujuće užasan način. Od tog sam trenutka okrenuo leđa mojemu daru i nikada si nisam dopustio da ga namjerno koristim. Sve dok nisam upoznao tebe i Jeremyja.

Duboko je uzdahnio i polako izdahnio. – Vidjela si kako mi životinje dolaze. Čak i nakon što sam počeo zanemarivati svoju moć, nastavile su dolaziti u dvorište ako bi bile ozlijeđene, vjerujući da ću im pomoći. A često su me samo dolazile pozdraviti, pretpostavljam da ih je meni privlačilo nešto što nikada nisam razumio. Moj se otac bojao da bih se mogao pokolebati u odluci da više ne ću koristiti svoju moć tako da je na svoj uvrnuti, neobični način odlučio kako ne ću moći doći u iskušenje ako se životinje počnu bojati i prestani dolaziti.

Jednog je jutra stao na trijem i svojom ih puškom počeo ubijati. Ponekad bi, još uvijek pijan od prijašnje večeri, promašio svoje mete, ranjavajući ih umjesto da ih ubije. Kada bi se to dogodilo, ja bih čekao dok on ne ode ili obrati pozornost na nešto drugo i tada bih odlazio u šumu u potrazi za njegovim zadnjih žrtvama. Bio je to frustrirajući i sreedrapajući posao. Nisam koristio svoju moć, tako da sam im mogao pokušati pomoći na uobičajeniji način. Nisam imao nikakvo medicinsko znanje tako da sam imao više neuspjeha nego uspjeha. Konačno su se dije- lovi slagalice počeli uklapati za Chloe. – Znači da si zbog toga posao veterinar.

– Da. – Nasmiješio se i slegnuo ramenima. – Rođen sam da liječim, Chloe. Mislim da mi je to u krvi. Progonilo me to što sam više životinja gubio nego izliječio i kad sam bio četrnaest godina, sanjao sam o odlasku na studij gdje ću naučiti sve o veterini. Onoga dana kad sam napunio osamnaest, otišao sam s brijega i zakleo se da se nikada više ne ću vratiti. Da mi život nije priredio ovakvu situaciju, vjerojatno se nikada i ne bih vratio.

Chloe je prešla prstima preko svojih bedara. – Jesi li tamo upoznao Sherry? Na studiju?

– Da. I ona je studirala veterinu. – U očima mu se opet pojavio onaj daleki pogled. – Bila je predana poput mene. Dobro smo se slagali i imali smo mnogo toga zajedničkoga. Bila je pame-tna i sve je analizirala, uvijek gladna saznati razlog svemu. Za nju je svijet bio znanstvena sla- galica i nisu postojala pitanja koja nisu imala odgovore, nikakve tajnovitosti koje se ne bi mog- le objasniti. Valjda bi se moglo reći da u srcu nije imala puno osjećaja. – Lagano se nasmiješio. – Sjećam se da smo jednom ugledali prekrasan zalazak sunca i ona se, umjesto da mu se jedno- stavno divila, kao što bi većina ljudi učinila, počela razbacivati znanstvenim analizama o atmo- sferskim uvjetima, kutu u kojem se sunce nalazilo i refleksijama oblaka.

Chloe nije mogla zamisliti Bena sretnoga uz takvu osobu. Kao da joj je čuo misli, rekao je: – U to sam vrijeme mislio da je ona upravo to što mi u životu treba za ravnotežu, odana biologinja koja sve racionalizira. Okrenuo sam leđa svim onim mističnim stvarima koje mi je djed usadio u glavu i bio sam odlučan da svoju moć više nikada ne ću koristiti. Iz toga razloga nisam vidio smisao u spominjanju toga Sherry. Mislio sam da je to dio prošlosti, nešto se nikada ne će uplesti u našu vezu.

– Želio sam biti normalan i živjeti normalan život. Sada kad sam stariji, shvaćam da svaka mlada osoba tako osjeća. Iz očitih su razloga ti osjećaji u meni bili jači. Sherry sam gledao kao svoju protutežu, kao nekoga tko će me držati na tome normalnome putu i ne će mi dati priliku skrenuti s njega. Ona je bila moje jamstvo da nikada više ne ću koristiti svoju moć. Da sam joj rekao kako dodirom mogu liječiti, nasmijala bi se od srca i rekla mi da si pronađem dobroga psihijatra.

– Jesi li bio sretan s njom?

– Jedno vrijeme, – odgovorio je. – Zajedno smo diplomirali, kao i stažirali. Imali smo velike snove o otvaranju vlastite klinike i konačno, kad smo dovoljno uštedjeli, to smo i učinili. Dijelili smo veliku strast. – Dobacio joj je pogled postrance. – Ne onakvu na koju sad misliš. Oboje smo s velikom strašću voljeli veterinu. Zajedno smo slavili svoje uspjehe i međusobno se tješili nakon neuspjeha. Bili smo sretni, ako već ne i ludo zaljubljeni i ja sam mislio da će tako i ostati. Čak smo pokušavali dobiti i dijete.

– Što se dogodilo?

– Ja. Ja sam se dogodio. Imali smo vlastitu kliniku nešto više od tri godine. Valjali smo se u novcu, renovirali smo štenare i razmišljali o dodavanju novih. Život je bio odličan, a onda jednoga je poslijepodneva sve otišlo kvragu. Imali smo redovite pacijente; dragi stari par koji se zvao Foster, a imali su psa kojega su jednostavno obožavali. Svaki put kada bi psa uhvatio grč, oni bi dotrčali do nas na pregled. Jako sam ih zavolio. Bili su tako dragi stariji ljudi, a još uvijek toliko zaljubljeni, uvijek su se tapšali i držali za ruke. Znao sam ih promatrati i željeti u sebi da smo Sherry i ja takvi.

Stavio je ruku preko očiju. – Onog dana kad je sve krenulo po zlu, stari je gospodin Foster doživio srčani udar. On i njegova žena su radili vani u dvorištu. Tootles, njihov pas je bio s njima. Kad se starac srušio, gospođa Foster je pozvala Hitnu pomoć, a kad su bolničari stigli do njih, nisu razmišljali o zatvaranju vrata za sobom. Tootles se oslobodio, otrčao na cestu i udario ga je jureći motor.

– O, ne.

– Kad je gospođa Foster donijela psa kod nas, bila je histerična. Muž joj je bio mrtav, a Tootles je bio jedva živ. Sherry i ja smo se odmah bacili na posao, nadajući se da ćemo ga spasiti, ali kad smo vidjeli rendgenske snimke, znali smo da nema nade. Pas je bio strašno polomljen i sumnjali smo na unutarnje povrede. Na mene je palo da vijest prenesem gospođi Foster. Stigao je još jedan hitan slučaj. Sherry je izišla iz prostorije, a ja sam ostao i morao sam se suočiti s jadnom staricom i sjetiti se načina na koji joj reći da je za Tootlesa najbolje da ga se uspava.

Chloe se trgnula zbog onoga što je osjećala da će sljedeće reći.

– Nisam to namjeravao učiniti, – rekao je polako. – Stajao sam tamo s rukama položenim na psu. Znaš? Želio sam biti bilo gdje, samo ne tamo. Ona je plakala i preklinjala me da joj spasim ljubimca, govoreći mi da joj je jedino on ostao. I nekako, bez da sam svjesno pustio moć, jednostavno se... dogodilo. Tootles je sjeo, protresao glavom, ponašajući se kao prije nesreće. Gospođa Foster je bila presretna. Upravo se tada Sherry vratila. Inzistirala je na ponovnome rendgenskome pregledu. Pokušao sam ju odgovoriti od toga, ali ona se zakvačila za to i nije puštala. Stalno je govorila: 'Ovo je nemoguće. I sam si vidio ozljede.' Chloeina su se usta posve osušila. Sjedila je pored čovjeka koji je dodirom ruke mogao zacijeliti slomljenu kost? Doimalo se nevjerovatnim. A ona mu je ipak vjerovala. Kako bi mu mogla ne vjerovati?

– Kada je Sherry usporedila druge rendgenske snimke s prvima, uporno mije govorila: 'Ovo je nemoguće, Ben. Samo pogledaj ovo. Ovo nije moguće.' Ali pas je bio dobro. – Na trenutak je zašutio. – Znala je, mislim. Čak i prije nego što sam kasnije razgovarao s njom, znala je. I

prije su se događali incidenti; ranjeni psi koji su se sami pojavljivali u klinici, kao da su znali da će tamo dobiti pomoć; pobješnjeli bikovi ili konji koji bi se odmah smirili kad bih im prišao. Ponekad bih ju uhvatio kako me čudno promatra. Uvjeren sam da je sumnjala u nešto. Samo je izabrala nevjerovati onomu što joj je um govorio.

– Te noći, kad sam joj pokušavao objasniti, ona je bila bijesna što joj nikad nisam rekao za to i nazvala me čudakom, – nastavljao je grubljim glasom. – Rekla mi je da pripadam nekome cirkusu. Odatle je naš brak počeo propadati. Nije mi dopuštala daju dotaknem i gotovo je odmah počela upućivati previše profesionalnih telefonskih poziva na obližnji ranč konja. Sada kad pogledam na to, mislim daju je onaj rančer privukao prije one situacije s Tootlesom, ali ništa nije poduzimala u vezi s tim. Znao sam što se događa kad se toliko često počela nalaziti s njim, ali pravio sam se blesav, razmišljajući da će se možda predomisлити ako joj dam malo vremena. Ali to se nije dogodilo.

– Žao mi je, Ben. Mogu samo reći da sam ja profitirala njezinim gubitkom.

Okrenuo se kako bi ju promatrao. – Nakon svega što sam ti sada ispričao, još uvijek to možeš reći? Na jedan vrlo iskreni način, ja i jesam čudak, Chloe. Čak i gore od toga, mogu to prenijeti na svoje sinove. Zar te to ne uznemiruje?

Chloe je oprezno birala riječi. – Nisi ti čudak, Ben. Ti si samo poseban Božji čovjek. Postoji još zabilježenih slučajeva ljudi koji su imali sposobnost izlječenja ostalih. To je nešto predivno, neobično i lijepo. Ti pričaš o tome kao o nekome prokletstvu.

– Za mene je to i bilo, – rekao je kratko. – Otkad se mogu sjetiti, ta mi je stvar zagorčavala život. Druga su djeca osjetila nešto neobično u meni. – Zamahnuo je rukom. – Rođen sam i odrastao ovdje i nikada nisam imao nijednoga bliskoga prijatelja. A onda, kad sam pokušao zataškati tu moć koji sam nosio u sebi, opet je izbila na površinu i uništila mi život odrasla muškarca.

– Sherry se nije mogla nositi s nečim neobjašnjivim. Ako se nešto nije moglo analizirati i objasniti znanstvenim činjenicama, odbijala je to prihvatiti kao stvarnost. Bog nije postojao. I čuda nisu postojala. Moj dar se nije uklapao u njezino viđenje svijeta. Mislim da ga se jako bojala. Da je to prihvatila, počela vjerovati, što bi slijedilo nakon toga? Možda je Bog zaista postojao i možda je ona sve krivo shvaćala.

Chloe se promeškolljila na balvanu i naslonila ruke na koru debla. – Neki ljudi su takvi. Ako im pod nos gurneš istinu koja se ne uklapa u njihova uvjerenja, postaju ljutiti i neprijateljski raspoloženi, umjesto da razmisle o svojim uvjerenjima i jednostavno ih prilagode.

– To je bila Sherry, ljuta i neprijateljski raspoložena. Da skratim vrlo dugu priču, mjesec dana nakon smrti gospodina Fostera, pored uredskoga telefona pronašao sam poruku. Napisala ju je Sherry. Nekakav sastanak. Nisam znao što me natjeralo da to učinim, ali ipak sam nazvao taj broj. Dobio sam lokalnu kliniku gdje su obavljali pobačaje. Suočio sam se sa Sherry. Priznala mi je trudnoću i onda mi rekla da će se riješiti djeteta. Nije bilo moguće da je dijete njezina ljubavnika, rekla mi je. Bila je trudna tri mjeseca. Nije željela imati moje dijete. Što ako bude dječak? Mogao bi postati poput mene.

– O, Ben.

– Pokušao sam to pustiti, – rekao je bijesno. – Ali znao sam kada je to planirala učiniti i to me progonilo. Tog poslijepodneva, kad je imala zakazan termin, odvezao sam se do klinike i čekao da se pojavi. Stigla je sa svojim kaubojem. Kad me ugledala, pokušala je proći pored mene kao da ne postojim. Uhvatio sam ju za ruku, moleći ju da razmisli, govoreći joj da je to život kojega će uskoro prekinuti, život našeg djeteta. Ona mi je odgovorila: 'Ne, to je samo pokvareno tkivo kojega ne želim u sebi.' Glasno smo se počeli svađati. Valjda se kauboj uplašio da bih ju mogao udariti. Potapšao me po ramenu i kad sam se okrenuo, udario me šakom. Već sam i prije bio bijesan. To me samo razbjesnilo do kraja. Nisam razmišljao. Samo sam zamahnuo. Sigurno sam ga iznenadio i zbog toga je pao od mojeg udarca. Kad je pao, glavom je udario u rubnik.

Između njih je nastala tišina – užasna, s boli ispunjena tišina. Poželjela je da zna što izgovoriti, ali se nije uspjela sjetiti pravih riječi. Razmišljala je samo kako se Ben tada morao osjećati.

– Ne znam što me onda spopalo i od onda to žalim. Prema njemu nisam osjećao animozitet. On nije srušio moj brak.

Ali bio je mrtav, Chloe, i nikakva količina žaljenja ga nije mogla vratiti među žive. Uhićen sam za ubojstvo i sudac mi je odbio odrediti jamčevinu. Sherry je otišla iz grada, mislim da je otišla svojim roditeljima. Klinika je ostala bez rukovodstva. Kad sam konačno pušten, imao sam velike pravne troškove i kad sam ponovno pokušao otvoriti kliniku, nitko mi se od osoblja nije želio vratiti. U prvome mjesecu otkad sam otvorio imao sam jednog klijenta. – Gospođu Foster?

Uputio joj je bolan pogled. – Do samog mi je kraja ostala odana. Drugi ljudi nisu željeli imati ništa s ubojicom. Do kraja sam suđenja bankrotirao. Iako sam bio oslobođen optužbe, lokalno stanovništvo nije htjelo imati posla sa mnom. U to vrijeme mi je otac ubijen. Kad sam se vratio na pogreb i kada sam vidio koliko je majci loše, preuzeo sam na sebe brigu o njoj. Nisam se imao čemu vratiti, a moja je sestra Karen imala posao i obitelj u Medfordu. Menije bilo lakše vratiti se kući.

Chloe je zurila u zemlju, apsorbirajući sve što joj je upravo ispričao. Ovaj muškarac je bio tako strašno povrijeđen – ne samo od Sherry, već i od vlastita oca i ostalih ljudi u životu. Zar je bilo čudno što je prema njoj bio tajanstven, uvijek se suzdržavajući i bojeći otkriti nešto o sebi?

Napamet joj je palo puno toga što je htjela reći, ali na kraju je preko usana prevalila samo tri riječi: – Volim te, Ben.

Kad se okrenuo kako bi ju pogledao, dodala je: – Za razliku od Sherry, ja vjerujem u neviđeno i koliko god ti to moglo zvučati nemoguće, uistinu vjerujem u čuda. Također vjerujem u Boga. – Sačekala je trenutak kako bi dodala najvažnije. – I vjerujem u tebe.

Oči su mu se napunile suzama. Umjesto da okrene glavu od nje kako bi ih sakrio, položio joj je ruku na potiljak i privukao k sebi. Kad ju je zagrlio, Chloe je osjetila da se tresu. I sada je, baš kao i uvijek, osjetila onaj predi van osjećaj kad god bi Ben bio pored nje.

– Jesi li sigurna, Chloe? Molina te, budi sigurna. Ako se sada ponadam i ti se malo kasnije predomisliš, ubit ćeš me.

Ovile je rake oko njegova vrata i cijelim mu se svojim bićem predala u zagrljaj. – Sigurna sam, Ben. Nikada u ništa nisam bila sigurnija.

– Možeš drugačije osjećati kad ti to sve sjedne. Vidjela si pumu i njezine mlade? Meni je to uobičajeno društvo. Nikada ne ćeš moći biti sigurna koja će se divlja životinja pojaviti u dvorištu.

Prisjećajući se skoro medvjedega napada, nagnula se natrag i promotrila ga. – Hoće li bilo koja životinja ozlijediti mene ili Jeremyja?

– Ne će. Tijekom godina moja se majka našla licem u lice s raznim vrstama životinja. One će znati da ste ti i Jeremy moja obitelj. Prihvatit će vas i vjerovati vam, baš kao lane Jeremyju onog poslijepodneva.

– Onaj medvjed mi nije vjerovao.

Nasmijao se. – Nikada te prije nije vidio, a ti si se približavala njegovu domu. Da ga sada pustim, ne bi te gnjavio. Možda bi se čak došao i maziti.

– Mislim da ću to preskočiti, barem za danas. Sutra, možda.

Naslonio je lice na njezinu kosu. – Što ako zatrudniš i saznaš da je dječak? Kako ćeš se osjećati zbog toga, Chloe? Što je još važnije, ne ćeš li se zabrinjavati znajući kroz što će sve morati prolaziti?

Poljubila ga je pokraj uha i prošaptala: – Za naše sinove će to biti drugačije, Ben. Imat će oca koji će ih voljeti. Možeš ih odgojiti da budu ponosni na sebe.

Okrenuo je glavu kako bi joj pronašao usne. Poljubac je bio dubok i dug, otapajući Chloeine kosti i uzrokujući joj vrtoglavicu. Nekako su skliznuli s balvana, zarobljeni u međusobnome zagrljaju. Kao i uvijek kada bi ju dotaknuo, osjećala je u sebi neki ljupki sjaj i sve su joj racionalne misli samo iščezle iz glave. Ben. O, kako ga je voljela. A što se ticalo njegova dara, to su bile neprocjenjive beneficije, a jedna je od njih bila užitak koji je osjećala dok joj je svakim

dodirom svoje ruke budio živčane završetke, kao što su činili i jedva zamjetni dodiri njegovih usana.

Kasnije, mnogo kasnije, kad se odmaknuo od nje, Chloe je uspjela izgovoriti: – Želim sve, Ben, vjenčani prsten, bračne zavjete i život s tobom. Što kažeš na to?

– Osjećam se kao da sam umro i otišao u raj, – prošaptao je. I onda ju je sa sobom odlučio ponijeti u raj.

Kasnije, ležeći u Benovu naručju, Chloe je zamijetila da sunce zalazi i da je nebo prošarano nijansama ružičaste i boje lavande. Legla je na leđa, koristeći njegovu ruku kao jastuk za glavu. – Gledaj, – šapnula je. – Nije li predivno?

Pridružio joj se u promatranju divna prizora. Nakon jednoga je trenutka rekao: – Posebno je predivno jer gledam s tobom.

Chloe je isto tako osjećala i razočarala se kad se promeškoltio i ustao. Posežući za svojom košuljom, počastio ju je pogledom na snažna prsa i mišićave ruke. – Znaš što znači predivan zalazak sunca, zar ne? Uskoro će mrak. Bolje da završim posao u špilji.

Uzdahnuvši, Chloe se ustala kako bi se odjenula, smijući se kad joj je sa stražnjice skidao borove iglice. Čudnovato, nije ih osjećala dok su vodili ljubav. Kad je bila s Benom, nije postojao ostatak svijeta i nije mislila na ništa osim na njega.

Kad su se oboje odjenuli, pomogla mu je očistiti kaveze i životinjama dati lijekove. Stari je samo progundao kad je Chloe otvorila vrata njegova kaveza.

– Ako ga se ti bojiš, ja mu mogu promijeniti vodu i staviti hranu, – rekao joj je Ben.

Chloe je pogledala u medvjedove oči. – Ne. Rekao si da me ne će ozlijediti i ja ti vjerujem. – Ruke su joj se tresle dok je medvjedu stavljala svježu vodu i hranu u posudu. Kad je pošla zatvoriti kavez, sjetila se kako sitne životinje trebaju pozornost baš kao liječenje. Jednim prstom je dotakla medvjedovu blatnjavu njušku. – Pogodi što ćeš dobiti za Božić, veliki dečko – ogroman sapun.

Ben se nacerio. – Medvjedi stvarno smrde. Moji su predci trljali medvjede salo u kosu da im se ne mrsi. Moj djed bi znao govoriti kako ih se može nanjušiti na dva kilometra.

Zavrnila je nosom. – Ti ćeš na neki drugi način morati spriječiti mršenje kose.

– Kad je kratko ošišana, onda to i nije problem.

Chloe je još jednom potapšala medvjeda i potom zatvorila kavez. – Da, pa uskoro će opet narasti. A dok noćas bude spavao, zapalit ću taj remen i čizme.

Dobacio joj je upitan pogled.

– Moj je sin dovoljno star da počne donositi vlastite odluke, – obavijestila ga je. – Ako odluči nositi mokasine i povez na glavi poput tebe, ne ću se protiviti.

– Zafrkavat će ga.

– Ako ga to bude smetalo, može se početi odijevati poput ostale djece. Ako ne, neka mu bude. Ben je opet čučnuo pored kaveza u kojem je bio zec. – Imao sam gotovo četiri godine prije nego što sam shvatio da sam čudan.

– Poseban, – ispravila ga je.

– Čudan... poseban, ista stvar. Sve do tada sam mislio da sva djeca mogu slobodno odšetati u šumu i podragati srne ili pume.

Chloe je malo zastala. – S četiri si dragao pume? – Prislonila je ruku na prsa. – O, Bože.

Ben je zamijetio njezinu gestu. – Uvijek postoji mogućnost da naši sinovi to ne će imati u sebi. Ili da ćemo imati kćeri.

– Hoćeš li o svojem daru prestati pričati kao o nekakvoj užasnoj mani? I zašto bih ja željela da taj dar nemaju naši sinovi?

– To nije dar.

– To jest dar. – Chloe mu se pridružila kod kaveza sa zecom. – Više nisi dvanaestogodišnjak koji donosi odluke na temelju emocija, Ben. Sada si veterinar, zaboga. Definitivno možeš samo jednim pogledom na ozljedu ocijeniti koliko je ozbiljna.

– Naravno.

– I sigurno znaš imaš li dovoljno moći da ju izliječiš. Uzmi za primjer ovoga maloga zeku. Je li metak uništio toliko njegovu nogu daju ne možeš izliječiti?

– Chloe, ja...

– Samo mi odgovori. Možeš li mu ili ne možeš izliječiti nogu?

– Vjerojatno. – Kad mu je uputila oštrij pogled, rekao je: – Najvjerojatnije.

– Pa zašto onda to ne učiniš?

– Zato. To je igranje Boga. Nemam pravo na to.

– Sam ti je Bog dao taj dar. Mislim da ti ta činjenica da je pravo. – Položila je ruku na njegovo rame. – Bog ne griješi. Dao ti je nešto nevjerojatno; nešto što većina nas ne može ni zamisliti. Imaš moć izlječenja, Ben. Što to znači ako ne možeš sve izliječiti? Ako smo rođeni nesposobni za trčanje na Olimpijskim igrama, znači li to da Bog nije želio da hodamo?

– Ako uprskam, Chloe, znači da ću ga morati ubiti. Radije bih ga pustio da živi svoj život.

– I da bude šepav? – Zaklimala je glavom. – Kad imaš moć da ga izliječiš? Svaki talent ili dar moraš znati koristiti i usavršavati. Misliš li da je Michelangelo bio odličan kad se rodio? Naravno da nije. Vjerojatno je naslikao hrpu ružnih slika. Je li zbog njih odustao? Nije, zato što je shvatio da ima neobičan dar i samo je nastavio raditi dok ga nije usavršio.

– To je drukčije.

– Da. On je replicirao život. Ti radiš sa životima drugih. – Chloe je prešla rukom preko zečjega mekoga krzna. – Pokušao ga ti izliječiti ili ne, u najgorem će slučaju ostati šepav. Ako ga se ovakvo ostavi, zasigurno će šepati do kraja života. Zašto ne bi vidio što možeš učiniti? Nemaš ništa izgubiti.

Ben je ukočeno gledao u zeca. Chloe je vidjela da je pao u iskušenje. Toliko je puno volio životinje. Kako mu je to moralo biti teško, razmišljala je Chloe, gledati ih koliko pate, a u sebi je znao da bi im možda mogao pomoći.

– Imam li pravo? – pitala je Chloe naglas. – Ovaj zec je došao k tebi, nadajući se da ćeš mu pomoći?

Potvrдно je klimnuo glavom.

Chloe ga je jedan trenutak ostavila da razmisli o tome. Potom je rekla: – Stvarno ga ne bi trebao razočarati.

Benove su se usne trgnule. Dlanovima je protrljao koljena, znak neodlučnosti. Podsjećao je Chloe na nekoga tko je skupljao hrabrost za ubacivanje u najveću brzinu. Ruke su mu drhtale kad ih je položio na sićušnoga zeca. Chloe je vidjela kako zec mrda repićem. Potom je zavrnuo nosom.

– Pa, – rekla je Chloe. – Hoćeš li učiniti to?

– Već jesam.

Chloe je opet pogledala zeca. Samo je ležao tamo, djelujući ošamućeno. – Pa. Hmm. Možda si malo zahrđao.

– Nisam zahrđao. Ošamućen je od ovoga što mu se upravo dogodilo. – Posegnuo je rukom kako bi maknuo krvlju natopljen zavoj i tako je otkrio dio gole, ružičaste kože. – Ne mogu zamijeniti krzno. Morat će prirodno narasti.

Chloe se zagledala u ozdravljenu nogu. Nije bilo ni traga nikakvoj ozljedi. – Dragi Bože, djelovalo je.

Ben je zabacio glavu unatrag i počeo se smijati. – Naravno da je djelovalo. – Onda ju je uzeo u svoje naručje. Osjetila je njegove suze na stražnjoj strani svojeg vrata. Njegovo je veliko tijelo bilo napeto i sa svakim novim dahom, zadržtao je kao da je u tome trenutku mnoštvo potisnutih osjećaja konačno pušteno na površinu. Boljelo ju je što je znala da plače. On je bio snažan muškarac te je znala da mu suze nisu lako dolazile na oči. Svakog puta kad je osjetila njegovo drhtanje, sve ga je više voljela i žalila.

Chloe je samo znala da će se cijelim svojim bićem držati Bena. Nije ga mogla potpuno razumjeti, ali radovala se životu koji će provesti pokušavajući. Nakon nekoliko predivnih trenutaka provedenih u zagrljaju, ustala se i krenula prema kavezu u kojem je bio jazavac. – Što se njemu dogodilo?

– Ustrijeljen je u nogu. – Bit će spreman za odlazak za otprilike tjedan dana.

– Ne možeš li ga sad pustiti?

Ben se počeošao pored nosa. – Valjda bih mogao. Ali ja...

– Onda to učini. – Chloe je otvorila kavez. – Hajde, Ben. Pomozi mu.

On je došao do njih, sreo joj pogled i nasmiješio se. Cučnuvši pored nje, položio je ruku na jazavčevu ranjenu nogu. Jazavac je na licu imao čudan izraz. Kad je Ben skinuo zavoj, iznenađena je životinja stala na noge i počela šetati u krug, kao da provjerava što joj se dogodilo.

Nakon njega je na red došlo lane, a potom i dva rakuna. Chloe se još nikada u životu nije tako zabavljala. Vidjela je čudo kako se događa. Kad su stigli do kaveza s kojotom, Ben je klimnuo glavom. – Ovo je malo teško, Chloe. Metak mu je smješten pored kralježnice. Djelomično je paraliziran. Tu bi mogla postojati trajna ozljeda živca.

– O, ne. – Posegnula je rukom u kavez kako bi dotakla gusto krzno. – Jadničak. Ako mu je ozlijeđen živac, onda mu ne možeš pomoći, zar ne?

– Ne. – Ben se sagnuo pored nje. – Ne mogu zamijeniti ono čega nema. To sam davno naučio. Nadam se da će njegovo tijelo s vremenom proizvesti tvrdo tkivo oko rane i tako spriječiti pritisak na kralježnicu. To ovisi o točnome mjestu metka. Nemam rendgen da vidim. Mogu samo nagađati i nadati se.

Chloe je vidjela tugu na njegovu licu. Stavila je ruku na njegovu. – Hej, – šapnula je. – Uvijek nešto dobiješ, a nešto izgubiš. Ostani usredotočen na uspjeh. Kad ne možeš pomoći svojim darom, onda se moraš pouzdati u svoje veterinarske sposobnosti i dati sve od sebe. U svakome slučaju, ovaj kojot je sretnik što ima tebe.

Nešto boli mu je sišlo s lica. Konačno je klimnuo glavom. – To je istina. Već bi bio mrtav da ga nisam pronašao. Ovako barem ima malo šanse.

– Ja ipak vjerujem u tebe, – rekla je Chloe. – Kladam se da će opet hodati.

– Nadam se.

U sljedećem je kavezu bila još jedna životinja koju Ben nije mogao potpuno izliječiti, maleni zec kojemu je nedostajala prednja šapa. – Metak mu je raznio prste i zahvatila ga je gangrena, – objasnio joj je. – Kad sam ga pronašao, bio je skoro mrtav da je u obzir dolazila samo operacija. Mogu izliječiti rupu, ali ne mogu nestali dio. Ne znam kako će se moći snalaziti.

– Mislim da će mu ići sasvim dobro, – uvjerala ga je Chloe. – Oni se odguravaju stražnjim nogama. Možda će mu trebati neko vrijeme da usavrši ravnotežu, ali sigurno će uspjeti.

Ben je oklijevao. – Ako bude spor, postat će lak plijen.

Chloe je progutala knedlu i klimnula glavom. – Da, ali ono što im se može dogoditi nakon što ih ti izliječiš više nije u tvojim rukama, Ben. Tako je sa svima njima, zar ne? Iako su zdravi i brzi, kad jednom odu od tebe i ne budu više u tvojoj zaštiti, svakomu od njih se može dogoditi ružna smrt.

Potvrдно je klimnuo glavom i položio ruku preko zečje ranjene noge. Par je trenutaka kasnije Chloe bila vesela jer je zec odskakutao, prilično se dobro snašavši sa samo tri zdrave noge. – Eto, vidiš? Bit će sasvim dobro.

Kad su izliječene životinje počele napuštati špilju, Chloe je izišla kako bi ih promatrala dok se vraćaju u šumu. Gotovo je pao mrak, bilo je ono doba večeri kada su polako nestajali i zadnji tragovi sunca prije spuštanja mraka. Možda je to bilo to. Samo je znala da je Ben oko sebe imao plavkastu, električnu auru kad je iz špilje izišao iza medvjeda, nešto jako slično sjaju koji je primijetila prve večeri kad ga je upoznala.

Obgrlila se oko struka i zagledala se u njega, ne zbog straha već iz strahopoštovanja. – One večeri kad si došao u moju kuću reći mi za Rowdyja, izliječio si ga rukama samo malo prije toga, zar ne?

Potvrдно je klimnuo glavom.

– Nešto se događa. Oko tebe nastaje svjetleća aureola. Pogledao je u sebe, a potom u nju. – Bojao sam se da ćeš sinoć primijetiti dok smo vodili ljubav. – Lupnuo je rukama po trapericama, kao da aureolu može samo tako otjerati. – Ne znam što ju uzrokuje, samo znam da se po-

javljuje kad koristim svoju moć. – Izgledao je pomalo blesavo. – Kad sam s tobom ne mogu ju zaustaviti. Kad god te dotaknem, pojavljuje se želio ja to ili ne.

Chloe se nacerila. – Primijetila sam. To se dogodilo prvi put kad smo se sreli. U trgovini stočnom hranom, sjećaš se, kad si me uhvatio da ne padnem? Nije bila ovako vidljiva kao što je sada, ali svejedno sam ju osjetila.

– Stvarno? – Zamišljeno se namrštio, a onda se nacerio. – Kad sam bio jako mali, djed mi je rekao da ću jednog dana upoznati ženu koja će mi biti sudbina. Možda te nešto u meni prepoznalo prije nego što mi je um to uspio prihvatiti.

– Možda je tako.

Pošla je prema njemu. Kad mu se približila, podigao ju je u naručje. Taj kontakt je u njezino tijelo poslao one ugodne trnce i Chloe je radosno prihvatila mogućnost da će tako uvijek biti. Bila je to divna pomisao.

Kasnije se te večeri, nakon što je Chloe stavila Jeremyja u krevet, Nan također povukla na spavanje, a Chloe i Ben su zajedno sjedili na trijemu, promatrajući zvijezdama obasuto nebo. Držeći se rukama, oboje su bili malo opijeni od dvije čaše vina.

– Problem, – prošaptao je. – Mislim da Jeremy nije dovoljno star da bi se mogao nositi s istinom o meni, Chloe.

Sanjarski se nasmiješila. – Koliko si ti imao godina, četiri? On je dovoljno star. Ako se bri-neš da će nekomu reći, ne moraš. On je jako dobar u čuvanju tajna. Nikada nikomu nije rekao nijednu riječ za Methuselaha.

Ben je uzdahnuo. – Samo sam mislio... ne znam. Čini mi se da će djetetu biti teško objasniti.

– Zapravo, Ben, i odraslomu je čovjeku teško objasniti. Jeremy još uvijek vjeruje u Djeda Mraza.

– Shvatio sam. – Duboko je udahnuo i polako izdahnuo. – Onda znači da pred njim mogu li-ječiti druge životinje?

– Da. Samo mu moraš objasniti da je to poseban dar i da nikomu ne smije reći.

– Osjećam se kao da sam pušten iz zatvora. Slobodno, Chloe. Ne mogu ti opisati kako se predivno osjećam i tebi moram zahvaliti na tome.

– Ti si, bez ikakve dvojbe, najdivniji muškarac kojega sam upoznala. – Dobacila mu je iza-zivački pogled. Pod slabom je svjetlošću, koja je dopirala iz kuće, njegovo lice izgledalo preli-jepo da bi bili stvarno. – Želim voditi ljubav s tobom dok još uvijek svjetlucaš.

Nacerio se. – Sljedeći put kad osjetim da ću svjetlucati, odmah ću ti javiti.

– Ali sada svjetlucaš.

Povukao joj je ruku do svojih usana i poslao joj trnce uzduž cijele ruke.

– Dođi sa mnom, – šapnuo je. – Dopusti mi da to osjećaš svugdje.

– Svugdje?

– Da, svugdje.

Chloe je poskočila sa stolca. Ben je stajao i smijao se, podigao ju u naručje i odnio u šumu. Na putu ju je upoznao s jednom sovom. Chloe nikada nije imala priliku promatrati sovu u div-ljini. Nasmijala se kad je sova trepnula svojim jezivim zlatnim očima.

Nosio ju je na rukama i nastavio hodati dok nije pronašao travnatu površinu ispod visoko uzdi-gnutoga Ponderosa Pinea, gdje je nastavio održavati obećanje da će joj taj lijepi osjećaj biti svugdje. Povremeno je Chloe izranjala iz velikoga užitka kako bi mutno razgledala okruženje. Nije bila iznenađena kad je iznad ugledala jelena s razgranatim rogovima koji su mu se sjajili poput srebrnih grana na mjesecini. Nešto kasnije, također, nije bila iznenađena kad je ugledala rakuna koji je sjedio pored njih, promatrajući što se to s njima događa vrlo znatiželjnim očima.

Bilo je čarobno, a nakon toga je Chloeino cijelo tijelo podrhtavalo kad ju je Ben primaknuo sebi. – Kako to radiš? – pitala ga je.

– Što?

– Da mi određeni dijelovi tijela ovako vibriraju?

– Nemam pojma, ali drago mi je da ti se sviđa. – Podbočio se na jedan lakat, pognuo tamnu glavu i u svoja usta uzeo njezinu голу bradavicu. Od iznenađenja je Chloe zastao dah. – Misliš na ovo?

– Ne, ne baš. Pokušaj ponovno.

Spustio se još dolje kako bi joj kroz tijelo poslao trnce, ugone.

– To još uvijek nije točno to.

Smijao se i lagano joj jezikom prešao po tijelu da je zbog ugone skupila nožne prste. – A ovo?

– Polako stižeš na to mjesto, – prošaptala je i nije se protivila kad je ponovno pokušao. Chloe se potpuno predala čaroliji, vjerujući mu, trebajući ga na način na koji nikada nije mislila da će nekoga trebati.

– Bože, Chloe, volim te, – prošaptao je kad je ušao u nju. – Tako te puno volim.

POGLAVLJE DVADESET ČETIRI

Sljedećega je jutra u deset sati nazvala Hattie da pita može li Chloe doći u dućan i završiti tjednu narudžbu robe jer je Hattien muž Bili bolestan. Mora biti gotovo do podneva kad stiže vozač koji će dovesti prošlotjednu naručenu robu. Hattie je željela otići kući, provjeriti mu šećer u krvi i savjetovati se s njegovim liječnikom preko telefona. Zamjena koja je radila umjesto Chloe još nikada nije naručivala robu.

– Mogu doći i odraditi ostatak dana ako želiš, – uvjerala je Chloe svoju šeficu. – Osjećam se puno bolje i stvarno mi to nije nikakav problem.

– Ne, – rekla je Hattie odlučno. – Nakon onoga što se dogodilo, potreban ti je ovaj odmor. Samo si mi potrebna na sat vremena, draga, a već se ionako osjećam užasno što sam te to pitala.

– Ja ću te odvesti, – rekao je Ben kad je Chloe završila telefonski razgovor.

Chloe je skinula pregaču i poravnala kosu. – Ben, ovo je smiješno. Ne možeš me voziti tamo i natrag svaki put kad idem u grad.

– Ja ću te odvesti, – rekao je tvrdoglavo. – Ali, Ben, ja...

Zaustavio ju je u priči pogledom svojih plavih očiju. – Ne ćeš, i ponavljam, ne ćeš ići sama nikuda dok je taj gad na slobodi.

– On može ostati na slobodi još pedeset godina! – istaknula je.

– U tom ću ti slučaju dopustiti da voziš pola puta kako ne bi izgubila vozačke sposobnosti. Chloe se nasmiješila na apsurdni prizor Bena, sijedoga i staroga koji ju uporno još uvijek svugdje vozi zbog Bobby Lee Schucka. I on se nasmiješio. – Udovolji mi, – prošaptao je.

– Zašto imam neki osjećaj da ćeš biti muž sklon zapovijedanju?

Sagnuo se kako bi joj ukrao kratki poljubac. – Ja sam Shoshone. Što očekuješ, dobriću? Prođubio je poljubac, zbog čega joj se zavrtjelo u glavi.

Chloe je položila ruku na njegovo rame. – Samo ti sanjaj. Ili ćeš naučiti gdje ti je mjesto ili ćemo se neprestano prepirati. A što se tiče današnjeg dana, pristajem na kompromis. Ako inzistiraš da me odvezeš do grada, možeš onda napraviti put korisnim tako što ćeš Jeremyja i mene, nakon posla, odvesti na ručak.

– Dogovoreno.

Kad je Chloe odjurila kako bi odjenula nešto pristalije, Ben je napravio sendvič i izrezao voće majci za podnevni obrok. Dok se Chloe spremila i vratila, on je bio spreman.

Dok je Chloe sastavljala narudžbu u dućanu, Ben i Jeremy su radili u stražnjoj prostoriji, brisali su prašinu s polica. Chloe je uspjela završiti narudžbu do podneva, a Hattie se vratila petnaest minuta kasnije, sva sjajeći od sreće.

– Šećer u krvi mu je odličan, – rekla je ona Chloe. – Inzulin mu jako pomaže. Mislim da je samo pojeo nešto što mu je naškodilo.

Chloe je osjetila olakšanje kad je to čula.

– Odlazi odavde! – rekla je Hattie, mašući rukom i pokazujući Chloe da iziđe. – Provedi ostatak dana s... – Ugledala je Bena koji je izlazio iz stražnje prostorije, a oči su joj se napunile odobravanjem. – Htjela sam reći sa sinom, ali nekako mi se čini da imaš još jednoga zgodnoga momka u svojem životu.

– Da, još jednoga zgodnoga momka, – složila se Chloe.

– Mudro si izabrala. Ne ćeš pronaći boljeg čovjeka od Bena Longtreeja. – Starija žena je otišla iza pulta kako bi podragala Jeremyja po glavi i rukovala se s Benom. – Odlazite odavde, svi. Predivan je i sunčan dan. Idite raditi nešto zabavno.

Ben ih je odveo na ručak u lokalnu pizzeriju u kojoj su posluživali i odlične sendviče. Fasciniran hrpom video igrica u odjeljku s bilijarom, Jeremy je mirno sjedio s njima dovoljno dugo da bi zagrizao nekoliko puta i molio ih za još kovanica.

– Ovo je iznenađujuće dobro, – reklaje Chloe dok je zubima odgrizala vegetarijanski obrok. – Čovjeku stvarno ne nedostaje meso kad ga se jednom odrekne.

Ben joj je uputio lijeni pogled koji je sa sobom nosio neizgovorene poruke. – Ne moraš postati vegetarijanka kako bi mene usrećila, Chloe. Imaš ti druge, vrlo ugodne osobine.

– Stvarno? – Nacerila se. – Koje?

Ben joj se upravo spremao odgovoriti kad su izvana začuli glasnu škripu kočnica. Chloe je zastalo srce i požurila je prema prozoru kako bi pogledala van. – O, ne, – reklaje Benu kad je vidjela crno-bijeloga škotskog ovčara kako leži na rubu ceste. – Nečiji je pas pregažen. Chloe je skoro mogla osjetiti napetost koja se probijala iz Bena dok je stajao iza nje. Dala je Jeremyju puno šaku kovanica kako bi se zabavljao, a onda su ona i Ben izišli van vidjeti koliko je pas ozlijeđen. Čuli su glasno i bolno zavijanje psa puno prije nego što su stigli do gomile ljudi koja se skupila oko njega.

– Moj jadni Sylvester, – plakala je žena. – Puknula je kopča na njegovoj uzici i on je odmah potrčao za mačkom ispred onoga kamiona!

– Žao mi je, gospođo, – rekao je muškarac. – Pokušao sam ga izbjeći. Sve se dogodilo tako brzo.

Ben i Chloe su se progurali kroz gužvu i ugledali punašnu ženu srednjih godina koja je stajala dosta udaljena od svojeg psa. Svaki put kad bi mu se žena pokušala približiti, pokazao bi joj zube.

Chloe je vidjela da mu se Ben približava. Zgrabila ga je za ruku. Previše je ljudi gledalo. Ni je smio pomoći životinji.

– Ima li netko pušku? – pitao je neki čovjek.

U mjesto je kao što je Jack Pine to bilo kao da pitate jelena ima li buhe. Gotovo je svatko u gradu imao pušku u svojem kamionetu. – Moj bi magnum trebao moći obaviti posao, – odgovorio je jedan znatiželjni promatrač.

– Ne! – povikala je žena. – Odnijet ću ga veterinaru. Ako mu ni on ne može pomoći, onda ću ga tamo uspavati.

– Gospođo, on proživljava agoniju, – rekao je prvi muškarac. – Ne možemo ga podići i odnijeti veterinaru. Ugrist će nekoga od nas.

Ben je uputio Chloe dugi pogled. Pretraživala je njegove predivne oči i znala po njima, iako on nije izgovorio ni jednu riječ, da jednostavno ne može stajati tamo i ništa ne učiniti. S obzirom da se tako strastveno borila da počne koristiti svoj dar, Chloe ga ni sada nije željela obeshrabriti. Opustila je svoj stisak u njegovoj ruci i pustila ga da se još više približi psu. Iako mu je trenutno kosa bila puno kraća, sada je izgledao kao čistokrvni Shoshone jer je na sebi imao mokasine, široki povez oko pasa i vrpcu oko glave.

Na putu prema psu, dotaknuo je drhtavo ženino rame. – Ja sam veterinar, – rekao joj je. – Pustite me da vidim mogu li mu pomoći.

Chloe je znao što je Ben mogao učiniti. Ona se samo bojala da bi se mogao zanijeti i zabraviti da ga promatra puno znatiželjnih očiju. Počela se gurati naprijed, praveći mjesta svojom torbicom. – Hvala Bogu da ovdje imam anesteziju!

Ben joj je dobacio zbunjeno pogled. Pobrinuvši se da jednom rukom čvrsto drži torbicu, Chloe je drugom iz nje izvadila Jeremyjev inhalator i predala ga Benu. – Uvijek mi se činilo pametnim biti spreman za hitno djelovanje. Ti nemaš uvijek svoju torbu sa sobom.

Zbunjenost je nestala iz Benovih očiju. Prihvatio je inhalator kojega mu je Chloe pružila. – Pametno razmišljanje. Doza ovoga će ga odmah uspavati.

– Svi se odmaknite. – Chloe se okrenula kako bi se suočila s gomilom ljudi, postavljajući se ispred Bena kako bi mu omogućila što je moguće veći zaklon i privatnost. – Gospodin Longtree je veterinar. Situacija je pod kontrolom.

Ben je nježno pričao psu. Činilo se da je samo zvuk njegovog glasa smirio životinju. Spremao se čučnuti pored njega kad je jedan čovjek iz gomile povikao: – Nosi to svoje čarobnjaštvo natrag na svoj brijeg, Longtree! Mi ovdje u Jack Pineu ne želimo tvoje vračke. Mi smo ljudi koji vjerujemo u Boga.

Chloe je postala bijesna. Prije nego što je razmislila o mogućim posljedicama, povikala je: – Vidite li ikakve talismane ili čarobnjačke štapove? Ben Longtree nije vještac. On je samo divan čovjek koji se zna ponašati sa životinjama.

Pas je zašutio kad je Ben čučnuo pored njega. Chloe je vidjela da ljudi znatiželjno pogledavaju nju, a onda i čovjeka iza nje. Okrenula se i ugledala Bena kako lagano rukama prelazi preko psećeg tijela. Činilo joj se da je zaboravio na inhalator koji mu je stajao u drugoj ruci.

– Požuri, Ben, – povikala je. – Daj mu dozu toga lijeka da mu olakšaš bol!

Ben se namrgodio i podigao pogled. Potom je učinio što mu je rekla, špricajući jednu dozu lijeka pored pseće njuške. Chloe se samo nadala da inhalator za astmu ne će imati negativan učinak na životinju.

Gotovo je odmah sva napetost nestala iz psećeg tijela. Nekomu se promatraču to činilo kao da je lijek uspavao životinju. Samo su Chloe i Ben znali što je posrijedi. Ben je predao Chloe inhalator i ona ga je brzo spremila u svoju torbicu.

– Maknite se! – zapovjedio je duboki glas.

Chloe se naglo okrenula i ugledala Bobby Lee Schucka u svojoj zamjениčkoj uniformi kako se, gurajući ljude, probija kroz živi zid, a u rukama drži policijski pištolj.

– Makni se odavde, Longtree! – naredio je.

– Ne! – povikala je žalosna vlasnica psa. Bacila se ispred Bobby Leeja. – Ovaj je čovjek veterinar. Možda uspije učiniti nešto za njega.

– Gospođo, psuje slomljena kralježnica. – Bobby Lee je odgurnuo ženu sa strane. – Ne razmišljate normalno!

– Ne, ne! – vrištala je žena, ponovno se postavljajući na vatrenu liniju. – Da se nisi usudio povući taj obarač!

Bobby Lee ju je zgrabio za ruku i grubo ju gurnuo od sebe. Jadna se žena spotakla i skoro pala da nije bilo brze reakcije jednoga muškarca koji ju je pridržao. Zamjenik više ženi nije uputio nijedan pogled. Usredotočio se na Bena i psa dok su mu oči svjetlucale nekom zlobom. Ben se polako ustao, postavljajući se ispred ozlijeđene životinje. – Mislim da je psu možda samo slomljen kuk, Bobby Lee. Ozljeda se može popraviti operacijom.

– Makni mi se s puta, luđače!

– Ne, žao mi je. Ne ću ti dopustiti da ubiješ životinju kad to nije potrebno.

– Ja sam ovdje zakon. Makni mi se s prokleta puta, rekao sam.

Ben je samo ostao stajati tamo. Bobby Lee je uperio pištolj u njega. Chloeino je srce umalo prestalo kucati. Sva se naježila zbog mržnje koju je vidjela u Bobby Leejevim očima.

Ben se hladno nasmijao. – Hajde. Učini to. Gleda nas nekih dvadesetak ljudi. Oni će te otukati i poslati u zatvor. Kako se meni čini, Jack Pine će biti puno bolje mjesto kad se tebe makne s njegovih ulica.

Bobby Lee je drhtao od bijesa. Chloe je vidjela kako mu stisak ruke na pištolju postaje čvršći i na trenutak se prestrašila da bi uistinu mogao pucati. – Nemaš se pravo petljati u posao jednoga predstavnika zakona!

Drugi je muškarac iz gomile zakoračio naprijed i stao rame uz rame pored Bena. – Ako se jadni pas može spasiti, neka sam proklet ako dopustim da ga se ubije.

Još je jedna osoba iskoračila. A onda još jedna. Chloe je skoro zapljeskala i poskočila od sreće kad je vidjela da se njima pridružuje i Lucy Grant. Čudna je prodavačica u trgovini stočne hrane uperila prst u zamjenika. – Idi popij šalicu kave i ohladi se, Bobby Lee. Ben Longtree je veterinar i ima dozvolu za rad. Ako on kaže da se ovaj pas može spasiti, ti si onda taj koji se miješa gdje nema pravo. Zakon i medicina su dvije različite stvari.

– Začepi, Lucy!

– Ne ću, – uzvratila mu je sitna žena. – A ti mladiću, pripazi malo na svoj jezik. Ta značka ti ne da je pravo da ovako razgovaraš sa mnom. Nekad sam ti brisala balavi nos.

Suočen s većinom okupljenih ljudi koji su štitili psa, Bobby Lee je odustao od namjere, ljutito psujući dok je odlazio. Ben se okrenuo ozlijeđenoj životinji. Stavljajući nježnu ruku preko stražnjega dijela psećega tijela, postao je savršeno miran. Chloe je zamijetila slabi odsjaj plavoga svjetla.

– Mislim da ništa nije slomljeno, – rekao je Ben preko ramena. Uhvatio je stražnje noge. A potom se nasmiješio vlasnici psa. – Njegov je kuk samo iščašen, gospođo.

Žena je stavila ruku na srce i primakla im se. – O, gospodine Longtree, zar stvarno mislite da je samo to u pitanju? On je tako bolno jaukao!

– Jeste li ikada vidjeti iščašen kuk?

– Nisam.

– Pa, to je iznimno bolno. I vi biste vrištali. Zahvaljujući Chloe koja je imala taj lijek u svojoj torbici, sada više ništa ne osjeća. – Ben je još jednom prešao rukom preko psećega kuka. – Još ga samo nekoliko minuta ne će boljeti. Imam li vaše dopuštenje da mu vratim kuk na mjesto prije nego ponovno počne osjećati?

– Mislite, odmah ovdje?

Ben je klimnuo glavom. – Nije to ništa strašno.

– O, da, molim vas, pokušajte.

Ben je položio dlan preko pseće kralježnice, uhvatio mu zadnju lijevu nogu i činilo se da namješta kuk. – Evo. Trebao bi biti kao nov kad se probudi. – Nagnuo se kako bi mu podigao kapke. – I upravo na vrijeme.

Pas je podigao glavu i trepnuo.

– O, Sylvester, – rekla je žena sa suzama radosnicama. – Je li ti sada bolje, dragi moj mali? Škotski je ovčar poskočio na noge dok je repom veselo zamahivao. Umjesto da je požurio svojoj vlasnici, pasje krenuo prema Benu.

– O, pogledajte vi samo ovo, – povikala je žena. – On zna da ste mu pomogli, dr. Longtree i zahvaljuje vam!

– Dosadno mi je, – prošaptao je Ben Chloe na uho kad je Jeremy otišao na svoje poslijepodnevno spavanje. – Ušla si u moj život poput oluje. Nije mi ostao više nijedan pacijent za kojeg se trebam brinuti. Kuća mi je čista. Rublje oprano. Što bi čovjek trebao raditi u slobodno vrijeme?

Chloe je zatreptala, na lice stavljajući nevini izraz. – Bože, ne znam. Preniska sam da obrišem prašinu sa zidnoga sata. Mislim da bi ti to mogao učiniti.

– Nema šanse. Ostavi moje pretke da počivaju u miru. Smijuljila se kad joj je zubima uhvatio usnu resicu. – Na što si ono mislila kako bi mi riješila problem?

Chloe je pogledala okolo kako bi se uvjerila da je Nan usredotočena na kačkanje. – Hmm, – šapnula je. – Valjda bih te mogla odvesti u spavaću sobu i izmasirati te. Jesam li ti spomenula da sam išla na tečaj za maserku?

– Ne, nikada mi to nisi spomenula. Kad smo već kod toga, moram ti reći da mi se nešto ukočilo.

– Vrat?

Zatresao je glavom.

– Rame?

Usne su mu se trgnule. – Probaj opet.

– Hmm. Možda je sad došao red na mene da ti dam trnce, – promrmljala je.

– Samo naprijed.

Ben je vukao Chloe iza sebe niz hodnik kad se oglasilo zvono na vratima. Dobacio joj je zabrinut pogled. – Opa. Što je sad? – Prešao je rukom po njezinoj kosi. – Ja ću otvoriti. Ti sakrij Methuselaha, u redu?

Chloe je potvrdno klimnula glavom i otišla u potragu za velikom mačkom i pronašla ju kako drijema na njezinu krevetu. Nasmiješila se, s ljubavlju potapšala pumu i vratila se natrag u hodnik, zatvarajući vrata za sobom.

Na putu prema ulaznim vratima, čula je Bena koji je govorio: – Zaboga, zašto?

– Žao mi je, Ben. Znam da se čini kao čudan zahtjev. Chloe je prepoznala glas Franka Bowera. Došla je do Bena i stala pored njega. – Chloe, – rekao je zamjenik, tako ju pozdravljajući.

– Bok, Frank. – Chloe je isprva pomislila da je Bobby Leeju uspjelo dočepati se naloga za pretres. – Otkud ti ovdje?

– Sjećaš se da sam rekao kako je Jimmy Suitor nestao i da je jedan čovjek pronašao njegov krvavi šešir? – Kad mu je Ben odobravajuće klimnuo glavom, Frank je nastavio: – Uz pomoć pasa smo pretraživali ovo područje iza i sada žele prijeći na Longtreejev posjed. Tamo postoji jedan dio, – zamahnuo je rukom kako bi pokazao prema dijelu šume koja se protezala iza kuće, – gdje nedostaje bodljikave žice. Psi laju kao da su nanjušili nešto. Samo sam pitao Bena smijem li pustiti pse da pretraže njegovu zemlju.

Ben je razmišljao o zahtjevu. Konačno je rekao: – Ovdje se motaju divlja stvorenja, Frank. Ne dopuštam lov i ovdje se osjećaju sigurno. Ne želim da se tvoji psi oslobode i rastrče okolo. Diablo se očešao u Chloeinu nogu. Ona je položila ruku na vučju glavu kako bi mu dala do znanja da je sve u redu.

– Držat ćemo pse na povodcima, – uvjeravao je Frank Bena. – Ne će loviti nijednu životinju. Ben je klimnuo glavom. – Onda dobro. Neka dođu.

Frank je prstima dotaknuo obod svojeg šešira. – Hvala, Ben. Dobrodošao si s nama, ako želiš. Ipak je tvoja zemlja.

Ben je pogledao Chloe. – Mislim da želim poći s vama.

Chloe je držala Diablovu ogrlicu dok je Ben izlazio iz kuće. – Ne, dušo, – rekla je vuku. – Nekako mi se čini da se ne bi dobro složio s policijskim psima.

Nan je došla u hodnik; oči su joj bile široko otvorene i zabrinute. – Što se događa?

Ne želeći zabrinjavati stariju ženu, Chloe joj se nježno osmjehnula, zatvorila vrata za Benom i podragala Naninu ruku. – Nemate se zbog čega zabrinjavati. Izgubio se jedan ljubitelj prirode. Neki ljudi su samo zamolili Bena da im da dopuštenje da pretraže i vaš posjed.

Chloe je imala loš predosjećaj. Nije znala zbog čega. Nakon što je umirila Nan, ostala je zuriti kroz staklo na vratima. Iako je zvuk bio slab, ipak je mogla čuti žestoko lajanje pasa. Frank je bio u pravu; psi su se ponašali kao da su bili na tragu nečemu vrlo bitnomu.

Ben je bio iznenađen što je jedan dio njegove bodljikave žice pao dolje. Baš je ovog proljeća provjerio ogradu uzduž imanja i sve je bilo u najboljem redu. Sada je ležala na zemlji između dva stupa. Žica je bila prerezana.

Uznemiren, okrenuo se kako bi pošao za tragačima. Šerif Lang, koji nikada nije skrivao svoju nenaklonost prema Benu, nastavio mu je slati sumnjičave poglede. Psi su ostali na svojim uzicama i žestoko lajali. Ben nije imao pojma što se moglo dogoditi Jimmvju Suitom i želio je da se mladića pronađe. Samo se nadao da to ne će biti na njegovoj zemlji.

Kad su zašli otprilike sto metara u Benov posjed, došli su do vrha brijega Cinnamon Ridge i počeli se spuštati niz strmi slab na istočnoj strani. Na pola strmine, psi su došli do obrasle guštare manzanite i okolo nje počeli kružiti i njuškati zemlju. Čovjek je čučnuo u središte tog mjesta. Ispod sitnih se kamenčića, borovih iglica i grana vidjelo da je zemlja kopana. Ben je opipao zemlju. Shvatio je da je zemlja zaista bila prekopana, a ne nedavno, možda prije mjesec dana ili malo više.

Šerif je radijem pozvao dva zamjenika da dođu kod njih na brijeg i donesu lopate. Uputio je Benu gorući pogled. – Čini se da smo pronašli Jimmvja, – rekao je natmureno.

Ben nije znao što bi rekao. Glupavo je zurio u zemlju, bojeći se da bi šerif mogao biti u pravu. Psi se nikada ovako ne ponašaju, osim ako ne osjećaju jaki miris.

Dvadeset je minuta kasnije Ben skrušeno stajao sa strane dok su trojica muškaraca otkopavali Jimmvjeve ostatke. Ben se osjećao umrtvljeno. Nešto ga je stalno mučilo. Konačno je pogledao nizbrdo, gdje je ugledao znak koji je označavao mjesto do kojega se njegova majka šetala za vrijeme svojih obilazaka. Prisjetio se jutra kada se Nan užurbano vratila kući tvrdeći da je vidjela muškarca kako pokapa nečije tijelo u zemlju. Dragi Bože. Možda je stvarno to i vidjela.

Kopači su konačno izvadili raspadajuće ostatke, nekada je to bilo tijelo zdravoga mladića. Ben je u užasu zurio u stravičan prizor. Trepnuo je kad mu je šerif počeo govoriti njegova prava.

– Čekajte malo, – prekinuo ga je. – Sačekajte prokletu minutu.. Ne možete vjerovati da sam imao nešto...

– Imate pravo na šutnju, – nastavio mu je govoriti Lang. Ben se nije mogao usredotočiti na riječi. Dragi Bože.

Uhićuju ga za ubojstvo Jimmvja Suitora.

– Što se dogodilo? – pitao je šerif. – Je li Jimmy došao na tvoj posjed krasti divljač? To je težak prekršaj, Ben, ali nije kažnjiv smrću. Taj dečko nije zaslužio smrt.

– Nisam to ja učinio. Što to govoriš, Lang? Nemaš nikakav dokaz. Posjedujem veliko imanje. Bilo tko je mogao zakopati to truplo ovdje. Zbog čega si tako siguran da sam to bio ja?

Lang je povukao Benove ruke iza leđa i na zapešća mu stavio lisice. – Reci to svojem odvjetniku, sinko.

– Vraški dobro znaš i da hoću.

Ben je iskrenuo vrat dok su ga odvodili kako bi još jednom pogledao mladićev grob. Tko je ubio Jimmyja Suitora i zašto? Ben je samo znao da je nevin.

Chloe je šokirana šutke slušala dok je šerif Lang obavještavao Nan o uhićenju njezina sina. Potpuno blijeda, Nan je stajalo na ulaznim vratima, tresući glavom i šapćući: – Ne, ne.

– Žao mi je, Nan, – rekao je šerif Lang. Pogledao je Chloe. – Ne bi trebala ostati sama. Hoćete li ostati s njom ili trebam javiti njezinoj kćeri?

Nan je stavila ruku na oči i počela potihom jecati. – Ovo je greška, užasna greška.

– Moći ću ostati s gospođom Longtree, – rekla je Chloe, – ali uvjerena sam da bi o tome željela znati i Benova sestra. Možda je bolje da joj javite. Mene ne poznaje, a Nan bi mogla biti... nedostupna.

Šerif je klimnuo glavom. Potapšao je Nanino slabašno rame. – Žao mi je zbog ovoga, Nan. Molim te da pokušaš shvatiti, ja samo radim svoj posao.

Kad se šerif okrenuo prema vratima, Chloe je pošla za njim na trijem. Zatvorila je vrata za sobom. – Šerife, mogu li nakratko razgovarati s Benom?

Lang je uzdahnuo. – Ne mogu ti to dopustiti, Chloe. To je protivno proceduri.

Bijes joj je zahvatio cijelo tijelo. – Što? Misliš li da sam suučesnica ili tako nešto? Želim mu reći samo da ga volim i da znam da je nevin.

– Uvjeren sam da to već zna.

Chloe mu je zgrabila rukav košulje. – Molim te, šerife Lang. Šerif je prešao rukom preko usta. – Kvragu, Chloe. O, u redu.

Chloe je požurila do patrolnih kola koja su na vratima imala šerifске oznake. Ben je sjedio na stražnjem sjedištu iza sigurnosne ograde.

– Dvije minute, – rekao joj je šerif dok je otvarao vrata.

Chloe se sagnula i položila ruku na Benovo rame. Gledao ju je očima punim iskrenosti. – Kunem ti se, Chloe. Nisam to učinio.

– Znam, znam. Kako možeš vjerovati da bih ja to mogla pomisliti?

Nagnula se kako bi ga poljubila. Otimao se rukama od lisica, očito frustriran što ju ne može zagrliti. Chloe je u taj poljubac unijela sve što je imala, pokušavajući mu pokazati koliko ga voli.

Kad se odmakla, zadržao joj je pogled. – Makni taj uplašeni izraz s lica, – rekao je. – Nazvat ću odvjetnika. Izvući će me prije nego što Lang shvati što ga je snašlo. Nemaju nikakvih dokaza. Mogu me ispitivati, ali ne i zadržati, barem ne legalno. A što se tiče prišivanja nečega, nemaju šanse. Nisam kriv i oni nikako ne mogu dokazati da sam to učinio.

Chloe si nije mogla pomoći i dalje se brinula. Benova reputacija u Jack Pineu nije bila baš najbolja, a to nepovjerenje mu nikako nije išlo u korist. – Nije li tvoj odvjetnik iz drugog grada?

Nasmiješio joj se laganim i nježnim pogled zbog čega joj je srce uvijek poskočilo. – Ima dugačak domet, – šapnuo joj je. – Vjeruj mi, vratit ću se doma prije večeri. On će obaviti par telefonskih poziva i prije nego što se snađeš, sve ovo će biti gotovo.

Približio im se šerif Lang. – Vrijeme je isteklo, Chloe.

Suze su ispunile Chloeine oči dok se povlačila. Kad je vozilo otišlo već daleko od nje, ona je još uvijek stajala na jednome mjestu.

Chloe je imala pune ruke posla kad se vratila u kuću. Jeremy je bio budan i plakao je. Diablu i Methuselah su ju patetično gledali, očito shvaćajući, na neki način, da im je gazda odveden. Nan je sjedila za kuhinjskim stolom, ljuljajući se naprijed-nazad uz razumljivi monolog: – Rekla sam mu. Rekla sam mu da sam vidjela muškarca kako zakopava tijelo. Zašto me nije poslušao? Zašto me nije poslušao?

Jeza je prošla Chloeinim tijelom. Sada se tako jasno sjećala toga jutra. Nan se vratila kući, užasnuta i preplašena, govoreći da je vidjela muškarca kako pokopava tijelo, ali ni Ben ni Chloe joj nisu vjerovali.

Chloe joj je sada vjerovala. Sjela je nasuprot Nan i počela ju bombardirati pitanjima. – Muškarac kojega ste vidjeli, Nan, onaj koji je pokopavao tijelo. Kako je izgledao?

Nanin je pogled postao zbunjen. Chloe je shvatila da je starica izgubila vezu sa stvarnosti. Sačekala je jedan trenutak, ali kako se Nan nije vratila, ustala se kako bi Jeremyju pripremila ručak – samo kako bi bila zaposlena.

– Bio je visok i taman, – odjednom je izgovorila Nan, kao da joj je Chloe upravo sada postavila pitanje.

Chloe se naglo okrenula i zagledala se u nju. – Visok i taman. Što još, Nan? Sjećate li se još nečega?

– Nosio je bejzbolsku kapu sa šiltom koji mu je sakrivao lice. I sunčane naočale. Nosio je sunčane naočale kakve je nekada Hap znao nositi.

– Jeste li ga prepoznali? – pitala je Chloe.

– Nisam, – prošaptala je Nan, tresući glavom. – Iz te udaljenosti mu nisam jasno mogla vidjeti lice. Dok sam bila u braku, nisam često odlazila u grad, tako da ga možda nikada ni nisam vidjela. – Drhtavim usnama, molećivo se zagledala u Chloe. – Moj Ben, odveli su mojeg Bena. O, Bože, Chloe. Čak i da kažem policiji što sam vidjela, ne će mi vjerovati. Tko bi povjerovao ludoj ženi?

– O, Nan, vi niste ludi. – tješila ju je Chloe.

Nan je rukama prekrila lice. – Mrzim što sam ovakva. Misliš da ja to ne shvaćam, ali ponekad uspijem. Neki dan se nisam mogla sjetiti imena unuke. Toliko ju puno volim i ni za živu glavu joj se nisam mogla sjetiti imena.

Chloe je jedva mogla shvatiti koliko joj je to užasno moralo biti. Ponovno se vratila za stol i sjela, pokušavajući se dosjetiti nečega što bi jadnu staricu oraspoložilo. Konačno se dosjetila.

– Vaša bolest je dovela Bena kući, – istaknula je Chloe. Ona je jedan trenutak zurila kroz prozor. – Ne samo na bijeg, iako znam da ga voli, već zapravo kući, onomu što on zapravo jest, Nan. Da nije bilo vaše bolesti, on bi vjerojatno još uvijek bio tamo negdje, nijećući svoj dar i podrijetlo, bez imalo nade da će ikada pronaći sebe i sreću.

U Naninim se očima pojavio tračak nade i nasmiješila se unatoč suzama. – To je istina, valjda. Stvarno se vratio ovamo kako bi se brinuo za mene.

Chloe je starici utješno stisnula ruku. – I zato što se vratio, ja i on smo se upoznali. Kad se malo odmaknete i uistinu zagledate u one komadiće slagalice koje nazivate životom, ponekad je tamo prekrasna slika koju ne možete vidjeti ako stojite preblizu. A bit svega onoga što se dogodilo, čak i bolest, može biti dio Božjega plana.

– Nikada o tome nisam tako razmišljala.

Chloe se prisilila na osmijeh, moleći se u sebi da Nan uspije ostati svjesna dovoljno dugo da joj stigne dati potrebne informacije. – I nije istina da vas nitko ne će saslušati. Ja vas slušam. Žao mi je što vas prije nisam shvatila ozbiljno, ali sada vas definitivno tako shvaćam. Postoji li bilo što čega se još možete sjetiti iz tog jutra? Bilo što? I najmanji detalj može pomoći Benu da se izvuče iz pritvora.

– Vidjela sam onog muškarca kada je nosio tijelo niz brijeg i onda je kopao grob.

– Jeste li vidjeli još nešto? – pitala je Chloe. – Dobro razmislite.

Nan je prazno zurila u stol. Potom je povikala: – Da! Taj muškarac... ubojica? Prije nego što je počeo vući tijelo u blizinu slapa, vidjela sam ga kako zakopava nešto. Je li moguće da je zakopavao dokaze? Možda oružje?

Chloe se ustala i počela se šetati po kuhinji. – Možete li me odvesti do tog mjesta? Ne do mjesta gdje je zakopao tijelo, već do onoga prvoga.

Nan je klimnula glavom. – Što planiraš učiniti?

Chloe je prestala koračati. – Idem iskopavati. Gdje Ben drži lopatu?

Nan je uputila Chloe u garažu, a potom je ostala stajati na vratima, mašući rukama dok je Chloe pretraživala po raznome alatu kako bi pronašla ono što joj treba. – Ne možemo sada ići tamo gore, – rekla je Chloe preko ramena. – Oni istražuju mjesto zločina. – Čvrsto je stisnula dršku lopate. – Morat ćemo sačekati dok ne odu. A onda ćemo se odšuljati.

– Nije li protuzakonito petljati se po mjestu zločina? Chloe je susrela Nanin pogled i nasmiješila se. – Mislim da je. Imate li dvije baterijske svjetiljke?

Odmorivši se zbog dva sata popodnevnog drijemanja uz Jeremyja, Chloe je bila spremna za polazak čim se polako spusti mrak. Bilo je tek 22:10, ali činilo se da je mnogo kasnije dok su se kretali niz strmi prilaz, Jeremy je vodio Methuselaha na uzici, a Diablo je kroz šumu hodao ispred njih. Znajući da vuk ispred njih provjerava ima li opasnosti, Chloe se osjećala mnogo sigurnijom. Pod bilo kojim okolnostima tumananje šumom po mraku predstavlja užas. A taj pohod je činila još strasnijim činjenica da se približavaju mjestu zločina.

Njihove su baterijske svjetiljke bacale svjetlost na put ispred njih i tako oko njih stvarajući veliki kontrast. Jeremy se pritisnuo uz Chloe. – Mamice, vjeruješ li u duhove?

– Ne, Jeremy, naravno da ne, – rekla je Chloe hrabro. – U svakome slučaju ne u zle duhove. Ako i postoje, to su samo duše ljudi običnih poput nas. Ne bi nas željeli ozlijediti.

Jeremy se nije doimao uvjerenim. Chloeine su se ruke jako znojile da je jedva držala lopatu. Svakim je novim korakom zabadala donji dio lopate u zemlju, osjećajući se pomalo poput Mojsija koji je preko pustinje hodao sa štapom u rukama.

– Koliko je to udaljeno, Nan? – pitala je, nadajući se da starica nije odlutala u mislima, kako joj se to prije često znalo događati.

– Još malo, pa smo stigli.

Nan se okrenula udesno, krenuvši prema izrovanomu dijelu puta koji se na tome dijelu odvajao od onoga koji je vodio prema grobu. Prošli su kroz nevjerojatno mračan dio gdje su visoka stabla i njihove krošnje blokirali mjesječinu.

– Ovdje su stabla. Sjećaš se, rekla sam ti da sam se sakrila iza hrpe složenih debla dok muškarac nije gledao i onda sam potrčala prema drveću, nadajući se da me ne će vidjeti? Chloe se sjećala i još si je jednom zamjerila što nije Nan shvatila ozbiljno. Uskoro su došli do ogromne čistine. Nekako, čak iako je područje bilo osvjetljeno slabom mjesječinom, činilo se još zlosludnije nego tama iz koje su izišli. Slap je bljeskao srebrnom svjetlošću pod mjesječinom obasjanim sjenama, a okružju su doprinosili i ogromni grmovi manzanite. Nije ni čudo što Ben ništa

nije primijetio. Kod tog slapa bi moglo postojati mnoštvo grobova i nitko ih ne bi mogao primijetiti.

Chloe je zadrhtala, poželjevši da je odjenula topliju jaknu. Noćni je zrak u planinskome području bio hladan.

– Je li ti hladno, Jeremy?

– Nije, – prošaptalo je dijete. – Tresem se zato što me malo strah.

Chloe se trgnula. Samo se mogla nadati da Jeremy ne će trajno ostati traumatiziran zbog sjećanja na ovu noć. – Nemoj se bojati, dušice. Diabla je ovdje. – Pogledala je okolo, ali u toj tami nije mogla vidjeti ni traga od vuka. – On nas pazi. Ništa nam se ne može dogoditi dok nas on čuva.

– Tamo su ona debla, – rekla je Nan potihom. – To je jedna od suludih Hapovih ideja, prodaja drvene građe. Rezao je drveće, slagao da se suši i onda ostavio da istrune.

Chloe je svojom svjetiljkom prelazila preko starih debala. Malo dalje uzbrdo, Chloe je uz pomoć svjetiljke vidjela žutu policijsku vrpču koja je označavala mjesto zločina. – O, Nan, – prošaptala je Chloe, – vi ste vidjeli ubojicu Jimmyja Suitora. Vi ste stvarno vidjeli njegova ubojicu.

– Naravno da sam vidjela njegova ubojicu. Rekla sam ti, nisam li?

Nan, koja je na sebi imala traperice i tenisice, brzo se provukla ispod vrpce. Chloe ju je podigla kako bi se Jeremy i Methuselah mogli provući ispod, a onda je i sama prošla. Požurila je za Nan sa svjetiljkom u ruci. – Možete li se sjetiti gdje ste ga vidjeli da kopa prvu rupu?

– Negdje tamo gore, – prošaptala je Nan, uperivši svoju svjetiljku na to mjesto. – Znaš, upravo sam se sjetila nečega užasnoga.

Chloeino je srce poskočilo. – Čega? – pitala je.

– Gdje je ubojica? Nije u zatvoru. Uhitili su pogrešna čovjeka.

Chloe se lagano nasmijala – zvuk je bio pomalo uspaničen. Progutala je knedlu i duboko uzdahnula. – Hajdemo ne misliti na to. Sumnjam da je ovdje negdje.

– U pravu si. Samo bi prokleta budala učinila nešto tako ludo.

Chloe se opet nasmijala. Duhovitost joj je iz tijela odagnala malo napetosti. – Dvije proklete budale. Idemo.

Nan je krivudala amo-tamo kad se uspela na pola puta do slapa. Svojom je svjetiljkom izbliza pregledavala zemlju. – Bila sam točno ovdje negdje, – rekla je nekoliko puta. – Znam to. Možda i zaboravljam puno stvari, ali toga se sjećam kristalno jasno.

Chloe je vidjela samo grmove, borove iglice i prašinu.

– Vjerojatno je pokušao sakriti prekopanu zemlju da se ne primijeti, – rekla je Nan naglas. – Tapkaj nogama, Chloe. Kad osjetiš mekoću, pažljivo pogledaj. Ja pretpostavljam da je preko rupe posipao borove iglice.

Chloe je marljivo tapkala nogama po komadu zemlje kad je Nan rekla: – Ovdje! Prekopana zemlja. Točno gdje sam ga prvi puta vidjela. Ovo je sigurno to mjesto.

Jeremy i Nan su stajali sa strane dok je Chloe kopala. Rupa je postajala sve veća i Chloe je namjeravala odustati kad je oštrica lopate konačno udarila u nešto mekano. Bacila je lopatu u stranu i kleknula kako bi oprezno rukama odmaknula ostatke zemlje s predmeta.

Nan, koja je svjetiljkom osvjetljavala unutrašnjost rupe, identificirala je otkriveni objekt. – Naprtnjača.

Chloe je osjetila navalu uzbuđenja. Oprezno je očistila naprtnjaču od zemlje, podsjećajući se da možda i ne će sadržavati dokaz koji bi oslobodio Bena.

– Zašto, – rekla je Nan naglas, – je ubojica iskopao drugu rupu za dečkovu naprtnjaču? Naredila sam se da je zakopao oružje.

Chloe je uskoro otkrila odgovor na to pitanje. Ispod naprtnjače je bila policijska palica. Iako je zakopana već mjesec dana, na palicu su još uvijek stajale krvave mrlje i vlasi kose. Chloe je tako snažno zadrhtala kad ju je ugledala da je umalo upala u rupu.

– Evo ga, Nan. Oružje s kojim je počinjeno ubojstvo. – Odmaknula se i ruke protrljala o traperice. – Mislim da to ne bismo trebali dirati. Mogli bismo uništiti otiske prstiju. – Posegnula

je za svojim mobitelom koji joj je stajao oko pasa. – Nazvat ću šerifa i sačekat ćemo nekoga tko će znati što napraviti s time.

– Ne mislim baš tako, – rekao je duboki glas iza njih. Chloe je na trenutak zastalo srce. Poznavala je taj glas.

Zadnjih joj se nekoliko noći pojavljivao u noćnim morama.

– Ostavi mobitel, – rekao je Bobby Lee. – Samo pokušaj otipkati broj i ubit ću te.

Nan je usmjerila svjetiljku prema glasu. Zraka je prešla Bobby Leejevim licem koji je stajao oko tri metra od njih. Raširenih nogu, kako bi pored slapa održavao ravnotežu, ispred sebe je držao pušku uperenu u njih. – Prestani mi s tim svjetlom prelaziti preko lica, stara kučko, ili ću ti zabiti metak između očiju. Ja sam izvrstan strijelac. Nemoj misliti da ne ću uspjeti.

Nan je spustila svjetiljku i tada je tamnoputo Bobby Leejevo lice bilo slabo vidljivo. Smijeshio se. To je Chloe strašilo više od ičega; opušten način na koji se osmjehivao. U tom je trenutku znala da je Ben bio u pravu. Bobby Lee je ubijao životinje. Jimmy Suitor je sigurno učinio fatalnu pogrešku i krenuo za Bobby Leejem u šumu.

– Stvarno si to trebala pustiti na miru, Chloe, – rekao je prozaično. Pogledao je u Nan. – Znao sam da si me vidjela onoga jutra, starice. Pustio sam te, s obzirom da si luda i nitko ti valjda ne će povjerovati. Moja greška. Srećom, večeras sam se sjetio da si me možda vidjela kako zakopavam palicu, pa sam došao gore, čisto da pripazim na stvari. I dobro sam pretpostavio. Čujte i počujte, pojavile ste se s lopatom. – Gestikulirao je s puškom. – Nan, ti i mali se odmaknite. Chloe, stavi naprtnjaču gdje je i bila i primi se posla. Moraš zakopati tu rupu.

– A poslije? Što ćeš učiniti s nama, Bobby Lee?

– Mislim da će se dogoditi još pucnjave, samo ću se ovoga puta pobrinuti da pucnjevi završe fatalno. Naravno da će se poneki ljudi više zainteresirati kad saznaju da su žrtve ljudi, ali nema veze. Puška nije registrirana. Nikako ju ne može povezati sa mnom.

Chloe je znala da će Bobby Lee ubiti Jeremyja bez oklijevanja. To je ludilo u njegovim očima vidjela i neku večer, baš kao i večeras.

Nitkov je pogledao u Nan i glupo se nasmijeshio. – Nisi ni upola lijepa kao što je bila moja majka. Nikada nisam uspio shvatiti zašto je moj otac ostao s tobom kad je u krevetu mogao imati predivnu ženu kao što je bila Honey Schuck. Valjda zbog alkohola. Većinu je vremena bio pijan tako da i nije mario za ništa, uključujući i mene. Mojoj je majci dao petsto dolara za pobačaj. Jesi li to znala?

Nanino je ubrzano disanje bilo znak da je zaprepaštena.

– Da, tako je. Ja sam sin Hapa Longtreeja. – Bobby Lee je nastavljao. – Skoro godinu dana stariji od tvogega cijenjenoga Bena. Prema shoshone je zakonu moja majka Hapova prva žena i ja sam njegov prvorođenac. Po bjelačkome sam zakonu ja trebao sve naslijediti. Ovo bi trebala biti moja zemlja, a ne Benova. A što sam ja dobio umjesto toga? Baš ništa, eto tako, a Ben je dobio sve, čak i očevo prezime.

– Zato ga oduvijek mrziš. – Chloe se pomaknula kako bi pogurala Jeremyja iza sebe. – Ne zato što ti je Ben nešto učinio, već zato što je to njegov otac napravio.

– Moj otac, prokleta bila. Moj otac! Možeš biti sigurna da je to pravi razlog moje mržnje prema njemu. Čitav život sam proveo u pokušajima da pokažem Hapu kako sam bolji sin. Ja sam bio taj koji je bio odličan športaš, onaj koji je imao sve djevojke, izabrani predsjednik razreda. Jedina stvar u kojoj me pobjeđivao bile su ocjene, a to je bilo samo zbog toga što sam marljivo radio kako bih zasjao u svih drugim područjima.

– Evo ga, Nan. Oružje s kojim je počinjeno ubojstvo. – Odmaknula se i ruke protrljala o tra-perice. – Mislim da to ne bismo trebali dirati. Mogli bismo uništiti otiske prstiju. – Posegnula je za svojim mobitelom koji joj je stajao oko pasa. – Nazvat ću šerifa i sačekat ćemo nekoga tko će znati što napraviti s time.

– Ne mislim baš tako, – rekao je duboki glas iza njih. Chloe je na trenutak zastalo srce. Poznavala je taj glas.

Zadnjih joj se nekoliko noći pojavljivao u noćnim morama.

– Ostavi mobitel, – rekao je Bobby Lee. – Samo pokušaj otipkati broj i ubit ću te.

Nan je usmjerila svjetiljku prema glasu. Zraka je prešla Bobby Leejevim licem koji je stajao oko tri metra od njih. Raširenih nogu, kako bi pored slapa održavao ravnotežu, ispred sebe je držao pušku uperenu u njih. – Prestani mi s tim svjetlom prelaziti preko lica, stara kučko, ili ću ti zabiti metak između očiju. Ja sam izvrstan strijelac. Nemoj misliti da ne ću uspjeti.

Nan je spustila svjetiljku i tada je tamnoputo Bobby Leejevo lice bilo slabo vidljivo. Smijeshio se. To je Chloe strašilo više od ičega; opušten način na koji se osmijehivao. U tom je trenutku znala da je Ben bio u pravu. Bobby Lee je ubijao životinje. Jimmy Sutor je sigurno učinio fatalnu pogrešku i krenuo za Bobby Leejem u šumu.

– Stvarno si to trebala pustiti na miru, Chloe, – rekao je prozaično. Pogledao je u Nan. – Znao sam da si me vidjela onoga jutra, starice. Pustio sam te, s obzirom da si luda i nitko ti valjda ne će povjerovati. Moja greška. Srećom, večeras sam se sjetio da si me možda vidjela kako zakopavam palicu, pa sam došao gore, čisto da pripazim na stvari. I dobro sam pretpostavio. Čujte i počujte, pojavile ste se s lopatom. – Gestikulirao je s puškom. – Nan, ti i mali se odmaknite. Chloe, stavi naprtnjaču gdje je i bila i primi se posla. Moraš zakopati tu rupu.

– A poslije? Što ćeš učiniti s nama, Bobby Lee?

– Mislim da će se dogoditi još pucnjave, samo ću se ovoga puta pobrinuti da pucnjevi završe fatalno. Naravno da će se poneki ljudi više zainteresirati kad saznaju da su žrtve ljudi, ali nema veze. Puška nije registrirana. Nikako ju ne može povezati sa mnom.

Chloe je znala da će Bobby Lee ubiti Jeremyja bez oklijevanja. To je ludilo u njegovim očima vidjela i neku večer, baš kao i večeras.

Nitkov je pogledao u Nan i glupo se nasmijeshio. – Nisi ni upola lijepa kao što je bila moja majka. Nikada nisam uspio shvatiti zašto je moj otac ostao s tobom kad je u krevetu mogao imati predivnu ženu kao što je bila Honey Schuck. Valjda zbog alkohola. Većinu je vremena bio pijan tako da i nije mario za ništa, uključujući i mene. Mojoj je majci dao petsto dolara za pobačaj. Jesi li to znala?

Nanino je ubrzano disanje bilo znak da je zaprepaštena.

– Da, tako je. Ja sam sin Hapa Longtreeja. – Bobby Lee je nastavljao. – Skoro godinu dana stariji od tvojega cijjenjenoga Bena. Prema shoshone je zakonu moja majka Hapova prva žena i ja sam njegov prvorođenac. Po bjelačkome sam zakonu ja trebao sve naslijediti. Ovo bi trebala biti moja zemlja, a ne Benova. A što sam ja dobio umjesto toga? Baš ništa, eto tako, a Ben je dobio sve, čak i očevo prezime.

– Zato ga oduvijek mrziš. – Chloe se pomaknula kako bi pogurala Jeremyja iza sebe. – Ne zato što ti je Ben nešto učinio, već zato što je to njegov otac napravio.

– Moj otac, prokleta bila. Moj otac! Možeš biti sigurna da je to pravi razlog moje mržnje prema njemu. Čitav život sam proveo u pokušajima da pokažem Hapu kako sam bolji sin. Ja sam bio taj koji je bio odličan športaš, onaj koji je imao sve djevojke, izabrani predsjednik razreda. Jedina stvar u kojoj me pobjeđivao bile su ocjene, a to je bilo samo zbog toga što sam marljivo radio kako bih zasjao u svih drugim područjima.

– I što sam dobio za svoj trud? Ništa. Otac me nikada nije priznao. Jednom sam naletio na njega. Samo je prazno pogledao u meni i nastavio hodati, kao da sam mu nitko i ništa. On je uvijek mario samo za Bena. Nikada za mene.

– I zato je Ben kriv? – Chloe je u tami iza Bobby Leeja ugledala srebrni bljesak. Diabla, pomislila je. Bila je zaboravila na vuka. – Meni se čini da je tvoj bijes usmjeren prema krivoj osobi. Ben nije imao utjecaja na postupke svojeg oca.

– Ben Longtree mi je sve uzeo. Sve! Sada je red na meni da ja njemu sve uzmem. Ovo je savršeno. Sve što mu je najdraže na svijetu nestat će sa samo par metaka. Čak i njegova prokleta puma. Kad mu budem vidio lice nakon što sazna, bit će mi to najbolji trenutak u životu.

Chloe je opet ugledala srebrni odblesak. Postala je napetija, nadajući se da Bobby Lee ne će čuti ništa iza sebe. Kako bi mu omelo pozornost, pitala je: – Kako se Jimmy Sutor uklapa u sve to?

Bobby Lee je podigao jednu nogu na kosinu. Zakopao je petu kako se ne bi poskliznuo. – Jimmy je bio lijeni zabašant. Utuvio si je u glavu da lako može doći do deset tisuća dolara,

odajući informacije koje će dovesti do otkrivanja i uhićenja osobe koja je ranjavala životinje. Kako da ne. Volio je kampirati i uporno je motrio. Znao je da se većina ranjavanja dogodila u ovoj okolici, tako da je i on ostao ovdje, nadajući se da će nešto vidjeti. Nažalost po njega, uspio je u svojem naumu.

– Pa si ga ti ubio?

– Nisam mu namjeravao dopustiti da mi uništi karijeru zbog deset tisuća samo kako bi se narednih šest mjeseci mogao izležavati. Pobrinuo sam se za taj problem.

– Tako što si mu smrskao glavu policijskom palicom?

– Trebao sam upotrijebiti granu, ali uvijek mi je ta palica stajala u autu kad ne bih bio u uniformi. A bila je baš praktična. Pokopati ga ovdje bila je savršena namještaljka.

Gradom su ionako već kružile glasine da je Ben ubio dva lovca. Znao sam da će ga odmah uhititi ako se na ovoj zemlji pronađe Jimmyjevo tijelo i mogu se pobrinuti da ga optuže tako što ću podmjestiti dokaze koji će ga srediti.

Chloe je vidjela kako mu se Diablo približava. Vuk se šuljao po zemlji, a oči su mu se caklile smrtonosnom namjerom.

– Ali svejedno, zašto policijska palica? Ona bi te mogla povezati.

– Vjeruj mi. Zaštiti sam se. I mislim da je naša igrica ispitivanja završila. Odugovlačiš. Vрати naprtnjaču u rupu i počni ju zatrpavati. Koliko god mi ovo bilo ugodno, ne mogu cijelu noć ostati ovdje i čavrljati.

– Ta ih policijska palica može dovesti do tebe, – istaknula je Chloe. – Mogao bi biti pametniji i sakriti ju negdje dalje.

– Nikada ju ne će ni tražiti, – rekao je. – Pronašli su tijelo i pronašli su ubojicu. Osim mene, vas troje ste jedini koji znaju da su uhitili pogrešna čovjeka, a vi ionako ne ćete puno pričati. Chloe je mrzila što se mora odmaknuti od Jeremyja, ali nije imala drugoga izbora. Bacila je naprtnjaču natrag u rupu. A onda, postavljajući se tako da gleda u Bobby Leeja i vuka koji mu se prikrađao s leđa, počela je zatrpavati rupu. Kad je vidjela Diabla koji se napeo za napad, i ona se također napela.

Bez ikakva je upozoravajućega zvuka vuk energično skočio. Chloe se bacila u stranu, svojim tijelom zaštitivši Jeremyja.

– Dolje, Nan! – vrisnula je.

– Joj! – jaukao je Bobby Lee.

Izgubivši ravnotežu zbog vučjega napada, pao je licem prema zemlji i otkotrljao se nekoliko metara niz kosinu s vukom na leđima. Njegova je tišina prestala, Diablo je ispuštao zloslutne zvukove dok je napadao zamjenikov vrat. Puška, koja je još uvijek bila u Bobby Leejevim rukama, zapela je za kamen i odletjela.

Chloe se ustala onoga trenutka kad je vidjela da je puška otišla iz Bobby Leejeva dosega. Trči. Trči. Morala je doći do te puške. Osjećala se kao da se uopće ne pomiče. Bilo je to kao u onim noćnim morama, kad je morala juriti, a kretala se poput puža.

Kad je konačno došla do puške, zgrabila ju je, podbočila ju ramenom, približavajući se opasnosti. – Diablo, prestani! – viknula je. – Diablo, prestani!

Na svoj je užas vidjela da je vuk sada prešao na Bobby Leejev vrat. Bobby Lee je vrištao – bio je to užasan, prestravljen vrisak – dok se uspaničeno branio. Chloe nije marila ako zamjenik umre, ali se zabrinjavala što bi se moglo dogoditi Benovu vuku ako ubije čovjeka.

– Diablo! – vikala je Chloe. Sjetila se shoshonskih riječi koje je čula da Ben upotrebljava. – Kiss, stani! Suvate, gotovo je!

Riječ su djelovale poput magije. Uz zatomljeni je lavež Diablo prekinuo napad i povukao se nazad. Bobby Lee je ostao ležati na leđima, glavom položenom niz kosinu, s prestravljenim pogledom usmjerenim prema Chloe. Vidjela je krv na njegovu vratu, ali nije mislila da je ozbiljno ozlijeđen.

– Digni ruke iznad glave, – povikala je. – Jedan pogrešan pokret, Bobby Lee, samo jedan i mrtav si čovjek.

Podigao je ruke u zrak. Chloe je i dalje pušku držala uperenu u njegovo lice jer je znala da tamo može zadati fatalnu ozljedu. Bila joj je to jedina mogućnost. Inače ga ova puška možda ne bi uspjela zaustaviti.

– Diablo, pomози mi paziti na njega, – dodala je Chloe, iako nije bila posve sigurna da će ju vuk shvatiti, ali svejedno se molila u sebi za to. Ne skidajući pogled s Bobby Leeja, rekla je: – Nan?

– Ovdje sam.

Zbog olakšanja su Chloe noge počele klecati. S Nan čovjek nikada nije znao na čemu je. Chloe je primijetila da se staričino stanje pogoršava zbog stresa. – Uzmite moj mobitel. Nazovite šerifov ured. – Chloe joj je rekla broj. – Recite dispečeru da pošalje dva automobila. Jedan sa zaštitnom mrežom. Morat će sa sobom povesti ubojicu.

POGLAVLJE DVADESET PET

Činilo se da je prošla vječnost prije nego je stigao prvi šerifov automobil. Chloe je poslala Nan u šumu s Jeremyem i Methuselahom, samo u slučaju ako nešto krene po zlu, dok je ona sama ostala čuvati Bobby Leeja, samo uz Diabla koji bi joj mogao pomoći ako bi muškarac pokušao nešto. Vuk je stao pored nje, s jezivim žutom očima usredotočenim na čovjeka dok se jednom nogom prislonio na njezinu. Taj je kontakt, Chloe je znala, bio Diablov način da joj pokaže kako je uz nju.

Prisjećajući se svojega straha kad je prvi put vidjela vuka, Chloe se sada sebi mogla samo čuditi. Večeras im je živote spasilo stvorenje koje je obožavalo Bena i sve ljude povezane s njim.

Kada su se službena vozila pojavila na putu koji je vodio prema njima, Diablo se pomaknuo i ponovno stao više uz kosinu pored Bobby Leeja. Chloe je shvaćala. Vuk se namjesto tako da ju može obraniti, samo u slučaju da stigne još jedan neprijatelj. Želio je imati prednost visine i ravnoteže.

Rotacijska su svjetla slala crvene, žute i plave odbleske preko čistine, dajući svemu oko njih nadnaravnu nijansu zbog koje je Chloe osjetila vrtoglavicu. Diablo je zarežao kad je zamjenik izašao iz auta i krenuo prema njima. Bojeći se da bi ga vuk mogao napasti, Chloe se pokušavala sjetiti riječi koje je Ben koristio kako bi mu rekao da je sve u redu.

– Toquet, – rekla je potihom. Vuk je sjeo i prestao režiati.

– Hoće li me on napasti? – pitao je Frank Bower.

– Ne će, sve je u redu, – odgovorila je.

Frank se pepeo do njih. – Zaboga, Chloe, nemoj slučajno povući taj obarač. Dršćeš poput lista na vjetru. – Posegnuo je za puškom. – Hajde, dušo. Ja odavde preuzimam.

Chloe je još jače stisnula pušku i dalje ju držala uperenu prema Bobby Leejevu licu. Već joj je dosta vjerovanja vlastima da će se za sve pobrinuti umjesto nje. – Ne, Frank. Prvo mu stavi lisice.

– Još ni ne znam što je učinio. Dispečer mi je rekao nešto o tome kao da je on taj koji je ubio Jimmyja. To je jednostavno ludost, Chloe. Znam da imaš razloga zbog kojih ne voliš Bobby Leeja, ali on nije ubojica.

– Reći ću ti ja što je ludilo, a to je da se zmija poput njega pusti na slobodu kako bi širila otrov dok je čovjek poput Bena u zatvoru. Ovdje u ovoj rupi ćeš pronaći oružje kojim je razmrskana glava Jimmyja Suitora. To je Bobby Leejeva policijska palica.

– Nemoj ju slušati, Frank, – cvilio je Bobby Lee. – Luda je za Benom Longtreejem. Reći će i učiniti sve kako bi mu spasila kožu. Nisam ubio Jimmyja. Razmisli malo, čovječe. Sjećaš se kad sam onoga dana došao ovamo s društvom? Slučajno sam ovdje ostavio palicu. Zaboravio sam na nju, a onda sam se večeras sjetio. Podmjestila ju je, pokušavajući mene okriviti. Na njoj ćeš pronaći Longtreejeve otiske prstiju.

– Lažljivče! – povikala je Chloe. – Pokušao nas je ubiti! A to je spriječio Benov vuk.
– Vas, koga? – pitao je Frank, pregledavajući okolinu u potrazi za ljudima.
– Moj sin i Nan su otišli u šumu. Poslala sam ih tamo jer sam se bojala da bi Bobby Lee mogao pokušati nešto. Hoćeš li mu, molim te, staviti lisice? Opasan je.
– Pa, kvragu. – Frank je otišao do rupe i uperio u nju svoju baterijsku svjetiljku. – Ja vidim samo naprtnjaču.

– Tamo je, Frank. Samo mi vjeruj. Tako sam umorna držeći ovu pušku da ću ju uskoro ispustiti. Ili slučajno povući obarač. – Dražesno se nasmiješila, pogledavši Bobby Leeja. – To bi bilo zabavno. Jadna, histerična, preplašena žena ustrijelila je čovjeka između očiju. Ne bih u zatvoru provela ni jednu noć.

Zbog tih se riječi Frank pokrenuo. Preokrenuo je Bobby Leeja i stavio mu lisice dok mu je govorio njegova prava. – Ako griješiš, Chloe, ja sam gotov. Ne uhićuje se drugi zamjenik bez vraški dobroga razloga. – Odmaknuo se od uhićenika. – I hoćeš li sada spustiti tu prokletu pušku prije nego netko strada?

Sva je ukočenost nestala iz Chloeina tijela. Ne samo da je spustila pušku već joj je skoro i ispala. Nije bila posebno teška, ali držati ju tako dugo uperenu u određenome smjeru bilo je naporno i vrlo bolno za njezine mišiće. – Palica je tamo u rupi, baš kao što sam rekla, – uvjerala je Franka. – Budi oprezan kad budeš micao naprtnjaču kako ne bi uništio dokaze.

- Mislim da znam obavljati svoj posao, gospođo Evans.
- Oprosti. S mojeg gledalište, to nije baš uvijek bio slučaj.
- Ovo nije bilo lijepo.
- Trenutno ne osjećam poriv za posebnom ljubaznošću.

Frank je opet uzeo svoju svjetiljku i otišao kleknuti pokraj svježe hrpe iskopane zemlje. Oprezno je podigao naprtnjaču. Potom je opsovao. – Pa, kvragu, Bobby Lee. Ovo je tvoja policijska palica, bez sumnje. Prepoznajem taj znak na dršci. Što si to imao protiv Jimmyja?

- Ništa, – rekla je Chloe. – Jimmy mu se samo našao na putu.

Šerifov je automobil upravo tada stigao, podižući oblake prašine koji su bili jasno vidljivi pod automobilskim farovima. Lang je napeto hodao uz kosinu, pogledao u rupu i postavio Bobby Leeju isto pitanje kao što mu je maloprije postavio Frank. Bobby Lee je šutio, a Chloe je čuvala dah za puno važnije odgovore.

Šerif je u vrećicu stavio oružje kojim je počinjeno ubojstvo. Potom ga je predao Franku i prišao Chloe. – Ti i tvoji ste dobro?

Bijes-čisti, nepatvoren bijes – vratio je u Chloe oslabljenu energiju. Usmjerila je pušku prema šerifovim prsima, zbog čega se skoro povukao korak unatrag. Lijevom je rukom uhvatio cijev, pomaknuo obod svojeg šešira i uputio joj zbunjenu pogled.

– Dobro? – ponovila je drhtavim glasom. – Jako rijetko dolazi do izražaja moja irska strana, šerife Lang, ali sada se definitivno pojavila.

– Tako dakle, – rekao je napeto. – Pa, pretpostavljam da to mogu shvatiti. Prošla si kroz teške muke.

– Teške muke? To baš i nije najbolji opis. Hajdemo mi započeti razgovor ponovno, hoćemo li? Imam te na nišanu i mislim da ću poludjeti.

Trepnuo je. – Što?

– Čuo si me. Nemaš ovdje posla s lokalnom djevojkom. Ja dolazim iz velikoga grada i sada sam se jako razljutila.

Protrljao je čeljust. – Mislim da si sva izvan sebe.

– Tu si u pravu. A sve što ti mogu reći jest da se pripaziš.

– Ne shvaćam zašto si bijesna na mene. Za ništa nisam kriv.

– O, da, jesi. Još me imaš petlje pitati jesam li dobro i jesu li dobro oni koje volim? Ben Longtree je u zatvoru za ubojstvo koje nije počinio! A zašto? Ne zato što si pronašao bilo kakav dokaz koji mu možeš prišiti, već zato što se usuđuje biti drukčiji, a ti, zajedno s većinom ljudi u ovome gradu, nemaš povjerenja u one koji se razlikuju. Evo velike vijesti: Drugačije nije nužno i loše.

- Pobrinuo sam se za tu grešku, Chloe.
- Što se mene tiče, nedovoljno brzo. I bolje ti je da se pobrineš da ga dovezete kući istoga onakvoga kakvoga ste ga i odveli, samo da se ovog puta vozi na prednjem sjedištu.
- Inače ne puštam ljude da pješače kad ih pustim iz zatvora. Vjeruj mi.
- Ne vjerujem ti ništa.
- Šerif je stavio ruku preko očiju. – Smiri se, Chloe.
- Mislim da to nije moguće. A da ti odgovorim na pitanje, ja sam dobro, Nan je dobro, kao i moj sin, a ti nikako za to nisi zaslužan.
- To nije pošteno.
- O, da, jest. Da si obavio svoj posao kada si ga trebao obaviti, Bobby Lee Schuck bi bio iza rešetaka, a ovo se možda nikada ne bi dogodilo. Neku mi je večer prijeto da će mi ubiti dječaka. Večeras je skoro ispunio to obećanje. Jedini razlog zbog kojeg stojim ovdje i pričam s tobom, umjesto da sam u nekoj vreći, jest ovaj ovdje predivni vuk koji nam je pomogao i spasio nam živote. Kakva vijest, ha? Evo te ovdje, izabrani šerif, koji prima prekrasnu plaću za obavljanje posla, a umjesto tebe ga obavlja ovaj vuk.
- Stvarno mi je žao zbog toga, Chloe.
- Zbog čega? Zašto što je vuk obavio tvoj posao?
- Ne, već zato što je Bobby Lee na slobodi. Moram se držati propisa.
- Stvarno? – Chloe je gorućim pogledom pogodila Bobby Leeja. – Tvoja pravila su dovela moje dijete u smrtnu opasnost. Znaš li kako ja gledam na sve ovo, šerife Lang? Mislim da si mi vraški dužnik.
- Kako to?
- Počnimo odatle kad smo morala napustiti vrlo dobar posao s odličnim povlasticama i šansu za napredovanje jer me jedan od tvojih zamjenika pokušao silovati.
- Pa, sada, Chloe. Tu nisam ja bio ništa kriv.
- On je tvoj djelatnik. Prijeto mi je da ću ostati bez posla i napao me. Kad sam ti rekla što se dogodilo, ignorirao si me. U velikome gradu, odakle ja dolazim, ljudi to nazivaju seksualnim maltretiranjem. To je stvarno loše. I znaš li što još? To me uistinu razbješnjuje.
- Jako mi je žao što se to dogodilo, Chloe.
- Onda, – nastavila je Chloe, još uvijek ga držeći na nišanu, – namjestio je pokušaj provale, dobio dozvolu za pristup mojoj kući, prijeto mojemu djetetu i silovao bi me da ga nisam boćom šampanjca opalila po glavi.
- Šerif se trgnuo.
- I što se dogodilo kad sam to prijavila? Ništa. Nikada čak nije ni bio na razgovoru. – Chloe je klimnula glavom. – Nema se tu što razmišljati, moj si dužnik.
- Prijetiš li mi da ćeš izići u medije s time?
- Naravno da ne. Ja nikada ne bih zadala tako niski udarac dobromu čovjeku poput tebe. Od tebe samo tražim da dovedeš reda u ovu zbrku i ispraviš stvari.
- Napućio je usne. – Kako?
- Tako što ćeš Benu Longtreeju izdati dozvole, ne samo za držanje i liječenje bolesnih i ozlijeđenih životinja, nego i da se ova ogromna površina zemlje pretvori u životinjski rezervat.
- Lang je naglo skinuo šešir i udario njime po nozi. – Čekaj malo, Chloe. Moraš znati da ja to ne mogu učiniti. Ja sam okružni šerif, ne državni. Nemam ništa s tim dozvolama i tako tim stvarima.
- Ovaj večerašnji incident kristalno jasno dokazuje da u okrugu Paulina vrijedi stari, korpupirani zakon. Da si obavljao svoj posao po propisima, Bobby Lee Schuck bi u najmanju ruku bio suspendiran dok bi istraga trajala. Gledam dovoljno policijskih serija da to znam. Tvoj su nemar i odbijanje poduzimanja potrebnih koraka greške koje su mogle imati tragične posljedice za mene i sve one koje volim.
- Ti meni ipak prijetiš.
- Ne, samo razmišljam o potezanju obarača.

Dok je razmišljao o tome, Chloe ga je nastavila dovoditi u kušnju. – Jesi li znao da u prosjeku glasuje više žena od muškaraca?

– Sranje.

Nije bila sigurna u taj podatak dok on nije probljedio, čuvši ga. – A znaš li što najbrže može razbjesniti žene? Muškarci koji se osvećuju nekoj jadnoj, nezaštićenoj samohranoj majci stavljajući ju u opasnost kad ona u životu samo želi najjednostavniju stvar; dati krov svojem djetetu. Nemamo milost prema pokvarenim predstavnicima zakona koji obilaze pravila kako ne bi osuđivali jedni druge.

Trgnuo se. – Dušo, možeš se vratiti na svoj posao.

– Ne želim taj prokleti posao i nemoj me zvati dušo.

– A što onda želiš?

– Želim se pobrinuti da Ben dobije te dozvole koje je odmah i trebao dobiti. Mislim da je Bobby Lee obavio nekoliko telefonskih razgovora kako bi mu se zamolba odbila. Tražim od tebe da prepoznaš tu nepravdu i učiniš poštenu stvar. Koja dobro riječ ovdje, malo preporuka tamo i iznenadit ćeš se kako se te dozvole, zapravo, brzo izdaju.

– Koliko imam vremena?

– Tjedan dana mi zvuči sasvim u redu.

– Tjedan dana? Ne mogu dobiti te dozvole za tjedan dana. Budi razumna.

– Pokušala sam biti razumna, ali taj mi je gad skoro ubio dijete. Tjedan dana. Ako to ne ispuniš, moja će se priča o tome što se sve dogodilo pod tvojim mandatom naći u svim novinama odavde do New York Cityja.

Ben još nikada nije bio ponosniji na nikoga u životu kao što je u tome trenutku bio na Chloe. Stojeći nešto niže od nje i šerifa, cerio se poput budale dok je slušao kako je lijepo sredila šerifa. Čak se još više cerio kad je čuo kako mu je odrješito govorila za te dozvole.

Tijekom se posljednjih par dana nekoliko puta prisjetio djedova predviđanja kako će jednog dana upoznati ženu koja će mu biti sudbina. Sada se uvjerio da su starčeve riječi bile točne. Kako prikladno da se Onaj koji hoda s planinskim lavovima udruži u životu sa sitnom, crvenokosom lavicom s toliko duha i srčanosti. Promatrajući ju, znao je da će u životu uvijek moći računati na nju, bez obzira na sve, i ne samo da će ona biti tamo pazeći na njega kad bude potrebe za to, već će se i boriti u njegovim borbama kad on bude bespomoćan to sam učiniti.

Bio je to dobar osjećaj – uistinu predivan osjećaj. Osjećao se kao najsretniji čovjek na svijetu.

– Chloe?

Prestala je s nabranjem kad je čula glas koji je dopirao niz brijeg. Ben nije bio siguran je liju iznenađenje što ga vidi paraliziralo ili ga jednostavno nije mogla prepoznati u tome mraku i sjenama, ali na jedan trenutak je samo ostala stajati tamo, gledajući ga tim svojim krupnim, prekrasnim očima u kojima se reflektiralo svjetlo koje je dolazilo iza njega. Kosa joj je bila veličanstvene boje i padala joj je oko lica.

Polako se osmijeh proširio njezinim slatkim usnama. – Ben? – Nasmijala se i potrčala niz brijeg. Nakon trećega koraka, bacila se prema njemu, vjerujući mu da će ju uhvatiti. – Ben! – ponovno je rekla, smijući se i plačući dok ju je on privio k sebi. – Vratio si se? Mislila sam da si još uvijek u zatvoru. Kako si... Ne razumijem. Baš smo sad počeli rješavati ovu zbrku. Čvršće ju je stisnuo i s njom u rukama napravio krug oko svoje osi. – Rekao sam ti da ću se danas vratiti. Još uvijek nije ponoć. A ja uvijek održim svoju obećanja.

– Ali kako...

– Moj je odvjetnik obavio svoj posao. Rekao sam ti da nemaju ništa konkretno da me mogu zadržati. Baš su me pustili i namjeravao sam nazvati taksi kad je mama nazvala. Pa sam se povezo ovamo sa šerifom koji je ionako išao ovamo.

Napućio je usta i poljubio ju. Ona se tako dražesno stisnula uz njega dok joj je tanko tijelo podrhtavalo ili od stravične situacije koje je uzrokovao Bobby Lee ili od čiste radosti, nije bio siguran. Samo je znao da cijeli svoj svijet trenutno drži u naručju. Prije tri je godine, kad se

vratio na brijeg, vjerovao da se konačno vratio doma. Sada je shvaćao da dom ne predstavlja mjesto već osjećaj, a to je osjećao jedino onda kada je ovu ženu držao u naručju.

– O, Ben, volim te, – prošaptala je bez daha. – Tako te puno volim.

– Znam, – odgovorio je.

A što je najčudnije od svega, uistinu je to i znao.

Kolovoz, godinu dana kasnije EPILOG Chloe je na vanjskome roštilju pekla vegetarijanske odreske. Za otprilike će desetak minuta hrana biti spremna za objed, a Ben je još uvijek bio u svojem uredu gdje je pisao. Koliko je god voljela njegove predivne priče – baš i koliko je bila zahvalna na novcu koji je zarađivao pišući ih – ovo je bio njezin dan i ona je željela njega pored sebe kako bi ga proslavili. Sada je službeno bila nova vlasnica Christmas Villagea.

Taj posao ne će ni približno donositi profit kao posao njezina muža, ali bio je njezin i ona ga je obožavala. Uskoro će joj se roditelji doseliti u Jack Pine i pola će radnoga vremena raditi u dućanu, dopuštajući tako Chloe da bude odana majka.

– Ben! – povikala je.

Nan se okrenula od vanjskoga stola na koji je upravo ispustila hrpu začina. – Rekao je da će uskoro završiti poglavlje i izići.

– A obje znamo što to znači. Ne će se pojaviti još dva sata. Ben!

Nan se nasmijala. – Moraš staviti interkom u njegov ured. Tako ćeš si sačuvati glasnice. Trebam li iznijeti hranu? Mrzim kad salata uvene dok ga čekamo.

Chloe je uzdahnula i klimnula glavom. – Nemojte još jer ću ga ja istjerati van čim se ovo ispeče do kraja.

Nan je sjela na jedan od vrtnih stolaca kako bi nastavila čitati roman. Promatrajući ju, Chloe se pokušavala prisjetiti zadnjega puta kad je njezina svekrva izgubila kontakt sa stvarnosti i bila je zadovoljna kad se sjetila da je to bilo prije više od mjesec dana, a i to je bilo samo nakratko.

Šest su mjeseci prije Chloe i Ben primijetili poboljšanje njezina zdravstvenoga stanja, a tu je promjenu najvjerojatnije donijela konstantna interakcija s Jeremyjem, kojega je zavoljela i pazila ga kao oči u glavi. Promjena ih je u njezinu ponašanje nagnala daju odvedu specijalistu u Portland koji ih je, nakon mnogobrojnih testiranja, obavijestio da je Nan imala pogrešnu dijagnozu. Njezina je bolest bila emocionalne naravi, pojavila se kao rezultat življenja preko trideset godina u zlostavljanju.

Sada kada Nan više nije pila nepotrebne lijekove, uzimajući samo jednu tabletu na dan, nešto vrlo slično Prozacu, bila je drukčija osoba. Još je uvijek voljela kačkati, ali tek kasno navečer kad je Jeremy bio u krevetu. Tijekom dana je bila zaposlena igrajući se Chloeinim sinom, koga je ponosno zvala svojim unukom ili pečenjem kolača, što je opet počela raditi jer joj je sada bilo dobro. Uz promjenu lijekova, jednom je tjedno s Benom odlazila na savjetovanje, gdje su njih dvoje mogli razgovarati o prošlosti i ostaviti ju konačno iza sebe. Potajno, Chloe je vjerovala da su te seanse koristile Benu jednako koliko i njegovoj majci. Hap Longtree, neka mu se Bog smiluje, konačno je ostavljen da počiva u miru.

Nan je iznenada podigla pogled s knjige i zagledala se u nešto u dvorištu. – O, Bože. Chloe se okrenula od roštilja kako bi pogledala i na jedan joj je užasan trenutak srce tako poskočilo da je mislila kako će doživjeti srčani udar. Na travnjaku je ležala mlada puma, sretno zauzimajući pola deke koju je na travu stavila Chloe za njihovu malu djevojčicu Chelsea. Četveromjesečna je beba ležala na trbušiću, radosno gučući, s bucmastom rukom položenom preko pumina uha. Dok je Chloe gledala, Chelsea je odlučila kušati. Puma je jedva malo pomaknula glavu kako ju ne bi omela.

– O, Bože, – Chloe se konačno uspjela sabrati kako bi progovorila.

Nan se polako ustala iz stolca. – Ovo se dogodilo i s Benom kad je bio toliko star. – Dobacila je Chloe osmijeh.

Chloe je odložila vilicu sa strane i otišla stati pored svoje svekrve. – Mislila sam da to nasljeđuju samo dečki.

Nan je podigla obrve. – Očito ne. – Nakon jednoga je trenutka dodala: – U nekoliko se generacij u ovoj obitelji rodilo samo par djevojčica. Ako je preskočilo neke dečke, nije li moguće da je preskočilo i neke djevojčice?

Chloe je promatrala svoju kćer prije nego što je potvrdno klimnula glavom. Sve do sada, nikada još nije tako intenzivno razmišljala o tome, ali Nanina je teorija je imala smisla. Zašto bi dar, prenošen generacijama, prelazio samo na muške predstavnike?

Upravo se tada pojavio Ben. – Iznenađenje! – povikao je.

Chloe je umalo iskočila iz kože. Okrenula se i iza sebe ugledala svojeg muža i Jeremyja koji su izgledali kao prodavači balona napunjenih helijem na nekome sajmu. Iznad njihovih je glava lebdjela hrpa šarolikih balona, a na svakome je pisalo: ČESTITAMO!

Dok je Chloe blijedo gledala, Jeremy je rekao: – Tata nije zapravo radio, mama. Punili smo balone. Kupio je cijeli spremnik da to možemo učiniti. Ovo je zabava iznenađenja!

Chloe je bila, definitivno, iznenađena.

– Imamo šampanjac i sve! Proslavit ćemo tvoj poseban dan.

Upravo je u tome trenutku Ben je opazio pumu. Na trenutak je opustio stisak i baloni su odletjeli u zrak. Chelsea se smijujila s oduševljenjem, a njezine su se krupne plave oči caklile. Velika se mačka okrenula kako bi joj ponjuškala ručicu, očito iznenađena čudnim zvukovima koje je proizvodila.

– Neka sam proklet, – rekao je Ben potihom. Sišao je s trijema i otišao čučnuti pored deke. Nakon što je jedan trenutak promatrao svoju kćer, vratio je pogled na Chloe. – Volio bih da je djed ovdje i da vidi ovo. Uvijek mi je govorio da samo dečki u obitelji nasljeđuju moć.

Nan se vratila u svoj stolac. Chloe je otišla stati do svojeg muža. Zajedno su u nevjerici gledali u Chelsea. – Možda Isaiah i vidi, – rekla je Chloe tiho. Kad ju je Ben upitno pogledao, nasmiješila se i čučnula dolje. – Volim misliti da je on negdje tamo i promatra nas. Ostavio je toliko toga iza sebe, prvo u tebi, a sada i u Chelsea. Vjerojatno jedan dio njegova duha luta dok gleda svoju obitelj.

– Ne znam je li to dobra ideja. Mačka vjerojatno ima buhe. – Ben je podigao kćer s deke i stavio ju na svoje koljeno. Gledajući bebu, s grdnjom je rekao: – A ja sam mislio da će mi najveća briga biti kad budem trebao odlučiti s koliko ćeš se godina smjeti šminkati.

Chelsea se naslonila na očevu snažnu bradu. Ben je zubima uhvatio njezine bucmaste prste, zbog čega se ponovno nasmiješila. Kad su se prestali igrati, pogledao je u Chloe očima punim ljubavi. – Mislim da danas imamo dva razloga za slavlje; tvoja kupnja dućana i naša kći koja je blagoslovljena ovako prekrasnim i posebnim darom.

Chloe nije promakla činjenica da se Ben sada obraćao svojemu daru kao blagoslovljenomu. Evo još jedne stvari koja se treba proslaviti ovoga predivnoga ljetnoga dana.

Zajedno su se vratili na trijem gdje ih je Jeremy čekao sa slavljeničkim balonima. Sljedeća su dva sata brzo prošla. Nakon mnogo zdravica uz šampanjac, uživali su u obiteljskome objedu, a poslije su Ben i Chloe zajedničkim snagama pospremili nered, dok je Nan ljuljala Chelsea i čitala Jeremyju Bandita.

Kad je i posljednji komad posuđa ispran i stavljen u perilicu, Chloe je uzdahnula i zagrlila Bena. Pomilovao joj je leđa i duboko poljubio.

– Pođi sa mnom u šetnju, – prošaptao joj je.

Chloe je zabrinuto pogledala prema trijemu. Chloe još nikada nije ostavila bebu samu s Nan.

– Bit će sve u redu, – uvjeravao ju je. – Ne ćemo otići daleko.

Vjerujući mu, Chloe je pošla s njim. Nakon što je ostavila Nan djecu, pošli su u šumu laganim korakom, a ruke su im bile jedna u drugoj. Kad su prošli pored deke na travnjaku, Chloe je vidjela da je puma otišla.

– Pitam se kamo je otišla, – rekla je.

Ben se nasmiješio i pogledao prema šumi. – Nije otišla daleko, ako dobro pretpostavljam. Vjerojatno će se često vraćati da ju vidi. Tako je barem bilo sa mnom.

Chloe je duboko udahнула večernji zrak. Svježina koja se pojavljivala uvijek kada bi sunce zašlo sada je bila dobrodošla zbog vrućega ljetnoga dana. – Sviđa mi se ovdje, – prošaptala je.

– Na neki je način to čudno jer si to nisam zamišljala kad sam bila mala djevojčica. Uvijek sam mislila da ću živjeti u predgrađu nekoga velikoga grada. A sada ne mogu zamisliti da sam negdje drugdje. Dobila sam ono što nisam ni znala da želim.

– Ja sam uvijek znao što želim. Chloe ga je pogledala. – A što je to?

Zastao je, okrenuo ju kako bi mu bila okrenuta leđima i zagrlio ju oko struka. – Tebe, – prošaptao je. – I sve ono što si donijela u moj život. Samo gledaj, Chloe.

Chloe se opustila i naslonila na njega te učinila ono što joj je rekao. Ispod njih je mogla vidjeti dijelove kuće između drveća. S desne je strane stajala Benova novo izgrađena bolnica, u kojoj je mogao skrbiti za divlje životinje bez straha da će ga uloviti u kršenju zakona i uhititi. Imao je sve potrebne dozvole, a na znaku je iznad drvenih vrata pisalo: CINNAMON RIDGE UTOČIŠTE ZA DIVLJE ŽIVOTINJE. Činilo se posve odgovarajućim, budući da je Chloe niže uz ogradu ugledala nekoliko jelena koji su hodali po čistini.

– Prekrasno je, zar ne? – prošaptala je.

– Ti si prekrasna. Obogatila si mi život na mnogo načina. Chloe se okrenula prema njemu. – Ti si obogatio moj također. Mislim da smo prilično izjednačeni.

Sagnuo se kako biju poljubio. Onoga trenutka kad su im se usne dotakle, Chloein se puls ubrzao. Kad je uvukao ruke ispod njezine majice kako bi joj opipao kožu, sva su njezina osjetila oživjela od užitka. Bio je to osjećaj za koji je shvatila da ga nikada ne će uzimati olako. U rukama je imao magiju i to čudo nikada ne će nestati.

Kad su nastavili put prema šumi, nije pitala kamo ju vodi. Sve dok je bila u Benovu naručju, bila je upravo tamo gdje je pripadala.

K R A J

